

Giới thiệu Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)

Câu chuyện là những chuỗi tình huống gay cấn về cuộc đời, cuộc sống của anh cùng với những người bạn, anh là một BadBoy chính hiệu.

Cuộc sống của một Badboy như anh cũng không có gì là tệ, anh vẫn có những người bạn thân, có những câu chuyện lạng mạn xen vào ở giữa cuộc đời của mình. Nhưng có lẽ cuộc sống của anh chỉ là một màu xám đen vì anh hoàn toàn không biết cuộc sống của mình sẽ đi về đâu và do ai định đoạt?

Hãy cùng nhau theo dõi cuộc sống của anh để có thể hiểu hơn những nỗi khổ mà anh phải gánh lấy, liệu những ngã rẽ của anh có thật sự giúp anh tồn tại? Rồi sẽ có những ai bước vào cuộc đời màu xám kia để giúp cho nó tươi đẹp hơn ?!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: BadBoy - Khởi đầu của màu đen

Nói đến tựu trường, nhất là cấp ba, một thằng con trai sẽ nghĩ đến gì nhỉ?

Kiến thức?

Bảng cấp?

Thi đại học?

Bạn bè?

Sai hết, sai be b.ét nữa là đằng khác. Bởi vì điều mà bốn thằng mới vào lớp mười bốn tôi đang nghĩ đến bây giờ, rất ngắn gọn, súc tích, đơn giản và thi vị: gái.

Thằng Exdi đang đứng cạnh tôi- là thằng đại gái top đầu trong những thằng đại gái- khẳng định sự ngây thơ trong sáng của mình bằng một câu rất ư chí lý với cái nụ cười lãng mạn thôi rồi:

"Con gái trường này nhìn ngon kinh khủng!"

Khỏi phải nói trong đầu thằng này đang chứa những gì. Nhưng cơ bản là chúng tôi đang đứng giữa sân trường trong buổi chiều nắng dịu, gần một đám con gái mà trung bình mặt mỗi "em" trong số đó có số mụn bé hơn hoặc bằng mười hạt, chưa kể đến các yếu tố thuộc về sắc đẹp khác. Cho nên, nếu có giải Nobel hòa bình về độ lãng mạn, tôi sẽ lấy danh dự cao ngất trời của con cờ hó nhà thằng Exdi mà thề rằng thằng này sẽ là người đoạt giải.

"Phải rồi, ngon đến mức tao không thể nuốt thêm bất cứ cái gì vào nữa", thằng Thuận, kẻ vô đối về độ điên trong bọn, vừa nuốt cái mặt đều giả nhiều-mụn-không-kém của mình vừa nói bằng cái giọng như sắp nôn đến nơi.

Kể ra thằng này rất pro, tuy quanh năm suốt tháng vật vã với căn bệnh điên nhưng những lúc cần đến thì lại tỉnh táo khó lường. Mà tỉnh táo trước sự cảm dỗ của gái là một điều đáng khen, cho nên nó cần được thưởng công xứng đáng.

Tôi nháy mắt với thằng bạn có biệt danh Exdi một phát, tất nhiên không phải vì đang có nhu cầu Neptune, và không đợi nó trả lời, tôi vỗ vai Thuận một cái "Bộp", ra về khâm phục:

"Thuận thân mến, tao rất thích những thằng có cặp mắt tinh tường như mày. Nhưng mà mày cần phải biết quý trọng vẻ đẹp tâm hồn của con người ta!"

Thế là cả ba thằng kia hiểu ý, giúp tôi khiêng thằng Thuận ném cái vèo tới chỗ mấy nàng "ngheêng nước ngheêng thành" đó, không quên gửi kèm một câu chân thành vô cùng vô tận: "Em ơi cho anh này làm quen phát đi!!!"

Nói là ném cái vèo cho hoành tráng nhưng thật ra là khiêng cháu nó đến gặp mặt các em í và tận hưởng cái vẻ mặt đau khổ kinh dị của nó.

"Hi hi...mấy anh này vui tính thế!!", một nàng trong số đó cười khúc khích, e lệ nhìn chúng tôi, mà chính xác là nhìn tôi.

"A A A A A A A A A A A...nhằm hàng!!! Chạy thôi bọn mày!!!", thằng Exdi gào ầm lên như gập ma tới nơi. Giờ mày mới tỉnh ra hả con?

Nó phóng trước, tôi và hai thằng còn lại cũng chạy theo, cười sằng sặc. Vấn đề là em vừa nãy hơi bị kute với một cặp môi kiêu Thị Nở...

"KHÔNG!!! ĐỪNG BỎ TAO LẠI!!!TAO MUỐN LÀM NGƯỜI LƯƠNG THIỆN!!!!", tiếng thằng Thuận ở phía sau kêu lên "thảm thiết" như khi

nghe hồi chuông báo tử của đời mình. Có lẽ nó đang lờn cồm cồm dậy và vừa cười như phát rồ vừa chuồn lẹ.

Tội nghiệp mấy em í, mới vào trường đã bị chơi một vỏ, đúng xụ mặt buồn hiu. Tội lỗi. Tội lỗi. Nhưng mà cũng cảm ơn các em í vì đã mang đến tiếng cười cho bọn bệnh hoạn điên khùng chúng tôi. Thật ra đó chỉ là một trò nhỏ trong số vô vàn kiểu chọc phá mà lũ Badboy bọn tôi nghĩ ra. Vì trường học là thiên đường, nơi những trò vui không bao giờ kết. Càng chọc cho lượng máu của "nạn nhân" dồn lên não chạy đến vô cùng, bạn càng có nhiều niềm vui không gì tả được.

Tin tôi đi, hãy thử nếu bạn đang thầm thương trộm nhớ nàng nha sĩ dễ thương nào đấy!

Nói sơ về nhóm chúng tôi, mà thực ra là một cái băng nhóm không được tốt đẹp cho lắm, tồn tại từ thời cấp một, với cái tên không sến của một bài rap chế: "Bad Boy". Nhóm gồm một bảy bị điên bẩm sinh mà thằng cầm đầu là một tên siêu đẹp trai, với một phong cách gương mẫu và là niềm mơ ước của bao đứa con gái, chắc vậy. Thằng đó tên là Phong, chơi thân với tôi từ nhỏ và tất nhiên là con người thật của nó cũng chả tốt đẹp là bao, nếu ai đó thực sự hiểu nó. Mọi người thường gọi nó là Nodi, còn thành viên Badboy tất nhiên phải gọi là đại ca.

"Đại ca, tổ chức tiệc mừng anh em đậu vào cấp ba ở đâu? Biển nhé?", thằng Exdi hỏi Nodi, nhưng cặp mắt thì liệng ra ngoài cửa sổ, như tìm kiếm một con nai vàng chết giẫm nào đó. Okay, thì dĩ nhiên, bệnh đại gái muốn chữa còn khó hơn lên trời

Tình hình là bọn tôi vừa đậu vào một ngôi trường chuyên, đa phần là lớp chuyên Lý. Thằng Exdi thủ khoa 10 chuyên Toán nhưng nhìn mặt nó không được tự hào cho lắm. Với nó, có cái mặt đẹp trai dễ đi của gái là niềm tự hào lớn nhất.

"Mày muốn đi đâu, Assa?", thằng Nodi chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ lớp một lát mà không thấy người tình trong mộng thì quay vào hỏi tôi.

À quên chưa nói, anh đại ca này cũng có máu đại gái không kém.

Còn tôi áy hả? Có lẽ tôi không đủ đẳng cấp đại gái như mấy thằng này, khổ thế chứ. Tôi tên là Minh Kiệt, nhưng mọi người đều gọi là Assa. Assa là viết tắt của Assassin, nghĩa là "kẻ sát nhân". Cái tên này theo tôi là hay quá đi chứ, nhưng mà một thằng "kẻ thù" của tôi lại bảo là "cố tỏ ra nguy hiểm". Thằng đó là người, áy nhầm, là thằng cò hó mà tôi muốn đâm nhất trong cái trường này.

Trở lại câu chuyện sến kinh dị này, thằng Nodi đang cười cười nhìn tôi chờ đợi. Nó bao giờ cũng thích hỏi ý tôi, nghe lời tôi. Nhưng mà nó không có bị gay đâu, hơi ngu tí thôi.

"Biển làm cái đéch gì, tao thấy thách đấu với tụi Ladykiller vui hơn", tôi vừa ngồi vắt vẻo trên bàn xóc bộ bài vừa thông thả nói.

Ladykiller là gì áy hả? Cũng giống như chúng tôi, đó là một nhóm chơi thân với nhau nhưng có vẻ tốt đẹp hơn một chút. Và quan trọng là trong nhóm đó có một con bé dễ thương kinh khủng khiếp, nếu không muốn nói là rất "chất". Tôi hơi bị khoái bé này. Nhóm đó và Badboy đối đầu nhau từ thuở còn là nhóc tí và trẻ trâu đủ kiểu. Okay, bây giờ vẫn trẻ trâu đấy thôi, ngày càng tởm lợm thì đúng hơn.

Thằng Nodi chưa kịp sửa, à nhầm, nói thêm gì thì một cái cặp to đùng và sến súa với đủ loại móc khóa hoa hòe hoa soi nện cái ầm xuống cái bàn tôi đang ngồi, liền sau đó là một giọng con gái mang đậm mùi tôn thương sến súa không kém:

"MÀY LỪA TAO!!!!TAO GHÉT MÀY, THẮNG ASSA KHỐN NẠN!!!!"

"What the hell?", tôi giả ngu, đưa cặp mắt ngây thơ kinh điển nhìn lên thằng-con-gái có cái mặt đẹp nhưng đằng đằng sát khí kia.

"MÀY LÀ THẮNG KHỐN! MÀY SẼ BỊ TRỜI ĐÁNH, THÁNH ĐÂM, ÔNG BÀ BỌP CỔ VÀ SÓNG CÙ BƠ CÙ BẮT MÃI CHO ĐẾN CHẾT VÌ CÁI THI CHUYÊN LÝ!", thằng, áy nhầm, con bé đó lại gào lên thiếu điều muốn làm nứt cái vách lớp 10 lý đang chứa chấp một lũ tâm thần là chúng tôi.

Haizzz, chẳng qua là tôi lừa nó, bảo thi chuyên Hóa với nó nhưng cuối cùng lại thi vào lớp Lý khiến nó tức sôi máu trào mặt, không thèm nhìn mặt tôi gần một tuần. Con này chơi thì vui thật nhưng cái tình bạn với nó dành cho tôi là quá lớn khiến tôi thấy nổi da gà nên tốt nhất là giữ khoảng cách một chút. Tình bạn vốn dĩ là một thứ kinh dị không nên đặt niềm tin vào cũng như trông mong điều gì. Đó là lời mẹ đã dạy tôi. Vì sao áy hả, làm quái gì biết được? Tốt thôi, suy nghĩ của tôi chẳng bao giờ là đúng đắn. Sao cũng được, ai quan tâm chứ?

"Thôi nào Liên, mày làm gì mà chứ. Nó kinh thế? Đồ đàn bà!", thằng Exdi nói phũ phàng.

Và nó ăn một đám của con bé tên Liên vừa nguyên rủa tôi đó. Kể cũng vui, con Liên này có những sở thích cực kì đàn bà nhưng lại cư xử giống con trai, và ghét nhất bị gọi là "đàn bà".

Con Liên chơi rất thân với thằng Exdi, nhưng vào một ngày mà sự sến của nó trào lên đỉnh của đỉnh, nó đã hùng hồn tuyên bố với tôi rằng: "Mày là thằng bạn tao thích chơi nhất và cũng là người tao tin tưởng nhất". Biết là nó nói thật lòng nhưng tôi cũng chẳng sung sướng gì.

"Còn không đàn bà hả?", tôi đập xấp bài đồ đen một cái bốp kinh dị vào đầu con Liên, dọa nó: "Mày mà cứ thế này thì tao chả dám chơi với mày nữa. Đàn bà là một lũ phiền phức lắm chuyện!"

Nhưng mà tất nhiên là trừ ra hai người, một là mẹ tôi, hai là...hê hê....

Con Liên đã quen với cách nói chuyện rất ư là "mất dạy.y" của tôi, thêm nữa là nó có năng lực chịu đựng bẩm sinh hoặc độ dày của mặt nó cao nên không xi nhê gì mà còn xỏ ra một tràng cười sặc sụa: "Ha haaa... Vậy tao sẽ đi Thái Lan chuyên giới cho thoát kiếp đàn bà, mày đừng hòng thoát khỏi

tao!!"

Nghe cứ như kiểu đeo bám bệnh hoạn của mấy đứa có vấn đề về thần kinh ấy. Nhưng mà ít ra là nó biết cách bày tỏ tình cảm thật lòng...

"Ngâm mồm vào! Tao đang hỏi thằng Assa cơ mà!", thằng Nodi nhủ mày, hắt hàm bảo con Liên. Cơ bản là thằng này không thích bị chen vào, nó bị bệnh "tự cao" mãn tính mà, "Ê mày, thách đấu kiểu gì?"

"Chưa biết, nhìn mặt con Liên tao buồn nôn quá!", tôi làm bộ như sắp ọe ra đến nơi, ngó cái bản mặt tức muốn xì khói như bị tẩu hỏa nhập ma của nó. Hề, cho nó đi đóng phim chương chắc hợp lắm

Con Liên (nghe như con điên) chưa kịp phun lửa như phim Tàu để thiêu cháy tôi thì cái iphone5 trên bàn rung lên tạo ra một mớ âm thanh kì cục.

"Stop!", tôi giờ tay chặn mồm con Liên, tay kia vớ cái điện thoại rồi đi ra ngoài để nghe máy, Cuộc gọi từ người đàn bà mà bây giờ tôi phải gọi là "mẹ" nhưng không phải người mẹ yêu quý đã sinh ra tôi.

Không biết bà già này có vụ gì. Tôi hình dung ra trong óc một mái tóc đen quăn như mì tôm khô và một cặp mắt vô cảm xúc luôn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính hiện những dãy số dài tít tắp.

Bống...

Một vật thể quái dị màu cam hay nâu gì đấy bay cái vèo tới chỗ tôi. Chết tiệt, cái trò gì đây? Tôi theo phản xạ đưa tay lên đỡ vừa kịp trước lúc bị cái thứ đó đập vào đầu,

"Bộp"

Cánh tay phải của tôi bị va đập mạnh, trúng ngay chỗ bị trầy xước - hậu quả của vụ đánh nhau hôm trước- đem lại một cảm giác rất Yomost, nhảm, một cảm giác tê rần và khá là đau. Nhưng cái đầu vô giá của tôi thì không sao, thật là may mắn, cho cái đứa gây ra trò này!

Tôi nhìn qua bóng rổ đang ngoay ngoè lặn dưới đất - nguyên nhân trực tiếp, rồi ngước lên nhìn xem hung thủ -nguyên nhân gián tiếp- là ai, hứa hẹn một màn đấu trường thú "đắm máu" hay cái gì đại loại thế.

Nhưng cái ý nghĩ đó phụt tắt ngay khi mà trước mặt tôi là một đứa con gái xinh xắn chết người. Mái tóc tomboy màu vàng óng hơi xù, làn da trắng hồng mịn màng hiếm có, chep, gương mặt dễ thương với đôi mắt nâu long lanh có cái gì đó rất hút hồn, chiếc mũi thanh và đôi môi hồng quyến rũ. Sexy đến chết được, mặc dù cô nàng đó đang mặc đồng phục của nam sinh. Mà khoan, đừng có nghĩ bậy, ý tôi là đôi mắt ấy, đôi mắt của cô nàng ấy sexy theo một cách nào đó khó tả. Tạm gác chuyện ngắm gái sang một bên, tôi là Assa, và dù đứa gây họa có đẹp đến đâu cũng chả là cái quái gì. Phải xử lí, ha ha!

"Hello!!! Hờ hờ hờ...", cô nàng đó nhìn tôi bằng ánh mắt ngây thơ vô đối, còn chớp chớp nữa chứ, rồi cười theo kiểu ta-đây-vô-can, sẵn sàng chạy lấy người trước khi bị phanh thây.

Vâng, đây là con bé dễ thương của nhóm Ladykiller mà tôi nói ở trên. Nó tên Trịnh Hoàng Nguyên, biệt danh là Madi. Và cơ bản là nó chả muốn gây sự với tên gang hồ ác ma chuyên quấy phá là tôi.

"Bạn Kiệt iu đầu, rất hân hạnh gặp cậu ở đây nhưng...tớ đi trước nhé...hờ hờ hờ", nàng ta tiếp tục cười giả nai rồi rón rén chạy... Biết ngay là sẽ như thế mà.

"Từ từ đã!", tôi nhanh hơn, chụp lấy tay nó kéo lại, cười giả điên theo nó: "Cậu không quên gì chứ?"

"A! Quả bóng!", con bé gãi gãi đầu trông ngố ngố như con nít, vẫn giữ điệu cười đó rồi lúi ở đâu ra một giọng ngọt ngào: "Tớ có thể lấy lại không? hi hi"

Nó nhìn xuống cánh tay đang bị giữ chặt của mình rồi ngóc đầu lên ngó tôi như muốn nói cậu-đang-làm-đau-người-vô-tội-đấy.

"Ồ, tớ biết chứ!", tôi gật gù ra vẻ hiểu rồi chuyển sang cười gian manh, "Nhưng mà cậu có biết khi một quả bóng đập vào đầu thì sẽ làm bay hết bao nhiêu IQ không?"

Thấy tôi không có vẻ gì là sẽ "tha mạng", nó liền nắm áo tôi năn nỉ nịnh nọt : "Bạn Kiệt đẹp trai,tốt bụng, nhân hậu và nhân từ, tớ không cố ý đâu...huhu...tớ xin lỗi...huhu...bỏ qua cho tớ nhá, nhá, nhá!!! Hề hề!!!"

Ặc ặc, ai bảo con này ngây thơ chứ, leo mép kinh dị mới đúng. Xem cái mặt biểu cảm như diễn viên thế kia! Nhưng mà cũng vui phết, như một chú hề trẻ con ấy!

Tôi đóng vai kẻ "nhân hậu và nhân từ" thật, xoa đầu Madi như đàn anh, cố giữ giọng thật "nhẹ nhàng" : "Xem cái sự thật lòng nhận lỗi của cậu thì tớ cảm động lắm, và tất nhiên là..."

Con bé sáng mắt lên, chờ đợi...

"...không thể bỏ qua rồi!", tôi kết thúc câu nói của mình một cách tình rui.

Nó chưa kịp cười thỏa mãn thì đã xụ mặt xuống vì trò chơi đùa của tôi. Hình như nó đang nghĩ đến một cái bệnh viện sức mùi thuốc tê và những cục bông băng to như đùi gà thì phải.

Không để cho nó tưởng tượng thêm, tôi đẩy nó vào bức tường gần đó, cười man dại: "Cậu nghĩ xem tớ sẽ xử cậu thế nào?"

Cơ bản là đùa với một em dễ thương như này còn sợ hơn chích thuốc phiện, nếu bạn là con trai. Và không gay.

"Ê! Làm gì hả?... ", nó kêu lên, hơi co người lại và cái buồng "bóng chưa trúng đầu cậu mà!"

Kinh dị. Nếu trúng đầu thì người đẹp chẳng còn đứng ở đây đâu! Nói làm thế?

Tôi đang nghĩ xem nên làm gì cho đời vui thì...

"Ê! Mà đang làm gì bạn tao vậy?"

Một giọng nói đáng ghét vang lên và xuất hiện hai, à không, đến ba thằng kì đà căn mũi đứng nhìn tôi với Madi và cười đều. Haizzz...bọn này là Ladykiller.

"Godi!!! Cứu tớ!!!", con bé vùng khỏi tay tôi và chạy lại, nép sau lưng một thằng trong số đó.

Thằng này là đại ca của băng Ladykiller, đẹp trai một cách quá mức, đều giả và cáo giả miễn bàn. Nó tên Quang Huy, biệt danh Godi, và cũng là thằng "kẻ thù" của tôi. Tôi và nó ghét nhau cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tình bạn có tồn tại???

"Cứu tớ với Godi, thằng điên đó bắt nạt tớ!!! :(", con bé Madi ló đầu ra từ phía sau thằng khốn đó, nhìn tôi, mách lẻo một cách trắng trợn.

Hờ hờ, ai bắt nạt ai chứ? Con này muốn "chơi" tôi sao? Còn dám gọi tôi là "thằng điên" nữa!

Cơ bản là nếu ở cùng với 4 thằng bạn Ladykiller (ở đây là 3 nhưng lát sẽ bik vì sao nói là 4), Madi luôn được an toàn, Chưa bao giờ nó bị ăn đòn cả, dù nó có nổi khùng lên vì lòn thuốc nên muốn thử cảm giác mạnh cũng chả được. Tụi này có thể vì cái thứ tình bạn sến súa kinh tởm nào đó hoặc cái sĩ diện đàn ông này nọ mà xông vào bảo vệ con bé, dẫu cho "trăm thân này phơi ngoài bãi nội, nghìn xác này gói trong da ngựa, ta cũng cam lòng" (Trích Hịch tướng sĩ)

"Woa!! Tao có nhìn nhầm không Assa? Đường đường là một sát nhân bệnh hoạn mà lại đi bắt nạt một đứa con gái!!!", thằng Godi vừa lắc đầu cười đều vừa bảo tôi, cái giọng khinh bỉ chạy tới dương vô cùng.

Nhưng mà nó có nhầm không nhì? "Sát nhân bệnh hoạn" thì tất nhiên phải đi bắt nạt người ta rồi! :D

"No no no!", tôi xua tay phản bác, "Ai bắt nạt nó chứ? Có cái điện thoại làm chứng, nãy nó ném bóng vào cái đầu bạc tỷ của tao!!!"

À mà nhắc tới cái đt, tôi mới nhớ ra là bà già kia đã ko gọi nữa. Haizzzzzz, tất cả là vì 1 con bé rắc rối đã phá hỏng cuộc đàm đạo của tôi.

"Hahahahaaaaaaa", con bé đó phá lên cười sặc sụa, "Nổ vừa thôi cha nội!!!"

" Cậu bớt nói đi!", thằng Godi lườm nòng ta một cái, hình như thằng này ko khoái ở cạnh một chú hề hay cười thì phải, khoanh tay dò hỏi Madi: "Cậu lang thang với trái bóng tới tận đây để làm gì hả?"

Hai thằng kia chỉ chờ có thế, cùng đồng thanh: "Tìm thằng Exdi phải không?????????"

(Exdi chính là thằng đầu tiên phát ngôn trong câu chuyện điên loạn này áy, nếu bạn có trí nhớ siêu phàm. Nó tên Bảo Nguyên)

"Ko phải vậy!!!", con bé gân cổ lên cãi, vẻ uất ức như con nít chính hiệu, "Tại các cậu ko thèm chơi với tớ nên tớ phải đi tự kỉ!!!"

"Tự kỉ kiểu gì lại đi dây vào loại người đó?", thằng Godi chỉ vào tôi, " Nó ko làm gì cậu chứ?"

Yes, nó nghĩ tôi là quái vật hay dân biến thái mà cái mặt lộ vẻ kinh tởm thế kia? Chuyện hay đây!

"Vâng, tớ còn chưa chết, cảm ơn bạn hiền đã quan tâm!", Madi nhảy sang một bên, ra về bắt cần nhìn thằng bạn.

Hai cái đứa này diễn trò sến thôi rồi. Lúc nào cũng vậy, cứ ở cạnh nhau là cãi nhau loạn xạ, mà vấn đề cũng do hoang tưởng mà ra, nhưng lần này là do thằng Exdi- thành viên mới của Badboy kiêm "kẻ phản bội" Ladykiller- mà ra. Thằng Exdi với Madi chơi thân lắm nên con bé vẫn cố níu kéo một tình bạn, trong khi thằng Godi ko chút tiếc nuối và 2 thằng còn lại máu dồn lên não hoặc lên tóc gì đấy. Mà tóm lại trong khi 2 anh chị này đớp qua đớp lại thì tôi thành hơi nước, hoặc không khí, nếu không khí trong hơn và không ai nhìn ra hơn, ok?

"Ồ ào quá!", tôi nhặt quả bóng rổ hồi nãy lại, đặt xuống gần chân rồi ngẩng lên bảo tụi nó "Đừng chém gió với mấy nhóc làm tổn thời gian của anh!"

Cơ bản là cần phải kết thúc cái trò nhặt nhẻo đàn bà này, và tôi nhắm cái đầu thằng Godi, đá một phát vào quả bóng...

"Bộp!!!"

Nếu trúng nó thì mừng vì level cờ hó của mình tăng thêm một bậc, nhưng nếu không trúng thì cũng ko mất cái gì. Thằng đó giỏi võ và phản xạ thì nhanh đừng hỏi, đại ca mà!

Quả bóng "xé gió" lao đi. Và ko ngoài dự đoán của tôi, thằng khốn kia đã cúi xuống né được. Nhưng ko dừng lại ở đó...

"BINH!"

Quả bóng cả gan va chạm thân mật vào lưng một kẻ xấu số vừa đi ra từ lớp 10 chuyên Tin đằng kia. Và kẻ đó chính là thầy giám thị iu dẩu của chúng tôi. Một cú chụp éch chuẩn men!!

Y như rằng một quy luật, tôi và 4 đứa kia cùng nhè cái lớp Lý của tôi mà chạy vào trốn, để lại một tiếng hét kinh thiên động địa có cả điều kiện cần và đủ để làm bảy chim đang đậu ngoài kia tan tác: "LÀ TRÒ NÀO OOOOOOOOOOOOOO ????"

Nhưng khi thầy mặt sặc mùi thuốc súng cộng với tên lửa hành trình tiến vào lớp tôi thì nhìn thấy một bầy học sinh đang ngoan ngoãn ngồi ôn bài, mặc dù đang là giờ ra chơi, mặt đứa nào đứa nấy tỉnh như ruồi. Tội lỗi!!!

Sau một hồi cố giữ bình tĩnh dò hỏi mà ko được gì, thầy đành ngâm ngùi đi ra không quên phán một câu hùng hồn: "Tôi nhất định sẽ tìm ra thủ phạm, đến lúc đó thì...trò đó sẽ chịu hình phạt thích đáng!"

Đợi cho trời yên biển lặng, bọn tôi mới phá ra cười (thật là ác ôn thất đức)

"Mày lại làm cái gì mà để cho thầy giận đến đỏ cả mặt vậy Assa? Có phải....", thằng Exdi đang hỏi tôi chợt ngừng lại, khi mà trước mắt nó là 4 best friends của Ladykiller.

"Oh! Không ngờ lại gặp quân phản bội tòm lòm ở đây, phải về rửa mắt mới được!", thằng Quang (Cradi), 1 trong 3 thằng Ladykiller làm ra vẻ kinh tòm khi nhìn thấy kẻ phản bội- Exdi.

"Haixxx, hôm nay ra đường giẫm phải phân chó, biết ngay là sẽ gặp điềm xui!", thằng còn lại của nhóm đó, tên Bảo (biệt danh Baddi) cười nửa miệng, mặt lạnh như băng nghìn năm không gặp nắng.

Nhưng thằng Godi kia thì vẫn tỉnh bơ như con nai tơ.

"Bọn mày không muốn gặp tao thì có thể phấn khởi đây mà, mòii!", Exdi vẫn giữ vẻ bình thản, chìa tay đuổi khéo tụi đó.

Nó không để ý thấy ánh mắt đặng đặng sát khí của con nhóc Madi - ánh mắt có chứa thứ gì lóng lánh như nước.

Và con Liên hay bốc đồng thì càng không quan tâm, tiến tới dùng hai tay đẩy hai thằng Quang và Bảo lui như khích tướng, không quên cảnh cáo: "Các cậu không có quyền mắng c.h.ử.i bạn của tụi này!"

Hê hê, con này luôn có máu anh hùng, máu liều thì đúng hơn. Giả dụ hôm nay mà xảy ra ẩu đả thì kiểu gì nó cũng là đứa khởi xướng.

Nhưng thằng Nodi - đại ca thì không có thích đánh nhau trong lớp, nên tôi đành tạm hoãn niềm đam mê "đắm máu" của mình, can ngăn:

"Thôi nào các bạn trẻ, có gì chúng ta hãy thách đấu một cách công bằng!"

Mà khoan, thách đấu thì đâu phải là can ngăn, hô hô.

"Bọn tao không có rảnh chơi trò bệnh hoạn với tụi mày!", thằng Godi cười (lại) đều rồi nắm tay Madi kéo đi, "Về lớp thôi!"

Nhưng con bé này nổi loạn, vùng ra và chạy lại chụp cổ áo thằng Exdi, gào lên: "Cậu nói đi! Cậu ko phải kẻ phản bội đúng không???"

Cơ bản là nó với thằng này đã từng chơi với nhau rất thân, và lí do thằng Exdi tách nhóm cũng liên quan tới nó, có điều con bé đó còn lâu mới hiểu. Chắc, lại sến rồi.

"Tránh ra! Tớ là kẻ phản bội đấy! Thi đã sao?", thằng Exdi gạt tay Madi ra, lạnh lùng nói, nhưng đây ko phải lời thật lòng.

Ladykiller đã từng thề thốt theo kiểu sặc mùi phim Khựa là sống chết có nhau bla bla..., thậm chí còn đặt biệt danh theo một kiểu. Nói sơ về mấy cái biệt

danh rắc rồi kia, đó là biệt danh được ghép từ chữ director, tức là đạo diễn, mơ ước của tụi nó, với những tính từ như good, mad, crazy, bad, excellent...Mà thôi, quan tâm làm gì? Cái chính là con bé Madi, tức Trịnh Hoàng Nguyên, đứa con gái mà tụi cho là dễ thương kia, đang òa lên khóc như một đứa con nít. Thật là thảm hại.....

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mỗi tình sến súa

"Huhuhuhu...hức hức hức...huhu..."

Con bé khóc ngon lành như đây là nhà trẻ, tay thả cổ áo thằng Exdi ra, buông thõng xuống đánh dấu một sự bất lực. Nó khóc chả khác em bé là mấy, phát ra

tiếng nấc tức tưởi và nước mắt thì đua nhau chảy xuống như chỉ sợ không đủ làm ngập cái lớp vậy. Đôi mắt nó trong veo, đầy nước, ẩn chứa một cái gì khó nói, kiểu như không thể bù đắp lại được á. Kinh dị. Cơ bản là tụi không thích nhìn thấy nó khóc, vì nó là chú hề trẻ con, chỉ hợp với cái mặt cười ngộ nghĩnh thôi.

Tự dưng thấy trào lên một sự khó chịu kinh khủng, tụi ấy. Dù gì thì Madi cũng là đứa con gái mà tụi thấy hay hay, tuy chưa tới mức thích nó phát rồ lên nhưng, hề, không cần chối là tụi cũng khoái nó lắm. Ấc, nghe như con nít khoái phim hoạt hình ấy.

Mà tạm gác chuyện sồn da gà đó sang 1 bên, cái chính là khi con nhóc này burst

into tears thì hầu hết lũ con trai đang đứng đây sẽ mềm nhũn ra như bị dầm qua nước sôi, hoặc dễ hình dung hơn là giống mấy con gà rù bị dịch cử động chậm chạp. Bằng chứng là hơn 40 thằng lớp tụi, bao gồm cả con Liên, (dù có máu đại gái hay không), đang hùng hực khí thế sẵn sàng lao vào quyết tâm "lấy máu bọn Ladykiller nhuộm đỏ sàn gạch" thì im luôn, mặt đau khổ ngó nhau. Còn tụi ấy hả? Tụi không có thói quen bộc lộ cảm xúc thật của mình, vẫn giữ vẻ cong cong của một kẻ "máu lạnh", đơn giản là vì giữ cảm xúc lại cho riêng mình là nghề của tụi, có muốn thể hiện cũng khó, phản xạ rồi, thể thôi!

Thằng Exdi thì không đủ đẳng cấp làm được thế, ngó cái vẻ lúng túng, tội lỗi đến

khó xử của nó thì biết rồi, làm 1 đứa con gái phải khóc um lên, hơn nữa là đứa con gái nó thích lâu nay, nó chỉ muốn đập đầu vào tường.

"Chết tiệt!", thằng Quang rít lên, mắt sa sầm lại như bị mất thứ gì quan trọng lắm, lặng lẽ xách một cái ghế gần đó lên. Khỏi phải nói là nó sẽ choảng thằng nào.

"Ê Ê Ê!!! Bình tĩnh chứ!", tụi tiến lại gần trước khi nó phang cái ghế vào đầu thằng Exdi. Con Liên cũng nhanh chóng bay vào đẩy nó lui với một nụ cười mang tính xoa dịu.

Sém chút nữa thằng Exdi đã có cơ hội ăn 1 cái ghế đặc sản gỗ rừng rồi, và hứa hẹn sẽ có cả món tráng miệng là bông băng thuốc đỏ nữa, nếu nó gặp may. Thằng Quang có thể làm thật đấy, chẳng chơi đâu.

"Mày là đồ cờ hó, Exdi ạ!", thằng Quang gần từng tiếng, nóng tính kinh khủng.

"Thì sao?", thằng Exdi cũng không vừa, ngheh cái mặt lên hỏi đều, có vẻ như thích xài bạo lực thật.

"Im đi!", thằng Godi lên tiếng, đẩy mạnh Exdi một cái làm nó dịch lui, xoa xoa cằm cười khinh khinh, "Tao chẳng tiếc khi nghỉ chơi với một thằng chả ra sao như mày!"

Ừ, thằng Godi không chơi thật lòng với ai, thật chẳng biết trong đầu nó chứa cái

thứ đen tối gì. Nó là một con cáo già man rợ, nếu ai đó nghĩ loài cáo thông minh hơn loài người.

"Waay! Làm gì vậy hả???", máu anh hùng pha liều của con Liên lại nổi lên, đẩy lại

thằng Godi, theo kiểu ta-đây-cóc-sợ-ai.

"Anh không chấp với đàn bà!", thằng Godi phui phui áo rồi lôi trong túi ra một bịch khăn giấy, quay sang lau nước mắt cho Madi.

Hờ, cơ bản là nó luôn chu đáo với con bé như vậy, hai đứa đó chơi thân nhất nhóm mà, có điều nó nghĩ gì thì ai mà biết được. Nhưng tụi chán cái cảnh này lắm rồi.

"Madi, tớ xin lỗi!", thằng Exdi xô ra một câu sến súa kinh tởm và hợp hoàn cảnh

thôi rồi. Xin lỗi á? Giờ nói gì cũng vô ích thôi, tình bạn đã theo gió bay đi rồi. Vấn đề là vì muốn chứng tỏ lòng trung thành với Badboy, Exdi đã phản bội Ladykiller bằng cách giả vờ thua trong một trận so tài giữa hai phe. Vụ đó diễn ra hồi hè, kết quả là phe chúng tôi thắng và tụi kia được dịp toi bởi hoa lá. Bạn đừng nên hỏi ai bày ra trò đó, vì kẻ đó không ai khác chính là tôi. Nhưng mà choảng nhau như vậy không phải là vì hận nhau, chỉ là so tài thôi, mấy thằng trẻ trâu thì bạn biết chúng nghĩ gì rồi đấy. Sức mạnh là ở nắm đấm và đấm mê máu me, ok?

"Sao cũng được!", thằng Godi cướp lời Madi rồi kéo con bé đi, không quên bảo tụi kia phần về.

"Hơ, không chơi à?", tôi tiếc rẻ hỏi với theo với cái giọng đáng ghét nhất có thể, tôi luôn là kẻ máu lạnh bệnh hoạn mà, hehe.

"Tối nay, 10 giờ, con đường tử thần, không gặp không về!", Madi quay lại, quệt nước mắt và nói với về căm tức. Xem ra sự chịu đựng của nó đến giới hạn rồi, nó đã ra lời thách đấu trước.

"Ý mày sao?", tôi hất hàm hỏi thằng Godi, nó đang đứng lại nhìn Madi với vẻ không hài lòng.

"Okay", mặt thằng đó hiện phát khiếp.

"Duyệt! Đại ca muốn tham gia chứ?", tôi cười man dại nhìn thằng Nodi, ack, mạng tiếng là đại ca nhưng lâu nay nó cứ tỏ ra hiền và ít khi tham gia mấy trò điên khùng của tôi lắm. Có thằng đại ca nào vô trách nhiệm và giả ngu như nó không? Có, nó chứ à?

"Mày thích thì chơi, tao ủng hộ", nó vừa ngó cái mặt quyết tâm của chú hề mít ướt là Madi kia vừa lăm bằm, trong mắt ánh lên vẻ gì là lạ. Hô hô, nó cũng thích em này phát điên.

Nhưng cơ bản là thích và nói ra là 2 chuyện khác nhau, chưa kể đến chuyện xung

quanh con bé luôn có sự bảo vệ của lũ kì đà Ladykiller, mà quan trọng hơn cả là

con bé đó hơi bị ngây thơ, chỉ biết ham chơi ham quậy. Và còn 1 lí do chết tiệt nữa...

...

"Mày không sao chứ?", con Liên đập 1 câu dang dở khi chúng tôi bắt đầu ra về, ngó thằng Exdi dăm dăm. Vâng, mấy buổi học đầu kiểu này hơi chán nên chả có gì để chém ngoài chuyện hồi này.

"Im mồm mày đi! Tao sắp nôn ra rồi này!", thằng Exdi cười nhạt, giả bộ ngắm nhìn mấy em chân dài đang thướt tha đi xuống cầu thang gần đó. biết đâu được nó đang bị tự kỷ trong lòng, haha.

"Đừng có đánh trống lảng, mày đau lòng khi thấy em í khóc, hô hô hô!", tôi phá

lên cười thật trơ tráo, chọc vào nỗi đau thầm kín tởm lợm của nó.

"Hahaha...Badboy có đứu biết iu rồi bọn mày ơi!!!", thằng Thuận hòa theo, hét ầm

lên, cái mặt tí tòn đến là hài.

Liên sau đó, cả lũ trời đánh không chết xông tới trước mặt thằng Exdi mà chọc, làm bọn lớp khác tò mò nhìn và chỉ trỏ.

"Mày nên bỏ cuộc đi!", con Liên vỗ vai thằng Exdi, nói nghiêm túc, ánh mắt chứa

cái gì e ngại. Con này lại nghĩ ra trò gì đây?

"Tại sao???", thằng Exdi, bây giờ đã thừa nhận là "lớn nhanh", hỏi nhạt, rõ ràng là giờ con Liên có nói gì nó cũng không thèm nghe. một khi đã lỡ vướng vào lưới tình thì người ta sẽ bị ngu hóa, chỉ tin vào ý niệm điên rồ của mình.

Sến kinh dị,haha...

Con Liên nhảy vào giữa tôi và thằng Exdi, kéo 2 cái đầu bọn tôi lại như kéo thú

bông, khốn kiếp, và thì thầm: "Vì tao biết đại ca của tụi mình cũng thích Madi"

Nó bỏ tay ra, cười ma mĩnh.

Thằng Exdi có vẻ shock, mắt mở to nhìn con bạn rồi liếc thằng đại ca đang đi cùng mấy em xinh tươi ở phía sau, "Thật á?"

Tưởng nó thông minh lắm, hóa ra ngu như bò, con Liên cũng biết mà nó không

biết. Haizz...

"Cái đó là động lực, không phải là vật cản! mày khuyên nó như trâu khuyên bò

ấy!", tôi đập cái bốp vào trán con Liên, giảng giải, "Càng nhiều thằng thích Madi thì nó càng phải cố giành cho bằng được! hiểu không 2 em nào yếu?"

"Đau!!!", con Liên gào lên, nhăn nhó nhìn tôi, "giành để huynh đệ tương tàn hả?"

"Kệ nó đi Exdi! Tao ủng hộ mày!", tôi khoác vai thằng Exdi, tuyên bố hùng hồn, "Biết đâu được em í sẽ chọn mày?"

"Mày nói nghe mát tai thế? Tao ừ tin!", nó hất tay tôi ra, lắc đầu cười đều.

Hơ, nó thông minh bất thành linh à? Biết tôi lừa nó sao? Chúc mừng!

"Nghe lời thằng máu lạnh như mày thà đi nghe cái đầu gối còn hơn!", con Liên

phản tôi, chống nạnh bảo thế, ánh mắt tỏ ra thỏa mãn.

"Tùy thôi, chả biết ai đó đêm khuya còn mò tới nhà tao tâm sự!", tôi dài giọng,

"Mày tin tao sẽ kể hết vụ sến súa đó ra không?"

Cơ bản là con Liên rất khoái tâm sự đêm khuya với tôi, toàn chuyện tào lao tầm

phào của con gái mới kinh chứ, chịu đựng nó đã là một kì tích rồi.

"Đừng mà!!! Hehehe... Tao yêu mày nhất trần gian!", con Liên cười sảng sặc, nhảy tới khoác vai tôi cầu hòa.

Suýt chút nữa tôi đã cho nó 1 đập nếu thằng Nodi không đi tới hỏi: "Tối nay đưa xe hà Assa?"

"Ừm, đại ca muốn chơi hử?", tôi ngó thằng đó, đồng thời nhìn lướt qua một lượt

mấy em đang đứng vây quanh nó. Vâng, mấy em đó đang nhìn tôi bằng ánh mắt

sáng rỡ như bắt được vàng hay kim cương gì đó.

Cơ bản là nếu nói về cái ngoại hình thì tôi đáng để nhìn hơn thằng đại ca, nếu các

bạn nghĩ tôi không chém gió. Thông thường thì tụi con gái lần đầu tiên sẽ nhìn

tôi với ánh mắt ngưỡng mộ và thích thú, nhưng về sau sẽ là sự...

"Có thể, tối nay tao rảnh, mày chơi không?", Nodi cắt ngang dòng suy nghĩ đầy tự sướng của tôi, ánh mắt lộ rõ sự hứng thú.

Yes, và tao thì biết chắc là mày đại gái hơn cả thằng Exdi.

"Chơi chứ, vụ hay thế sao thiếu tao hả đại ca?", tôi cười, không nỡ làm phụt tắt sự hưng phấn của nó.

Cả lũ vừa đi xuống sân vừa nói chuyện bá láp, con Liên cứ thao thao bất tuyệt,

nhảy qua nhảy lại làm tôi phát ón. Và để tránh bị loạn thị, tôi nhìn ra ngắm cảnh

trường. Buổi chiều đẹp tuyệt với những vệt nắng màu cam trải dài trên bầu trời.

Cái sắc cam đó mang một sự ám ảnh và huyền hoặc khó tả, như muốn trêu đùa vậy.

Mẹ tôi thích màu cam lắm, thường hay mua những đồ vật màu cam, khi nào cao

hứng thì sẽ mua cho tôi những thứ nhỏ nhỏ dễ thương cũng màu cam nốt. Đừng có nói là sến, vì đó là hồi tôi còn bé, được sống bên mẹ. Còn giờ thì cái cảm xúc day dứt về kỷ ức đẹp đẽ đó đã tiêu biến tự đời tám hoánh nào rồi. Con của mẹ giờ đã ít nhiều đổi thay, và trở thành cái thể loại gì không biết. Ai bảo mẹ bỏ đi làm gì?

Thôi không nghĩ nữa, dây thần kinh buồn bị đứt phụt rồi còn đâu. Cơ bản là cái

trường chuyên của tôi đẹp lắm lắm, nhuộm một màu đỏ rực rỡ với nhiều dãy

phòng học dài tít tắp mà con Liên hay bảo là đứng 1 mình nhìn từ đầu này tới đầu kia thấy sợ ma lắm. Con điên! Ma thì vui chứ sao? Nhất là ma cây ấỵ, cây xanh um và mát mẽ, nhiều gió nữa, sướng thôi rồi.

Cơ mà đang ngắm cảnh ngon lành thì 1 cái cảnh khá là thân mật đập vào mắt bọn tôi, và cái cảnh đó cũng làm cái lũ trời vật đi bên cạnh phải im lặng

nhìn.

Haizz, tình hình là có 4 đứa lớp 10 đang đứng ở chỗ dãy phòng thí nghiệm, không cách chỗ chúng tôi bao xa, mà 1 nam 1 nữ trong số đó đang ôm nhau rất chi là tình cảm. Bọn đó là Ladykiller, và chính xác là con bé Madi đang đứng khóc huhu, còn thằng cả gan ôm nó đồ dành là thằng Godi. 2 thằng còn lại là Bảo và Quang thì đứng vỗ vai con bé an ủi này nọ, vẻ khổ tâm lắm. Con bé này khóc gì mà dai kinh vậy? còn gây ra cảnh dễ hiểu lắm cho thằng hotboy khốn kiếp Godi nữa chứ. Cơ bản là thằng này lắm bở lắm, thác loạn kinh khủng luôn ấy. Nhưng nói về quan hệ của nó phức tạp lắm..

Hề, cơ bản là tui nhìn thấy cảnh đó, một số sôi gan, một số ngứa mắt và một số tò mò... Còn tôi thì có cảm giác bị ai đâm ấy, khốn kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Người đàn bà đẹp nhất

"Nhìn xem, cảm giác của mày là thế nào? Đứt từng khúc ruột chứ hả?", con liên

toét miệng cười hô hô hừ hự, huých nhẹ tay thằng Exdi một cái như khích

tướng. Nhưng có vẻ như con này không sung sướng gì, thật tâm nó không thích

thấy thằng Exdi bị vỡ tim mà chết đâu. Kể cũng tội.

"Chỉ là đồ thôi mà! Em í đang khóc kia kìa!", tôi biện hộ, cố tình gieo vào đầu

thằng Exdi 1 cái gì đó sáng sủa hơn, nhờ nó đi nhảy cầu thì khổ. Nhưng cam

đoan là không có tác dụng rồi, bởi vì mắt nó đang tối lại và mùi sát khí tỏa ra

nồng nặc. Nó đang tức giận. Và cũng có cảm giác bị ăn đập, chắc vậy.

Không cần biết vì sao Madi lại tiếp tục khóc lúc này, cũng chả cần hiểu đó có

phải là bạn bè an ủi nhau không, tôi chỉ quan tâm 1 điều là cái mặt thằng Godi

rất đáng ăn đấm, ăn dao cạo tốt! Hề, cơ bản là thằng này vừa ôm vừa vuốt

lưng con bé, ra vẻ thông cảm, đồ dành nhưng, khốn kiếp, cái đầu nó không

nghĩ vậy đâu. Mà điều kinh dị hơn là Madi cũng ôm thằng đó ngon lành, có lẽ

con bé cần sự cảm thông thật.

"Mẹ kiếp! Gai mắt quá đề!", mấy thằng lớp tôi nhao nhao lên, chùi chùi mắt như

thể thấy cảnh gì kinh dị như phim siêu nhân heo không bằng.

"Thường thôi!", thằng Exdi cuối cùng cũng bộc lộ quan điểm cao quý của mình

rồi quay mặt đi chỗ khác, lắm bả vu vơ cái gì đó. Haha, đau tim rồi phải

không mày? Chối kiểu gì cũng vậy thôi!

"Ô.....Ô...Ô.....Sao kì vậy? Nè, mày nói 1 tiếng là tao sẽ bay vào phá 2 anh chị

í cho!", thằng Hùng, một thành viên tích cực khác của Badboy, với cái vẻ muốn

lãnh sọ, đập vai Exdi mà hiến kế.

Phá hả? Tất nhiên, nhưng từ từ đã.

"Nhảm!", thằng Nodi buông lời nhận xét với cái kể đó, giờ tay lên xem đồng hồ

như thể không quan tâm thật, "Bọn mày đừng rảnh thế! Về sớm đi kéo ông bà

già nhớ mà sinh bệnh đấy!"

Và nó nén nỗi đau thầm kín vào trong mà công trường thẳng tiến thật, đúng là
cổ tỏ ra nguy hiểm!

"Ây da! Có ai muốn làm người xấu không? Nói thật là tao đang rảnh", tôi nhếch
môi cười, hất mặt về phía bọn Ladykiller và hỏi cả lũ badboy đang đứng làm
khán giả phim tâm lý tình cảm sến vô cùng tận đó.

Và giống như mọi lần, cái lũ này lại sượng phát rồ lên như thể sắp được chích
heroin đến nơi rồi, ủng hộ ngay và luôn: "Có! Phá đi! Phá đi! Hahaha"

Chắc, có cảm giác mình trở thành gia sư dạy môn "Sống bệnh hoạn, nghĩ biến
thái, yêu thương ít đi" cho lũ ngốc mới dậy thì này ấy!

Con Liên giật nhẹ tay áo tôi, định nói gì đó nhưng đành thôi, hình như nó còn
nhăn trán nữa ấy. Còn thằng Exdi thì im lặng, chắc nó cũng mong có ai phá cho
đờ đau mắt.

"Ê! Xem kia! Mấy anh chàng đó là Badboy đấy, nổi tiếng chọc phá từ hồi còn học
tiểu học cơ!", một em nào đứng gần đó chém với bạn, giọng eo ** nghe chói tai
lắm.

"Ủây! Nghe nói mấy cậu đó đôi đầu với ladykiller lâu rồi phải không? mềng
mềng, nhìn đẹp trai quá!", em bạn kia xuýt xoa. Liên sau đó là những lời bàn tán
xi xào về 2 phe, đa phần là "tia"

cái ngoại hình thôi, nhảm!

Vâng, và lũ bệnh mà mấy em ngưỡng mộ là Badboy đang kéo nhau lại chỗ dãy
phòng thí nghiệm rồi bu quanh 4 đứa Ladykiller, nhìn soi mói như thấy đồ độc
đất tiền.

"Lượn đi!", thằng Bảo đưa ánh mắt lạnh như tiền thường thấy rẹt qua chúng tôi,
phun một câu gọn lỏn.

Câu đó là dành cho tôi trước tiên, vì cái mặt tôi lúc đó vui tươi phải biết, Hề hề.

"2 người đang làm gì vậy? Thể hiện tình cảm hả?", tôi bơ đều thằng Bảo, tiến
tới gần sát thằng Godi, hỏi ngay thơ.

Bọn Badboy phía sau ồ lên hưởng ứng như thể phát hiện ra cái chân lý gì khó
khăn lắm.

Điều đó ngay lập tức có tác dụng, làm Madi giật mình rời ra, mắt đỏ hoe và
sưng húp nhưng đã thôi dầm nước. Con bé nhăn nhó nhìn tôi, ngạc nhiên xen
lẫn lúng túng.

Hóa ra nãy giờ nàng này khóc xong rồi mà vẫn cứ dính chặt lấy cái thằng đó!

"Mắt mày đừng để làm cảnh hay sao mà còn hỏi thế?", thằng Godi buông con bé ra, nở 1 nụ cười đầy ẩn ý, hỏi tôi, trông như muốn nói mày- làm- tao- mắt- húng -qua ấy.

"Ồ! Hóa ra nãy giờ Madi khóc hả?", tôi tròn xoe mắt lên ngó con bé, tay gãi gãi đầu ra về tội lỗi vì làm tương và xen vào không đúng lúc, "Tớ cứ tưởng hai cậu thích nhau!"

"Gi? Điền hả?", Madi phủ nhận ngay, "Thích cái gì mà thích? Mà liên quan quái gì đến cậu?"

Chẹp, chưa bao giờ em này ăn nói đàng hoàng với tôi cả, mặc dù xem biểu hiện lâu nay thì nó không ghét tôi như ai đó, càng không sợ tôi tẹo nào.

Mà làm cho 2 đứa này tách nhau ra đã đỡ chướng mắt lắm rồi, nhiệm vụ phá hoại đã thành công bước đầu. Bạn thân cái khi gì chứ? Hai đứa này, tức Madi và cái thằng Godi cáo già kia thực ra là thích nhau đấy. Nhưng có vẻ như cả 2 đều ngu 1 cách dễ thương là không hề biết điều đó, vì đã chơi với nhau từ nhỏ, cùng trải qua nhiều chuyện và xem nhau như bạn thân. Hơn nữa, phương châm sống của Madi là xem trọng tình bạn tới mức tôn thờ, chả biết có giống con Liên điền kia không.

Tôi đã có sẵn trong óc 1 trò vui, tức là chia rẽ 2 đứa này ra để xem cái chuyện này sẽ đi đến đâu, biết đâu được em í sẽ thuộc về Badboy?

"Có muốn biết tại sao thằng Exdi rời khỏi nhóm của cậu không?", tôi cúi xuống hỏi nhỏ, đủ cho Madi nghe.

Nhưng vì gần nó quá nên một mùi tóc thơm dịu dịu bay vào mũi tôi. Ờ CHỈU kinh khủng. Khốn kiếp, tự dưng thấy trong người bắt đầu nóng lên.

"Hả? Tại sao?", con bé mở to mắt nhìn tôi, hỏi gấp, mắt ánh lên 1 tia hy vọng mơ hồ nào đó về cái tình bạn

đã chết chìm đời nào đời nào giữa nó và thằng Exdi.

"Tránh ra! Mày đừng đầu độc con nhà lành!", thằng Godi đẩy tôi ra một chút, đồng thời nhảy vào giữa tôi và con bé.

Tất nhiên là với thằng đó, một kẻ kinh dị hợm như tôi không có tư cách đứng sát bấu vạt của nó.

"Ey! Làm gì dữ vậy? Không cho nói thì thôi!", tôi tỏ vẻ hiền lành làm ơn mắc oán cau mày nhìn thằng đó. Chắc cái mặt tôi lúc này thuyết phục lắm hay sao mà lại khiến Madi tin tin, sụt sịt dò hỏi:

"Vì sao vậy? Nói đi mà!"

"Cậu thấy đấy, tớ rất muốn cho cậu biết nhưng mà...", tôi chỉ thằng Godi, nhún

vai cười như bó tay, "Cậu chỉ cần hiểu bạn của cậu có nỗi khổ tâm là được rồi!"

"Hey! Nỗi khổ tâm là sao?", Madi thắc mắc hỏi với theo khi tôi quay lưng bỏ đi.

Yes, nó đã lọt vào trò chơi rồi. Nó đã tin là thằng Exdi đó bắt đắ dĩ mới phải phản bội...

"Không có nỗi khổ tâm khi gió nào hết á! Đi về!", thằng Quang gắt lên và lôi con bé đi, không cho nó hỏi thêm nữa.

"Nghĩ xem nó có phải một người bạn thích thay lòng một cách vô cớ không?", tôi quay lui, khoanh tay nói cho Madi kịp nghe.

"Điên!", thằng Godi buông lại một câu khinh bỉ rồi đi theo hai đứa kia. Tên còn lại là Bảo cũng phẫn.

"Mày nói gì với Madi vậy?", Exdi thúc tôi một cái, đầy thú vị. Ít ra là nó đã không phai nhìn cảnh tởm lợm hồi nãy nữa.

"Bảo mày thích nó", tôi đáp bừa kèm một nụ cười ranh ma quỷ quyệt.

"Giỉ???", con Liên như shock chết đến nơi, trợn mắt nhìn tôi như nhìn quái vật.

"Muốn tạo scandal sao mày???", lũ thánh vật không chết kia cũng phát cuồng lên.

"Có thể", tôi vờn vai cười thỏa mãn, liếc cái mặt nghi hoặc của thằng Exdi một cái rồi đi thẳng...

Chuyện vui còn nhiều lắm. Nhưng cái cảm giác hồi nãy là gì chứ? Đừng nói là tôi cũng bắt đầu đâm đầu vào thích con bé đó chứ? Điên rồi!

Tốt nhất không nên mang cái gọi là tình cảm đi cho một kẻ nào khác, ngoài mẹ...nhất định thế!

.....

Trời Hà Nội vào đêm đầu thu mát dịu, từng đợt gió từ ngoài cửa sổ lùa vào làm mấy cái chuông gió kêu leng keng như muốn nhắc nhở chủ nhân đừng ném chúng vào sọt rác kéo tội. Tôi ngồi cạnh cửa sổ, ngó cái cảnh góc phố lên đèn nhộn nhịp cùng những bóng người đi làm về muộn vật vờ như thiếu thuốc.

"Cha hàng xóm đi nhậu về bị xe "hun" chết tại chỗ rồi!", trong tôi chột văng vẳng giọng nói nửa đùa nửa thật của một người đàn bà trẻ xinh đẹp.

Và trong một khoảnh khắc tự ki đình cao, tôi thấy mình dần bé lại, ngồi trong một màn đêm tối om, chính xác là trong 1 cái tủ đựng đồ chật chội.

Người đàn bà đó vừa mở cánh cửa tủ ra, cười xòa nhìn đứa con nít là tôi, vừa kể như vậy.

"Chết", đứa nhóc cù lằn là tôi lặp lại 1 từ như cái máy, mắt mở to nhìn qua một

lướt từ trên xuống dưới của mẹ, tức người phụ nữ trẻ đó.

Mẹ bế xốc tôi ra khỏi tủ, đặt tôi ngồi xuống chiếc giường trải ga màu đen sì hơi nhàu cạnh đó, rồi bước tới kéo rèm che cửa sổ lên.

Tôi nhìn đăm đăm xuống tấm ga, lại bắt gặp những thứ kinh dị để lại sau một vụ quan hệ thân xác. Hồi đó tôi không biết mấy cái thể loại đấy có tên gọi là gì nhưng vẫn biết chúng chả tốt đẹp gì sất. Yes, đó không phải là những đồ vật, chỉ là những dấu hiệu thôi...

"Phố lên đèn rồi này! Ra đây ngắm với mẹ đi!", mẹ nhắm mắt hướng ra ngoài cửa sổ, cảm nhận làn gió đêm mon man trên da thịt.

"Ngày mai sẽ mưa...", tôi vừa ngắm mẹ vừa thầm nghĩ, chả hiểu tại sao.

...

"Rù rù...rù rù...", cái iphone rung lên như bị động kinh làm đứt phăng dòng kí ức trẻ thơ của tôi. Tôi quay vào trong phòng, nhìn vào màn hình điện thoại.

"Quạ đen" is calling.

Haizzz...lại là con "quạ đen" phiền phức đó, gọi làm gì cơ chứ?

Kệ xác nó, tôi tiến tới ngồi phịch xuống giường, ngắm tấm hình đóng khung cỡ lớn treo trên bức tường màu cam huyền hoặc. Cô gái với đôi mắt đen lầy ản chứa một nỗi buồn ma mị và một sự ma mãnh đáng yêu, trên bả vai trần trắng nõn nà là một hình xăm con rắn độc điệu nghệ nhìn tôi qua bức hình. Tôi phì cười, thầm nghĩ "Mẹ yêu của con, không ai đẹp bằng mẹ :)"

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Quạ đen - huyền thoại của trai táo bạo

Không ai đẹp bằng mẹ...và con cũng đếch cần có bố :). Chỉ cần có mẹ là quá đủ rồi..

"Rù rù rù...", cái điện thoại lại rung lên một lần nữa, đứa cò hó nào thật biết cách phá đám!

Không phải "quạ đen" mà là Zim is calling... Hình ảnh thằng nhóc ranh ma và phốt đời quen thuộc hiện lên trong tôi. Tối nay có vụ gì và nó gọi nhỉ?

"Gì vậy chú em?", tôi nhắc máy, mắt vẫn dán chặt vào bức hình mẹ trên tường.

"Anh đang ở đâu vậy?", một cái giọng con gái cực kì điệu đà vang lên làm da gà tôi nổi lên một lượt. Khốn kiếp, không phải giọng thằng nhóc đó, mà là "quạ đen"... Thằng Zim chết tiệt này dám đùa với lửa sao? Hay lâu ngày quá nên nhớ mấy chị y tá dễ thương đến cuồng rồi?

"What the hell?"

"Em biết là anh đang ở nhà, xuống đi chơi với tụi em đi! Có chỗ này hay lắm!", "quạ đen" cười tí tòn, rù rê với cái giọng ngọt hơn mật ong.

Thật là tởm lợm! Tuy nhiên bây giờ tôi cũng đang rảnh, với lại lâu ngày chưa thấy cái mặt thằng Zim và con vợ nó, không biết mặt nó lãnh thêm sọc hay có dấu tay nào in lên không.

"Cũng được, nhưng lần sau mà còn gọi anh bằng máy thằng Zim thì tự đào mồ cho mình đi nhé người đẹp!"

Tôi nói nhanh rồi tắt máy trước khi con bé kia phun ra một tràng giải thích rất logic này nọ kia. Không dư hơi mà đi cãi nhau với kiểu "nhan sắc vô hạn, thù đoạn bội phần" như em này.

....

Chạy xuống phòng khách tầng một, tôi thấy chị Makeshi, một người chị nuôi của tôi, là người Nhật nhưng bị câm, đang đứng nhìn ra cửa, chỗ có 3 đứa "âm hôn" đang đứng ngóng tôi. Sắc mặt chị khá là tươi, hi, xem ra hôm nay bà già kia sẽ về sớm, bà già hiện tại tôi gọi là "mẹ" ấy.

"Hù!", tôi đập nhẹ vào vai chị rồi diễn tả bằng ngôn ngữ người câm: "Mẹ gọi cho chị à?"

"Ừ, Subi lại đến rủ em đi chơi đấy!", chị cười hiền làm ánh lên sự thánh thiện trong đôi mắt, hươ tay trả lời về muốn chộc tôi.

Vâng, Subi chính là biệt danh của con "quạ đen", nhưng hãy yên tâm là da con bé đó không đen tuyền nào đâu, chỉ có cái đầu óc thôi. Nó nhỏ hơn tôi một tuổi.

"Chị khoái nó hả? Hôm nào em đem nó vào đây cho chị, bảo đảm hết khoái ngay!", tôi thờ hất ra một cái, về khổ tâm lắm rồi diễn tả tiếp: "thôi em đi đây, lát mẹ về bảo với mẹ là việc mẹ giao em làm xong rồi nhé, tiện thể chúc chị ngủ ngon luôn!"

"Chơi vui về, chị thấy cô bé ấy dễ thương đấy chứ!"

Vâng, dễ thương lắm ạ, tới mức thấy mắt dần cảm xúc với con gái luôn, nếu chị hiểu cho...

....

"Không phải lỗi tại chồng em à nha! Do con nhỏ này giựt cái điện thoại đó!", bé Lim, gấu của thằng nhóc tên Zim kia vừa thấy tôi đi ra là xông tới làm mần bênh vực, tiện thể hất mặt về phía "quạ đen" Subi thách thức. Thằng Zim thì ngồi trên con moto iu quý của nó mà hút thuốc phi phèo. Thằng này muốn thử cảm giác lũng phổi hay sao mà dạo này có vẻ khoái cái thứ đó vậy nhỉ? Đường đường là một đứa đã kinh qua món cần sa và phải cai vật vờ như nó mà lại đánh bạn với thuốc lá, kì vậy?

"Thì đã sao? Mày muốn chết không con kia?", Subi nhếch mép cười như yêu quái trong phim Huyền thoại Natra, xắn hai tay-áo-trong-tường-tượng lên, kì thực là nó đang mặc một cái váy rất chi là xinh xắn không tay nhưng bớt khâu gọi hơn nhiều so với trước đây.

"Em khỏi cần nói, tối nay anh có một vụ chơi bởi nên đi với tụi em một lúc cũng chả sao", tôi xoa đầu bé Lim, nhấn mạnh "Có 2 em anh đỡ bị "quạ đen" kia ám!"

"Thôi mà, sao anh cứ gọi em là quạ đen mãi vậy? Đừng tưởng em thích anh thì nói gì cũng được nha!", Subi lườm tôi một cái ra vẻ ta đây không thuộc dạng đại trai nhưng ngay lập tức thay đổi thái độ, chạy lại khoác tay tôi, cười tình tứ

"Nhưng mà dù sao em vẫn thích anh như thường, hi hi!!!"

Kinh dị thật, con bé này đúng là bị đứt dây thần kinh xấu hổ từ đời nào đời nào rồi, còn cái dây thần kinh đeo-bám-xuyên-quốc-gia kia thì không biết mọc ở đâu ra. Tôi đã quá quen với chuyện này nhưng vẫn không chịu đựng được cái trò của trai tảo bạo của nó. Tôi không ghét gì nó nhưng cũng chả hứng thú gì. Không phải vì nó xấu đâu, ok, ném cái ý nghĩ rằng Subi có ngoại hình xấu và dờ hơi qua một bên đi. Nó rất đẹp, đẹp đến mức ăn đứt cả nàng Madi của nhóm Ladykiller, là đứa con gái đẹp nhất mà tôi từng gặp, còn tính cách thì cũng rất tốt, có cả khối thăng bay vào xin chết. Con bé này ban đầu làm bạn bè với tôi thì cũng khá vui, chơi rất được nhưng chả hiểu cái lí do điên khùng nào mà nó lại tuyên bố là thích một thằng bệnh hoạn máu lạnh như tôi... Thật là nản, và kể từ đó tôi gọi nó là "quạ đen", không còn khoái chơi với nó nữa. Cơ bản là tôi không thích nó, chỉ vậy thôi. Có vẻ chán như cò hó nhưng đó là sự thật, haha.

"Bỏ cái tay nhão nhọt của mày ra khỏi tay đại ca tao!", bé Lim giằng tay Subi ra, rồi cười đầy bêu rếu...

"Kệ nó đi vợ, nó bị bệnh hoang tưởng kinh niên mà!", thằng nhóc kia tắt thuốc, cười hô hô nói với Lim. Nó là bạn thân của Subi, kiểu giống tôi với con Liên ấy.

"Đi đâu quạ? Đừng ở đó mà nghĩ mấy thứ lằng mằng sến nữa!", tôi hỏi Subi rồi tra chìa khóa vào xe moto, cầm cái mũ an toàn, chuẩn bị phê tốc độ. Tốc độ, đó là một niềm đam mê nho nhỏ với những thằng bất cần đời hoặc cần xả stress gì đó.

"Anh chở em nhá!", "quạ đen" nhảy lên phía sau xe, vòng tay ôm lấy eo tôi, vùi đầu vào lưng tôi, cười mà mãnh như mọi lần.

Lại nữa rồi, con điên này về kiếm thằng bò mà thỏa mãn đi có phải hơn không?

"Một!...", tôi bắt đầu đếm. Đếm đến ba nó mà không bỏ tay ra thì sẽ ăn sọc, tôi thề, dù nó có đẹp hơn Thúy Kiều hay không.

"Anh chánh vậy? Đùa chút thôi mà, hihi!", Subi liền nhảy xuống khỏi xe tôi, chun mũi cười cầu hòa.

"Đồ biến thái mặt dày như mặt lợn!", bé Lim chế giễu nó một câu hay ho vô cùng.

"Sợ còn dày hơn em à!", tôi phì cười ngó cái vẻ bình thản như không của Subi, nó đang chuẩn bị lên đường với chiếc Vespa màu trắng tinh của mình. Hôm nay nàng này muốn làm gái ngoan sao? Bình thường phóng moto ào ào như ngựa mà.

"Dày bao nhiêu cũng được, cho đến khi nào cưa được anh! Haha!", nó lại chém một câu vừa sến chảy cả nước vừa có công dụng làm người ta rùng mình.

Muốn cưa tôi? Có mà nằm mơ, tôi chỉ yêu có một người và sẽ yêu người đó trọn đời, toàn tâm toàn ý toàn lòng toàn trí, đó là... mẹ tôi, hê hê.

...

Đêm nay trời mát dữ dội, và phóng xe với một vận tốc nhanh như thế này thì sướng kinh khủng. Ánh đèn điện chớp nhoáng cứ thế vụt qua, tiếng ồn ào của thành phố về đêm hòa lẫn trong tiếng gió tạo nên một dư âm vui tai lạ. Nếu được chọn cái chết cho mình, nhất định tôi sẽ chọn cách phóng xe từ một nơi nào đó thật cao...bay về xuống...mang theo cả con ma tốc độ...Thật là điên!

Nhưng bạn biết đấy, có những con người mang chỉ một mơ ước nhỏ nhoi là được chết một cách nhẹ nhàng, không làm ai phải bận tâm, mà tôi thì không có cái quyền đó, nên sự lựa chọn mãi mãi không có. Cũng giống như bạn ước ao khi về già sẽ được online facebook cả ngày nhưng bạn lại bị bắt buộc phải làm khi để mua vui cho lũ trẻ con. Ack, mà tôi luôn tự hỏi, về già rồi liệu có thằng nào còn khoái facebook với game không nhỉ? Bệnh chết đi được...

"Quạ đen" nói là có chỗ này hay lắm, rút cuộc lại kéo lũ chúng tôi đến một quán bar mới mở, tên là "Sunny" (note: tg chém đại ^^).

"Quán của người quen em, đến ủng hộ, hê hê", Subi quảng cáo rồi chạy lại nói gì đó với anh bảo vệ, học sinh hết mà, phải có cách để vào...

Vẫn ánh đèn múa máy liên hồi, vẫn những kẻ ăn chơi phá gia chi tử, vẫn mấy kẻ muốn đốt tiền hoặc chán đời tìm rượu công phá thành sầu gì gì đó như những bar khác nhưng ở quán này tiếng nhạc có vẻ gì đó rất máu lửa và bốc hơn. Và trong sự ồn ào náo nhiệt đó, bọn tôi nhìn thấy một anh DJ có vẻ chuyên nghiệp đang chơi nhạc hăng say, bên cạnh là một đứa con gái quen quen đang đứng tám chuyện với anh ta. Và nếu không nhầm thì đây là Madi, tức "chú hề trẻ con" Hoàng Nguyên. Đừng có nói quán này cũng là của nhà nó đấy chứ, lắm chỗ thế?

Bọn tôi chọn một cái bàn trong góc tối, Subi gọi ra mấy ly rượu ngoại.

"Hôm nay chủ quán đãi!", "quạ" cười hí hửng.

"Kia phải không?", thằng Zim hát mặt về chỗ Madi, giờ thì nàng ta đang thử chơi nhạc, có vẻ nàng mê mẩn trò này lắm.

"Sao mày biết?", Subi vừa hóp một ngụm rượu màu đỏ vừa nhướn mày hỏi.

"Con đại gia!", thằng nhóc nhún vai, "Bạn của.....urm urm"

Thằng bé đang nói thì quạ Subi chồm tới lấy tay bịt miệng ngăn lại, cười xuề xòa: "Không cần nói đâu!"

Hình như giữa họ có mối quan hệ mờ ám gì đó mà không muốn người ngoài biết? Kệ đi, quan tâm làm gì, mất thời gian.

Không quan tâm nhưng rồi tôi cũng biết khi mà một lát sau, khi mà thằng Zim và bé Lim đi ra nhảy nhót, chỉ còn lại tôi với quạ đen ngồi nói chuyện tâm phào thì Madi bắt ngờ đi tới, vỗ vai Subi cái "bộp", hỏi bằng giọng ngạc nhiên lắm lắm:

"Hơ, em tới chơi sao không gọi chị? Mà em với tên này quen nhau hả, còn rủ nhau đi chơi nữa?"

"Rủ nhau cái con khi, nhìn tởm thế này mà rủ con quạ đen này đi chơi hả?", tôi cười đều giả, cố tình chọc tức Subi bằng cái giọng siêu ngạo, "Chẳng qua hôm nay có thằng em tớ đi cùng thôi!"

Madi tròn mắt lên nhìn tôi, dường như đang shock nặng hờ, có gì đâu chứ, hay là nó lần đầu thấy cái sự "cưa bom" ghê gớm của tôi?

"Quạ đen hả? Subi á? Đùa à?", nó thốt lên đầy ngạc nhiên. Hình như nó chưa từng thấy ai chê nàng Subi xinh xắn hoàn hảo trong mắt nó thì phải. Ô, vậy ra tôi là người đầu tiên, hân hạnh quá...

"Hai người quen nhau à?", quạ đen có vẻ không thích sự xuất hiện của Madi nhưng vẫn cười hi hi ngoan ngoãn, cũng không có biểu hiện của sự tức giận vì bị chê là quạ đen. Haizz, cho nàng này mở lớp dạy môn "Mặt dày đại cương và những cách chịu đựng", bảo đảm đông khách.

Mà quạ hỏi thừa, tất nhiên là quen, từ hồi học cấp một kia, tôi thường hay chọc Madi một cách khả ố và "nguy hiểm", chả biết nó nghĩ tôi thế nào.

"Bạn", Madi trả lời ngắn gọn, vẫn chưa hết shock, nhìn tôi chằm chằm về kì lạ. Đừng có nhìn nữa...hờ...

Subi bỗng kéo Madi lại, thì thầm gì đó, chỉ thấy Madi hỏi một câu bất mãn

"Tại sao?"

Bỗng cái iphone khi gió lại rung, có tin nhắn của chị Makeshi, bảo tôi về một lát có việc. Lại chuyện gì thế nhỉ? bà già kia muốn gì ở tôi chẳng?

"Vây 2 chị em tâm sự đi! tớ có việc phải đi rồi!", tôi đứng dậy, bảo thế với Madi. Chắc, mới gặp chú hề dễ thương riêng thế này mà không có cơ hội chém gió, kể cũng uổng.

Nhưng tôi vừa mới định phần thì nàng "quạ đen" kêu lên nhõng nhẽo: "Không! Anh ở lại chơi với em cơ!"

Nói rồi "quạ" bất ngờ bay sang ôm tôi rất chi là thắm thiết. Mẹ kiếp! Con này bị điên hay sao vậy? Sao lúc nào cũng thích bu bám "kẻ sát nhân" chứ? Tôi đẩy nó ra ngay và luôn, trước khi thấy kinh tởm.

"Về học bài đi em! Rảnh thì ra đường mà cua trai, gái cũng được. Còn anh thì đừng mơ!"

Nói xong tôi bỏ đi, không quên chào Madi, cô nàng đang đứng nhìn với vẻ mặt còn shock hơn hồi nãy...

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Nothing

Bước vào trong căn phòng khách thân thuộc, tôi nhìn thấy bà già mẹ nuôi đang ngồi tiếp chuyện một ông khách người Nhật. Cha khách này nhìn có nét gì đó rất quen, hình như tôi đã gặp ở đâu rồi... Ông ta có một đôi mắt thâm hiểm, tóc muối tiêu như đa số những thằng cha trung niên khác. Và cái vẻ lịch lãm ketchup thì tôi thấy nhiều rồi. Bọn đạo đức giả.

"Quý ông đây có chuyện muốn nói với con!", bà già mặt vô cảm ấy ngó tôi một hồi rồi nói bằng tông tiếng Anh quen thuộc, xong đi vào trong. Vâng, từ nhỏ tôi đã quen với việc xài tiếng Anh hoặc Nhật để nói chuyện với bà ta, vì bà ta là người Việt lai Nhật nhưng cực khoái xài hai thứ tiếng đó.

Tôi phun ra một tràng chào lịch sự đều, cũng bằng tiếng Anh với ông ta rồi ngồi xuống chờ đợi. Tốt nhất là có gì cứ nói nhanh cho rồi, đừng làm mất thời gian quý báu nữa.

"Con thật sự rất giống mẹ đấy!", ông ta nhìn tôi một cách sẫm soi và trong khi tôi tự hỏi cha này có bị xằng pha nhót hay không thì nhận được một lời khen có vẻ thành thật với mớ tiếng Anh lai lai Pháp. Tôi có cảm giác ông ta đã đi rất nhiều nơi để tìm một người nào đó. Và bất chợt, một hình ảnh của quá khứ quét qua đầu tôi, một hình ảnh động không được hay ho cho lắm lúc tôi ngồi trong góc tủ bị khóa kín nhìn ra.....

"Cảm ơn, nhưng mẹ tôi chết rồi! Và tôi thì chả liên quan quái gì tới ông hết!", tôi đứng dậy, buông giọng nhừa nhựa đều đều bảo ông ta, không quên mỉm cười như thể đây không phải chuyện của mình.

"Ta không tin!", ông ta thốt lên, ánh mắt lộ rõ vẻ tức giận. Khốn kiếp! Tiếc cái con khom già nhà ông ấy!

Trong tôi chợt có một sự ghê tởm xâm lấn khi vô tình nghĩ tới trường hợp mình là con của thằng cha vừa xấu vừa dở người này... Kể ra thật buồn cười! Mà chắc không đâu, tôi không thể là con lai Nhật Việt được, vì tôi tự thấy mình chả có cái gì giống người Nhật cả.

"Tùy ông thôi! Mẹ tôi chết lâu rồi, và ông không phải người duy nhất đến đây hỏi đầu! Tốt nhất là ông hãy về làm hòa với phu nhân đáng kính của ông đi! không hẹn gặp lại!", tôi cười thêm cái nữa rồi gọi chị giúp việc lên tiễn khách. Thật là mất công, tưởng có chuyện gì hay ho chứ!

...

"Không thích người đó làm bố sao?", bà già vô cảm đi vào phòng tôi, nở một nụ cười quan tâm đầy giả tạo.

Bà ta từng nói bà là bạn của mẹ tôi, vậy mà bà ta luôn tìm cách khiến tôi nhớ lại cái quá khứ nhiều sóng gió và đau đớn ấy, hòng làm bà ta vui sướng theo một kiểu điên rồ nào đó. Và một cách hay ho nhất là tìm những người từng lên giường với mẹ tôi để bảo tôi nhận làm bố, vâng, lão già vừa nãy là một ví dụ.

Nhưng bà ta không được toại nguyện đâu, cơ bản là vì tôi bị đứt luôn dây thần kinh đau đớn rồi, có thể nói như vậy cho dễ hình dung.

"Dạ không. Mẹ không tìm được ông nào đẹp hơn hay giàu hơn ạ? Lão đó có vẻ cù lần sao sao ấy.", tôi cười thật "hiền lành", để xem bà này sẽ giờ tiếp trò gì.

"Mẹ rất tiếc!", bà ta nói nhẹ như gió rít rồi quay lưng bước ra, khép nhẹ cánh cửa lại.

Tôi cười khẩy, chờ đợi một màn trở lại lợi hại vô biên của bà ta.

Khi bạn yêu một người nào đó, nhất là người đã sinh ra bạn, thì dù người đó có làm gì đi chăng nữa bạn vẫn dành trọn tình yêu cho người đó, tôi cũng vậy. Dù mẹ tôi không mang lại cho tôi một tuổi thơ bình thường như những đứa trẻ khác, dù vào một ngày mưa lênh láng, mẹ- khi chưa tròn 25 tuổi- đã chọn cho mình một lối đi riêng bằng hai cổ tay đầy những vết cứa và loang lổ máu...để lại cho tôi một khoảng không màu đỏ tĩnh lặng mang tên một-nỗi-đau-mơ-hồ.

Mẹ chưa bao giờ có sự lựa chọn. Tôi cũng thế, phải tự học cách chấp nhận và giờ đây tôi chỉ còn cảm nhận được nỗi đau nữa rồi. Quá tốt!

"Rù rù rù"

Lại cái iphone đáng ghét, sao lúc nào cũng khoai chen ngang vậy? Thấy cảm động sao?

Có tin nhắn mới, từ số vừa lạ vừa quen. Quen là vì cái số này tôi biết là của ai, còn lạ là vì cái đứa đó chưa bao giờ nhắn tin cho tôi.

Vâng, đứa đó là Madi mới hay chứ! Trăm phần trăm là có liên quan tới vụ thằng Exdi.

"Madi đây, sao giờ chưa tới? Biết mấy giờ rồi không, hay là sợ thua bốn đại ca? :)", tin nhắn mang đầy tính khiêu chiến của con nít. Hề, hẹn tối nay 10 giờ tại "con đường tử thần" mà tôi lại mất hứng rồi...

"Tối nay bạn đi mát-xa rồi, hẹn dịp khác", tôi nhắn bừa lại, cố tình chọc cho nó tức. Không biết giờ này thằng Exdi và cái lũ điên kia có tới chưa. Cho bọn nó leo cây một bữa, chắc vui lắm!

"Đồ bệnh hoạn! Có tới không hả? >"

Biết ngay mà, chủ nghĩa tôn thờ tình bạn mù quáng một cách quá đáng là đây! Đã vậy tôi sẽ dụ nó tham gia trò chơi lựa-chọn cho vui.

"Mai sang lớp tớ chơi rồi tớ nói cho, ok men?", tôi nhắn lại, cố ý thêm vào chữ "men" vì Madi thích làm con trai lắm, haha.

"Không được, Godi không cho tớ qua đó đâu"

Hừm, lại thằng khốn đó, hồi nãy khi ở trong bar tôi còn thấy nó ngồi cười nói là lời với một đám con gái kia. Nó lấy tư cách gì để cấm đoán Madi chứ? Mà con nhóc này cũng ngu nữa, cứ đi nghe lời nó hoài.

"Cậu sợ hả?", tôi khích Madi.

Nó nhất định sẽ bị dụ thôi. Thứ nhất, nó không muốn mất cái tình bạn sến kinh dị kia, thứ hai, nó xưa nay chưa từng biết sợ là gì, mặc dù thuộc dạng con gái dễ khóc.

"Ok thôi, ai sợ chứ?", quả nhiên là nó đồng ý...

Coi như xong! Còn bây giờ thì tôi cần phải đi tìm lại bản chất bệnh hoạn thường ngày. Lướt nhẹ ngón tay trên màn hình iphone, tôi nhìn thấy một cái list dài ngoằng những cái tên "đồ chơi", hay còn gọi là người tình sơ-cua. Tôi tiến tới gần cái từ trung bày bộ sưu tập bài đồ đen gần đó, lôi ra một con xúc sắc và tung nhẹ lên rồi bắt lại. Nếu được mặt chẵn thì tối nay chơi tiếp, lẻ thì chia tay :)... Xòe bàn tay đang nắm gọn viên xúc sắc ra, tôi cười đầy tiếc nuối, là mặt 5 chấm, nghĩa là tối nay phải đá 5 em, thật là uống, nhưng mang tính giải trí cao :)

Bầu trời chiều nay trong sáng lạ sau một cơn mưa đầu thu mát kinh khủng. Ngôi trường màu đỏ to lớn nổi bật lên giữa khung trời xanh đẹp đó, khoe những đường nét cổ kính rêu phong đầy sức hấp dẫn làm bọn cấp 2 phải nuốt nước bọt thêm khát. Chưa tới giờ vào lớp nhưng lũ học sinh chăm ngoan đã tụ tập khắp đủ chỗ để đi tía giai thanh gái lịch hoặc vào thư viện làm con một sách. Nhưng bọn này không hiểu một chân lý rằng: khi thời tiết thay đổi thì xác suất để một người bình thường hóa điên bất ngờ là rất lớn, mà cái trường này thì không thiếu bọn có tiềm năng phát bệnh, cho nên các vụ chọc phá bệnh hoạn sẽ tăng theo cấp số nhân.

Và bây giờ thì tôi và thằng Exdi đang cầm hai cái chậu nhựa đầy nước, đứng lác lư theo điệu bài rap "Chưa bao giờ" siêu hay của DSK và có em nào đi qua dưới tầng một thì bọn tôi hồn nhiên đổ nước xuống...

"AAAAAAAAAAAAA....ĐÚA NÀO CHƠI ÁC THỂ?", hai em bị lãnh đủ gào lên tức tưởi.

"Ồi tớ xin lỗi! Tớ vô ý quá! Trúng đầu hai cậu à?", tôi làm ra vẻ tội lỗi, nhào người ra ban công tầng 2 nói rồi rít.

"Ừ thật là vô ý quá! Bọn tớ tưởng ở dưới kia không có ai", thằng Exdi cũng hòa theo, cái mặt biểu cảm kinh dị.

Hai nàng đó mở to mắt nhìn lên bọn tôi, định mắng một trận cho bõ tức nhưng lại bị bệnh hám trai đẹp che mờ lí trí, xua tay ra về rộng lượng và thùy mị nét na: "Không sao đâu! không biết không có tội!"

"Vậy hả? cảm ơn nhiều nhé!", tôi cười ma mãnh rồi đổ cái ụp hết cả chậu nước xuống, xong bỏ đi tình như không.

Tội nghiệp thằng Exdi, phải đứng lại nhận lấy một tràng c.h.ử.i ghê rợn, nó gọi với theo tôi: "Ê này, kịch bản không phải thế này mà!!!!!!!!!!!!!!"

Tôi ngó lui nhìn cái bản mặt nhăn nhó phát tội vì bị lãnh đạn oan của nó mà không nhận được cười, và ham thương thức vẻ mặt của nó mà bị một đứa nào

đó đâm sâu vào.

"AAAA...thằng khùng nào thế?", giọng lạnh lạnh của một đứa con gái quen thuộc vang lên. Và tôi nhìn xuống thì thấy nàng Madi vừa lồm cồm bò dậy vừa cảm râm, có vẻ như nó tông mạnh quá nên bị dội lui.

"Áy chết! Cậu không sao chứ?", tôi cố kìm để không phá ra cười trước cái vẻ ngổ ỏi là ngổ đó của nó, và lợi dụng cơ hội đỡ nó đứng lên.

"Què chân rồi! Đồ bệnh hoạn! Đi đứng không chịu nhìn gì hết vậy?", nó gạt tay tôi ra, gào lên tức tối, chân cà nhấc trông có vẻ đau thật.

"Tớ bé cậu về lớp nhá! Chân đau thế kia!", tôi giả vờ có lòng tốt, dụ nó, đồng thời tiến tới như thể sẽ làm thật. Biết đâu đấy!

"Không! Ai thêm chứ?", nó nhảy lui dè chừng, từ chối thẳng thừng ngay. Và tôi nhận ra chân nó không bị què chút nào. Dám lừa tôi cơ đấy!

"Què rồi kia! Đừng ngại!", tôi tiếp tục giả điên chọc nó, cười gian tà, tiến tới cầm lấy tay nó.

"Không cần! Hi! hết rồi...", nó cười cầu hòa, vội đánh trống lảng ngay, "Thật ra tớ sang lớp tìm cậu, chuyện tối qua ấy, tớ định nhờ cậu giúp tớ làm hòa với Exdi!"

Gi? Sao không dung muốn làm hòa với Exdi? Chả phải cắt đứt tình bạn rồi sao? hay là có đứa nào lừa phỉnh nó?

"Bộ điên hả? Theo trí nhớ siêu phàm của tớ thì hai người đường ai nấy đi rồi mà?", tôi khoanh tay hỏi, ra vẻ ngạc nhiên lăm lăm. Mà nghe cứ như một cặp tình nhân chia tay ấy, làm tôi nhớ lại cái vụ thác loạn tối qua...

"Ừ", nó bỗng cười toe, mặt rạng rỡ, đôi mắt sexy càng hút hồn hơn, "Nhưng tối qua sau khi nhắn tin với cậu, tớ gặp Nodi, cậu ấy giải thích cho tớ biết nỗi khổ tâm đấy là gì rồi!"

Quá hay! Thằng Nodi vào cuộc rồi sao? Nó đã quyết tâm dùng thằng Exdi để lôi kéo và gây thiện cảm với con bé. Mà thằng đó đã bịa ra cái thứ tòm lợm gì nhi? Tất nhiên không có vụ fall in love ở đây rồi.

"...cho nên tớ đến nhờ cậu giúp tớ nói với Exdi là tớ không giận nữa, cậu thân với cậu ấy như vậy mà", con bé nói tiếp, cái giọng ngọt hơn cả đường phèn và mặt ửng đỏ.

"Sao không nhờ thằng Nodi?", tôi thắc mắc, chả hiểu thằng đại ca đang muốn làm cái khi gì.

"Ngại", nó gãi gãi đầu, trả lời ngắn gọn. Và trong một khoảnh khắc, tôi nhận ra ý kiến của nó về thằng Nodi kia đã thay đổi, chả biết vì lý do gì, nhưng là theo chiều hướng tốt. Sẽ thú vị lắm đây! Sẽ có một cuộc tình nhiều tay xảy ra trong tương lai gần, và mức độ sát thương sẽ rất sâu sắc...

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Tuổi học trò cùng hoang mang style

Không đợi tôi đồng ý, Madi kết luận vội vã kèm theo nụ cười tự sướng: "Quyết định vậy đi! Cảm ơn cậu nhé! Giờ tớ phải đi rồi. Tớ tuy đẹp trai nhưng ông thầy giám thị không chấp nhận, cứ bắt mặc áo dài suốt. Tớ chuẩn đây!"

Thì ra ông thầy giám thị già nhất trường đang đi tới phía chúng tôi, với vẻ mặt hình sự thường thấy. Mà con bé này cũng lạ thật, suốt ngày cứ bảo mình đẹp trai rồi mặc toàn quần áo nam rộng thùng thình. Nhìn cái body hơi bị chuẩn của nó thế kia chắc mặc áo dài sẽ xinh lắm. Kì thực tôi chưa thấy nó mặc áo dài lần nào, hề.

"Đẹp trai mà sợ bị phát hiện là con gái sao?", tôi chọc nó. Nhưng mà nó có bị hoang tưởng không cơ chứ, nhìn mặt nó là người ta biết con gái liền, đáng yêu thế cơ mà.

Nó không trả lời mà chỉ cười trừ rồi chạy đi. Nhưng sau đó bỗng phanh cái "kít" lại, quay lại dúi vào tay tôi một...cây kẹo mút.

"Cho cậu đó, coi như mua chuộc, haha"

Trời đất, rõ là trẻ con! Nhưng mà tôi đã đồng ý đầu cơ chứ...

....

Madi vừa chạy về lớp 10 chuyên Anh của nó ở tận xa tít mù khơi gần cầu thang đầu kia thì thằng Exdi ở đâu nhảy ra hỏi lấy hỏi để: "Ey, nó nói gì với mày

thế? Có liên quan tới tao không?"

Cái thằng này đại gái vừa thôi chứ, sao cứ phải thể hiện ra rõ ràng như show hàng thế kia?

"Có", tôi nói tình bơ như con muỗi, giờ cây kẹo mút Coca lên khoe, "Nó tặng tao nè, bảo trước đây mày thường mua kẹo cho nó"

Mà khoan, trước đây đúng là tôi đã từng nhìn thấy thằng này mua kẹo mút cho Madi thật. Ack, sên đến thế là cùng!

"Mẹ kiếp! Sao nó lại tặng mày?", hai chữ GATO to đùng bằng cái bánh gato thật mắc ngay trên trán thằng Exdi, nó tròn mắt nhìn cây kẹo như thể đó là thứ gì quý giá lắm.

"Đừng có sồn sồn lên thế! Nó đang muốn làm hòa với mày đó con ạ! Mau tận dụng cơ hội đi!", tôi cười xòa, vỗ vai nó khích lệ, "Bọn tao đã giúp mày nói lên nỗi-khổ-tâm-rồi, muốn biết thêm chi tiết liên hệ số 1900.000 có, gặp thằng Nodi, hê"

"Làm hòa? Thật á?", nó ngo ngoe dè chừng. Tuy si tình nhưng quả thực cũng có lúc máu của thằng này hoạt động tốt, dồn lên được các tế bào não, hỏi tiếp, "Đại ca đã nói gì với nó?"

Tao chưa biết. Và mày đừng trông mong một tương lai tươi sáng cho cái mối tình đầu kinh dị của mày.

"Ừ, làm hòa", tôi đáp, mắt nhìn ra sau lưng thằng Exdi và thấy Nodi đang đi vào lớp Lý, sắc mặt khá tốt, tức là tối qua nó đã làm được một cái gì đó chứng tỏ mình không phải hội-trường-hội-vô-dụng, "Mà mày có tin thằng đại ca không hả Exdi?"

Nếu tin nó, mày nên bắt xe ôm ra cầu Long Biên nhảy xuống cho tan xác, và nhớ để đôi dép lại cho con Liên bán ve chai, à không, làm kỉ niệm :)

"Tao...", thằng Exdi nhún vai, dài giọng như thể không thích nói mấy thứ liên quan đến nghĩa khí phim Tàu Khựa, tức là giả sử thằng đại ca bất ngờ lên bàn thờ ngồi ngắm chuối thì nó phải mò lên theo. Cho nên nó đánh trống lảng ngay khi nhìn thấy con Liên đang đi tới với mấy thằng lớp Hóa: "Bọn mày tới sớm quá nhì?"

"Hế lô 2 chú!", con Liên chạy ào ào tới chỗ bọn tôi, mái tóc dài thẳng màu chocolate tung bay cùng tà áo dài trắng tinh như quảng cáo Tide. Tiếng đôi giày cao gót chục phần nện ầm ầm xuống như tiếng ngựa gỗ móng, thiếu điều làm lung sàn nhà. Thật là hâm mộ bọn con gái, có thể mang đôi giày cao như thế chạy mà không bị trẹo chân!

"Oh! Chào người đẹp thuộc động vật bộ móng guốc!", tôi cười "chào đều" con Liên.

"Móng guốc đều mày í!", nó thờ hơi gấp, mắt rạng rỡ một sự hưng phấn, nói nhanh, "Tin hot đây! Tối qua đại ca đã TÌNH TÒ với bé Madi dễ thương!!! So shock!!!"

"Gi?", thằng Exdi ngạc nhiên nhưng không có vẻ quá shock. Hình như nó đã lường trước vụ này sau cái hôm được con Liên gieo vào đầu chuyện nó có tình địch.

Hờ, vậy là đã biết vì sao "chú hề trẻ con" kia lại bảo là ngại, không dám nhờ thằng Nodi.

"Thế còn ai biết chuyện đó nữa không?", tôi hỏi con Liên. Ồ, không biết thằng chảnh chó Godi kia sẽ phản ứng thế nào khi biết có thằng dám tán tỉnh báu vật quý hóa của nó.

"Nhiều lắm! Cả trường sắp đồn ầm lên cái chuyện này rồi!!! Hô hô hô cái mồm mấy thằng lớp Hóa tao lo kinh khủng lắm!!!"

"Reeeennnnnnnnngggggggggg.....reeeeng!!!!!!!!!!!!!!", tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp cắt ngang cuộc nói chuyện đang lên cao trào của chúng tôi.

"Tao về lớp đây! Học chăm ngoan nhá! Đừng quậy quá kéo thầy cô sôi máu!", con Liên căn dặn như bà mẹ già nói với con thơ rồi lại phóng vèo vèo về cái lớp Hóa gần đó của nó.

"Ày! Ra chơi bọn tao sang lớp mày nhé, hồi nãy thằng lớp trưởng của bọn mày có vụ gì không hay ấy!", thằng Cường, học chung lớp với Liên và cũng là thành viên tòm lòm của Badboy bảo tôi, về mặt không được vui cho lắm.

"Sao vậy? Nó bị bỏ đá hở?", tôi cười nhạt nhìn nó dò xét. Thằng lớp trưởng lớp tôi hiền vậy thì có vụ gì chứ? Hay là có đũa nào cả gan chọc nó?

"Đó! Đó kìa!", thằng Cường hất mặt về phía lớp Lý.

Và chúng tôi nhìn thấy thằng Hải, tức tay lớp trưởng một sách cao lêu nhêu đang đi vào. Sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như trên mặt gã này không có một vết bầm to bự xự lự bằng quả trứng gà thế kia...

Thằng nào dám động vào "long thể" của lớp trưởng lớp Lý kiêm học sinh giỏi quốc gia vậy kìa? Tuy nó không thuộc Badboy nhưng đa phần lớp Lý là Badboy hết nên động vào nó tức là muốn tuyên chiến với lũ chúng tôi. Hay rồi đây!

Cũng cần phải nói thêm là, hiện nay cái lũ "trời đánh thánh đâm" Badboy đã trải dài suốt 8 lớp 10, đa phần là lớp chuyên mấy môn tự nhiên, không kể con trai và con gái, vì bọn tôi chơi với nhau từ cấp 2. Cả lũ rất đoàn kết và sẵn sàng làm bất cứ trò gì dưới sự chỉ dẫn của đại ca, yên tâm là không có

đâm thuê chém mướn đâu, chỉ có đánh hội đồng và những trò bỉ ổi thôi, haha.

....

Tiết đầu tiên của lớp tôi hôm nay là Văn, cái môn mà hỏi đi hỏi lại, hỏi ngược hỏi xuôi, hỏi đầu hỏi đuôi cả cái trường này thì chỉ được vài mớ nói thích. Nhưng mà tôi thuộc trong số cái lũ ít ỏi ấy, vì tôi khoái hầu hết các môn mà, nhất là Lý.

Dạy văn bọn tôi là một cô giáo "không còn trẻ nữa nhưng trông hơi bị nhí nhảnh, mặt khá là baby", trích nguyên văn lời em hoa khôi. Cô có một chất giọng rất nhẹ nhàng, dịu dàng nhưng thường đi với phũ phàng:

"Kiểm tra bài cũ!"

"Ồ ồ ồ.....", cả cái lớp hơn 40 thằng và dưới 10 mớ con gái cùng nhao lên điệu "hoang mang style", mặt đau khổ nhòm nhau rồi năn nỉ cô vì mới mấy ngày đầu.

"Mời em Trần Phan Yến Ly!", cô bình chân như vại hay chính xác hơn là mặt lạnh như tiền, xướng tên nàng hoa khôi của lớp.

Bọn còn lại sung sướng vuốt ngực thờ ra nhẹ nhõm vì đã có kẻ tử trận thay cho mình. Nàng hoa khôi tối sầm mắt lại như mất hũ gạo, lăm bằm gì đó rồi lục tìm quyển tập dưới gầm bàn.

"Lê mê quá! Zero điểm! Khỏi cần lên nữa!", cô phán một câu làm em í cùng hầu hết bọn học sinh chết đứng.

"Chặc! Thế loại gì mà kinh dị thế?", thằng Nodi ngồi bên cạnh chép miệng bảo tôi. Nó đã ghét môn Văn, bây giờ càng có cơ hội để căm thù luôn.

"Haha...vui mà!", tôi phì cười.

Nhưng xem ra cô không dừng lại ở đó mà còn muốn chúng tôi được mở rộng tầm mắt hơn. Cô bắn tia nhìn nguy hiểm về phía cuối lớp, nơi mấy đứa con gái đang ngồi, xong tiếp tục phát ngôn gây shock: "Có 3 bạn không mặc áo dài, tức là không tôn trọng giáo viên, trừ lớp 3 điểm trong sổ đầu bài, riêng 3 bạn đó mỗi bạn một con Zero."

"Há?????????", cả lớp nhốn nháo lên, tròn mắt nhìn nhau rồi nhìn cô. Không mặc áo dài thì bị thầy giám thị ghi tên và trừ điểm thi đua thôi chứ, liên quan quái gì đến sổ đầu bài, mà còn 3 đứa 3 quả trứng ngan nữa chứ! So amazing...

"Cô ơi, tha cho tụi em đi cô! Hôm nay trời mưa mà cô!", một nàng trong số đó đứng dậy năn nỉ.

"À, trời mưa phải không? Vậy em nhìn xem tôi đang mặc cái gì đây? Em là học sinh mà sao em không yêu trang phục truyền thống của dân tộc vậy hả?"

Màn trừ điểm vẫn chưa dừng lại khi mà ngay sau đó, thằng Phán, chuyên gia đi trễ chạy hùng hục vào lớp, tuôn một tràng lí do: "Thưa cô em đến trễ, nhà em ở xa mà sáng nay kẹt tàu nên..."

"Mời em ra ngoài cho!", đáp lại màn lí do đầy triển vọng của nó là một ánh mắt nghiêm nghị đầy quyền uy, "Thà em nói nhà em ở gần cô còn chấp nhận được! Vì thông thường những bạn ở gần sẽ chủ quan và lăm lức đến trễ. Nhưng em ở xa thì em phải chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng nên em sẽ đến sớm. Không có lí do kẹt tàu gì hết! Hẹn em ở tiết hôm sau!"

"Hahaahaha....", một tràng cười ồ lên dưới lớp, liền sau đó là tiếng nhao nhao bất bình. Lí luận của cô thật là độc đáo!

"Nhưng bạn ấy ở gần mà....", một thằng khác ngu mà tỏ ra nguy hiểm phun một câu cứu vãn tình hình.

Và đáp án là: "Ở gần thì đương nhiên phải đến trường sớm rồi! Sao mà đi trễ được!", mấy đứa con gái đã hiểu đẳng cấp lí luận siêu cao cấp của cô nên vừa cười bái phục vừa giáng giải.

Tóm lại là thằng Phán phải ngậm ngùi bị đánh văng, tội nghiệp... Và sổ đầu bài lại bị trừ thêm 2 điểm.

"Tao thích cô này!", thằng Thuận ngồi bàn sau đập vai tôi nói, không quên cười sảng sặc một cách âm thầm...

"Tao cũng thế! Bắt tay cái!", tôi và cả lũ Badboy cùng quay xuống bắt tay nó.

Tiết học đầu tiên trôi qua rất chi là buồn...cười, vì bọn tôi đã nhận ra một vị giáo viên lí luận đẳng cấp, có thể trừ điểm mọi chỗ mà không ai cãi lại được, giống như lời đồn về cô- "siêu nhân trừ điểm"

...

[Giờ ra chơi]

"OMG! So shock! Sốc toàn tập! Lớp mình bị trừ đến 5 điểm, kì này xếp hạng nhất rồi, từ dưới lên hahaahaaaaaaa", thằng Thuận cảm quyền sổ đầu bài lên mà cái mặt tỏ ra sung sướng như thể được nghe thầy chủ nhiệm- một người thầy phong thái lãng tử- kể chuyện tình Lan và Điệp, hay còn cợn là "ca cải lương" vào giờ sinh hoạt là vui lắm.

"Hic, tớ lên bảng chậm mà cũng bị ăn con zero!", Yến Ly sụt sùi than thở, mặt buồn hiu khi nhớ về em vịt lộn của mình.

"Đừng có lo! Cô sẽ sửa lại điểm sau cho xem! Ai mà nỡ để mấy quả trứng to đùng trong sổ vậy chứ?", tôi an ủi nàng hoa khôi nhưng cái mặt thì hơi bị phần khích nên nó có vẻ không tin lời tôi cho lắm.

"Thôi đi! Loại trâu-đại-hiệp như mày không cần phải an ủi bạn bè theo cách đó!", thằng Nodi chen vào, mỉa mai tôi, "Cái thể loại gì mà thi vào lớp 10 môn Văn ăn con 9,5 ngon như không!"

"Đó là chưa kể vụ Toán 10 điểm, Anh 10, Lý chuyên 10 nốt! Thật đúng là siêu nhân!", Ly hòa theo, làm tôi thiếu điều gài bom vào người và nổ banh cái xác ra vì sự hoành tráng của màn thi vào cấp 3.

"Cái gì cũng có giá của nó thôi!", tôi cười đều một cái, nhìn lên cái bảng xanh lè -nơi để lại dấu tích của mấy bài toán siêu khó trong tiết vừa nãy, nói như thể mình đã từng trải rồi.

Nhưng bây giờ không phải lúc để tự hào và tự sướng, mấy cái điểm đó chỉ là thường thôi, quan trọng là cái vụ của thằng lớp trưởng..

Tôi tiến tới bàn của thằng Hải, tức lớp trưởng gương mẫu của 10 Lý, đập bàn nó một cái "rầm" khiến nó giật mình ngẩng lên nhìn. Vâng, trong mắt nó lại nhảy điệu "hoang mang style" siêu hot kia.

"Nói đi! Thằng nào đã tốt bụng cho con mắt của mày đi thăm mỹ viện thế kia?", tôi mỉm cười thật nai, hỏi nó.

"Đúng rồi!", mấy thằng kia cũng xong tới hỏi dồn, "Là thằng cờ ày nào làm mày ra thế? Tại sao?"

Thằng Nodi thì chỉ ngồi yên tại chỗ nhìn tay lớp trưởng bằng ánh mắt dừng dừng.

"Đâu có ai đâu!!!", tay lớp trưởng hơi lúng túng nhưng cũng trả lời lưu loát, mắt chớp chớp liên hồi, "Bọn mày đừng bận tâm!"

Nhưng tất nhiên là cái lũ mê bạo lực quanh năm suốt tháng đi quần nhau toi bời như Badboy đây thì làm gì có chuyện bị một tay gà mờ mê sách vở qua mặt được.

"Nói mau! Là bọn nào? Mắt mày tím như cục huyết thế kia!", thằng Thuận nói lớn, phát bực khi cha lớp trưởng không chịu hợp tác.

"Nói đi! Là ai dám động đến lớp trưởng cảnh vàng lá ngọc, áy nhầm, cảnh đá quý lá kim cương của tụi này?", nhò hoa khôi Yến Ly cũng tham gia hỏi sôi nổi không kém, chắc đang bực chuyện hỏi nãy nên muốn tìm người xả stress.

"Kh...không có ai hết!", thằng Hải vẫn chối, cơ bản là nó không muốn gây sự với ai, hoặc do nó có tính sợ chết bẩm sinh, nếu bạn có suy nghĩ tiêu cực như tôi.

"Mày đừng có lo! Bọn tao không ép mày vào Badboy! Chi là không muốn nhìn thấy một thành viên của lớp Lý gặp rắc rối mà không làm được cái khi gì hết! Mày hiểu không?", tôi kéo cái ghế ngồi xuống trước mặt nó, nói bằng giọng sắc mùi chân thành, mắt nhìn nó đầy ẩn ý. Mà thực ra trong cái mớ lí do khi gió này của tôi thì cũng có chút đúng sự thật, tôi không thích nhìn thấy mấy thằng lớp mình bị ăn sẹo...

"Thực ra tao chỉ là...vội quá nên đụng phải tụi nó....", thằng Hải thờ dãi cái thọt, nói về uất ức, "Tao đã nói là vô ý rồi mà..."

"Mẹ kiếp!", mấy thằng lớp Toán đi vào kịp nghe thấy câu chuyện liền thót lên tức giận, một thằng giậm chân ầm ầm như chính nó bị ăn đòn ấy.

"Là ai? Đừng nói với tao là mày quên bọn nó là ai rồi chứ?", thằng Exdi chồm tới hỏi ngay.

"Tao thấy bản tên một thằng ghi chữ Lâm, lớp 10 Sư, tao đụng bọn nó ngoài cổng trường", thằng Hải phun ra tên kẻ thù ngay, chắc nó đang tức lắm!

"Tốt rồi! Đi thôi bọn mày!", tôi đứng lên cười thỏa mãn bảo lũ mấc địch đang hiểu chiến kia.

"Đi đâu?", thằng Hải vẫn còn chút lo sợ. Thằng này gà thế? Thật mất mặt lớp Lý, biết thế trước kia đã không cho nó làm chức lớp trưởng.

"Ngu! Đi tìm lại vị 'họa sĩ' đã tô màu mắt cho mày chứ à?", thằng Exdi cười khùng khục.

"Yeah! Có trò vui rồi!", lũ con trai lớp tôi nhao nhao lên, cười sung sướng. Gì chứ, bọn tôi rất ghét mấy thằng lão toét đánh người vì mấy thứ lí do sến sệt.

"Đừng làm gì quá đáng đấy! Tao bận chút việc nên không đi cùng tụi mày được, haha!", thằng Nodi lôi quyển sách ra đọc, bảo chúng tôi. Hừm, nó vẫn quyết tâm làm người lương thiện cơ đấy!

"Okay, đại ca cứ yên tâm!", tôi gật gù hiểu ý rồi bước ra cửa.

Và lũ thành viên Badboy, bao gồm đủ thứ lớp, chuyên Toán có, Hóa có, Tin, Sinh cũng có nhưng đông nhất vẫn là Lý kéo nhau đi xuống tầng 1, tìm lớp 10 Sư... Để xem lần này là thằng nào lãnh sẹo...

Chương 8: Những đứa con hoang đàng

"Ồi khát vọng xưa đất trời rộng bước

Giận thói thường xích chặt tựa lao tù

Đêm đông lạnh từ giấc nồng mộng ước

Lại bùng sôi huyết thống của hoang vu"

(Trích truyện "The Call Of The Wild" của Jack London)

Cái cầu thang dẫn xuống tầng một chiều nay được một màn mát-xa miễn phí bởi một đồng học sinh chăm ngoan chạy ầm ầm xuống. Bầy học sinh này bao gồm bọn Badboy nhiễm máu Gangster và số còn lại là đám "khán giả" cuồng phim kinh dị muốn đi theo góp vui. Tôi vừa ung dung đi xuống vừa thầm nhớ đến cái cảnh lũ chó Eskimo chơi bản với nàng chó hiền lành Co-li trong truyện "Tiếng gọi nơi hoang dã" của Jack London. Trong thế giới đó, không có một quy luật nào của sự văn minh mà chỉ có sự lừa dối cùng những âm mưu hiểm độc của loài vật. Chỉ cần bạn ngã xuống giữa trận chiến, bạn sẽ không có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời lần cuối, chứ đừng nói là đứng dậy. Nói vậy cho khí thế, chứ thực ra mấy cái vụ xử nhau trong trường này cũng chả có gì là kinh hoàng cho lắm. Tuy nhiên cũng không thể phủ nhận một điều là những cuộc chiến kiểu "đấu trường thú" mà chúng tôi tham gia rất rất bị ối và đen tối. Và cũng "biết đâu bất ngờ ta lên bàn thờ ăn xôi"...

Đi hết cái cầu thang có tay vịn gỗ tron tru- mà lũ điên trờ trờ thường hay trèo lên chơi trò cầu trượt, xui cho thằng nào bị rách quần -đó xong là đến dãy phòng học tầng một, vẫn với tông màu đỏ rực rỡ oai nghi điểm những đường nét hoa văn trắng nổi bật, ở bên trong mấy lớp học là màu xanh tím mát dịu. Từ đây nhìn ra, cả một khoảng sân rộng lớn lúc đầy nắng và gió đủ cho nhu cầu tự kỉ của mọi đứa học sinh, lúc mát lạnh và yên bình đến mức buồn ngủ mở ra trước mắt. Bức tranh được tạo nên từ thảm cỏ xanh mướt trải rộng thành những vòng ô hiền lành, những hàng cây già tán rợp lác đác màu hoa là nơi cư ngụ của lũ ve cứ hè đến là hét inh ỏi cả tai, dây ghế đá siêu lãng mạn cho mấy cặp đôi ngồi tâm sự hoặc nói chuyện tào lao,...cùng vô vàn góc cạnh khác đủ làm bọn học trò ngơ ngẩn, nhất là lúc có mưa thu ướt át.

"Ế Ế Ế CHỜ TAO VỚI!!!!!!!!!!!!", tông giọng đặc trưng của con Liên vang lên từ phía sau làm cả bọn chúng tôi quay đầu lại ngó nó, mà đảm bảo là dù đang ở dãy phòng học của lớp 11 bên kia cũng nghe thấy tiếng hét nội công thâm hậu của nó. Và rồi nó chạy ầm ầm đến, cười hô hô như ngày thường : "Đi oánh lộn đâu thiếu tao được, hô hô!"

"Mày không sợ rách tà áo dài "duyên dáng tuổi me xanh" của mày hở?", thằng Exdi chọc nó. Ở mà cái con này khoái đánh nhau kinh khủng lắm, chưa bao giờ tôi gọi nó đi choảng nhau mà nó từ chối cả, có khi không đánh được nó cũng đi xem cho đỡ ghiền.

"Đời nào! Tao sẽ vật cổ nhỏ râu cái thằng nào dám đụng đến bạn tốt của tao!", nó chém hùng hồn, tay đập cái bộp vào vai thằng Hải lớp trưởng, về tin quá đáng.

"Ồ! Mà khi nào thấy gió mát mát thổi vào thì mày chạy vào wc gấp kéo làm vẩn đục tâm hồn ngây thơ trong sáng của bọn tao nhé!", tôi dặn nó kĩ càng, không khéo có sự cố kĩ thuật thì mất mặt cho Badboy :)

"Đừng lo! Vài chất lượng cao mà! Hehe!", nó cười hưng phấn.

"RẦM!", cánh cửa lớp 10 Sử, dù đang mở cũng phải oan ức chịu một lực đập siêu hoành tráng từ cái gót giày mười phân cứng thôi rồi của con Liên. Và ngay sau đó, lũ "con hoang đàng mê bạo lực" là Badboy đi vào làm chặt cả cái lớp, cười man dại như thú :D. Đám "khán giả" thì đứng ở ngoài mà xem đông như ruồi bu mật.

"Cái con khi gió này! Đạp nhẹ thôi kéo võ kính không có mà đèn cho người ta!!!", thằng Hùng cười sảng sặc bảo con Liên. Chẹp, thằng này lại ranh quá hóa lạc đề rồi!

"Đâu đâu? Võ rồi à? Ồi trời ơi thầy giám thị mà biết thì chết tao!!!", con Liên vò đầu kêu trời kêu đất.

"HÁ HÁ HÁ !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!", đám khán giả cười rộ lên như xem hài Mr. Bean. Rõ khùng!

"Có...ch...chuyện gì thế?", một đứa con gái lớp Sử đeo đôi kính Nobita dày cộm lấp bắp hỏi. Có vẻ như nàng này đã từng chứng kiến mấy trò kinh dị của chúng tôi, vì nhìn mặt trông quen lắm.

Đám con gái còn lại thì ngơ ngác, nhìn nhau thoáng sợ hãi và nghi hoặc. Còn lũ con trai lớp này thì vênh cái mặt lên ngoa ngễ lờm bọn tôi.

"You want son monkey what?", một thằng mặt mụn từng xentimet đang ngồi hút thuốc đứng dậy sửa một câu tiếng Anh hoành tráng nhưng nghe như vịt kêu và chẳng ra cái ngữ pháp gì hết, làn khói thuốc bay lên mờ màng như phim Hàn xèng.

"Phụt! Nó nói cái quái gì vậy?", mấy thằng lớp Toán giương cái mặt ngu ra chả hiểu cái ma gì.

Bọn khán giả cũng gãi đầu gãi tai suy nghĩ, hức, đã ngu lại gặp thằng nguy hiểm!

"Hahaahaa.....", tôi và thằng Exdi phá lên cười sặc sụa vì cách xài tiếng Anh siêu chuyên nghiệp của thằng đó. Vâng, câu đó tạm dịch là...

"Chúng mày muốn con khỉ gì?", tôi nhin cười, giải đáp thắc mắc cho tụi bạn, "Đại loại thế!"

"Hô hô hô hoooooooooooooooooo...", đám khán giả lại ôm nhau lăn ra cười một lần nữa. Thực sự là được mở mang tầm mắt vì thể loại tiếng Anh sáng tạo này.

Cơ bản là đến nước nào phải xài tiếng nước đó cho thân thiện, cho nên tôi nhảy lên một cái bàn gần đó ngồi, trả lời: "Who in you are Wood?"

Mấy thằng lớp Sư châu đầu vào hội ý, ra sức dịch, may mà cũng ra được đáp án "Ai trong chúng mày là Lâm?"

"Là tao, mà sao?", một thằng trong số đó, khá to con, cái mặt nhìn muốn đâm tiến ra, hất hàm hỏi.

Ô, cuối cùng cũng có thằng nói được tiếng Việt rồi, tưởng đầu tương lai lớp Sư bị vui dập nữa chớ! Haha...

Không gian im lặng bao trùm cả lớp học, tụi khán giả chong mắt lên chuẩn bị xem trò gì xảy ra, nửa hưng phấn, nửa thấy tội lỗi. Mấy thằng lớp Sư còn lại thì dè chừng trước thái độ của chúng tôi, dự cảm một điều không may thì phải.

Còn lũ Badboy đây thì bắn tia nhìn laze về phía thằng Lâm, lý tưởng hóa nó thành một cái bao cát đáng iu.

"Rắc!", tôi không kịp được bẻ tay một cái, xé toạc sự im lặng ma mị này. Và liền sau đó là tiếng bẻ tay nổi lên. Có thằng còn xoay cổ, xoay hông, xoay chân làm màn khởi động như học Thể Dục.

"Là nó phải không lớp trưởng?", tôi hỏi thằng Hải, nãy giờ vẫn đứng phía sau. Thằng này có bệnh tự ti hay sao ấy. Đúng là dân một sách chỉ biết có học!

"Chính nó!", thằng Hải thấy ánh mắt chán nản của tôi thì hít sâu vào một cái, bước lên phía trước, chỉ thẳng vào mặt thằng Lâm, tuyên bố đồng dục.

"Woa!!! Tật là dũng cảm!", con Liên cùng tụi chuyên Lý cùng trầm trồ khích lệ, mắt sáng rỡ lên. Có thể chứ! Thằng Hải này xem ra cũng không đến nỗi nào. Good good! Phải nhìn nó bằng một con mắt khác rồi!

"A! Là mày hử? Thằng cù lần! Tao cứ tưởng là ai hóa ra là thằng đàn bà như mày, bị ăn đòn chỉ biết cong đuôi bỏ chạy! Hahaaha...", thằng Lâm cười khinh bỉ, nói như hét vào mặt Hải, ra vẻ thị uy lăm lăm. Thằng này đúng là uống thuốc liều sẵn rồi.

Nhưng ít ai nhìn thấy sau vẻ hồ báo trường mẫu giáo đó của nó là một "trái tim mèo con" sợ sệt chỉ biết run rẩy, và cơ bản là nó đang cầu trời cho hôm nay không phải đi nhập viện.

"Tao không thèm chấp loại người như mày...", thằng Hải giận đỏ cả mặt nhưng vẫn muốn giữ hòa khí nên quay đi chỗ khác, lăm bằm. Nhưng mà nói chuyện với lũ người như này không xài bạo lực thì không được đâu...

"Đánh nó đi! Đập chết nó đi!", mấy thằng Badboy không đủ kiên nhẫn gầm gừ, chỉ chực xông vào cẩu xé tên Lâm kia.

"Ok", tôi nhếch môi cười, quay sang hỏi cả lũ trong phòng, "Ai không muốn liên lụy xin mời bấm nút thoát cho!"

Cơ bản là đã đến lúc nhấn nút bắt đầu cho trò chơi không bao giờ chán này rồi. Và thời gian cũng không còn nhiều nữa.

Sau câu đó, tụi con gái lớp Sư lập tức xách dép chạy ngay và luôn, chỉ có nàng đeo kính hời nãy ngồi lại, nuốt nước bọt cái ực và chờ đợi. Năm trong số mười mấy thằng lớp đó cũng "thoát" luôn, chả thèm can dự vào. Thằng nào ngu thì chết, vậy thôi!

"Rồi, đóng cửa vào!", tôi bảo mấy thằng đứng gần hai cánh cửa lớp.

Bọn nó đóng cửa ngay lập tức, không quên cởi áo ra để che kính lại. Không nên để người ngoài thót tim vì bộ phim kinh dị nóng mắt sắp chiếu.

"Làm cái gì thế?", thằng Lâm lùi một bước, hoang mang hỏi. Đúng rồi, đây là lần đầu tiên nó được tận hưởng trò chơi của Badboy mà. Tốt thôi, cái gì lần đầu tiên cũng rất phê!

"Không có bài nào sôi động hết Assa ơi!", con Liên ngồi trên bàn giáo viên vừa nhăn mặt vừa bảo tôi, cơ bản là nãy giờ nó đang chọn nhạc trên máy tính của lớp này, "...cho nên tao bật bài "con cò bé bé" nghe tạm vậy.

"Hay đó!", thằng Thuận vỗ tay hưởng ứng. À mà quên nói, mỗi khi đánh nhau trong lớp thì phải có nhạc để người bên ngoài khỏi đau tai. Nhưng "Con cò bé bé" hả? Sáng tạo quá! Thật không uổng công tôi đào tạo con Liên mấy năm nay.

Bọn lớp Sừ ngơ ngác nhìn nhau nhưng vẫn cố tỏ ra anh hùng, hỏi: "Bọn mày muốn đánh nhau sao?"

"Chính xác là muốn thằng Lâm phải ăn bánh đòn vì tội xúc phạm lớp trưởng của tụi này!", thằng Thuận cười đều.

"Nói nhiều quá! Bọn mày còn chờ cái gì nữa?", tôi xua tay nói xen vào.

Lũ Badboy chỉ chờ có thế mà xông lên, nhưng thằng Lâm hoảng quá nhảy lui, giờ hai tay ra gào lên: "KHOAN ĐÃ! Đánh hội đồng à? Tao...tao muốn đánh tay đôi thôi!"

"Những đứa con hoang đàng" phanh cái "kít" lại nhòm tôi, ý hỏi sao đây mày. Con Liên tạm thời ngưng việc bật nhạc, cảm rằm: "Phải đó! Đánh hội đồng còn gì vui nữa? Để mình tao xử nó được rồi!"

"No no!", tôi cười man dại như sói đói, về ác quỷ kiêm tiểu nhân bỉ ổi hiện rõ ra, "Vì nó đã si nhục thằng Hải cho nên không có tư cách lựa chọn trò chơi. Bọn mày lên hết đi, đánh càng mạnh càng tốt nhưng đừng lòi nó lên xe hoa về nghĩa địa là ok rồi! Haha..."

Với tôi, chơi một trò mà quang minh chính đại thì chẳng có gì vui. Phải dùng thủ đoạn, càng bỉ ổi càng tốt...Chơi bản, đó là truyền thống của Badboy.

"Hay!", thằng Exdi xung phong trước, tung một cú đấm bất ngờ vào giữa mặt thằng Lâm đáng ghét đó.

Chỉ nghe "Bốp!" một cái rất ngọt và thằng đó lùi ra xa, lao đảo vịn tay vào cái bàn, máu từ khóe miệng chảy ra.

"Khôn kiếp!", thằng đó gằm lên, mặt đỏ gay như con gà cồ, tay nắm chặt lại và xông lên phản công.

Nhưng nó chẳng có cái gì gọi là cơ hội cả, vì đây là đánh hội đồng. Cả lũ Badboy máu lửa xông lên rầm rầm, đấm đá túi bụi vào người nó, tạo nên một mớ âm thanh tuyệt vời.

"BINH...BÓP...RẦM...HỤ...BỊCH...RẮC..."

"Ê ê ê chờ tao với!!! Con Liên vừa nhấn nút nhạc xong thì vội vã bay xuống tham gia, nhưng nó không chen vào được vì cả lũ kia đã bao bọc quanh thằng Lâm như bầy chó Eskimo trong câu chuyện hoang dã của nhà văn nổi tiếng kia rồi.

"Á á á.....", "Ghê quá aaaaaaaaaaaaaa", lũ khán giả rú lên, bọn con gái sợ hãi che mặt lại, níu chặt người nhau.

Nhưng tiếng nhạc thiếu nhi vui nhộn của "Con cò bé bé" đã dội lên, át đi phần nào tiếng ré đó. Cho đến khi thầy cô đến thì tất nhiên sẽ chẳng còn gì để thu dọn, kiểu giống như trong phim Thành Long ấy, khi lũ tội phạm bị xử xong thì cảnh sát chỉ đến "hót com cháy", chắc vậy.

Vụ đánh hội đồng diễn ra nhanh tới mức mấy thằng còn lại của lớp Sừ không kịp trở tay, đứng thờ dốc nhìn cảnh tượng đang diễn ra, mồ hôi túa từng giọt.

Tôi vẫn ngồi cười nhìn trò chơi ấy như thế. Cái cảm giác lúc này thật sự rất... sượng. Level bệnh hoạn và bỉ ổi lại tăng thêm một bậc.

Chưa đầy hai phút, tụi Badboy đã dạt ra hai bên, để lại một cái thân xác mềm nhũn, rũ rượi đầy máu me trên sàn lớp học. Cái mặt thằng này y hệt tay thủ lĩnh Housen trong phim Crows Zero phần 2, lúc bị Genji của trường Suzuran đánh bại. Chỉ có điều là thằng Lâm không có tố chất như tay thủ lĩnh Housen đó, vì nó là một thằng hèn nhát và ngạo mạn, tuy nhiên không ngạo bằng tôi.

Tôi chưa bao giờ cho rằng mình là người tốt. Và lúc này đây tôi rất thỏa mãn. Niềm vui đó giống như một kẻ ích kỷ và tham vọng không bao giờ chấp nhận người khác cười trên số phận của mình, không bao giờ để người khác nhìn ra con người thật của mình. Máu lạnh, đó chính là tôi. Và tất nhiên là trò vui này vẫn chưa kết thúc, nghĩa là thằng Lâm vẫn còn là nhân vật chính trong cái game này.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...", tiếng đấm con gái lại vang lên sợ hãi.

Và tiếng nhạc vẫn rộn ràng: "Con cò bé bé nó đậu cành tre...đi không hỏi mẹ...biết đi đường nào...."

Ngoài kia, nắng chiều vẫn đang rực rỡ, mang lại cảm giác ấm áp nhẹ nhàng cho đất trời...

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: The way to come home

"Tất cái thứ nhạc kinh dị đó đi mày!", thằng Exdi biết là sắp có kịch hay để xem nên bảo con Liên.

Tiếng nhạc vừa dứt thì thằng Hải quệt mồ hôi trên trán như thể vừa đi làm cu li xong, nhìn thằng Lâm đang nằm rũ rượi trên sàn mà nói như không tin được:

"Tụi mày ra tay mạnh quá!"

"Tùng đó chưa bỏ bèn gì đâu chú ạ!", thằng Exdi vỗ vai thằng Hải một cái làm nó giật mình nhảy dựng lên. Trời ạ, cái tay lớp trưởng này sao mà nhát vậy kia? Phải xem lại thôi, hồi nãy nó nói năng hùng hồn được thể chắc là do ông bà thành linh nhập vào...

Bọn tôi thì phì cười vì sự nhát gan của thằng Hải, còn tụi khán giả kia thì che tay trước mặt nhưng vẫn ló mắt ra xem tình hình của nạn nhân, có đứa không dám thở mạnh, run bần bật sợ hãi.

Thằng Lâm nằm dài như con giun trên nền gạch trắng có kẻ hoa văn màu xanh đậm của lớp học, cả người bầm dập, rên ư ừ. Nhưng phải chia buồn với nó là nó vẫn chưa được buông tha. Nó cần một người để "dọn xác" và tôi chính là người đó. Tôi nhảy xuống khỏi cái bàn đang ngồi, cho tay vào túi quần lôi ra con dao nhỏ thân yêu, bật mũi dao lên và ung dung tiến tới chỗ nó.

"Mày...định làm gì nữa?", một thằng trong nhóm lớp Sừ bước ra, chặn trước mặt tôi, hỏi mà giọng lạc hẳn đi, mắt ánh lên vẻ ghê tởm.

"Mày muốn thử không?", tôi nghiêng đầu hỏi nó, không quên cười thật đều giả. Sao không có ai trả thù cho thằng Lâm vậy kia? Nó sống kiểu gì mà không có một thằng nào làm anh hùng rom ra giúp nó, hay ít ra là chịu đòn cùng nó. Haizz, bọn này cần đi nhảy cầu gấp, ngay và luôn.

"...", thằng đó không dám nói nữa nhưng vẫn đứng im tại chỗ như bị hóa đá rồi ấy.

"Uầy! Mấy lớp bên cạnh đến xem kia!", con Liên chợt nói, tay vén một trong mấy cái áo đang che lớp cửa kính ra, Và ở sau lớp cửa đó là một đóng học sinh đang chen nhau xem như trong rạp chiếu phim.

Tôi gạt thằng đó sang một bên, tiến đến chỗ thằng Lâm, cúi xuống xem xét nó, tay mân mê con dao có phần cán được chạm khắc tinh xảo - món đồ độc đã làm bạn với tôi từ khi còn ở với mẹ.

Gỡ gở cán dao vào đầu thằng Lâm, tôi hỏi nó: "Ey, mày tên gì tao quên mất rồi?"

"Ư...ư...tha cho...tao", đáp lại là những tiếng rên và xin tha nhảm chán.

Sao lúc nào cái bọn bại trận cũng muốn xin tha thế nhỉ? Đúng là lũ hèn nhát không có chút tự trọng! Không giống như mấy thằng Ladykiller, khi thua chỉ nhếch mép cười đều, không bao giờ mở miệng rên la. Tụi đó rất lì và có thằng còn lì hơn cả tôi, tới mức vô cảm.

"Ờ, nó hỏi mày tên gì kia?", thằng Hùng đứng gần đó đá đá vào người thằng Lâm, cười khinh bỉ.

"Lâm", nó cuối cùng cũng chịu trả lời vấn đề chính.

"À, Lâm phải không? Tên đẹp đấy!", tôi dài giọng, "Và từ hôm nay, mày sẽ có tên là Lâm cụt."

"HẢ?", mấy thằng lớp Sừ lập tức kêu lên bất mãn và hoảng hốt. Chắc trong đầu bọn nó đang hình thành một cuốn phim "Người đương thời" về một cậu bé tên Lâm, dù cụt tay nhưng vẫn chăm chỉ học hành và trở thành học sinh ưu tú của trường. Ha ha...

"Wonderful!", con Liên vỗ tay bôm bốp khen,

Và không để khán giả đợi lâu, thằng Thuận và Hùng cùng lôi tên Lâm tới cạnh một cái bàn, kéo tay phải nó đặt lên bàn cái rằm. Đám con gái ré lên và vội dạt lui.

"Nó dám mày bằng tay phải?", tôi ngoảnh lại hỏi thằng lớp trưởng. Không biết cái hồn thực sự của nó đã về chưa, hay lại lạc xuống địa ngục gặp lại bà con họ hàng rồi.

"Tay...phải...Nhưng làm...làm gì thế?"

Ồ, lại thêm một thằng nghĩ đến chuyện thằng Lâm biến thành Dương Quá cụt tay trong Thần Điều Đại Hiệp đây mà!

Tôi không trả lời mà quay lại hỏi Lâm: "Cho mày chọn, năm ngón tay ngon của mày ngón nào sẽ hy sinh?"

"KHÔNG!!!!", nó gào lên, vùng vẫy bằng chút sức lực còn lại nhưng vẫn bị hai thằng Badboy kia giữ chặt. Bàn tay phải nó bị xòe ra giữa cái bàn, chuẩn bị một cuộc hành trình đẫm máu.

Tới nước này mà bọn lớp Sừ vẫn câm như hến, không ai ra giúp nó. Bái phục!

"Tha cho tao!...Đừng mà...Tao xin lỗi...Tất cả là lỗi của tao!!!", thằng Lâm cố gào thét nài nỉ, máu bắn tung tóe cả cái bàn, có vài giọt văng vào áo tôi.

Mẹ kiếp! Dám làm bẩn áo của bốn đại ca. Mày thật là phiền phức Lâm ạ!

"Yên nào! Tao sẽ nhắm vào ngón trỏ, mày mà cử động mạnh là đứt luôn hai, ba ngón tao không chịu trách nhiệm đâu!", tôi bình thản nói như đang chơi game chém hoa quả trên điện thoại. Sẽ thế nào nếu nó không có ngón tay trỏ nhỉ? Chắc vui lắm!

Tôi đưa con dao lên hơi cao, chuẩn bị đâm xuống...

"AAAAA...", thằng Lâm kêu lên y chang lợn bị chọc tiết, làm như bị chặt cụt cả bàn tay giống Teddy Bagwell không bằng.

Lưỡi dao từ từ lao xuống, chuẩn bị lấy một chút máu cho thêm bén... Tụi Badboy tuy đã khá quen với mấy cái trò này của tôi nhưng vẫn không kìm được, rú lên.

"KHÔNG! ÔI MẸ OI!", thằng Lâm nhắm chặt hai mắt, run rẩy chịu đựng sau khi kháng cự không thành.

"Phập!"....

Con dao cắm xuống mặt bàn, ngay giữa hai ngón trỏ và cái của nó.

"AAAA.....ĐAU... QUÁ!!! MẸ OI!!!", thằng đó vẫn nhắm mắt nhắm mũi la lên. Đúng là sợ chết, đã trúng tay nó đâu cơ chứ?

"Ê, chưa sao mà!", tôi nhin cười, nhắc nó.

"HAAHAHAHAHA", bọn Badboy cười rú lên, còn bọn khán giả thì hoàn hồn, hỏi nhau: "Là đùa à?"

"Chưa hả?", thằng Lâm mở mắt ra, nhìn ngón tay của nó mà hỏi hoang mang. Nhưng nó chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì tôi đã gơ dao lên lần hai, "Lần này nhất định trúng!"

"ÔI KHOONGGGGGGGGGGGGGGGG!!!", nó lại hét lên đầy sợ hãi, mặt cắt không còn giọt máu. Cho nó đi đóng phim kinh dị được đó!

"PHẬP! PHẬP! PHẬP! PHẬP.....", tôi đâm xuống tay nó nhanh không ngừng, nhưng cố tình đâm chỉ sượt qua mấy ngón tay, làm nó một phen sợ chết khiếp vì máu chảy ra từ những vết cứa đó. Nó tưởng đi tong mấy ngón thật rồi.

"Đùa với mày thế thôi! Lần sau mà còn động đến bạn tao thì sẽ có trò vui hơn nhóc ạ!", tôi kết thúc trò chơi của mình sau khi con dao đã được tiếp xúc với máu. Hai thằng Thuận và Hùng cũng thôi không giữ nó nữa mà thả nó xuống cái "Bịch!".

"HAHA...nhìn cái mặt nó đi! Còn giống con trai nữa không? Đúng là chỉ được cái bắt nạt người khác!", con Liên chế giễu trước khi bước đi.

"Tự gọi xe cấp cứu nhé!", thằng Exdi nhắc nhở thêm.

"Tiện thể gửi lời thăm mấy chị y tá xinh đẹp dùm tao!", thằng Thuận cười sáng sặc...

...

Bọn tôi vừa từ lớp Sứ đi ra chưa được bao xa thì có tiếng chân chạy theo và một giọng con gái cất lên cao vút: "Đội tớ với!"

Quay lại, lũ "con hoang đàng" tưởng mình nhìn nhầm khi trước mặt là cô nàng học lớp Sứ đeo đôi kính Nobita ban nãy.

"Muốn làm quen với anh nào hử?", tôi cao hứng hỏi nàng ta.

"Ho...tớ...", nàng đó hơi run, cố gắng trấn tĩnh mới nói được một câu hoàn chỉnh, "Cho tớ gia nhập Badboy nhé!"

Cả lũ lập tức ồ lên phấn khích xen lẫn hiếu kì. Xưa nay cái tụi chuyên Sứ này vốn không ưa gì bọn tôi mà, muốn gia nhập để làm cái con khi gì chứ?

"Biết đánh nhau không?", con Liên cố nhin cười, hỏi một câu từ tế nhưng giọng vẫn ranh ma.

"Không", nàng đó thật thà đáp, mặt xụ xuống hơi hơi thất vọng. Xem ra nàng ta muốn gia nhập thật rồi, cuồng bạo lực hay là muốn có người bảo vệ đây? Nhìn cái bộ dạng thế kia chắc không có gì hay ho.

"Biết đua xe không?", thằng Thuận cười hô hô vớt vát.

Đáp lại là một cái lắc đầu giả ngu giả ngơ. Không biết nàng này muốn lợi dụng vào Badboy để làm gì, mấy thể loại này gian lắm.

"Tốt thôi! Lại đây!", tôi cười thật là nai tơ, ngoắt nó lại. Không dung nghĩ ra một trò hơi bị vui.

Nàng ta hơi e dè nhưng rồi cũng từ từ tiến lại gần. Tụi kia nhòm tụi, chắc đang tự hỏi tụi định cho nó vào nhóm thật sao. Ô, tất nhiên là không rồi! Chỉ là chọc nó tí thôi.

Đội cho nàng ta đến gần hơn, tôi chẳng nói chẳng rằng, cầm tà áo dài của nàng lên và...chùi máu trên con dao yêu quý của mình. Haha...

"ÔI TRỜI!", nàng ta kêu lên, vội vàng giũ lại tà áo đã dính máu, nhìn tôi trân trối.

"Thế này nhé, cho cậu tham gia, nhưng với nhiệm vụ là chùi máu cho tụi này! Haha..", tôi kết luận tình như không.

"Hay lắm! Tham gia đi!", bọn kia nhao nhao lên.

Nhưng cơ bản là nàng này không được mạnh tim cho lắm, sợ và sốc quá nên chạy cái vèo đi, để lại một lớp khói mù mịt trong không gian...Tội lỗi.

...

Nàng đó vừa chạy xong thì chúng tôi thấy nàng Madi đang đứng nói chuyện với một ông thầy dạy Hóa, gần cây phượng giữa sân trường.

"Way, tình iu to nhón của mày kia!", con Liên cười gian manh, huých tay thằng Exdi một cái.

Lại một màn chọc ghẹo của lũ bệnh hoạn dành cho thằng đó.

"Chắc chắc...em này kinh thế, đến ông già tóc bạc mà cũng đi cua!", thằng Thuận chém tầm bậy. Thật chả hiểu cái đầu đen tối của nó có gram bình thường nào không.

"Cua đâu mà cua? Là hỏi bài thôi!", thằng Exdi liền bênh vực cho người-tình-trong-mộng của nó, có vẻ tự hào nữa. Hỏi bài gì chứ? Bình thường con nhóc này chỉ biết có chơi và chơi, không biết bao giờ mới chịu nghĩ đến tương lai. Nhưng mà vô tư như vậy cũng tốt, không phải lo toan, không phải tính toán, không sợ mau già. Có nhiều người muốn như nó mà không được đấy thôi. Tuy ham chơi nhưng hồi thi vào lớp 10 nó cũng học chăm lắm, 4 môn được ba mươi mấy điểm cơ mà. Tóm lại một từ: thú vị.

"Ra làm hòa với em nó đi!", tôi dụ thằng Exdi. Nó nên tận dụng cơ hội không có ba thằng bạn "cũ" của nó ở đây mà nói lại cái tình xưa với con bé, kéo lờ xui rồi lại than "*Uống công anh đào ao thả cá-Cá thả xong rồi kẻ lạ đến câu*" nữa thì khổ.

Nó nhìn tôi, hơi nghi ngờ nhưng rồi cũng gật gù: "Ừ, để tao coi sao!"

Thằng Exdi vừa chạy tới chỗ Madi là cả lũ mấy thằng bệnh, đầu tiên là Thuận cười phá lên rồi hát nghêu ngao bài "Bad Boy", bài hát "ruột" của nhóm, với ý định cầu chúc hay chia rẽ thì chưa biết:

"Khi tình yêu của em là anh, but sorry I'm a bad boy

Hay là ta phải xa rời nhau từ đây, cuz you're a good girl

Và khi thời gian cứ trôi dần, thì em hiểu anh hơn nhiều lần

Sẽ chỉ mang cho em thêm xót xa,

Baby don't leave me, I know you still love me

Và đừng vội vàng quay đi, thật sự lòng anh vẫn nghĩ

You're my la la la

my la la la lady"

Cái bài chế này của 4 anh chàng Bueno, YanBi, Mr.T, TMT, khá vui nhộn và lì nhưng tôi không thích cho lắm, tôi chỉ khoái DSK. DSK là ai ấy hả? Đó là một rapper người Việt, thần tượng của tôi. Mà cần phải nói thêm là bọn chúng tôi rất mê rap, cả rap ngoại và Việt- một thể loại rất kén người nghe nhưng đã thích rồi thì khó bỏ, nghe cứ như hút cần sa ấy, haha. Nhiều người nghĩ rap là một thứ nhạc điên khùng, tùy thời, nhưng sống trên đời rất khó tìm được tri kỉ, và đến với rap thì bạn có thể gặp những tri kỉ như vậy. Ack, sến kinh dị...

Mà tạm gác cái vụ nhạc sang một bên, gạt luôn thằng Exdi với cái trò "tớ đã dậy thì như thế nào" của nó, tôi muốn chuẩn hai tiết cuối là Địa với Công Nghệ để đi vu vơ. Cho nên mới có chuyện con Liên đòi rủ tôi đến trại trẻ mồ côi với nó.

Chiều thu mát dịu với một chút nắng và một chút gió lạnh. Bầu trời trong xanh và cao vợi vợi tạo nên một cảm giác chói vợi cho khách lữ hành cô độc. Nhưng đến cái trại trẻ mồ côi này thì cảm giác đó tan hẳn, vì tiếng nói cười vui nhộn của bọn trẻ con có thể xua tan mọi điều buồn phiền. Khoảng sân trước trại vẫn rải đầy lá vàng như ngày xưa, tưởng như không có gì thay đổi. Chém đại thể thôi chứ ngày xưa tôi chả biết chỗ này thế nào, tôi có đến đây nhưng không ở lâu mà chỉ trong một thời gian ngắn ngủi nên chả thấm được cảm giác làm trẻ mồ côi không nơi nương tựa ra sao.

"Tao cực thích chỗ này!", con Liên thường hay nhai đi nhai lại cái điệp khúc đó mỗi khi đến đây, và còn mua một đồng quà hoco lũ trẻ nữa. Nó đúng là người tốt trong cái thời đại này.

Nó thích chỗ này không phải là vu vơ, mà vì nó nhìn đời bằng một màu hoang tưởng. Nó có bố mẹ đảng hoàng nhưng suốt ngày cãi nhau, không quan tâm gì đến nó, dẫn đến sự chán đời và bất cần như bây giờ. Và đó cũng là lí do tại sao nó rất yêu thương bạn bè.

"Nếu được lựa chọn, tao thà đến đây ở còn hơn", nó cười nhạt, mắt đi cái về hớn hờ thường ngày. Thay vào đó là một nỗi buồn cố chấp.

"Mày ngu! Về mà chơi với ông bà già đi chứ kéo không còn cơ hội!", tôi dạy dỗ nó, cảm thấy cái trò buồn-vì-bố-mẹ-cãi-nhau là một trò vô nghĩa. Tốt thôi, có lắm người muốn được nghe tiếng cãi nhau đó hằng ngày còn chả được. Kinh dị.

"Kệ tao!", nó nhún vai bất cần, tiện tay giựt một cái lá cây, vò nát.

Bọn trẻ rất vui khi thấy chúng tôi đến, cười nói tíu tít cả lên. Kì này phải bày cho chúng mấy trò bệnh hoạn để xả stress mới được.

"Hai con dạo này học hành thế nào?", một bà nuôi dạy trẻ, tên Tâm thì phải, cười hiền hỏi chúng tôi. Vâng, bọn tôi đến đây chai cả mặt rồi nên ai cũng biết.

"Dạ, cũng bình thường thôi.", con Liên cười ngây thơ nhưng trông có vẻ thật lòng, kiểu giống như đây mới là nhà thật của nó, còn cái bà này là mẹ nó ấy, tởm!

"Dì đừng tin! Cái con này nó bị thần kinh giai đoạn cuối, còn học hành gì chứ?", tôi xen vào chọc nó, về chê bai.

"Vậy à? Haha...bị thần kinh thì phải vào trại điên gấp thôi!", bà ấy cười ủng hộ, nhưng rồi chợt nghĩ ra chuyện gì đó và nghiêm mặt lại, nói: "À mà này, học gì thì học, đừng có học nhiều quá kéo bị điên thật đấy nhé!"

Rõ khô, cái bà này là chuyên gia lo xa mà!

"Ê, mầy đàn cho tụi nhỏ nghe kia! Cái bài gì vui vui giống hôm trước ấy!", tôi bảo con Liên, cắt đứt cái vụ chuyện trò này đi càng nhanh càng hay. Tôi không muốn nghe giảng đạo. Mà kể ra con này khoái đàn cho lũ nhóc nghe lắm.

"Okay thôi"

Lũ nhóc ủng hộ liền, reo lên sung sướng. Nhưng rồi nhóc Linh, một cô bé học lớp 7, kéo áo tôi, nói với vẻ nghiêm trọng: "Anh hai ơi, hồi chiều giờ bọn em thấy cái chị đẹp ơi là đẹp thường đi với anh đến đây mà ngồi khóc lâu lắm rồi!"

"Phải đó!", tụi nhóc bắt đầu nhao nhao lên, "Đại mỹ nhân của tụi em không biết có vụ gì mà rơi lệ, nhìn đau lòng lắm!"

What the hell? Cái lũ này đang nói về ai vậy kia? Cái gì mà đại-mỹ-nhân chứ? Thường đi với tôi đến đây chỉ có 3 người có thể coi là đẹp, một là con Liên, hai là một đứa bạn tuổi thơ, còn ba là một của nợ đeo bám, không lẽ...

"Đừng có nói là mỹ nhân Subi của mầy chứ?", con Liên đoán ra ngay lập tức.

Cần phải nói thêm là Subi, tức "quạ đen" huyền-thoại kia, đã biết đến chỗ này trước cả tôi. Nó là con đại gia, nhưng bố mẹ nó đã mất sau một vụ tai nạn gì đó rồi. Kể cũng tội. Và đó cũng là lí do vì sao nó thích chỗ này.

"Đau lòng lắm hả?", tôi hỏi cái lũ nhóc tíu tít sùng bái mình là "anh hai" kia, đơn giản vì chúng thấy tôi "thánh thiện như thiên sứ", trích nguyên văn lời nhóc Linh đó.

"Em hỏi mà chị ý không nói gì hết! Bó tay.com thôi!", con bé mặt đau khổ nhún vai.

Tôi và con Liên đi ra vườn với tụi nhỏ, và thấy một cảnh có nguy cơ làm lũ trẻ không học bài được: "Quạ đen" đang ngồi một mình trên bậc cầu thang, úp mặt vào hai tay, bờ vai rung lên từng đợt, nhìn thảm kinh dị.

"Vào trong chơi đi, để vụ này cho anh!", tôi bảo tụi trẻ nhưng chả thấy hứng thú gì. Cơ bản là đây không phải lần đầu tiên tôi nhìn thấy bé "quạ" này khóc. Điều đó làm tôi nhớ đến những giọt nước mắt của mẹ. Ngày xưa, người phụ nữ ấy khóc tôi đã không làm được gì vì tôi chưa hiểu thế nào là nỗi đau, nhưng giờ thì hiểu rồi, và cần phải làm cho vị tiểu thư đây nín đi.

"Này!", tôi bước tới gần nó, gọi bằng giọng chẳng có vẻ gì là thông cảm.

Nó ngẩng mặt lên, đôi mắt đầy nước chợt mở to nhìn tôi, bàng hoàng như bị bắt gặp đang làm trò gì xấu xa ấy. Nó ngay lập tức chùi nước mắt, cười khổ sò, lí nhí hỏi: "Sao anh lại đến đây?"

Nhưng mà cái vẻ gượng gạo giả tạo này càng làm tôi khó chịu hơn, thà nó cứ khóc luôn đi cho xong. Đàn bà đúng là phiền phức!

"Lại có chuyện gì thế?", tôi ngồi xuống cạnh nó, hỏi như hồi trước còn làm bạn tốt.

"Em nhớ bố mẹ lắm! Huhuhuuuuuu.....", nó không kìm được, nước mắt lại chảy ào ào như để dành mấy năm nay rồi í. Nó lại gục mặt xuống hai cánh tay, khóc rung rức.

Biết ngay là đến đây thế nào nó cũng đâm tự kỉ vì nhớ đến cái tuổi thơ sến súa êm đềm đó mà! Tội nghiệp, nếu nó là em tôi chắc chắn tôi sẽ không cho nó đến đây nữa...

"Nhớ thì được cái gì chứ? Thôi nào!", tôi an ủi nó bằng sự tử tế nhất có thể, nhẹ nhàng vỗ vai nó. Tội lỗi quá, thực tâm tôi chỉ muốn trả lại sự yên bình cho lũ trẻ yên tâm học bài thôi!

Nó im lặng không nói gì, chỉ khẽ nấc lên nhưng đã đỡ thảm hơn. Tôi cắm earphone vào điện thoại, chìa cho nó một tai nghe, "Nghe nhạc cho đỡ buồn này!"

Bài "The way to come home" của Ling là hợp nhất. Tôi chả khoái an ủi người buồn, chỉ là do nó làm tôi đắm chán nên giả vờ tốt vậy thôi. Nó nhận lấy cái phone, đeo vào. Tiếng nhạc sôi động vang lên, giọng rap siêu chất của tay rapper này làm cho kí ức trôi dạt một cách bình yên:

"Có những con đường đưa ta lên đến thăm hoa

Nhưng cũng có những con đường đưa ta đến bờ thảm họa

Và thành công là đánh đổi thời gian, niềm tin, gia đình

Đôi khi tất cả rời xa mình

Ta bước qua những dặm xanh

Và khi ta ngoảnh đầu nhìn lại thanh xuân qua thật nhanh

Trời xanh vẫn ở đó nhưng đời ta dần khép lại

Tiền bạc, tiếng tăm, những mảnh vỡ phù hoa cuộc đời ta chúng ghép lại

Cỏ dại nhỏ dại, bỏ lại, ép lại trong trang vở

Khô khốc nhưng đang đang chờ

Mong xanh nhưng không còn nữa đâu

Mong manh tan vào nỗi đau

Biết đến bao giờ sông mới chảy ngược?

Biết đến bao giờ mưa mới này ngược?

Biết đến bao giờ ta được hồn nhiên?

Biết đến bao giờ phận ta còn duyên?

Biết chẳng bao giờ gặp lại hồn nhiên như ngày xưa

Trong tiếng hát dĩ vãng lại được nhìn cha đang đứng trong khế cười

Biết chẳng bao giờ hồi hộp chờ mong như lần yêu đầu tiên

khi nay ta lặng nhìn thời gian không quay trở lại

Ngày hôm qua đã xa lắm

Buông bàn tay nào ta nắm

Mẹ thôi không còn ru ta trong chiếc võng con

Cha thôi không cồng con

Thiên thần trong cổ tích vẫn hai cánh

Xe đạp mini vẫn hai bánh

Xích đu vẫn đong đưa

Tấm chuồng vẫn trong mưa

Chỉ có ta đã khác giờ lại mong xưa

Biết đến bao giờ ta lại gặp nhau hã cố nhân?

Về ghé thăm nhà trong chuông gió ngân

ầu ơ

ai ru người lớn để thành thành trẻ thơ

để mơ, để nhớ

đường máu về tim đỏ thắm

có giống như đường trở về với tổ ấm?

ai đó cho tôi quá giang với

sao ai cũng vội vã như thể cái chết đang tới

tương lai bất hiện tại và quá khứ phải di cư

tuổi thơ đi tị nạn

đường về rộng thênh thang

nhưng ta chỉ còn bình yên trong dĩ vãng"

Bài hát rất có tác dụng, lát sau nó đã hết khóc. Và lát sau nữa thì nó tựa đầu vào vai tôi, nhắm mắt ngủ ngon lành, chắc do được quan tâm nên sướng quá. Cái con "quạ đen" này thật biết lợi dụng thời cơ!

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Những trò trẻ con và Chó Diên

Không biết thằng Exdi đã đầu độc cái gì mà giờ ra chơi chiều hôm sau Madi mò sang lớp Lý của tôi chơi. Nó vẫn theo cái style lì lợm và trẻ con đó, tức là đồng phục nam sinh và giày thể thao hàng hiệu, cổ đeo một cái headphone màu đỏ rực. Nó chạy vào cái "sòng bài" mới mở của Badboy- đến từ hỗn tạp các lớp- cười hí hửng: "Blackjack hả? Cho tớ chơi với!"

Cả lũ "con trời đánh" khá là bất ngờ vì sự xuất hiện của nó, căng mắt lên nhìn bảo-bôi-của-Ladykiller. "Kiếp đồ đen" đang hăng say cũng phải tạm ngưng.

"Ừa! Madi? Sao hôm nay có nhã hứng sang đây vậy ta?", con Liên đang có nguy cơ thua bài liền tận dụng cơ hội xông ra làm màn chào đón, tiện thể khuyến mãi nụ cười rạng rỡ vô đối, thiếu điều muốn lao tới ôm vị cứu tinh.

"Sang chơi thôi mà! Hi hi!", Madi tiếp tục cười thân thiện, ngó từ đầu tới cuối lớp rồi gật gù, "Công nhận Badboy rất đoàn kết, cái gì cũng chơi cùng nhau!"

Và trong mắt nó lúc này là một sự ganh tỵ pha lẫn với ngưỡng mộ, chắc nó đang nghĩ tới một đại gia đình mang tên Badboy, tồn tại bền vững qua nhiều thế hệ với truyền thống "đã xấu mà còn xa- đã bị si đa mà còn xông pha đi hiến máu".

"Tất nhiên, Badboy mà!", con Liên lại được một phen tự sướng ngất ngây con gà Tây sau lời khen đó.

"Lại đây làm vài ván đi!", thằng Nodi vẫy Madi lại. Cam đoan là trong đầu thằng này đang có mưu đồ đen tối, chỉ có điều là nhìn mặt nó hơi bị trong sáng thôi.

Tôi xóc lại bộ bài, nhìn con bé đang kéo ghế ngồi giữa bầy con trai rất tự nhiên bằng tia nhìn khá nguy hiểm rồi hỏi nó, nhưng cốt yếu là để chọc thẳng đại ca: "Thằng Exdi của cậu đâu rồi? Sao đi ngang lớp Toán mà không kéo nó đến đây luôn?"

Có khi thằng Exdi đang mê mẩn tán gái ở cái chỗ mắc dịch nào đó mà quên mất tình iu to lớn của mình. Thằng đó si tình là thật nhưng đa tình thì càng không giả. Nó mê con bé này nhưng vẫn thích đi chèo ghẹo mấy em khác.

Madi nghe vậy thì lườm tôi một cái sắc thôi rồi, phủ nhận ngay: "Ai là của ai chứ? Bọn tớ là bạn bè, bạn quan trọng hơn bồ! Mà Exdi đang bận chút việc,

sẽ qua sau"

"Ồ.....Hay lắm! Vậy là hai người đã trở lại làm bạn tốt rồi hử?", tôi gật gù thỏa mãn khi biết cái vụ kia đã thành công, tức là mối quan hệ giữa con nhóc này và Badboy sẽ được cải thiện. Khi đó thằng nào muốn đâm đầu đi thích nó thì cứ việc, miễn không để nó bắt cả nhiều tay là được rồi.

"Hay gì mà hay? Tớ đang bị tẩy chay đây...Mà thôi, không nói nữa...", nó đốp lại, có vẻ không được vui như hồi nãy nữa, nhưng rồi nhanh chóng lấy lại sự hào hứng, lôi trong túi ra bộ bài, bảo cả bọn: "Tớ làm nhà cái cho! Ai thua sẽ phải làm theo một điều kiện người thắng đặt ra, ok?"

"Nghe được đấy!", lũ kia nhao nhao lên hưởng ứng. Nãy giờ chơi bài mà phạt mấy đứa thua phải quỳ nát cả chân, tội lỗi.

Madi bắt đầu xóc bài như một tay cờ bạc chính hiệu, đôi mắt ánh lên sự thích thú. Nó là một đứa mê chơi, và hầu như trò nào cũng rất sành sỏi. Tuy rằng nó rất xinh xắn dễ thương nhưng không hề chán mà lại rất dễ gần. Muốn rủ nó đi chơi hả? Dễ cực kì, chỉ cần kiếm một chỗ nào đó vui vui, có cảm giác mạnh càng tốt rồi rủ nó là nó sẽ đồng ý ngay, mà tất nhiên phải là bạn của nó đã. Nó ham chơi và quá vô tư, lúc nào cũng cười cười nói nói, nhìn tưởng dễ ăn dễ lừa nhưng thật ra là rất khó, chưa kể đến mấy thằng kì đà cáo già xung quanh nó nữa...

Muốn chơi bài hay thì phải ăn gian, và Madi đã thành công trong ván đầu tiên, nó xóc một hồi rồi phát ra cho 6 người cùng chơi là tôi, thằng Nodi, con Liên, thằng Hùng, Cường, Thuận mỗi người 2 quân bài mà điểm thấp là tè, riêng nó thì một con K rô...

Vì theo luật chơi thì quân đầu tiên được phát ngựa, mà bài của bọn tôi thì không có K, Q, J, 10 gì hết nên chịu, có giờ mảnh dỗi quân bài nằm sắp còn lại thành A cũng không thắng được. Mà cam đoan kiểu gì thì quân bài còn lại của Madi cũng là A cho xem!

Đội mấy thằng kia bốc bài xong nó mới lật bài lên, và sung sướng khi quân bài còn lại là A cơ.

"Haha...được Blackjack! Tớ thắng nhé!", nó kêu lên và cười giả điên một cách hiền lành. Đúng là nguy hiểm mà cố tỏ ra ngu!

"Wa!!! Có nhầm không vậy? Sao bài của các cậu toàn trên 21 điểm với lại dưới 15 hết? Thua thảm hại rồi kia!", nàng hoa khôi Yến Ly ngồi quan sát nãy giờ đập bàn phát cuồng lên.

Vấn đề là 6 thằng trong bọn tôi(chữ "thằng" cũng áp dụng cho Liên) đều là "cao thủ đại nội" trong môn bài này, vậy mà lại bị một đứa con gái xỏ mũi. Thật buồn cười!

Mặc cho lũ con hoang đang kia đang hoang mang nhìn Madi đầy tò mò lẫn ngưỡng mộ, tôi bình thản bảo nó: "Ván này không tính! Cậu chơi ăn gian!"

Nó ngay lập tức cãi lại, đồng thời tự sướng một vỏ hùng hồn: "Gian đâu? Cậu đừng có mà chém bậy! Tớ rất ít khi chơi nhưng đã chơi thì phải thắng lớn, haha!"

Cả lũ ngồi chơi ở mấy "sòng" xung quanh cũng phải ồ lên cười vì cái sự chém gió của bom gai mình của nàng này.

"Ồ, tao thấy nó đâu có gian đâu này?", thằng đại ca bệnh vực nó. Trời ạ, cái thằng này lại phát bệnh mê gái kinh niên rồi!

"Có giỏi thì lấy một bộ bài khác ra chơi, xem cậu còn thắng được không? Chứ bộ bài này theo cậu lâu rồi, tớ e là từng quân bài cậu cũng học thuộc luôn rồi ấy!", tôi vẫn ung dung bảo Madi, tay phe phẩy mấy quân bài trung-thành-với-chủ-nhân của nó. Mà quả thực, nếu tôi đoán không lầm, nó đã nhớ hết cái đồng bài này.

Nó mở to mắt ra nhìn tôi ngạc nhiên đến mấy giây rồi cười phá lên: "Haha...Quả không hổ danh Vua Bài của lớp Lý! Tớ chỉ biết ăn gian mỗi cái mảnh đó mà cũng bị cậu nhìn ra! Hâm mộ quá đi! Nhưng ăn gian cũng tính mà, phải không? Cho nên ai thua phải làm theo lời tớ!"

"Trời ạ! Thuộc hết các quân bài luôn á?", bọn kia vỡ lẽ ra, lại nhìn nó bằng ánh mắt của Colombo tìm ra châu Mỹ.

"Tất nhiên là được! Nhưng trừ tớ ra, ok?", tôi bán đứng 5 thằng còn lại. Để xem cái điều kiện mà Madi đặt ra là gì. Đó là một trò quậy phá, chắc thế!

"Cũng được! Thế loại như cậu tớ chơi không lại, để hôm nào tớ bảo Godi đấu bài tay đôi với cậu một ván xem giữa Badboy và Ladykiller ai giỏi hơn!", nó cười hứng thú khi nhắc đến cái thằng cáo già bạn tốt của nó. Haizzz, lại là thằng khốn đó, không biết phải làm thế nào con nhóc này mới thoát khỏi những suy nghĩ tốt đẹp dành cho tên đó đây!

"Có chơi có chịu!", con Liên hùng hồn tuyên bố, "Nói đi Madi, cậu muốn tụi này làm gì?"

Chỉ chờ có thế, Madi đề xuất cái mưu đồ đen tối của nó bằng giọng rất là tỉnh: "Có gì đâu, 5 người thua các cậu chạy từ đây ra thư viện, vừa chạy vừa hát bài "Một đoàn tàu" vừa múa cho cả trường xem, hề hề"

"Hay đó! Cậu thật là ác nhân thất đức Madi ơi là Madi! Hahaha...", thằng Exdi ở đâu bay vào cười khùng khục hưởng ứng trò vui của "chú hề", coi bộ nó muốn xem cảnh mấy thằng Badboy, mà ai cũng biết trong đó có gã đại ca xấu số, làm trò cười cho thiên hạ.

"Haizzz...tớ cũng không muốn như vậy!", con bé giả nhân giả nghĩa, trông khổ sở lắm, "Có trách chi trách số các cậu ấy xui thôi!"

"Này, là do cậu ăn gian mà! Trò này không tính!", thằng Nodi xua xua tay không chịu tham gia cái hình phạt kinh dị đó. Cũng phải, đường đường là đại ca của Badboy, hơn nữa là hot boy khối 10, hơn nữa nữa là con ngoan trò giỏi, việc quái gì phải chạy tung tung để đáp ứng trò chơi gian lận đó chứ!

Nhưng Madi là một con nhóc có niềm máu lấu cá, nó ngay lập tức giờ giọng mỉa mai ra: "Ok, xem ra Badboy chả có gan chịu thua, cứ tưởng là hay lắm cơ!"

Thế là 5 thằng vì đại nghĩa là bảo vệ danh tiếng cho Badboy đánh phải diệt thân, bay ra hy sinh trên trận địa, tạo nên trò cười có một không hai. Nhưng vì Badboy có tinh thần đoàn kết, "có phúc cùng hưởng có nạn tự chịu" nên chỉ có vài thằng cùng ra tiếp sức cho bạn bè, nổi đuôi tạo thành một đoàn tàu ngắn cùn cùn chạy ra thư viện giữa bao nhiêu là ánh mắt hiếu kì của bọn học sinh. Tụi khán giả đó đang tự hỏi, hôm nay trời nắng không gắt lắm, tại sao ông trời nỡ lấy đi sự tinh táo của con người?

"Haha...tớ đùa vậy thôi mà tụi đó cũng làm thật!", Madi đứng trên tầng hai nhìn theo tác phẩm của mình mà cười ngặt nghẽo. Con bé này thật là quá ác, người ta làm thật rồi mới bảo là đùa!

...

Nhưng mà sau vụ đó, dường như Madi bắt đầu xem Badboy là bạn thật sự, nó bảo: "Bạn của Exdi cũng là bạn tớ" nên nguyên một tuần cứ đến giờ ra chơi là bay qua bu bám lớp tôi, vừa đánh bài vừa chém gió rộn ràng hẳn lên, khiến cho lớp Lý vốn đã ồn như cái chợ đêm nay càng trở thành mục tiêu nhòm ngó của các thể lực thù địch, ấy nhầm, của mấy ông thầy giám thị. Đánh bài trong lớp là vi phạm nội quy, ok? Và để nâng cấp level phạm nội quy, chúng tôi chuẩn mấy môn phụ luôn, đi chơi vu vơ khắp nơi. Nhưng trong mấy vụ đó, Madi không bao giờ để cho thằng nào có vinh hạnh chờ nó, mà nó luôn phóng vèo vèo với em moto chế siêu đẹp và xịn của mình, chơi chưa xong thì về trường đón thằng Godi chết tiệt của nó. Thằng đó có máu kí sinh trùng hay sao ấy, toàn bắt con bé chờ đi học rồi về nhà không thôi... Và để xem xem mối quan hệ của "đối tượng" với mấy thằng Ladykiller như nào, con Liên đề nghị tới nhà Madi chơi. Dĩ nhiên là nó gật đầu ngay, "bạn bè" mà!

...

Một sáng chủ nhật đẹp trời, lũ "con hoang đảng" mini, tức là chỉ có 4 thành viên tích cực: Nodi, Exdi, Liên và tôi cùng đến "ăn chực nhà con đại gia một bữa", nguyên văn lời con Liên. Nhà, à không, ngôi biệt thự mà con bé này sống thuộc loại đẹp và sang nhất thành phố, thiết kế theo kiểu châu Âu với tông màu trắng thanh nhã nhưng vẫn phủ một sự lạnh lùng đến kì lạ, không biết là do thành kiến của tôi hay do sự thật là thế nữa.

Thằng Exdi lấy điện thoại gọi cho con bé xong thì chả thấy nó đâu mà chỉ có 3 thằng kì đà cùng đi ra cười gian manh nhìn bọn tôi với vẻ kì thị. Quả nhiên là tụi này rất khoái tập trung lại chơi với nhau.

"Wa! Những vị khách không mời mà tới này Baddi, có cả kẻ phản bội nữa!", thằng Quang, hay còn gọi là Cradi nói với thằng Bảo, kẻ lạnh lùng nhất trong Ladykiller với giọng giễu cợt.

"Chà chà! Sao tao thấy nước nhà mình hôm nay hơi đục, hóa ra là có mấy con cá chết trôi!", thằng Baddi vốn dĩ theo style băng giá nhưng vẫn không kìm được hứng thú khi nói mỉa bọn tôi.

"Ừa? Vậy sao? Thế mà tao cứ tưởng có chuột chết đến đây nữa chứ!", thằng Godi chêm vào với cái bản mặt ngạo nhiên đến là hoàn hảo.

"Các cậu thôi đi mà!", Madi lúc này ló đầu ra từ trong nhà cảm rằm rồi nhấn nút cho cánh cổng sắt to dừng tự động mở ra.

Bọn tôi bước vào trong, con Liên chêm một câu hay ho: "Nói xa xôi cho lăm vào cũng không có tác dụng gì đâu, hehe"

Nhưng ngay lập tức hai thằng Baddi và Cradi cùng chặn Exdi lại, một thằng khinh bỉ lên tiếng: "Tao nhớ mày đã biến khỏi đây rồi mà! Đầu óc mày có vấn đề hay sao mà quên mất vậy?"

"Ừa? Rồi khỏi đâu có nghĩa là không quay lại? Mà nhà này đâu phải của tụi mày?", thằng Exdi phản công, cái mặt nhìn ngạo ngạo, bất cần.

"Không phải của tao nhưng tao cấm đồ phản bội đặt chân vào đây!", thằng Cradi gằn từng tiếng. Rõ ràng là nó rất muốn đấm cho Exdi một cái bay cho ồi.

"Ừ thì phản bội, nhưng mà phản bội cũng cần có cơ hội làm lại từ đầu chứ?", thằng Exdi nhượng bộ đôi chút.

Thằng Godi nở nụ cười đều giả quen thuộc, vỗ vai Exdi: "Câu này nghe còn được! Nhưng nhờ cái cơ hội đó không dành cho mày thì sao?"

Haizz, nghe cái lũ này chém qua chặt lại thật là hại não, tôi bèn góp vui: "Cóc cần cái cơ hội khi gió nào hết, tự thằng Exdi sẽ tự cho nó cơ hội, ok?"

"Thử xem!", thằng Baddi nhếch môi cười lạnh lùng.

Madi thấy tình hình không ổn nên chạy ra, trên tay ôm một con chó Nhật ngộ ngộ to tồ bỏ một cách khá vất vả, vừa lau mồ hôi vừa rụt rè nói: "Godi à, cho...Exdi vào đi mà! Thực ra cậu ấy...cũng đâu phải kẻ...phản bội đâu. Bất đắc dĩ thôi mà!"

Hay! Bình thường nó mạnh mẽ cầm tay đôi với người khác là thế mà giờ lại đi nhỏ nhẹ van xin một người không phải chủ nhà nó. Good good!

"Cậu không cần quan tâm đâu! Tụi này tự giải quyết được!", thằng Godi chả thèm động lòng.

Con Liên thấy thế định bay ra đầu võ mồm thì có tiếng còi xe ở phía ngoài cửa và một giọng nam trầm vang lên:

"Cái gì mà phải "giải quyết" vậy mầy đũa?"

Cả lũ cùng quay lại nhìn. Đó là một người đàn ông trạc ngoại tứ tuần, mắt đeo một đôi kính đen như gang hồ đang ngo bộn tôi từ trong chiếc xế

Lamborghini Aventador màu vàng láng bóng. Ở phía sau còn có hai chiếc Limo màu đen nữa.

"Bố về sớm vậy ă? Con tưởng tuần sau chứ?", Madi tiến lại gần ông ta, hỏi mà vẻ mặt không được vui. Hình như cha con nhà này có mâu thuẫn thì phải.

"Con chào bố!", không hẹn mà cả 4 thằng là Godi, Baddi, Cradi và cả Exdi cùng đồng thanh. Ba thằng bọn tôi cũng chào theo rồi tránh đường cho đại gia lái xe vào. Trước khi vào trong, ông "bố" đó vui vẻ nói: "Xem nào! Huy, Bảo, Quang, Nguyên, đủ cả nhĩ? Còn đây là bạn của mấy đứa hả? Sao không vào trong mà đứng ngoài thế?"

"Dạ, giới thiệu với bố, đây là bạn con", Madi chỉ vào từng thằng trong bọn tôi, "Đây là Phong, Kiệt và Liên"

"Chào mấy đứa!", ông ta cười thêm phát nữa, trông hết sức kịch cỡm rồi giục cả bọn vào nhà.

Mấy cha nhà giàu bao giờ cũng khoái trò khoa trương, bằng chứng là ông "bố" này vừa vào nhà là cả đám giúp việc và vệ sĩ trong đó xếp hàng và cúi đầu chào một cách nghiêm túc: "Chủ nhân đã về ă!"

Ông ta chỉ gật đầu rồi bảo họ đi làm việc, xong ngồi chém gió với lũ chúng tôi trong căn phòng khách kiểu cổ điển vô cùng rộng lớn và tinh tế. Có vẻ như cha này là một người lạnh lùng nhưng vì nghề nghiệp phải cố tỏ ra thân thiện.

"À, ta quên chưa giới thiệu với mấy đứa", ông ta bảo lũ con hoang đàng là chúng tôi, "Ta là bố của Hoàng Nguyên và cũng là bố của 4 đứa bạn nó. Mấy đứa chơi với nhau lâu chưa?"

Nhận cả lũ điên này làm con luôn á? Ladykiller thật là gấn bó.

"Dạ cũng lâu rồi bố ă!", thằng Godi rào đón nhanh chóng, giọng đều khùng khiếp, "Những người bạn mới này rất tốt bụng và thú vị!"

Đúng là buồn nôn, thằng này đạo đức giả kinh! Hai thằng kì đà kia thấy thế cũng phun ra một tràng những lời khen giả tạo sồn da gà dành cho chúng tôi, nào là "tài năng", "thân thiện"...này nọ.

"Mấy bạn cứ quá khen!", con Liên không chịu được nói đều.

Ngồi nói chuyện sến một hồi, ông bố kia mới đi vào vấn đề chính: "Thế sau này các cháu định theo đuổi nghề gì? Có giống mấy đứa con của ta không? Tụi nó toàn thi Ngoại thương với Kinh tế không ă!"

"Dạ cháu cũng định thế, nhưng mong ước lớn nhất vẫn là đạo diễn ă!", thằng Nodi nói với vẻ tự hào. Vâng, cái tên của nó cũng bao hàm mơ ước đạo diễn: Normal Director, giống Ladykiller.

Mặt ông ta thoáng chút ngạc nhiên rồi quay sang nhìn tôi với con Liên, "Còn hai cháu?"

"Cháu chưa quyết định được, đến đâu hay đến đó thôi ă!", tôi cười ngậy thơ. Thực ra cái mơ ước của tôi nó kinh dị lắm, chẳng đáng lộ ra cửa chém ở đây.

"Cháu cũng vậy!", con Liên hùa theo tôi.

Ông ta cười nhạt, còm men thẳng thừng làm nhiều đứa có nguy cơ dòn máu lên não: "Đừng nên mơ tưởng làm đạo diễn giống lũ con ta! Đạo diễn là một nghề viễn vông!"

Và sau khi tận hưởng ánh mắt ngờ ngác pha trộn với bất mãn của hai thằng Nodi và Liên, ông ta đứng lên, chơi bài bỏ đi: "Thôi, mấy đứa ngồi chơi, ta có việc phải đi!"

Cha này quả thực rất lạnh lùng và phớt đời, chẳng có vẻ gì là ưa thích mơ ước của con mình cả. Lão ta ung dung đi lên tầng trên, để lại bầu không khí nồng nặc mùi thuốc súng tỏa ra từ Ladykiller và thằng Nodi. Madi đang cố nén cơn tức giận, tay nắm chặt lại rồi sau đó thả lỏng ra, gác chân lên bàn cười đều, lăm bằm như muốn giải tỏa với bố mình: "Vâng, đạo diễn là viễn vông! Chỉ có tiền mới là số 1!"

"Không sao đâu mà! Bố bao giờ chả thế?", thằng Godi vẫn cười tỉnh như không, vỗ vai con bé trấn an.

Thằng Exdi giải thích với tụi tôi: "Đó là ý niệm riêng của ông già tụi này!"

"Hay đấy! Thế mày tính sao? Từ bỏ đam mê hả?", thằng Nodi tò mò.

"Tất nhiên không rồi!", lần này cả Madi và Exdi cùng nói ngay, đúng là dễ xúc động.

"Mà thôi, không nói nữa, các cậu đi tham quan nhà tớ nhé!", Madi lấy lại sự vui vẻ thường thấy, cười tươi với Badboy.

Mấy thằng Ladykiller kia dường như nề mặt ông già nên không đuổi thằng Exdi như đuổi hủi nữa mà ngồi suy nghĩ cái gì đó, riêng thằng Godi cứ nhìn Madi chằm chằm với vẻ gì đó nửa như thông cảm, nửa như chế giễu.

Madi định dẫn bọn tôi đi tham quan nhà nó thì con chó mà hồi nãy nó bế ở đâu chạy lại, chồm lên người nó đòi ôm, thế là nó như tìm được vật xả stress mãi mê chơi đùa với con chó.

"Chó Diên nhà tớ đấy, dễ thương không?", nó cười hớn hở, vừa bắt tay con chó vừa khoe.

"Chó Diên hả?", con Liên bật cười trước cái tên kinh dị đó.

Cơ bản là nhìn mặt con chó hiền như vậy, đâu có vẻ gì là bị tâm thần đâu. Mà ai ngu gì đi nuôi chó bị điên chứ?

"Bây giờ thì nó hiền", Madi giải thích sốt sắng, "Nhưng có lúc nó lên con là cắn xé tớ kinh khủng lắm cơ! Bởi vậy mới đặt tên là Chó Diên!"

Madi vừa nói xong thì con chó phát bệnh, ngoạm một cái vào tay nó... Cái thế loại gì vậy kia?

"Đauuuuuuuu!!!!!!!!!!", con bé giật mình kêu lên, nhảy lui một bước, nhìn bàn tay chưa sao của mình, hình như là cắn đùa hi phải.

"Đem nhốt nó lại đi! Tớ không thích con Chó Diên đâu!", thằng Godi nói.

"Ủầy! Tớ thấy vui mà!", Madi nghe vậy liền cười ma mãnh, và ôm con chó lên, nhụi vào người thằng Godi.

"Ê!! Không chơi trò đó!", thằng Godi vội hắt con chó ra trước khi bị cào cấu.

"Cứ chơi đấy! Vui mà! Nào, cho em Chó Diên cắn phát nào!", con bé vẫn không tha, tiếp tục ấn con chó lên người thằng đó, cười sằng sặc như trẻ con. Và rồi hai đứa nó bắt đầu chọc nhau loạn xạ nhặng cả lên.

Cái khoảnh khắc đấy, tôi chợt nhận ra, Madi dường như phớt lờ tất cả mọi thứ, trong mắt nó chỉ còn mỗi mình thằng khốn đó và cái trò vui điên loạn của nó. Mà điều đó có công dụng mãnh liệt làm hai thằng Exdi và Nodi tăng lượng máu lên não mà không cần uống "Hoạt huyết nhất nhất". À quên, tôi cũng nằm trong số đó, chỉ có điều là một chút thôi.

"Này! Bọn mày đừng có chơi trò đó nữa!", thằng Cradi nản quá bảo hai kẻ trẻ lâu kia.

Nhưng không có tác dụng, vì Madi đang nổi máu chọc ghẹo người khác. Nó ôm con chó rượt đuổi thằng Godi chạy khắp phòng.

Có vẻ như khi ở cạnh nhau, hai đứa này là trẻ con, mà trẻ con thì vô tư và hồn nhiên... Và tách tụi nó ra là một điều không dễ chút nào.

"Ui da!!!", chạy kiểu gì mà Madi té cái rằm giữa sàn nhà, ôm cái chân nhăn nhó.

"Sao vậy?", cả lũ cùng chạy lại xem xét tình hình.

"Trẹo chân rồi này!", nó ngồi lì dưới sàn, cảm rằm. Con chó bên cạnh vẫy đuôi hưởng ứng.

"Trời ạ! Ai bảo chạy như điên làm gì?", thằng Exdi được thể trách nó, cơ bản là muốn trút giận cái vụ đó.

Và thằng này cúi xuống, đỡ Madi lên nhưng nó cười từ chối: "Không cần đâu, tớ tự đứng được mà!"

Nó khập khiễng đứng lên nhưng có vẻ đau quá nên lại ngồi hụp xuống. Thằng Godi chẳng nói chẳng rằng tiến tới ôm nó nhấc bổng lên rồi bế nó tới đặt lên ghế sofa một cách không thể nào thần nhiên hơn.

Lại mùi thuốc súng tràn ngập căn phòng. Và lượng thuốc súng càng tăng khi Madi chả có vẻ gì là

ngại ngùng cả, ngược lại còn cảm rằm: "Trẹo chân rồi nè, tất cả là do cậu!"

"Chịu đau một chút!", thằng Godi cúi xuống, cầm chân con bé xem xét, xoay xoay rồi bẻ một cái như thể dân chữa chấn thương chuyên nghiệp. Rất đau, đó là cảm giác mà bất cứ ai được sửa chân kiểu đó cũng cảm nhận được. Loại con nhà đại gia như Madi thì càng phải đau hơn, thế mà trái với suy nghĩ của tôi, nó không hề kêu một tiếng nào. Nó chịu đau giỏi vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sự khởi đầu của trò chơi Yêu và thiêu thân

Mấy thằng Ladykiller đúng là rất chu đáo với Madi, trong khi thằng Godi sửa chân cho nó thì thằng Cradi đi lấy dầu còn Baddi đem con chó đi 'tổng giám', chả biết con nhóc đó trả cho tụi nó một tháng bao nhiêu, có bằng tiền lương Oshin không.

- Đau mà không kêu lên là bị ung thư tim mà chết đấy!- Tôi bảo Madi sau khi chứng kiến màn "không thèm kêu van" mặc dù bị đau của nó. Công nhận là con bé này chịu đau giỏi, gần bằng Thu' trong "Rừng xà nu" rồi.

- Kêu lên thì được cái gì? - Nó lườm tôi một cái dài cả ngàn năm rồi cười hiền lành - Với lại tớ quen rồi, hi hi!

Quen rồi sao? ý gì đây? Nó có phải tù nhân thời phong kiến giống phim Khựa đâu chứ?

- Chém gió vừa thôi! Nhìn cậu thật mong manh dễ vỡ! - Tôi chọc nó, vì đúng là thế thật, nhưng mà nghe từ "mong manh dễ vỡ" có vẻ sồn da gà!

Và quả nhiên là cái từ đó làm nó dị ứng, giật mình một cái trông hết sức ngộ nghĩnh, đôi mắt nâu tròn xoe nhìn tôi vẻ gì rất..., thế nào nhỉ, à, bàng hoàng.

- Không tới phiên mày lo đâu! Đừng có bận tâm! - Thằng Godi lúc này đang xoa dầu cho chân của con bé bỗng xen vào, mắt ánh lên vẻ xem thường. Cái mặt thằng này bao giờ cũng thích ăn mắm, càng nhìn càng thấy tòm.

- Mày có quyền ngăn tao á? Làm bảo mẫu cho Madi được đó! mà nếu lương ít thì làm mẹ kế luôn cho khỏe! - tôi không ngần ngại đáp lại, tiện thể cười thích chí khi nghĩ tới viễn cảnh thằng đó...cho con b.ú.

- Há há há.....- Thằng Exdi với Nodi cười lên sung sướng

Nhưng thằng Godi thuộc dạng mặt dày, mà chữ "dày" chạy đến dương vô cùng vô tận nên chả có vẻ gì là tức giận, đó là một điểm đáng khâm phục ở nó.

- Tao không có nhu cầu làm bảo mẫu, nhưng nếu muốn bọn mày out khỏi đây cũng không khó đâu!

- Ày ày! Bình tĩnh nào các bạn tốt của tớ! - Madi vội ngăn khi 2 bên có nguy cơ cắn xé nhau rồi lay lay tay thằng Godi - Đừng vậy mà!

- Lo thân cậu đi! Đừng cái gì mà đừng? - Thằng đó nói xóc con bé rồi đứng dậy, phui tay.

- Biết lỗi rồi! Được chưa?- Madi nhăn cái mặt cảm rằm rồi nhanh chóng cười trở lại - Bạn bè với nhau cả mà!

- Haizzz...tớ buồn ngủ quá! Đi tham quan nhà cậu được chưa vậy? - Con Liên nãy giờ ngồi xem phim sến mệt quá liền than thở, cắt đứt bầu không khí chiến tranh nãy giờ.

- Hi hi, xin lỗi nhé, giờ thì đi tham quan nhà tớ thôi!- Madi hào hứng đứng lên, nhảy lò cò vì dư chấn của vụ què.

Sau khi dụ được 3 thằng bạn ngồi lại trong phòng khách chơi bài, nó không ngần ngại dẫn bọn tôi đi thăm tía đủ mọi góc ngách trong cái biệt thự xa hoa của đại gia, đột kích từ phòng khách vào phòng ăn, nhà bếp, phòng chơi, bể bơi... và cả chỗ tự kỉ lí tưởng của nó - một căn phòng nằm trên tầng 2, với thiết kế y như một phòng thu âm đa chức năng, có cả dàn nhạc cụ hoành tráng và hiện đại, cộng thêm mấy cái loa cỡ bự, các thiết bị thu âm, máy chiếu và sân khấu to đùng. Nó bảo khi nào chán đời thì vào đó bật nhạc ngồi thiền là ok.

Khỏi phải nói nhà nó đẹp và sang đến mức nào, thừa tác dụng khơi dậy âm mưu đào mộ của bọn ngây thơ trong sáng. Nhưng có một khuyết điểm là cái nhà này bao trùm một sự lạnh lẽo... Sự lạnh lẽo toát lên từ không gian và cả từ thái độ của bọn người làm.

Tình cảm gia đình. Đó là một điều thiếu hụt rất đáng tiếc và không gì bù đắp được, về nên một khoảng trống ơ hờ và âm ảm. Mẹ. Đó là người đã bỏ nó đi, đi về một nơi nào đó kiểu như thiên đường, từ rất lâu rồi.

Và tôi lại có một ý kiến màu đen về "sự lựa chọn", đó là chọn cách chấp nhận thì tốt hơn là gồng mình chống lại sự sắp đặt xấu xa đến mức hoàn hảo của số phận. Buông thả đi! Cho đến một ngày bạn trả giá cho những gì mình gây ra, mặc dù sự ra đi của người bạn yêu không phải là lỗi của bạn. Trả giá. Đó là một quy luật tất yếu rồi, vì đời là một thứ khôn nạ.n và tòm lợm kết tinh từ vô vàn những thứ khôn nạ.n và tòm lợm khác. Chuẩn men!

- Wa! Nhà cậu đẹp giống như một cái dinh thự ấy! - Con Liên vừa say sưa ngắm bức tranh chiều thu Hà Nội trên tường vừa khen lấy khen để.

- Tất nhiên! Nhà tớ mà! - Madi cười đắc chí - Thấy sao? Muốn về làm dâu nhà tớ không?

- Cơ mà nhà này đâu có con trai, cậu là con một mà!

- Có "anh" đây chứ ả? - Madi chỉ vào mình, cưa lưu đạn - Còn ai đẹp giai mà tài năng như anh nữa?

- Nói mà không biết ngượng! - Thằng Nodi cười bó tay với nó - Đứng là nổi loạn!

- Les mất rồi! - Thằng Exdi ngán ngẩm.

- Hê hê, tớ không phải là les, tớ là con trai mạnh mẽ. Nào, giờ thì vào thăm phòng tớ thôi!

So với khung cảnh lạnh lẽo ngoài kia, phòng của Madi là một thế giới khác, có chất riêng và rất lạ. Đó là một căn phòng rộng, đủ cho 10 người sống,

đập vào mắt là những bức tường với 4 tông màu khác nhau: đỏ - đen - trắng - vàng. Hai cái cửa sổ cỡ bự với cửa kính trong suốt, có thể nhìn ra khu vườn đầy cây cảnh xanh tươi ở dưới và cả một góc phố nhộn nhịp. Rèm cửa thêu đầy hình đầu lâu xương sọ, hai bên treo đầy chuông gió tự chế từ đồng xu, vỏ ốc đến cả giấy bìa... tạo nên những âm thanh vui tai mỗi khi có em gió nào nghịch ngợm bay vào. Các đồ vật trong phòng nó bài trí và màu sắc khá khác gì phòng con trai, dán đầy hình mấy cha đạo diễn nổi tiếng thế giới, nhất là George Lucas, rồi cả hình mấy tay rapper nó thích..., Cái giường thì to tổ bố dễ 10 người nằm không hết, nhìn mỗi cái mắt. Đó là chưa kể đến cái bàn học to và dài kê bên một cái kệ sách hiện ngang toàn sách tiếng nước ngoài dày cộm mà tôi nghi ngờ là nó chưa từng động vào, truyện kinh dị và manga đủ thể loại. Nó bảo thứ được yêu thích nhất là giàn máy tính siêu hiện đại kia, cùng với đủ thể loại Ipad, máy game, loa cỡ lớn nhỏ...cùng đám gấu bông đen thùi lùì..

- Cho tớ cái chuông gió này nhá Madi, nhìn dễ thương quá! - Con Liên tỉnh như sáo, trèo lên cửa sổ gỡ một cái chuông gió ngộ ngộ kết từ những cái cúc áo với màu sắc khác nhau khá là bắt mắt.

- Dễ thương chứ hả? Nhưng mà không cho cậu được đâu vì đó là quà bé Subi tự làm tặng tớ đây , hehe...

- Subi hả? - Con Liên đang hí hửng xem cái chuông gió thì ngó qua tôi, cười rất không trong sáng - Hehe, quả là một cô bé đa tài!

Ừ, đa tài lắm, tài của trai nè, tài mặt dày nè, tài thần kinh nè...

- Hôm nay nó không tới chơi hả? - Thắng Exdi hỏi Madi, thằng này cũng biết con bé quạ đen kia lâu rồi, nhưng rõ ràng là không phải quan hệ bạn bè bình thường. Giữa tụi này có cái gì đó mà tôi hỏi thì nó giả điên không chịu nói.

Thắng Exdi vừa dứt câu thì chất giọng trong trẻo đến phát ngán của ẻm quạ đen vang lên từ ngoài cầu thang - Chị Madi ơi nhà có khách hả?

Quá hay, vừa nhắc Tào Tháo xong, làm như thiếng lắm vậy!

Mái tóc đen dài ngang eo không-thể-mượt-hơn, đôi mắt đen long lanh thu hút cùng nụ cười lảng mạn pha tình quái, da trắng mịn không tí vết, body chuẩn, chân thon dài hơn người mẫu teen, nàng quạ đen xuất hiện với vẻ ngoài hoàn hảo như mọi lần. Nó đẹp đã man tàn bạo đủ để làm lu mờ hầu hết những đứa con gái đứng bên cạnh, nhưng tất nhiên là chỉ với mấy thằng mới gặp nó lần đầu. Còn với bọn tôi thì chả có gì đặc biệt lắm.

-Em làm gì mà đến trễ vậy? Biết ai đây không? - Madi cười thân thiện, chỉ vào bọn tôi.

Không biết mới lạ. Quạ bám theo tôi nhiều đến nỗi dễ tất cả người quen của tôi nó đều biết ấy chứ!

- Hế lô mấy anh chị, chúng ta lại gặp nhau rồi!- quạ đen lần này có sự khác biệt, không bay toí quàng tay tôi như những dịp trước nữa mà chỉ đứng cười kiểu tiểu thư ngoan hiền. Tuy nhiên cặp mắt nó cứ dán chặt vào tôi thiếu điều muốn đốt cháy tôi bằng ngọn lửa chết tiệt nào đó tự nó tưởng tượng ra. Chả hiểu sao nó nhìn cái mặt tôi đến mòn rồi mà vẫn chưa thấy chán. Sến quá đi! haha...

- Ó? Em quen hết tụi này à?- Madi tròn mắt hỏi quạ đen, ngạc nhiên lắm lắm.

- Hihi, bọn em là bạn TỐT mà! - Quạ cười vui vẻ, tay đan vào nhau một cách thú vị.

- Quá tốt ấy chứ! Bé quạ đáng iu của chị! - Con Liên chạy sang quàng vai Subi, nói một cách ẻo ợt đến sồn gai ốc.

- Chị quá khen! Chị Liên dễ thương của em! - Nàng quạ tỏm không kém, tặng vào má con Liên một cái kiss rõ kêu.

Không biết vì cái khi mồm gì mà con Liên cực khoái ủng hộ cái vụ theo đuổi của nàng quạ này, nó luôn bảo tôi: "Tao thấy em í dễ thương mà! Mày chánh vừa thôi."

Hai thằng Nodi và Exdi cười trông gian tà hết sức. Mấy thằng khốn.

- Hai người là gì của nhau vậy? - Tôi ngán ngẩm hỏi Madi, nãy giờ nàng này vẫn shock vì độ thân mật của "quạ" với Badboy

- Em là con của bố chị ấy đó anh, kiểu giống anh Exdi ấy! - Quạ cướp lời, giọng hí hửng vô cùng, không quên liếc mắt đưa tình với tôi một cái rất chi là ngọt ngào.

Con luôn á? Lão già đó định mở lớp đào tạo thanh thiếu niên thô bỉ đòi bại xuyên quốc gia thùng lục địa sao?

- Và là em ruột của Godi nữa! - Madi chêm vào, tay vuốt vuốt bộ râu giả tưởng một cách thích thú.

- Em của Godi á? - Con Liên và thằng Nodi cùng hỏi với một sự bất ngờ rất lớn.

Tôi cũng khá ngạc nhiên, nó là em của thnagwf khốn đó mà lâu nay mình không biết. Nhưng nhìn hai đứa có giống nhau đâu, con của ông hàng xóm bá đạo nào à? Mà khoan, tôi biết tụi nó giống nhau ở điểm gì rồi, đó là cấp độ dày của da mặt. Quá chuẩn!

- Em quen với tụi Badboy sao? - Mấy thằng Ladykiller nháy vào rất đúng lúc, thằng Cradi hỏi, không được vui cho lắm.

Quạ đen vừa nhìn thấy thằng anh nó bước vào là lập tức chỉnh lại vẻ ngoan ngoãn, cười ngây thơ, liếc thằng Godi một cái rồi đáp:

- Sơ sơ thôi anh!

- Haizz...làm sao lại quen lũ dờ người này chứ? - Thằng đó hát hàm khinh bỉ.

Nhưng con bé liền bênh tui ngay:

- Ô, ai dờ người chứ? Anh không được nói thế!

Ồ, hóa ra em quạ này có ích thật đấy. Lũ con hoang đang rất khoái điều đó, cười đều nhìn anh em nhà đó "hồi da xáo thịt"

- Ô ô...em bênh vực người ngoài từ bao giờ thế? - thằng Godi lại giờ trò cáo già của nó, nhìn đều con bé mà hỏi, làm như đi guốc trong bụng em nó rồi.

- A,, đâu có đâu...hì hì - Subi biết mình hơi ngu vì biểu hiện thái quá nên cười cầu hòa, mắt chạn chứa tình cảm nhìn thẳng anh.

Thằng Godi gật gù, cười rất hiền lành để chứng minh là mình tin con bé nhưng ngay sau đó liền bóc trần cái sự thật sến súa:

- Đừng tưởng anh không biết cái vụ theo đuổi tởm lợm của em!

Nó nói xong thì quét qua tui một tia nhìn khó hiểu, không có cảm xúc gì hết trơn. Vậy là nó biết vụ bê bối của em gái sao? Thế mà không ngăn cản cho tui đỡ bị ám!

Trong lúc Subi đứng hình, Madi thì ái ngại nhìn còn bọn kia căng mắt ra xem phim Hàn miễn phí thì tui không ngại đổ thêm dầu vào lửa:

- Mày quản lí em tốt quá Godi nhỉ? Đừng có lo! Tao và nó chỉ là bạn tầm phơ tầm phào thôi!

- Đúng đó! - Madi sốt sắng hưởng ứng. Nhưng nó nhầm to, nó tưởng tui đang xoa dịu tình hình chắc?

Subi nhìn tui không nói câu nào nữa nhưng mắt nó trào lên một cái gì rất mãnh liệt, một cái gì rất khó tả. Kinh dị. Mình nên đi làm họa sĩ thôi!

- Tốt nhất là tránh xa em tao ra! - Thằng Godi vẫn giữ cái vẻ ung dung thường thấy của một tay già đời, cười bảo tui rồi quay sang con bé - Còn em, không được bám theo nó nữa, ok?

Tui chỉ nhìn nó cười thật hiền lành còn Quạ đen thì gật đầu cái rụp, dạ một tiếng ngọt ối là ngọt, ngoan ối là ngoan, chân thành hết chỗ nói. Và nuốt lời thì nhanh ối là nhanh.

Bằng chứng là sau hôm đó, nó vẫn tung tăng ta tí tòn đĩnh chặt lấy tui như hình với bóng mỗi khi có cơ hội. Mà khoan, "đĩnh chặt" theo nghĩa bóng nhé, nếu bạn có đầu óc đen tối như tui.

Một chuyện thú vị hơn là cả trường tui đang đồn ầm lên chuyện hot boy khối 10 kiêm đại ca Badboy, tức là thằng Nodi và "lăng từ lớp toán", đàn em thân cận của Badboy, tức thằng Exdi đẹp tởm rai phong lưu đa tình đang cùng một lúc theo đuổi bảo bối của ladykiller, tức em Madi cá tính dễ thương của chuyên Anh.

- Cảm giác thích một đứa con gái thật là tuyệt mày ạ! - Thằng Nodi trong một lúc ngà ngà say đã thốt lên một câu "kinh thiên động địa sến chảy nước" so với bản tính học sinh thanh lịch gương mẫu chỉ biết học không biết yêu của nó.

- Chuẩn men, tao ủng hộ mày! - Tui vỗ vai nó, nói bịp bợm với vẻ nhiệt tình kinh hoàng. Bạn thân nhất mà!

Ủng hộ cái con khi! Tao sẽ chờ xem mày bại trận dưới tay thần Cupid như thế nào. Haha... Thiện tai thiện tai!

Thằng Exdi thì có vẻ manly hơn, nó, trong một lần đi đánh bi- a với tui và con Liên, đã hùng hồn bảo:

- Dù mang danh giành gái với đại ca tao cũng không bỏ cuộc! Haha!

- Hay! - Tui với con liên cùng đồng thanh, giờ ngón cái lên...rồi quay ngược lại.

Thằng này có cơ hội hơn nhưng cam đoan là nó sẽ khó sống với anh đại ca "khẩu Phật tâm xà" và dĩ nhiên tui ngu gì mà đi ủng hộ nó. Con Liên thì có vẻ thực lòng nhưng sau đó bảo tui: - Tao thấy có lỗi với thằng đại ca mày ạ, kể ra tao chơi với nó trước tiên mà lại thích mày với cả Exdi hơn!

- Nếu tao cũng thích Madi, mày sẽ ủng hộ ai? - Tui hỏi nó, làm như cũng trùng tên của thần Cupid xảo quyết kia rồi.

- Hả? Đùa tao đấy à? - Nó trợn mắt kêu lên - Mày cũng thích nó thì còn ai chơi với tao?

Nhưng nghĩ lại thế nào nó lại cười toe toét: - Nhưng tao sẽ ủng hộ mày, dù là Madi hay Subi, miễn đừng trọng sắc khinh bạn là được!

Con này hay nhì! Nó biết cái tâm hồn đen tối kinh dị của tui mà vẫn ủng hộ. Đáng khen! Nhưng mà tui chỉ mới giả dụ thế thôi, chuyện ngày mai ai mà biết được. Vấn đề là Madi ngày càng dễ thương, nó vẫn ham chơi như không biết gì, chưa trả lời vụ tỏ tình của thằng đại ca và ngày ngày vẫn hồn nhiên đi chơi với 2 anh "thiếu thân" của Badboy, vẫn chạy sang lớp tui chơi bài vào giờ ra chơi. Và mỗi lần sang nó đều quyết tâm đánh bài cho thắng tui, nhưng đánh không lại, vậy là nghĩ ra đủ trò để chọc phá tui. Chuyện hay còn đang ở phía trước...

Chương 12: Bản kiểm điểm và cái tên mới

Một chiều thứ hai đầu tuần...

Bầu trời âm ảm không một chút nắng, trợn ven là sắc xám nhợt nhạt hòa lẫn vào màu đen của những đám mây đua nhau bành trướng. Lũ mây với những hình thù kì quái đó như muốn cười đùa với con phố đông đúc người và xe cộ đi về vội vã dưới kia. Nhịp sống của những sinh vật mang tên Con người vẫn chuyển động theo một guồng quay nào đó, lúc hỗn loạn, vội vàng như một cuốn phim tua nhanh, lúc lặng lẽ, lơ đãng như một thằng nghiện thiếu thuốc.

Tự do...đôi khi là thứ quá xa xỉ cho một đời người. Và "những đứa con hoang đàng" thì vẫn điên cuồng sống với cái thứ xa xỉ ấy, mà không cần biết đâu là cái giá phải trả...

Ngôi trường cổ kính đứng dưới khung trời u ám ấy vẫn đẹp một cách lạ lùng, bí ẩn. Màu đỏ rực rỡ đón chào "bầy sói" Badboy đến với những niềm vui điên dại mới. Chiếc cổng phụ bằng sắt cũng nhuộm một sắc đỏ đến huy hoàng là nơi chúng tôi đi qua mỗi ngày để vào trường nếu đến kịp giờ

, và lúc nào cũng có một bác bảo vệ già "tóc bạch kim" hay nhăn nhó, một thằng cha giữ xe hay chòng ghẹo cùng một số cô chú khác thường gào thét hùng hồn trong cái nhà xe to tổ bố rộng rãi gần đó.

Cạnh cái nhà xe là một dãy phòng học một tầng giành cho bọn super "trâu" đội tuyển quốc gia, luôn ám ảnh mấy thằng học sinh giỏi bằng một thứ áp lực và một thứ say mê sục sôi ghê gớm nào đó. Phía bên trái của dãy phòng học này là một cái bảng thông báo màu xanh lè lúc nào cũng chỉ trích tác phẩm của lũ học trò quậy phá, nhất là Badboy. Và lúc này, tôi, thằng Exdi và thằng Thuận đang đứng chém gió trước cái bảng thì thằng Thuận ngược lên cây phượng già rụng gần hết lá gần cổng trường để lấy cảm hứng, tiện tay cầm viên phấn trắng lên viết vào cái bảng. Thằng này xuất-cây-thành-thơ từ bao giờ thế nhỉ?

Tôi nhảm, nó không làm thơ mà là làm trò hại não, bằng chứng là nó viết một mạch cái thông báo kinh thiên động địa có tác dụng gây chấn động hòa bình thế giới như sau: "Trên người tôi có n con rận, nay chỉ còn 1 con, đề nghị ai nhặt được n-1 con bị đánh rơi thì liên hệ lớp 10 Lý, sẽ có hậu tạ!"

- Mày điên à thằng kia? - Thằng Exdi chịu không nổi bèn chấp tay vái dài thằng Thuận "hot điên-er" của lớp Lý này.

Giữa thiên tài và người điên có một cái khoảng cách rất mong manh. Người tài thì thường bị điên điên, và thằng Thuận thuộc loại đó. Nó nằm trong đội tuyển quốc gia mà, kể ra thật bồi bác. Nhưng nó được nhiều người ngưỡng mộ vì nó có thể vừa học giỏi vừa chơi giỏi nữa. Badboy là một lũ hoang đàng nhưng không ngu tẹo nào đâu, haha.

- Đâu có! Vui mà, haha... - Tôi cười ủng hộ nó, giục viên phấn viết tiếp: "P/s: hậu tạ bằng 1 con rận còn lại ^^"

Vừa viết xong thì ông trời thấy bệnh quá nên cho mưa xuống. Ban đầu chỉ là vài giọt nhẹ vừa rơi xuống đã bị mặt đất nuốt cái "ực", nhưng sau đó là một tràng mưa to như thể có thằng cha nào cầm vòi nước xịt không ngừng nghỉ.

- Đó, đến ông trời còn không chịu nổi bọn mày! - Thằng Exdi cười thỏa mãn.

Cả ba thằng cùng chạy vào cái chỗ có mái che, chỗ này tựa như một "con đường" nhỏ gắn kết các dãy phòng học với nhau cho học sinh đến lớp không bị ướt vào ngày mưa.

Mưa to dã man. Sắp cuối thu rồi còn gì? Đứng đây mà nhìn bọn con gái xúng xính áo dài chạy tán loạn vào lớp cũng vui mắt. Chỉ có điều trường tôi lúc chìm trong màn mưa trắng xóa luôn bùng ra một nỗi buồn nào đó rất mơ hồ, ám ảnh, lũ con gái thường nói thế. Nỗi buồn đó chả biết là do cái gì nhưng tóm lại là đẹp, đẹp giống như ánh mắt mẹ tôi trong một bức ảnh thời cấp 3 còn sót lại, không mơ mộng, không cao sang cũng không ngây thơ gì hết nhưng làm mê hồn người. Mẹ tôi đã từng học cấp 3 cũng ở cái trường này nhưng chưa một lần được sống trong bình yên, trong niềm vui như lũ người cùng tuổi.

"Reeng...reeng..."

Tiếng chuông vừa reo thì mấy tay bảo vệ lặng lẽ đi ra đóng cánh cổng phụ lại, ngay trước mắt lũ học trò đến muộn. Tội nghiệp lũ đó, mưa thế này mà phải chọn 2 cách, 1 là treo tường, mà tường thì vừa siêu trơn do rêu phong năm tháng, cộng với mấy cái thanh sắt siêu nhọn, không cẩn thận là thùng...ngay, còn cách thứ 2 thì đơn giản hơn tí lần nhưng mang lại một mất mát to lớn, đó là hiên ngang tiến vào cổng chính và nạp mạng cho cuốn sổ ghi tên của thầy giám thị.

Tôi đang định làm một trò quậy phá thì một đứa con gái chạy lại, vừa thở gấp vừa cười hiền lành chào tôi: - Hê lô, còn nhớ tớ không?

Cả 3 thằng cùng nhòm nàng ta một cách thú vị. Tường ai, hóa ra là cái em chuyên Sừ đeo kính Nobita hôm nọ. Có trò vui hơn rồi!

- Tất nhiên là nhớ! - Tôi cười thật nài, liếc cái bản tên trên áo của em rồi hỏi - Phương thân mến, cậu muốn gia nhập Badboy phải không?

Mắt nàng ta sáng lên như có đèn xẹt qua, gạt đầu cái rụp về cảm động lắm, đoạn rụt rè hỏi mà không dám nhìn tôi:

- Tôi có thể không?

Không biết thằng nào trong lũ sói của Badboy đã cho em uống tình dược mà có thể khiến em mê muội vào Badboy như vậy. Có khi nào là mình không nhỉ? Nhìn biểu hiện thế kia...

- Một điều kiện nhỏ thôi, - Tôi chỉ về phía cổng phụ, cố không tỏ ra quá hưng phấn vì trò phá của mình - cậu ra mở cửa cho tụi ở ngoài đó vào, đã dầm mưa mà còn phải uống trà với giám thị tội lắm!

- Phải đó, - Thằng Exdi gật gù, dụ dỗ - Bọn ngoài đó toàn là thành viên của Badboy không hà!

Nàng ta, đã biết tên là Phương nhìn ra cánh cửa im lìm chìm trong màn mưa đó mà nuốt nước bọt, chấp tay vái trời vái đất mấy cái như để cầu khẩn cho đại sự thành công. Làm thật hả? Gan con nhỏ này cũng lớn không tẹt đâu! Nó mà bị mấy cha bảo vệ bắt được thì cái hạnh kiểm sẽ tuột xuống địa ngục không chừng.

Và trước sự hâm mộ của lũ học sinh đang đứng gần đó nhòm ra, nàng Phương chẳng nói chẳng rằng hay nói cách khác là bình tĩnh, tự tin nhẹ nhàng tiến tới cánh cổng.

"KẾT.....", âm thanh thô kệch của cái cổng lâu năm kêu lên náo nê...

Liên sau đó là tiếng gót giày nện xuống đất ầm ầm gấp gáp, hòa trộn với tiếng kêu sung sướng của bọn đến trễ.....

Chạy. Đó là điều mà hơn hai chục đứa số đỏ đi trễ, bao gồm cả nàng Phương đang quyết tâm làm bằng toàn bộ sức lực và hồn xác. Bọn nó chạy vào trường mà giống như vừa được giải thoát sau một cuộc vượt ngục không bằng. Quá vui!

- CHUYỆN QUÁI GÌ VẬY? AI ĐÃ MỞ CỬA????????????

Tiếng hét ồm ồm của ông bảo vệ có mái tóc bạch kim bỗng bùng vang lên một cách phẫn nộ hòa cùng bất lực. Lũ học sinh chết tiệt đó đã chạy thực mạng hết rồi còn đâu.

- Uaw! Bá đạo thế!- Mấy em đứng chứng kiến màn xả công này giờ gật gù khen.

- Còn phải nói, Badboy mà! - Thằng Thuận tự hào.

Mấy thằng chúng tôi sau một hồi cười vật vã thì cũng mò về lớp, được thưởng thức màn nổi loạn đó cộng thêm nghi tiết đầu là Chào cờ vui khỏi nói. Về phần nàng Phương, chắc vẫn chưa lấy lại được tinh thần nên đã về lớp Sừ rồi. Không có tiết Chào cờ nên cả lũ lớp tôi ngira tay, không được lấy đá bỏ vào thất lung của thằng ngồi trước mình hay ném nhau loạn xạ để nghe tiếng la oai oái, không được bút cò thất tốc mấy em tóc dài ham buôn dưa lê, không được nghe mấy bài thuyết trình dài lê thê của thầy Hiệu trưởng, không được ồ lên đầy tự hào khi nghe : "bạn...lớp 10 Lý đi trễ trào tường vào, bạn...cũng lớp 10 Lý nói chuyện trong giờ học, bạn...lớp 10 Lý làm hỏng dụng cụ thí nghiệm...". Tuy nhiên cũng có trò vui là được làm mặt đau khổ ngồi nghe thầy chủ nhiệm ca cái lương vì lớp đạt vị trí số 1 từ dưới lên.

....

Giờ ra chơi, Madi lại chạy sang lớp tôi nhưng nó không vào mà đứng ở ngoài ngắm cảnh. Trời đã tạnh hẳn và nắng lên.

- Sao vậy người đẹp? - Con Liên đang quảng cáo mẫu áo lớp cho bọn tôi thấy vậy liền chạy ào ra hỏi, cái giọng oang oang vang cả hành lang. Đạo này nó và "chú hề" rất thân với nhau.

Madi quay sang nói gì đó rất nhỏ rồi cười gượng gạo, sau đó đi theo con Liên vào 10 Lý. Nó vẫn tỏ ra thích thú với việc tham gia sòng bài nhưng hôm nay có gì là lạ. Nó không che được một chữ "buồn" to đùng trên trán, tất nhiên là buồn theo nghĩa đen.

- Cậu sao thế? Nhìn thảm như mất hũ gạo ấy! - Thằng Nodi còm men, nó cũng đọc được nỗi buồn của em, si tình mà.

- Không có gì! Tôi thì làm gì có gì? - Madi ngồi phịch xuống ghế, tay nghịch nghịch quỳn vớ của đứa nào đó trên cái bàn bên cạnh, ra về ta đây không sao hết á.

Đa phần những đứa luôn vô tư cười nói như nó thường hay gặm nhấm nỗi buồn một mình, kiểu như không thích làm phiền người khác hoặc không muốn nhớ lại nỗi buồn nữa. Nhưng mà cái cách này thường dẫn đến bế tắc, sinh ra hiện tượng tự kỉ. Tội nghiệp.

Tôi đi ra cửa, đứng nhìn bọn học sinh qua lại rồi bảo lũ bạn: - Có ai ngira tay không? Có trò này vui lắm!

Cả lũ mấy thằng quậy đầu sỏ hớn hở chạy lại, cùng hội ý với tôi một lượt rồi cười hưng phấn.

- Trò gì thế? - Madi tò mò hỏi. Có vẻ như nó cũng muốn tham gia.

- Đi lấy một đồng phần lại đây! - Tôi cười gian bảo nó.

Sau khi có trong tay mấy hộp phần to đùng gom từ các lớp, lũ chúng tôi tụ tập ở cửa, phòng lúc mấy anh chị nai tơ đi ngang qua sơ hở thì hồn nhiên ném phần ra tơi tấp như điên vào bọn đó, rồi nhanh như cắt chạy vào ngồi xuống ghế vờ như đang đánh bài.

Màn mưa phần bất ngờ làm các "nạn nhân" không hiểu được chuyện gì, xông vào lớp tôi với những cặp mắt hình viên đạn.

- Ủa? Mấy bạn tìm ai? - con Liên mặt tỉnh như ruồi hỏi.

- Ai vừa ném phần tụi này? - Một thằng đeo kính dày cộm bức xúc hỏi.

- Phần nào kia? Ai chơi kì vậy? - Madi hùa theo con Liên, mặt ngờ ngác như thật, còn nhìn quanh hỏi nữa chứ.

- Có ai đâu???- Cả lũ lớp Lý cùng nhao nhao lên giả nai.

Bọn đó không tìm ra chứng cứ nên hậm hực bỏ đi. Thế là một tràng cười sung sướng và khá ó vang lên từ trại điên. Rồi lần này, bọn tôi lại xông ra, gặp bất kì ai đi qua cũng ném phần treu chọc rồi diễn tiếp màn kịch ban nãy. Vui hết chỗ nói.

- Trò này hay đấy! - Madi cười khen lấy khen để, nó cũng nhiễm sự bệnh hoạn của Badboy rồi.

Vì lớp Lý hăng quá, ngày càng ném táo bạo hơn nên "giao thông" qua đoạn đường này bị tắc nghẽn, ít ai dại dột nộp mạng, nhưng cuối cùng mục tiêu đáng gờm đã xuất hiện. Đó là nàng My học 10 chuyên Tin, cũng rất khoái quậy và là thành viên Badboy, nó hơi dữ, đánh nhau chả kém con Liên. Càng tốt!

Nàng My đang ung dung đi qua cùng bọn lớp Tin thì bị một tràng phần tấn công không kịp đỡ. Nàng ngờ ngác nhảy vào lớp tôi gào ầm lên:

- TRÒ GÌ THẾ???

- Ủa? My? Có chuyện gì thế? - Madi hăng nhất, lập tức giả nai trước.

- Ai ném phần? - Nàng ta vốn là bồ nhí của thằng Godi nên điệu giọng khi thấy Madi, còn cười rất nguy hiểm nữa.

- Phần nào? ai cơ?- Lũ lớp tôi nhìn nhau hỏi.

Như đã hiểu ra điều gì, nàng ta gật gù: - Okay

Rồi phần ra ngoài.

- HAHAAHAA....- Lũ con hoang đang lại rú lên cười.

Nhưng mà chưa cười được bao lâu thì nàng ta đã quay lại, tay cầm 2 ly nước, và bằng một động tác hết sức nhẹ nhàng, lẹ lẹ... tạt nguyên hai ly nước đó vào cái sòng bài. Chỉ một tiếng ào mà mấy thằng ngồi ngoài đã ướt cả áo, mở to mắt nhìn My.

- HAHAAH!!!- Nàng ta ôm bụng cười sằng sặc rồi chạy về lớp.

- Không chấp nhận được, xông qua lớp Tin đi! - Đã chơi phải chơi đến cùng, tôi đứng dậy bảo cả lũ.

Thế là chiều hôm ấy, cả mấy chục đứa con hoang đang, đa phần là lớp Lý, cùng nhau lấy nước từ mấy cái bình nước suối ngoài hành lang, chạy sang lớp Tin của nàng My và...

"Ào!!!"

Bọn lớp Tin chưa định thần xem chuyện gì xảy ra thì đã bị một trận mưa nước bay vào người. Bàn ghế, sách vở, mình mẩy của bọn này đều bị dính nước. Đó là màn mở đầu cho trận chiến điên cuồng giữa hai lớp, hết hất nước vào nhau đến vò giấy thành cục ném nhau. Nước làm ướt cả phòng học, bàn giáo viên, ướt ra cả hành lang. Mấy lớp kia chạy sang đứng nhìn và cổ vũ cũng bị văng miếng. Xem ra dãy lớp 10 đã hóa thành một cái bình địa bệnh hoạn và hỗn tạp những thanh âm kinh dị. Vui nỏ trời.

Nhưng không có bữa tiệc nào là không tàn, đó là một bi kịch của cuộc đời. Và bi kịch của chúng tôi hôm nay là gần 80 đứa được mời viết bản kiểm điểm vì tội lấy nước uống mà tạt nhau, làm náo loạn trường, haha. Còn nữa, bi kịch không dừng lại ở đó, bởi vì ông thầy giám thị bị tôi đá bóng vào hông nọ vốn đã rất nhòm ngó lớp Lý, nay lại được cái thằng chết tiệt nào mách lẻo là lớp Lý có sòng bài nên xông vào lục soát. Tôi nhanh như chớp cho hết đồng bài trên bàn vào trong áo nhân lúc mấy thằng kia giả vờ xô đẩy nhau.... Tiếc là...

- Cái gì đây mấy trò? - Ông giám thị bình thản cúi xuống nhặt lên mấy quân bài còn vương vãi trên sàn lớp học. Quá hay! Bài sao lại để rớt dưới đất thế kia? Sướng rồi!!!

- Thừa thầy, là của em ạ! - Giữa lúc gay cấn, nàng Madi giơ tay lên, dũng cảm nhận lỗi, nhưng mắt nó không có một sự sợ hãi hay hối hận gì hết. Hình như nó rất tự hào được lấy lại bộ bài của mình thì phải!

Nó nhanh chóng nhặt bài lên rồi....đếm xem đủ 52 con chưa. Hình như nó đang thầm tuyên bố một châm ngôn sống còn: "Bài bạc là lẽ sống, mất 1 quân bài tương tự như mất 1 lít máu"

Thầy giám thị hình như đã quen mặt nó nên không có vẻ gì là shock chết, lạnh lùng phán:

- Riêng em Hoàng Nguyên viết 2 bản kiểm điểm, ra phòng Giám thị viết vào cuối giờ vì thêm tội đánh bài! - Đoạn thầy quay sang "những đứa con hoang đàng" đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật - Tất cả các em đều có liên quan, tôi sẽ xử lý chuyện này!

Cơ mà cũng chả xi nhê gì đâu, lũ Badboy chai mặt rồi haha, nhưng mà để cho Madi viết bản kiểm điểm thêm lần nữa thì tội quá!

- Thầy ơi, - Tôi đề nghị khi ông giám thị định quay đi - Em là người khởi xướng, cho em viết thêm 1 bản với bạn Nguyên ạ!

Kể từ lúc đó, hình tượng "học sinh chăm ngoan" của tôi trong mắt mấy ông thầy giám thị đã sụp đổ. Haha, dù những trò quậy của Badboy là đếm không xuể và thằng dẫn dụ bao giờ cũng là tôi nhưng luôn xử lý hậu quả kịp thời trước khi bị phát hiện nên trong mắt thầy cô, tôi luôn là một thằng ngoan hiền, vạy mà giờ...

...

- Trẻ con thời nay loạn mất rồi! Hết dùng nước tạt nhau lại còn đem bài đến lớp chơi nữa! Thật chẳng ra làm sao cả! - Thầy giám thị trẻ nhất cứ đi qua đi lại ca mãi cái điệp khúc đó, làm tôi với Madi đang ngồi viết bản kiểm điểm cũng phải nhin cười.

Nếu cho thời gian quay trở lại, nhất định trò quậy kia sẽ mở rộng hơn nữa, chứ như thế này vẫn chưa phê lắm. Tuổi học trò mà, phải quậy vào nó mới nhiều kỉ niệm. Hơn nữa còn được ngồi viết bản kiểm điểm cạnh một em xinh ời là xinh như này. Khô quá, lại nghĩ lung tung rồi!

Đợi cho thầy giám thị đi ra, hai đứa tôi mới phá ra cười. Madi xem ra rất vui vì cái trò chọc phá hồi nãy, nó cao hứng nói:

- Badboy các cậu thật là thú vị, làm tớ hết cả buồn!

Nhưng hình như nó thấy mình hơi lố vì tiết lộ là mình buồn với một kẻ không thân quen cho lắm như tôi nên vội đánh trống lảng:

- Cơ mà ngồi viết bản kiểm điểm thế này cũng vui phết!

Tôi mặc kệ cái sự lảng tránh của nó, đào đâu ra một câu sến vô cùng tận:

- Tớ thấy cậu buồn nên mới nghĩ ra cái trò đó ấy mà, vui thì tốt!

Nó nghe vậy thì ngạc nhiên lắm lắm, nhìn tôi với cái vẻ gì rất lạ rồi lại cười, phù nhận bằng giọng mỉa mai:

- Xạo! Thế loại BH máu lạnh như cậu làm gì thấy được nỗi buồn của người khác, làm như đa sầu đa cảm lắm ấy!

Con bé này đúng là lấu cá, dám sỉ nhục bốn đại ca. Nhưng mà cũng vui, nó không dễ bị dụ như bọn mê trai khác. Mà khoan, BH là gì, viết tắt của...

- Haha... - Nó bỗng cười nắc nẻ, vỗ vai tôi một cái "bộp" như thể bạn bè lâu ngày gặp nhau, rồi sột sắng nói tiếp - Tớ đã nghĩ ra cái tên phù hợp cho cậu rồi, có biết BH là gì không? Là BỆNH HOẠN đó mà! Hay lắm! Từ nay tớ sẽ gọi cậu là BH!

Lại cái trò chọc phá của nó, BH hả? Nghe cũng hay hay nếu không muốn nói là kinh dị hợm. À mà kẻ cũng lạ, nó rất là khoái chọc tôi, bất cứ khi nào có cơ hội. Tôi là trò giải trí của nó?

- Vậy được, còn tớ gọi cậu là ĐB, ok? - Tôi cười bảo nó. Đừng có hỏi ĐB nghĩa là gì!

- KHÔNG! Tớ không "đàn bà"! - Nó ngay lập tức hiểu được ngụ ý của từ ĐB nên ngừng ngay phản đối, trông khổ sở hết sức.

Điểm này cực giống con Liên, muốn mình mạnh mẽ như con trai nên cực ghét bị cho là "Đồ đàn bà!". Hình như mấy đứa này có xu hướng ghét sự yếu đuối của chính mình, không muốn dựa dẫm vào ai nhưng cuối cùng lại là những kẻ yếu đuối.

- Được rồi! Không gọi nữa! - Tôi nhượng bộ nó.

Nó chỉ chờ có thế mà cười hi hi như con nít giành được phần thắng, lại ba hoa tiếp như để chứng minh mình là một đứa nói nhiều kinh khủng và không bao giờ chịu ngồi yên:

- Nề tình cậu ra đây viết bản kiểm điểm với tớ nên tớ sẽ vẽ tặng cậu một thứ, đưa cho tớ quyền vớ đi!

- Vẽ gì chứ? Chữ cậu xấu như ma thế kia! - Tôi phì cười khi nhìn cái mớ chữ xấu kinh hoàng trên tờ bản kiểm điểm của nó. Chữ nó xấu một cách ngoài dự đoán, xấu hơn cả chữ con trai, may mà còn dịch ra được.

- Chữ này mà xấu hả? - Nó lườm tôi một cái rồi lại cười - Quá xấu mới đúng chứ! Nhưng mà yên tâm, tớ vẽ rất đẹp!

Thế là chiều hôm đó Madi ngồi đòi cho bằng được cuốn vở của tôi và cầm cúi về hình Jack London từ bức ảnh trên điện thoại mà phải tra Google mới thấy, vì nó bảo :- Liên nói Jack London là thần tượng của cậu. Mà tớ thì chỉ thích về thần tượng thôi!

Về thần tượng của người khác để tặng hả? Đúng là một sở thích đặc biệt và cũng ý nghĩa nữa, dù hơi sến. Nó vẽ khá nhanh và rất đẹp, với một sự chăm chú kì lạ, không biết nó học vẽ mấy chục năm rồi, hay là người của thế kỉ trước? Mà khoan, cái con Liên này có vụ đi ba hoa chích chòe về thần tượng của tôi với Madi hả?

Nó đang vẽ thì ông thầy giám thị kia đi vào, hỏi nó vẽ về không vui:

- Tại sao hôm nọ mồi phụ huynh mà bố em không đến vậy Nguyên?

Vừa nghe thấy thế, cái vẽ say mê vì được vẽ này giờ của nó vụt tắt, thay vào đó là một sự chán chường bao vây nhưng chỉ trong phút chốc, nó nhanh chóng cười đáp:

- Dạ bố em đi công tác xa chưa về!

Nhưng tất nhiên đằng sau đó là cả một mớ lí do rắc rối khác của con nhà giàu, kiểu như bố em ham làm việc, bố em không quan tâm gì đến em, bố em chỉ yêu tiền, đủ thứ. Thế mới nói làm con nhà giàu chưa chắc đã vui, nhất là một đứa mất mẹ như nó.

Có lẽ thầy giám thị cũng hiểu nên không trách gì nó, đó là một điểm rất "chất" ở thầy cô trường này: ngoài mặt tỏ ra nghiêm khắc, lạnh lùng nhưng lại rất tâm lý.

Tuy nhiên, cái chuyện này đã làm nó không còn vui được như trước nữa dù ngoài miệng vẫn cười, nộp bản kiểm điểm xong thì bước ra ngoài, chuồn nhanh như chạy trốn.

Có những chân lý con người phải tự mình cảm nghiệm. Có những nỗi đau không thể nói ra. Và sự lựa chọn lúc này chỉ có 1: chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Những thằng ngu và trò mĩ nhân cứu thằng khùng

Có nước mắt đã thôi không rơi nữa

Có những vết đau rồi cũng đã lành

Mình phải xa nhau tìm cuộc sống riêng dù anh biết

Ai cũng phải lớn lên thôi nhưng anh vẫn luôn tương tư

Về ngày đầu mới biết yêu cùng 1 chút giận hờn

Và ngày cuối lúc em khóc trên đôi vai anh rồi bỏ đi

Anh đưa tay giữ lấy những nắm tro tàn em bỏ lại phía mặt trời....

Đầu đó góc phố, giai điệu êm ái, mềm mại, phảng phất cô đơn của "She never knows" (JustaTee) vang lên đánh bay cái không khí khô khan, uể oải của buổi sáng bận rộn, hòa vào những vệt nắng không mấy gay gắt lọt xuống từ những tán cây xanh mướt, trộn lẫn vào hương cà phê thơm lừng và tiếng lanh canh của tách đĩa va vào nhau, vẽ nên một không gian lãng mạn sến cho mấy cặp tình nhân rảnh rỗi hẹn hò. "Love and Life" - quán cà phê mới mở với thiết kế khá độc đáo cùng những bản R&B nhẹ nhàng - hôm nay đông khách hẳn lắm con Liên háng hái phết. Nó là một con tiểu thư nhà giàu nhưng với ý tưởng trải nghiệm điền rồ, nó đã sa chân vào con đường buôn ma túy, nhầm, nó đã bước chân vào làm phục vụ ở quán cafe này, thế nên mới có chuyện tôi và mấy thằng khùng phải ra đây ngồi vừa tán phét vừa ngắm mấy em chân không quá ngắn cũng chẳng dài bao nhiêu liệng qua liệng lại trước mặt với mục đích cao cả là ủng hộ cho nó.

- Mày còn sướng hơn cả vua chúa, Assa ạ! - Con Liên bung cà phê qua chỗ chúng tôi, ngựa mồm quăng lại một câu chết chảm.

Ừ, sướng lắm, mới sáng tôi và lũ "sói đói" Badboy đi xử một cái băng tép riu xong thì gặp ngay em "Quạ đen", và giờ thì em í lại bám lấy tôi như đúng rồi, khiến bao nhiêu là ánh mắt hiếu kì, ngưỡng mộ và cả ganh ghét đang bắn về phía cái bàn gồm hơn chục thằng và một con quạ đang ngồi. Bọn khách khứa ở đây, nhất là mấy bà cô không có việc gì làm hay sao mà cứ ngồi ngó nghiêng rồi chém loạn:

- Ày, con bé nhà ai xinh thế nhỉ? Cờ hoa hậu cũng chưa có đứa con dễ thương thế đâu!
- Đúng rồi, mà nó và thằng nhóc bên cạnh hình như là một đôi, nhìn hợp quá còn gì?
- Bậy nào! Toàn là con nít cả mà!
- Vậy cá không? Bọn trẻ bây giờ ranh sớm lắm!
- Cá thì cá! Sợ gì?

Thế là mấy bà điên đó cùng hò hét cá độ làm như Las Vegas không bằng, chỉ thiếu điều bay sang dí sát cái mặt vào mà hỏi bọn tôi: 2 đứa có phải một cặp không? Trời ạ, nghĩ đến đó đã sồn gai ốc. Vậy mà cái con Quạ đen kia thì có vẻ sung sướng lắm, không giấu được nụ cười tí tøn. Mấy thằng trời đánh kia thì cũng được thế thom lây. Sên bỏ bố! Tôi không rảnh ngồi đây làm cảnh đâu, còn nhiều việc phải làm nữa.

- Em quyết định rồi! - Quạ ta đang say sưa tám chuyện với lũ bệnh kia chợt đổi sang thái độ nghiêm túc, lay nhẹ tay tôi.
- Quyết định đi chuyển đổi giới tính? - Tôi vừa nhắn tin với chị Makeshi vừa hỏi nó, với cái vẻ đáng ghét nhất có thể. Ủ, nó mà là một thằng nhóc thì chắc sát gái lắm nhỉ? Mặt dày thế mà!
- Không! - Nó cười khỏ, sau đó sốt sắng nói - Em sẽ thi chuyên Lý, sau đó anh cho em vào Badboy ha!
- Quá hay! - Mấy thằng kia nghe vậy vỗ tay đôm đốp hưởng ứng.

Muốn vào Badboy hả? Nếu nó không đeo bám tôi theo cái cách kinh dị này thì còn có chút cơ hội! Và lại nó đánh nhau cũng giỏi lắm, nếu vào Badboy thì cũng thủ vị! Nói thật là tôi không ghét nó, nhưng nó không hợp khẩu vị của tôi, nghe thật kinh dị, haha.

- Chỉ e chưa vào được đã thành con quạ quay rồi! - Tôi mĩa mai nó - Đừng quên mình là ai đại tiểu thư ạ!

Nó biết tôi muốn ám chỉ gì nên hơi xụ mặt xuống, dăm chiêu suy nghĩ. Nó là em của thằng Godi, và còn lâu thằng anh nó mới chấp nhận chuyện nó bay vào Badboy. Tóm, làm như gà con đi không bằng! May mà tôi không có em gái.

- Đừng có lo! Chị ủng hộ em! - Giữa lúc bấy bệnh hoạn kia buồn theo quạ-yêu-dấu thì một giọng con gái rất quen vang lên.

Và bọn tôi quay sang nhìn thì thấy Madi và thằng Exdi đang tiến lại, có vẻ như vừa mới tới theo yêu cầu của mama là con Liên biết làm khổ bạn. Madi cười tươi như hoa, khác hẳn với cái vẻ buồn buồn hôm nọ, ông già nó nhận lời đi hợp cho nó hay sao nhỉ? Hay là con Chó Diên nhà nó hết diên?

Nó kéo ghế ngồi ngon lành, mắt láo liên nhìn tôi và Subi rồi cười ma mĩnh:

- BH! Cậu làm cách nào mà bảo bối Subi nhà tớ không chịu nghe lời gì hết vậy?

Nghe cứ như một thằng nào đó hỏi một thằng khác cách tán gái ấy, con bé Madi này đúng là chơi với mấy thằng bạn đời bại của nó riết rồi bị nhiễm. Tội lỗi! Mà khoan, định gọi cái tên BH đó thật hả? Nghe tóm thế nào...

- Haizz, tớ cũng đang tự hỏi tại sao mình lại tài như thế đây! - Tôi ra về mĩa mai, thờ dài một cái chán đời rồi chuyển sang chuyện khác - Hai người lại đánh lè hả?

Nhìn mặt thằng Exdi thế kia chắc là có gì vui lắm, phải công nhận là hai đứa này là tín đồ ham chơi, có thể đi chơi suốt ngày suốt năm suốt tháng mà không biết mệt, sau này cặp đất mà ăn thì cũng hợp lí!

Trong trường bây giờ gọi hai đứa này là "double Nguyên" đấy (tên Madi là Hoàng Nguyên còn Exdi là Bảo Nguyên), thằng Nodi làm ăn kiểu gì thế không biết, để cho dân em qua mặt! Nhục hơn con cá nục! Đù hơn con cá nưì! Còn tôi ấy hả? Dạo này tôi bận lắm, không có thời gian đi của gái lung tung đâu, bà già đó suốt ngày giao đủ thứ việc, bắt tôi đi gặp khách hàng, đối tác, học tập chuyên môn này nọ để tiếp bước bà ta..., đủ thứ chuyện, chưa nghỉ học và bỏ mấy trò quậy là may lắm rồi! Nhưng như vậy cũng tốt, tôi đã quen với cuộc sống vô cảm toàn là tính toán mưu đồ rồi...

- "Double Nguyên" mà! - Quạ đen cười chọc ghẹo, xem ra nó ủng hộ cho thằng Exdi, thằng này đã đầu độc gì nó thế nhỏ?
- Phải rồi! "Cặp đôi hoàn cảnh" sinh ra từ Badboy và Ladykiller! - Thằng Thuận lại chém bừa.

Cặp đôi cái con khi! Chưa ai biết được chuyện gì đâu! Nhớ đâu đột ngột thằng đại ca nổi con tức lên gọi giang hồ tới "hốt xác" hai đứa này ngay bây giờ thì sao?

Cái vụ chọc ghẹo không xi nhê gì với thằng Exdi, nó vui đến đắm đầu vào tường thì có, nhưng không ngờ lại làm Madi khó chịu, nàng nhăn mặt, phản đối:

- Tớ không đùa kiểu đó đâu!

Hờ hờ, tưởng nó là cáo già EQ cao, không ngờ lại thuộc dạng ngây thơ trong sáng thật! Thật chả hiểu nó nghĩ cái gì, lúc trêu chọc người khác thì hăng

lắm, đến khi bị đá lại thì nổi xung lên. Rõ trẻ con! Nhưng mà hình như nó bắt đầu ý thức được mình sắp thành "chuyên gia bắt cá hai tay" rồi thì phải!

- Phải đó, bọn này bạn bè thân, không đẹp đôi như em với thằng Assa đâu Subi ạ! - Thằng Exdi tuy "ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa, chỉ cảm tức chưa xả thịt lột da, nuốt gan uống máu..." ai đó nhưng vẫn làm bộ làm tịch, còn dờ chừng quay sang "cấn" lại tôi nữa chứ! Thằng này đều, muốn đập quá! Cái nụ cười đen tối của nó sao mà thấy buồn nôn!

- Anh nói chí phải! Em like mạnh! - Quạ đập bàn một cái, nói theo phong cách ban giám khảo Việt Nam Idol. Con bé này cần đi khám não gấp, không khéo bị hoang tưởng giai đoạn cuối. Mà khoan, trước khi đi khám thì phải kiểm tra xem bộ não còn tồn tại không đã, uống thêm vài viên thuốc chữa bệnh dại càng tốt!

- Hai "anh em" này mới uống thuốc liều hả Exdi? - Tôi cười đều hỏi thằng bạn khốn kia, nó đau lòng vì Madi chỉ xem nó là bạn nên muốn chém lại tôi chứ gì?

- Đầu có! Haha... - Nó cười trù, không tiếp tục đùa như mọi khi, chả giống nó tí nào. Cái này gọi là "Tình yêu làm người ta phát điên", chuẩn quá!

Madi dường như cũng nhìn ra cái vẻ không bình thường đó của "bạn thân" nên không muốn nhắc tới chuyện của nó nữa mà lại nổi hứng chọc tôi:

- Hôm nay không đi đánh nhau nữa hả BH? Hay lại nghĩ ra trò gì mang tính chất BH nữa rồi?

- Chẳng có trò gì hết, tớ dạo này ở nhà học bài. - Tôi cười giả nai, nói bịp bợm - Không như ĐB đâu, suốt ngày ham chơi không lo học hành!

- Học bài??? - Nó tròn mắt lên ngạc nhiên rồi lại bĩu môi chê - Không tin! BH mãi mãi là BH thôi!!! Không chơi với các cậu nữa, tớ ra thử bán cafe với Liên đây, vui phết!

Nói rồi nó đứng dậy chạy tới chỗ con Liên và tham gia bùng nổ phục vụ khách thật. Đúng là nó luôn muốn tìm cảm giác mới, không chịu ngồi yên bao giờ, đúng kiểu một chú hề vui nhộn. Nó có vẻ rất biết cách quên đi mọi chuyện không vui bằng cách tìm trò khác chơi, như vậy thật tự do. Mà tự do thì không ràng buộc, tức là nó sẽ không chịu an phận làm vật sở hữu của ai? Ack, mà mình suy nghĩ mấy cái thứ sến ối là sến đó làm cái quái gì nhỉ? Điện!

- Hồi sáng vui không bọn mày? - Madi vừa đi khỏi thì thằng Exdi hỏi bọn tôi, về cái vụ đánh nhau siêu chán mà Badboy mới tham gia, nó ham theo gái nên không đi được.

- Vui lắm! Vui hơn đi chơi với gái nhiều! - Thằng Cường và Thuận không hên mà gặp cùng bêu rếu. Bọn này tức vì Exdi "trọng sắc khinh bạn" đây mà!

Thằng Exdi cười khò, nhìn băng quơ ra cảnh chung quanh của quán như để bình tâm lại trước khi phát ngôn gây sốc. Ày, đừng nói là nó tuyên bố bị bệnh nan y gì đó không chữa được chứ? Mãi nó mới phun ra một câu muốn đâm:

- Tao nghĩ là dạo tới tao sẽ không đi chơi trò xù nhau với bọn mày nữa, Madi không thích tao đánh nhau!

"CẠCH!", thằng Cường nện cái cốc cafe xuống bàn thật mạnh, hất hàm kiểu khinh bỉ:

- Mày đùa tao đấy hả?

Ô hô! Thằng Exdi được cảm hóa đi theo con đường lương thiện từ bao giờ thế? Từ khi được thoát khỏi Ladykiller và lại được tung tăng với em Madi như trước đây hả? Thằng này muốn cái gì chứ? Muốn bị bọn đàn em coi khinh hay bị một trận như tử? Tôi thì không có vấn đề gì, vì thằng Exdi giống như một gã sói hoang thích tự do, thích chinh phục và cũng khoái chơi mấy trò bỉ ổi, nó sẽ không chịu nổi ở hiền lành đâu, kiểu giống như Chí Phèo lúc say thì không thể không chém giết vậy đó! Nhưng mấy thằng kia thì không ổn!

- Biến khỏi Badboy đi cho khỏe, và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tao! - Thằng Nam, một kẻ trước giờ chưa từng ủng hộ Exdi liền cạnh khỏe kèm một nụ cười mỉa mai.

- Sao cũng được! Tự lo thân mày, nhưng nói trước là có gì mày tự chịu trách nhiệm đấy! - Tôi cười trấn an bọn xung quanh rồi bảo thằng Exdi.

- Đó là chuyện của tao, tao chỉ nói vậy thôi. - Thằng Exdi phun ra một câu đầy ẩn ý.

...

Nó nói thì hay lắm, cái mặt cũng tỏ ra ta đây ngon lành lắm, vậy mà sáng hôm sau lại gọi điện cho tôi, thông báo một tin có khả năng làm tụi đàn em hoang mang:

- Tao với cả thằng đại ca bị chơi lên mày ạ, đến bệnh viện ABC đi!

Đi chết đi, ngay và luôn! Đúng là hai thằng ngu! Khoan đã, vào viện hả? Mà sao giọng nó "khỏe mạnh" thế kia?

Thực ra chuyện đánh lén không phải là "hàng hiếm" trong Badboy, có vậy mới vui. Chỉ có điều là chưa bao giờ một thằng bệnh như tôi lại bị oánh cho tới nỗi vào viện cả, vì tôi luôn tìm được cách thoát thân, sống trên "giang hồ" là phải vậy chứ không lên bàn thờ ăn gà luộc cho khỏe cho rồi! Thế mới nói là hai cái thằng già kia ngu ối là ngu...

Nhưng tới bệnh viện rồi tôi mới biết, nằm viện không phải hai thằng mắc dịch si tình kia mà là...Madi. Quá tuyệt! Hai thằng đi chơi với con gái kiểu gì lại

để phái yếu lãnh sọ thể kia? Con bé chưa bao giờ bị ăn đòn khi ở cùng lũ bạn nó, vậy mà giờ...

- Nó thấy có thằng đánh lén thằng Exdi nên xông vào đỡ, kết quả là trúng một đòn vào đầu, ngất luôn! - Con Liên làm màn giải thích ngắn gọn súc tích của người vừa nghe chuyện "mỹ nhân cứu thằng khủng" xong, còn diễn tả rất thực tế bằng việc huơ chân múa tay nữa chứ. Hình như nó đang cố nuốt con tức giận và sự lo lắng vào trong.

- Chết chưa? - Tôi nhòm cái cửa phòng bệnh u ám mà hỏi. Kể ra cũng có chút tiếc nuối, dù sao con bé cũng là một đứa hay ho. Nghĩ tào lao thế thôi chứ nó không sao đâu, một gãy thôi mà, người lạ quan như nó cùng lắm chỉ bị...mất trí nhớ.

Nhưng chung quy lại vẫn thấy lo lo, muốn đập cho mỗi thằng kia một đập quá! Mẹ kiếp, hai thằng ngu! Có một đứa con gái cũng không bảo vệ được. Mà khoan, bọn nó làm ăn kiểu gì mà bị đánh lén chứ?

- Mày đừng nói gở! - Thằng Nodi gắt lên, nó bực lắm rồi. Đã ngu mà còn tỏ ra nguy hiểm à mày?

- Nóng thế đại ca? Nó không sao đâu! - Tôi phì cười, xoa dịu bầu không khí căng thẳng mà hai thằng điên kia tạo ra nãy giờ, sau đó lại đổ thêm xăng vào lửa - Ông già nó mà biết chắc bọn mày đi tong!

- Thôi mà! - Con Liên ngăn lại khi thấy thằng Exdi sắp sửa nổ tung ra vì tức.

- Ai làm nó ra thế? - Tôi thôi không xoắn nữa mà chuyển sang chuyện khác, nhìn bọn nó vẻ thông cảm, không khéo Madi thì không sao mà hai thằng này đột tử vì huyết áp cao thì tổn nhang!

- Bọn trường..

Thằng Nodi chưa nói xong thì một chị y tá từ phòng bệnh của Madi đi ra. Ngay lập tức ba thằng Nodi, Exdi và Liên cùng phóng tới:

- Bạn ấy đã tỉnh chưa ạ?

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nắng không dang rộng đôi tay để che chở cho bóng tối

- Bạn ấy đã tỉnh chưa ạ?

Trái với sự lo lắng pha lẫn tội lỗi của ba thằng Badboy gà mờ kia, chị y tá đó thong dong cười:

- Tỉnh rồi, mấy em có thể vào thăm!

Hớ? Nhanh, gọn, súc tích vậy à? Cứ tưởng có vụ gì kinh hoàng lắm chứ? Xem ra số em này hên hay còn gọi là "người ác sống lâu", à không, "ô hiền gặp lành"!

Tua lại mấy cái ý nghĩ đó đã, "tỉnh rồi" chưa hẳn là đầu óc bình thường, nhớ đâu bọn tôi xông vào mà nó giương mắt óc lên hỏi "Các cậu ở trại nào ra?" thì hay!

- Có vấn đề gì về đầu óc không chị? - Tôi quay sang hỏi chị ta trong khi 3 thằng kia tông cửa chạy ào ào vào thăm Madi.

Nhìn mặt bà chị này gian lắm, nhớ đâu về sau của câu là "và nhớ chuẩn bị tinh thần!" mà bà chưa nói kịp thì sao? Nhưng mong là không có chuyện gì xảy ra...

Chị y tá hơi chững lại trước cái nhìn của tôi, hình như đang thắc mắc tại sao bạn bị như thế mà nãy giờ tôi vẫn ung dung như chuyện thiên hạ.

- Không vấn đề gì đâu em! - Chị ta đáp rồi chớp chớp mắt mấy cái, không dung đối tông - Em bao nhiêu tuổi rồi? Học trường nào thế? Cho chị biết tên được không? Hình như chị gặp em ở đâu rồi!

Xong phim

Có trách chỉ trách cái mặt tôi quá lừa tình. Nhưng xem ra chị, à không, "em" này cũng đã giải đáp thắc mắc xong xuôi, dù em hơi...già.

...

- Xe tó, xe tó đâu rồi???

Tôi vừa đặt chân vào phòng bệnh thì đã nghe cái giọng đầy lo lắng của Madi, nó vừa kêu lên vừa giựt phăng cây kim truyền nước, nhảy xuống giường. Đầu nó quấn một cuộn băng trắng to đùng như để tang người chết.

- Bình tĩnh đi! Lo thân cậu trước đã chứ! - Con Liên vội giữ Madi lại trước khi nó làm trò gì điên rồ.

Vụ gì vậy? Đừng có nói là xe nó rơi vào tay bọn đánh lén trong khi hai thằng kia bị choảng chứ? Nhìn mấy cái thương tích trên người hai thằng bệnh đó thì có thể đoán được.

- Tớ xin lỗi... - thằng Exdi chán nản vò đầu - Lúc đó gấp quá nên phải thoát thân, không kịp mang theo xe cậu...

Ô, đoán không sai mà, hay rồi đây!

- Tất cả là do tớ. Thật là... - Thằng Nodi cũng hối hận nói.

Bố khi! Tụi này cư xử như đàn bà vậy?

Madi nghe vậy thì có vẻ ái ngại, nó ngồi phịch xuống, đấm đấm vào thành giường, trong mắt trào lên một cái gì đó khó tả nếu không phải là một nỗi sợ hãi đầy mất mát. Nó cố gắng lồm cồm ngóc lên nhìn hai thằng đó, cười nhẹ:

- Đừng nhắc chuyện đó nữa! Đầu tớ cứng lắm! Chỉ lo cho chiếc xe...

- Xe quan trọng hơn tính mạng? - Tôi hiểu kì hời, cảm thấy nó thể hiện cảm xúc hơi quá thì phải, hay là...

- Đó là chiếc moto màu đen, quà mà mẹ Madi tặng. - Thằng Exdi giải thích bằng giọng trầm trầm nặng nề.

Nó vừa nói xong thì con bé hai hăng nước mắt chảy dài, rơi lã chã xuống không kìm nổi. Nó đưa hai tay lên ôm mặt, khóc không thành tiếng, cả người run lên bần bật. Đừng trách nó yếu đuối, kỉ vật mà mẹ nó tặng mất đi thì làm sao nó chịu được cơ chứ?

Con Liên ngồi xuống cạnh Madi rồi ôm nó dỗ dành:

- Đừng lo! Nhất định bọn tớ sẽ đòi lại xe cho cậu!

Và theo nguồn tin từ mấy thằng đàn em hiếu chiến thích săn mồi, tối nay, bọn trường NTT, tức lũ đánh lén kia sẽ tập trung ăn chơi tại một quán bar nổi tiếng nhất nhì - Dark Sky Bar.

Sẽ có một cuộc chơi đầy thú vị diễn ra vào tối nay, hứa hẹn mang đến một sự trả thù, một vụ đòi nợ và mang lại nhiều tiềm năng cho sự phát triển của ngành y học nước nhà. Chuẩn men!

...

Một buổi chiều ảm đạm,

Tôi nhìn thấy đàn chim không cánh,

Đang chiến đấu để sinh tồn,

Mà không hề biết mình là ai.

Những đôi cánh đã bị mất trời thiêu rụi,

Khiến chúng không thể bay đi.

Nhưng tất cả đều không người tham vọng.

Tôi muốn bay và tiếp tục bay.

Tôi muốn bay và bay mãi...

(I wanna change - nhạc phim Crows Zero)

Dark Sky Bar chìm trong men say những cuộc vui. Ánh sáng 7 sắc cầu vồng màu mè phóng ra từ những ngọn đèn rực rỡ dội thẳng vào đám người đang hăng say nhảy nhót trong sự bốc lửa của bản rock sôi động pha chút quần quai, gồng mình quét qua trần nhà rồi bắt lực rơi xuống vì không đủ sức thoát ra ngoài màn đêm ngập ngụa sắc đen ngoài kia. Mùi rượu mê từ quầy pha chế hòa lẫn với mùi người làm khơi dậy một cảm giác hoang sơ nào đó vọng lại từ tiềm thức, nhắc nhở cho lũ sói ngày đại khát máu Badboy rằng thời khắc của trò chơi đã điểm.

- Bàn số 3 từ bên phải vào! - Con Liên vừa nhìn thấy bọn tôi bước vào liền chạy lại phang một câu dang dở, giọng tuôn ra lộ liễu một niềm vui nguyên

thủy khó mà so sánh.

Gần 10 thằng đang đứng quanh tôi chỉ chờ có vậy mà chạy lên "tiền tuyến" nhưng tôi ngăn lại:

- Từ từ đã!

Mấy thằng này bộp chộp thế nào, cứ giống như kền kền thấy xác chết là xông tới ấy, nhờ đâu bị nhiễm dịch thì sao?

Bọn nó nán lại, gãi gãi đầu cười hi hi. Riêng hai thằng Nodi và Exdi không được vui cho lắm vì vẫn còn tức vụ đánh lén nhưng thằng Nodi vẫn giữ được vẻ bình thản hỏi tôi:

- Có trò gì vui hả mày?

Tôi nhìn về phía bàn của mục tiêu - gồm 3 thằng mặt mày hầm hờ đang cười cợt là loi với mấy em bồ - rồi hỏi lại nó:

- Đại ca, trong đó thằng nào ngon nhất?

Badboy hôm nay muốn "thay đổi khẩu vị" nên sẽ không đánh hội đồng đâu. Lâu lâu cũng nên làm quân tử một chút cho oai.

- Thằng trọc! - Nó đáp, hất mặt về phía cái đầu đinh xấu xí của một trong 3 thằng đó - Để nó cho tao!

Xạo tở, rõ ràng thằng đó có tóc mà bảo trọc, mắt mày có vấn đề thật rồi Nodi ơi là Nodi!

- Để tao đi! Mày đang bị thương mà! - Con Liên đề nghị nhưng chả có vẻ gì mà cảm thông, kiểu như muốn đá xoáy rằng: Bị đánh lén toi tả mà còn đòi lên mặt!

- Phải đó! Đại ca còn chưa ăn tối còn giề! - Thằng Hùng, xưa nay vốn không ưa thằng đại ca, hí hửng chêm vào.

Ngay lập tức thằng Nodi nện cho hai đứa lấm mồm đó hai cú đập đầu. Bọn kia cười khúc khích hưởng ứng. Haizz, cái bọn này lại cẩu xé nhau nữa rồi, rõ là thích lạc đề! May mà chưa chém giết nhau.

- Đưa ly rượu đây! - Tôi giơ tay ra trước mặt con Liên, đang một tay xoa xoa cục u trên đầu, tay còn lại cầm cốc rượu uống dở còn mồm thì lải nhải chữ-i-rùa.

Nó thấy vậy liền móc bọc nhét vào tay tôi một bao thuốc lá.

"Bốp!", tôi đập cho nó thêm một cú vào đầu, con này bị đánh nên rối loạn các tế bào não rồi hay sao? Chả chờ đến nó, tôi giựt ly rượu, đi về phía cái bàn có mục tiêu, chuẩn bị khởi đầu màn game muôn thuở.

Thằng "trọc", nhưng rõ ràng là có tóc, đang đứng tán tỉnh một em điệu chảy nước, rải rác quanh bàn nó là bọn đàn em đang ngồi nhậu chốc chốc lại liếc về phía đại ca như thể muốn bảo vệ em bé không bằng. 2 chục, cùng lắm là 3 chục thằng, cũng hoành tráng đấy chứ!

Tiến sát mục tiêu, tôi chẳng nói chẳng rằng dốc nguyên ly rượu trên tay lên đầu em điệu ơi là điệu đó một cái "ào", không quên cười thỏa mãn.

- Á á á... - nàng ta kêu lên, nhảy lui vì bất ngờ. Rượu chảy xuống ướt cả áo, tội lỗi.

Thằng trọc thấy thế tức điên lên, gầm một tiếng như cờ hó sủa và quơ ngay một cái ghế ném tôi. Đừng vậy chứ, loại ghế này đất lắm mày ơi, có dư tiền thì đem cho hội từ thiện chứ!

Tôi vốn đã quen với cái loại phản xạ tầm thường đó, liền nhảy sang một bên tránh, cái ghế tiếp đất "Rầm!" một phát khô khốc, đánh động sự tò mò của lũ khách gần đó, nhất là bọn đàn bà yếu tim, nhảy dựng cả lên. Cái em điệu kia cũng phấn sang một bên.

- Woa! Chất lượng gỗ tuyệt vời, không gãy không vỡ sau cú ném của anh trọc cờ hó! - Con Liên nhảy vào khen lầy khen để khi thấy cái ghế vẫn nằm chai mặt ra đấy mà không xi nhê gì. Cũng phải thôi, bàn ghế ở quán này sinh ra vốn để.. chịu đòn, một thiết kế của vị chủ quán siêu tiết kiệm và có tinh thần chống đối dòng máu bạo lực.

Cắt ngay! Đây không phải chương trình "hãy chọn giá đúng"!

- Á à! Ra là bọn mày! Badboy! - Thằng trọc cười ngạo mạn khi thấy chục thằng "con hoang đảng" đã tập trung tới, mắt nó liếc qua 2 anh "super sẹo" là Exdi và Nodi, nặn nhân hồi sáng của màn đánh lén hội đồng.

Bọn đàn em của thằng trọc thấy thế liền chạy lại nhưng 2 thằng đứng đầu cùng phe kia ngăn lại, kiểu cách y chang Tàu Khựa trấn an đàn em. Đúng là bọn trọng hình thức!

- Đấu tay đôi với tao! Nếu thua thì mày phải trả lại xe và cút khỏi đây! - Thằng Nodi không ưa nhiều lời nên đề xuất luật chơi, với cung cách ta-đây-tôn-trọng-đối-phương.

- Chơi với mày hả? Mày như con thú nhồi bông thế kia? - Một trong hai thằng cầm đầu ở phe trọc đại ca, có "mái tóc đỏ lồn mọn" mĩa mai rồi cười ha

há.

Thế là con Liên sôi máu, chẳng thèm nói nữa mà tiến lại với tốc độ ánh sáng. Thằng đó chưa cười xong đã bị nó cho 2 đấm liên tục tóe máu mồm không kịp thở, loạng choạng đứng không vững liền ăn thêm 1 cú đấm "bình!" hoành tráng vào bụng rồi đến 2 món đòn cùi chỏ vào lưng, gục xuống đất như con gà rù trúng độc. Tiếng xương kêu răng rắc nghe vui nhộn dã man.

- @#%&^&*()!@! - Lũ đàn em phe thằng đó vắng tục, xông lên đòi đánh lại con Liên.

"BỐP! rẮC! HỤ! BINH! RẦM!..."

Nhanh như cắt, con Liên tung đòn cho 5 thằng đầu tiên lần lượt đo đất, đo bàn, đo ghế, đo tường, đo cả...người (tức là văng vào mấy đứa khán giả bên cạnh). Thằng trọc một lần nữa ngăn bọn đàn em lại, không hề thương tiếc vật hy sinh đang nằm kia mà rằng:

- Thằng đó ngu thì cho chết, ai bảo cướp lời tao! - Đoạn nó quay sang bọn tôi - Tao chấp bọn mày hai đánh một đấy, tao không thích bắt nạt kẻ yếu!

Thằng này mắc bệnh tự kỷ tự sướng trầm trọng rồi, không biết nó có làm ăn gì được không. Nhưng xem cái tướng này thì tôi sẵn sàng cho một vé về bệnh viện, hoặc nghĩa địa nếu muốn.

- Một mình tao là đủ rồi thằng ngu! - Thằng Nodi bức quá gắt lên - Mày tưởng đánh tay đôi dễ như đánh lên há?

Không hay chút nào, nóng giận như thế còn gì vui? Thằng Nodi không hợp với cuộc chơi hôm nay cũng như đa phần những cuộc chơi khác. Nó không phải con người của bóng tối, dù bản chất nó chả trong sáng gì.

- Không cần phiên đại ca tao đâu! - Tôi cho thằng Nodi một cái nhìn ẩn ý rồi bảo thằng trọc - Đừng nói là mày không dám chơi với một thằng đàn em như tao chứ?

- Hửn rồi! - Thằng Hùng cổ vũ, còn tụi kia thì cười hưng phấn.

Bọn Badboy rất rất cuồng khi xem tôi chính thức bày trò, đó là một điều tôi bác đáng tự hào, và nếu tôi thích, chúng nó sẵn sàng cho tôi chức đại ca thay vì cái thằng đạo đức giả kia. Chỉ có điều không phải cái gì muốn là được, tôi thích đứng sau giật dây thôi, "phê như con dê, tề như con bê" gấp tí lần!

- Vậy nếu bọn mày thua? - Thằng trọc xem ra cũng nhìn thấy tôi nổi hơn thằng đại ca một cách kì lạ nên chiều theo, tuy nhiên mắt vẫn quét qua hỏi thằng Nodi.

- Thằng đó mà thua thì tao cho mày cái đầu vô giá này luôn! - Con Liên cười sảng sặc tuyên bố.

- Ok, nó thua thì mày thích gì cũng được! - Thằng Nodi luôn tin tưởng tôi nên gật gù ra giá.

Hê hê, nếu hôm nay tôi giả vờ thua chắc ông bà già hai đứa này tìm tôi vật cổ chặt ra trăm khúc đem làm "cây tơ 7 món" đặc sản ngon bổ rẻ luôn ấy! Thực ra cũng có chút hứng thú nhưng làm người ai làm thế, haha...

Nhưng sự đời có những thứ không thể lường trước được. Bọn nó không nên hy vọng quá nhiều vào tôi, vì "Hy vọng là một điều nguy hiểm", tôi luôn bị ám ảnh bởi câu nói đó của một lão tù nhân trong phim "The Shawshank Redemption", một bộ phim nổi tiếng top đầu của thế giới.

Tối đó, cả quán bar kéo ra phía sau xem đánh nhau, vây thành một vòng tròn hồi hộp đợi chờ, vì theo quy định không được gây rối trong quán.

Thằng đầu trọc, đã biết tên là Công, bẻ tay rào rào, còn kêu gào đàn em đến bóp vai cho thoải mái. Còn tôi thì chỉ đứng nhìn và cười đều.

- Mày cười gì thằng ngu kia? Hôm nay tao sẽ cho mày không còn góc đầu lên mà cười được nữa!

Thằng Công vừa gào xong thì lao một cú đấm đầy uy lực về phía tôi. Nhưng đáng tiếc, cái từ "uy lực" đó của nó ti lệ nghịch với từ "nhanh nhẹn", khi nắm đấm của nó tưởng trúng chắc rồi thì tôi nhẹ nhàng lách người sang một bên tránh, tiện tay xô một cú làm nó ngã cái rầm xuống đất.

Thật đáng thất vọng, đúng là "Có những thứ không thể lường trước", thằng đó gà hơn mười lần so với mong muốn của tôi. Mà khoan chán đã, cũng có chút vui mà phải không?

- Há há há!!! - thằng Thuận cười thích thú - Tường ngon lắm hóa ra là một thằng gà v.ãi!

- Im đi!!! - Bọn đàn em của phe thằng trọc gào lên trong khi đám khán giả cười hòa theo.

Cú tiếp đất của Công quả là không nhẹ, nó bò dậy mà vừa đau vừa xấu hổ, mặt đỏ gay, từng đường gân xanh nổi lên trên mặt nhìn bất mắt kinh dị. Nó nắm chặt tay lại đến run lên, mắt long sông sọc tưởng muốn bay ra ngoài du hành vũ trụ.

- Tao thấy mày nên hối hận đi là vừa, đừng để chốc nữa bọn đàn em không nhận ra mày! - Tôi đã nhểm phim xã hội đen nặng nên a dua nói với cái giọng thông cảm của người trong giang hồ.

- Còn khuya! Vừa rồi chẳng qua là mày gặp may thôi! - Tên Công vẫn còn hồng hách - Yaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhh....

Nó lao vào tôi với một vận tốc khá nhanh, tập trung toàn lực sử dụng định luật "Húc" đầy sáng tạo bằng chân. Nếu là người thường thì chắc nó thành công nhưng với tôi vẫn chưa bỏ bèn gì. Tôi không chế chân nó một cách thành thạo và một tiếng "Rắc" êm tai vang lên, nó đã nằm sõng soài giữa đất với cái chân gãy, rên rỉ đau đớn, mồm không ngớt rủa xả tôi.

- Come on babe! - Tôi ngoắt nó như ngoắt con cờ ày, có cảm giác mình đang bắt nạt con nít dù nó lớn hơn tôi 2 hay 3 tuổi gì đấy.

Nó tức lắm, gào lên với bọn đàn em:

- Tụi bay!... Lên!

Nhưng không thằng đàn em nào dám nhúc nhích khi mà tôi đã xách đầu nó kéo dậy, ít tóc khó lôi thật đấy. Nó ngu, dám xài trò hội đồng độc quyền của tôi hả? Nằm mơ đi!

- Sao mày chơi ngu thế? Tao đã muốn tha cho mày mà mày còn ngoan cố! Vậy thì...

"BỐP...BỤP...BINH...HỤ...Á...ỒL...ỒL...QC...ẶC..."

Máu và cơm, cháo, nước, rượu, bìa cùng một số chất chưa xác định được đua nhau chảy ào ào ra từ mồm thằng Công khi mà tôi liên tục lên gối vào bụng nó. May mà tôi tránh ra kịp nên không bị văng miếng. Kinh dị quá! Nó là heo à?

- Hic...đại ca...tha cho em...- Thằng Công rớt xuống như quả dừa rụng, thở hổn hển nói.

- OK Ok! Tao tha! - Tôi vừa bật mũi vừa nói - Kêu bọn đàn em mày cút đi đã, và mang cái xe bọn mày tịch thu trả lại đây!

Nó rầm rập nghe theo.

- Ê ê khoan! - Thằng Exdi vội kêu lên sau khi mọi việc đã xong và bọn đàn em kia thấy đại ca bê bối quá nên mắt mặt chạy tán loạn - Phải có 2 thằng ở lại chứ!

- Để làm gì hả anh? - Một thằng gà mờ đàn mặt ra.

- Ack, tụi mày ăn gì mà ngu vậy nè? - Con Liên nản quá hét lên - Bọn mày về hết thì lấy ai hốt xác cái thằng ăn tạp này về?

- O...dạ, hi hi... - Thằng gà mờ cười trừ rồi kêu thêm bạn vác xác anh đại ca lộn lai heo về.

Cần phải đi tắm gấp, không biết mình có bị dính gì không. Trời ơi là trời... Không ngờ có thằng còn bệnh hơn cả tôi...

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chém gió với cờ hó và nguy cơ rạn nứt của Badboy

Vừa chơi đùa với thằng Công tòm lợm xong mà lũ Badboy vẫn có tâm trạng nhậu nhẹt, kéo nhau vào lại trong bar ngồi "đốt nội tạng" bằng cái thứ phê phê có tên "rượu", cái thứ mà trước đây tôi luôn nhìn thấy trong nhà.

- Thận yếu gây mệt mỏi, tiểu nhiều lần, tiểu đêm, đau lưng, tê mỏi, tóc bạc sớm, sinh lý yếu... - Tôi vừa đọc một tông trang quảng cáo cái thuốc gì như Testovim vừa trộn các loại rượu trên bàn lại với nhau - Thằng nào muốn đạt đến đẳng cấp đó thì uống cái này!

Cơ bản là cái lũ này toàn dân "hận đời chuyên nghiệp" nên lúc buồn thì thường bắt chước người lớn tìm quên trong men rượu, lúc vui cũng hò nhau đi nốc cái thứ dễ gây nghiện này. 1 lũ ngu! Tương thế là hay lắm sao? Cái gì cũng có giới hạn thôi chứ!

Con Liên chứng minh nó là đứa ngu nhất bằng việc cầm ly rượu mới trộn đó lên nhấp một ngụm, nhắm mắt nuốt cái ực rồi cười hô hô:

- Biết là thế nên tao mới uống! Mai được lên bàn thờ ngồi thì tuyệt!

Con này là ví dụ điển hình cho những đứa "có phúc mà không biết hưởng", chán đời vì những lý do sến súa. Nó từng kể hồi nhỏ đã có 1 lần tự sát bằng thuốc ngủ nhưng không chết vì đang uống giữa chừng thì...buồn ngủ quá nên ngủ luôn mà tưởng đang kí được một slot vào nghĩa địa rồi. Đúng là dân chuyên Hóa có khác!

- Tốt! Trước khi chết nhớ để lại cho tao ít "lúa" để mua nhang, mua hòm với cả đèn cầy cho mày nhá! - Thằng Exdi vỗ tay hưởng ứng.

- Còn bọn tao quyết định là sẽ đi khóc mướn cho mày! Ê, bao nhiêu? - Thăng Thuận giờ tay ra làm động tác xin tiền.

Thế đấy. Lũ chúng tôi luôn luôn hết lòng vì bạn bè, không bao giờ để ai bị thiệt thòi, bị cô đơn. Một lũ bị cay tha mất tuổi thơ, tha mất sự trong sáng. Nghe sến chảy cả mỡ, haha...

- Vui quá nhỉ? - Lũ Badboy đang kẻ tung người hứng thì một thằng cáo già xuất hiện, kéo ghế ngồi rất thản nhiên, còm men một câu nửa mai nửa khinh bỉ, cái mặt cười cợt trông biến thái như Teddy Bagwell trong seri phim "Vượt ngục". Em bồ xinh xắn của nó ở phía sau vừa bóp vai cho nó vừa lườm nguýt bọn tôi.

Không hiểu sao mỗi lần thằng này xuất hiện đều mang lại một bầu không khí nguy hiểm, sặc mùi vũ khí hạt nhân, nhưng không phải thoát ra từ nó mà là từ hai thằng Exdi và Nodi. Vâng, thằng đó không ai khác chính là thằng Godi đầu giả của Ladykiller.

- Wa! Mày thông minh quá! Biết bọn tao đang vui luôn à? Good good! - Tôi làm như phát hiện ra tài năng trẻ, giờ ngón tay cái lên khen đều nó.

- Há há há!!! - Lũ Badboy cười ồ lên sau lời khen mang tính chất "hại não" của tôi.

- Quá khen! - Thằng đó vẫn giữ sự bình thản như mọi khi dù bị xoắn, sau đó vào vấn đề chính luôn - Nhưng tao không good bằng bọn mày, đường đường là một lũ "hồ báo" mà để cho bạn tao phải ăn đòn vào đầu. Có đáng mặt nam nhi không hả, Exdi và Nodi?

Tốt rồi, thằng này đã chỉ đích danh hai "con thiếu thân" của Badboy để đòi cái thứ công bằng chết tiệt nào đó. Nó xưa nay là vậy, luôn ăn nói thẳng thắn, điềm điềm mỗi lần có chuyện không hay xảy ra, là một thằng già trước tuổi, luôn xem mình là người lớn dù mặt non cực kỳ. Cũng phải thôi, nó vừa phải đảm đương vai trò làm anh, làm bố, làm mẹ cho Subi vì chẳng còn bố mẹ, nhưng xem ra còn phải làm "v.ú em" cho Madi nữa. Loại... "động vật lưỡng tính" như nó thì tất nhiên phải nhìn đời qua đôi mắt già nua phức tạp rồi. Tội nghiệp.

Thằng Nodi tuy theo style gương mẫu, có làm có chịu nhưng vì bị nhiễm virus "sĩ diện" nên vẫn biện hộ vu vơ:

- Tao nghĩ ai rơi vào hoàn cảnh đó cũng vậy thôi!

Còn thằng Exdi thì vốn ghét cay ghét đắng thằng Godi chết giấm kia nhưng vẫn nhượng bộ:

- Đúng là lỗi của tao! - rồi ngay lập tức lộ rõ bản chất 2 lưỡi - Nhưng không trách tao được, là tự Madi bay vào đỡ cho...

"Vèo...Cốp...Xoảng!"

3 âm thanh liên tiếp nhau vang lên cắt ngang lời nói còn đang dang dở.

Quá hay, một cái cốc thủy tinh loại xịn vừa "cuốn theo chiều gió" bay tới "hun" vào trán thằng Exdi, xong "hạ cánh" xuống đất vỡ tan tành.

Những giọt máu đỏ tươi bò xuống từ chỗ vừa "lãnh sẹo", bị những ngón tay thằng khổ chủ quệt lên tạo thành một vệt tèm lem đầy trên người.

- Cái đó gọi là nhắc nhở! - Em bồ nãy giờ đứng sau thằng Godi phui tay nói, cặp lông mày nhướn lên đầy thách thức.

Vâng, em này chính là chủ nhân của cú ném vừa rồi.

- Quá chuẩn! - Thằng Godi khen ngọt ngào, tiện thể quăng cho thằng Exdi một nụ cười xảo trá.

Giờ tôi mới phát hiện ra là kiểu cười của thằng này giống hệt con cò hó tên X-pít trong truyện "Tiếng gọi nơi hoang dã". Đó là một con chó trắng tuyệt đẹp, gian manh và xảo quyệt, luôn cười một cách cực kì đáng ghét và nham hiểm trước sự mất mát, đau đớn của kẻ khác. Nhưng mà so sánh thế này có tội cho...con X-pít không nhỉ?

Thông thường khi một thành viên trong đại gia đình bị kẻ khác động chạm thì những thành viên khác sẽ đứng lên chống lại. Badboy thì cũng thế, bằng chứng là cả lũ...ngồi yên xem kịch hay.

Không phải vì bọn tôi thấy chết mà không cứu đâu, chỉ tại cái em vừa gây chiến đó là con gái, mà con gái thì tay yếu chân mềm không nên động vào kéo bị chứ-i là đồ bất nạt đàn bà con nít, theo quan điểm của đại đa số thành viên. Thứ hai là vì trong trường hợp này người có lỗi là thằng Exdi, bị một cái cốc là còn may, chưa kể đến chuyện lũ "con hoang đảng" còn chưa tin tưởng nó. Thêm nữa, con Liên ưa bảo vệ bạn bè kia giờ này đang ngây ngất trên 9 tầng mây vì được uống thứ rượu kinh dị hồi nãy...

Thế là anh chàng lẳng từ Exdi của chúng ta phải tự thân vận động. Nó đứng lên, nhìn vệt máu trên những ngón tay vừa quệt đó, khóe môi nhếch lên cười man dại. Nhưng đằng sau đó là một sự tức giận khó nói, kiểu như vừa giận kẻ đã gián tiếp "vẽ sẹo" cho mình mà vừa giận chính mình tại sao lại nói thế... Nó chẳng nói chẳng rằng sấn tới định "xử" lại thằng Godi, vì là quân tử không đánh con gái hay còn gọi là "giận chó chém chủ".

- Ê ê ê... - Thăng Thuận vội nhảy ra cản nó lại, cười trấn an - Bình tĩnh đi mày, nó chưa làm gì mà!

- Phải đó, "quân tử động khẩu không động thủ"! - Thằng Hùng cũng bay vào can ngăn, quơ đại ở đâu ra một câu nghe hợp hoàn cảnh và đi ngược với nguyên tắc Badboy hết sức. Sức hoang tưởng của nó quả là đáng khâm phục!

Nhưng lí do không phải vậy...

- Đánh không lại mà còn bày đặt! - Thắng Nodi phán một câu "chí lí hơn trái bĩ" và trần trụi một cách khó đỡ.

Thằng này có thể giật giải Nobel hòa bình thế giới với danh hiệu "Chuyên gia đâm sau lưng bạn bè, bảo đảm đâm một phát chết một mạng"!

Lấy chuyện công trả thù riêng là đây! Exdi oi là Exdi, mày đã thấy cuộc đời mày cay đắng chưa?

Thằng Exdi nghe vậy thì bị đơ, dừng hành động ngay lập tức mà không cần ai giữ chặt hay can ngăn nữa, kiểu như một cái ti vi bị giật phăng kết nối với nguồn điện vậy. Còn thằng Godi thì hơi ngạc nhiên, liếc sơ qua thằng Nodi rồi dừng ánh mắt lại ở thằng Exdi. Có vẻ như nó không ngờ cái cách đối xử của bạn bè trong Badboy là như này. Thật mất hình tượng!

- Sao rồi Exdi? Mày có định tiếp không hay sẽ nghe lời đại ca yêu dấu của mày đây? - Nó đổ thêm dầu vào lửa, gõ gõ mấy ngón tay xuống bàn chờ đợi.

- Im đi! - Thằng Exdi đã kịp hồi phục sau khi bị xoắn, rít lên đầy phẫn nộ với thằng "đại ca cũ" rồi giăng tay mấy đứa đang giữ mình ra và bỏ đi một mạch.

Khi chưa thể đối đầu thì nên kiềm chế. Đó đã là quy luật rồi. Và thằng Exdi không yếu não tới mức không biết điều đó.

Nó bỏ đi để lại một bầu không khí căng thẳng, lúc này tôi mới phì cười quay lại vấn đề chính:

- Dù sao cũng là chuyện ngoài ý muốn thôi Godi ạ! Bọn tao cũng đã lấy lại xe cho bạn mày rồi! Mấy việc quái gì phải nhó nhen thế?

Thằng đó đứng dậy, lại cười theo cách độc quyền biến thái của nó, kết luận:

- Badboy có nguy cơ bị rạn nứt, nhĩ?

Rồi bỏ đi một cách thỏa mãn, ung dung như khi đến. Con bỏ nó cũng liệng theo sau khi vẫy tay chào đều bọn tôi.

Giữa bầu không khí hoang mang và tức giận mang lại từ lời thằng đó, con Liên chém một câu hay ho:

- Bạn ấy thật là đẹp trai!

Chịu hết nổi con này, dây thần kinh có vấn đề rồi hay sao? Giữa lúc có nguy cơ "tan đàn xẻ nghé" như này mà còn hóng trai được, mà lại là thằng khốn vừa sở khanh vừa nham hiểm đó nữa chứ.

- Thật mà! - con Liên sốt sắng khẳng định trước những tia lửa điện phóng đến từ mắt của bọn kia.

...

Hôm sau, bọn tôi trả lại xe cho Madi, khỏi phải nói con bé vui như thế nào.

Và hôm sau nữa thì lớp 10 Toán có biến...

Bọn tôi vừa đến trường đã thấy rất đông học sinh đứng tụ tập ngoài cửa lớp này, thầy giám thị cũng đến xem. Nguyên nhân là toàn bộ bàn ghế, bình hoa, cửa và tất cả mọi thứ đều bị đập phá không thương tiếc, chỉ còn trơ lại 4 bức tường cùng cái bảng ghi ngoằn ngoèo một "thông điệp" hoành tráng:

"TẦY CHAY NHỮNG THẲNG NGU MÀ CÓ TỎ RA NGUY HIỂM "

Và chưa hết, hôm đó có hơn chục thằng lớp Toán bị đánh hội đồng, trông thảm như mấy con đại bàng trĩu lông...

Lại bọn nào điên rồ muốn thể hiện đẳng cấp đây nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Say máu

"Bãi chiến trường" lớp 10 Toán đã gây một cú shock cho hầu hết thầy và trò trong trường. Bởi vì nghe "giang hồ" đồn đại, trong vòng 10 năm trở lại đây, chưa có lần nào cơ sở vật chất của trường lại được vinh dự gặm bánh đòn đến nổi te tua xơ mướp như vậy.

- Dám cả gan phá hoại tài sản của trường! Thật không thể tin được! - Thầy giám thị già nhất trường vừa nhìn lại đồng tàn tích vừa thốt lên, đồng nếp nhăn trên trán giật giật biểu lộ sự tức giận và cá thất vọng.

- Hic! Lốp mình đã gây ra chuyện gì mà lại bị như thế này chứ? - Máy em chuyên Toán vừa giậm chân tức tối vừa hoang mang nói.

Có gây chuyện gì đâu, chỉ đi đánh nhau với đá xoáy người khác thôi hà. Theo cái trí nhớ "siêu phàm" của tôi thì lớp Toán là ứng cử viên hiếu chiến và bệnh hoạn đứng thứ hai trong Badboy, tất nhiên là sau lớp Lý. Vậy nên có rất nhiều kẻ thù "không đội trời chung" muốn "tiêu diệt". Hơn nữa, cái thằng Exdi mới gia nhập kia đã rước vào mình không biết bao nhiêu là rắc rối..

Trong khi thầy cô còn đang hỏi chuyện tụi con gái ở trong lớp đó về vụ việc vừa xảy ra thì bọn tôi đứng ngoài hành lang kẻ chặt người chém. Đứa hăng nhất lần này không phải con Liên mà là thằng Exdi. Chẹp, lớp nó mà!

- Là ai làm? - Nó hỏi bọn vinh dự được "ăn hành" kia một cách ngắn gọn mà không hề cười như bản tính thường ngày. Hình như lần này cái lòng tự trọng bự như con tép của nó đã tổn thương.

Mấy thằng lớp Toán bị "xử" đó nãy giờ chưa dám vào lớp vì sợ đụng mặt thầy cô thêm rắc rối. Thằng Hùng mới hôm qua còn vui vẻ mà giờ đã thảm hại như bông hoa đại, tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch nhưng chưa rách tới nỗi sexy, mắt nó sưng một cục to đùng và chân tay bầm tím, may mà chưa gãy cái xương nào.

- Trường này! - Nó vừa chậm rãi nói vừa đưa cái điện thoại lên soi xem cái mặt biến dạng cỡ nào rồi. Chắc, tới nước này mà nó còn chú trọng đến cái "nhân sắc" ngay từ ban đầu đã không có, hoặc nếu có cũng chỉ trong mơ của mình.

- Là ai mới được chứ? Cái thằng bệnh này! - Con Liên sốt ruột đập một cái bốp không thương tiếc vào đầu thằng đó.

- Đau mày.....Đồ đàn bà! Không thấy tao đang bị thương hả???? - Nó gào lên, tiện tay quăng cho con Liên cái điện thoại "ném chó chó chết" Nokia siêu bền.

Không trúng bạn Liên hồn nhiên như con điên đó.

Mà là trúng một con chó thật. Con X-pít.

"Pặc!", thằng Godi đến cực kì đúng lúc, giơ tay ra tóm cái điện thoại như một cầu thủ bóng chày chuyên nghiệp, đoạn lại cười theo kiểu quen thuộc của X-pít. Quái, thế này thì câu "danh ngôn" về loại "đập đá" này phải đổi thành "ném chó chó cười" thôi!

Sự xuất hiện của nó lại một lần nữa làm lũ "con hoang đảng" máu dồn lên não, kiểu gì cũng có thằng nghi ngờ vụ của lớp Toán là do nó cho xem!

- Có một lớp học đã qua đời! - Thằng Godi vừa vuốt tóc vừa nói mĩa bằng cái giọng đầy hưng phấn theo phong cách Trịnh Công Sơn, mắt liếc thằng Exdi rất vui vẻ.

Lời đó giống như châm ngòi cho quả bom nguyên tử đang nóng nãy giờ phát nổ. Quả bom đó chính là Exdi.

- Là mày làm đúng không? - Thằng Exdi lại một lần nữa sấn tới muốn choảng một trận với "bạn cũ".

Đánh đi cho vui trường vui lớp. Rồi sau đó về phòng giám thị ngồi nghe cái lương cộng với một suất hạnh kiểm trâu bò, à không, trung bình.

Mà nhắc tới vụ hạnh kiểm làm tôi nhớ ra chủ nhật tuần này là hộp phụ huynh giữa kì. Trên đời sao lại có thứ ***** đó làm gì cơ chứ? Không cha không mẹ hộp bằng niềm tin chắc? Bà già vô cảm kia tất nhiên xem đó là chuyện tào lao rồi!

Stop! Kịch đang hay, đừng nên nghĩ đến chuyện ngoài lề!

Thằng Godi không trả lời mà chỉ cười. Cái nụ cười "ngây thơ" đến là hoàn hảo trên cái bản mặt không có gì là khuyết điểm của nó bao giờ cũng làm kẻ thù tức điên, còn đám con gái đứng gần đó thì phát cuồng lên. Phải công nhận một điều là nó có quá nhiều ưu điểm, nhiều một cách đáng đim chết.

- Ê ê ê...đừng thế chứ! - Giữa lúc "phim action" sắp chiếu thì con bé Madi nãy giờ đứng đằng sau thằng Godi nhảy vào can, đẩy thằng Exdi lùi một tẹo. Cậu đừng nghi oan cho Godi! Cậu ấy đâu có rảnh làm mấy trò đó?

Madi bao giờ cũng yêu hòa bình, không muốn bọn bạn nó choảng nhau. Tội nghiệp, đầu nó vẫn quấn một lớp băng dày cộm.

- Về lớp đi! - Thằng Exdi bảo con bé, giọng có hơi dịu lại chút nhưng mắt vẫn bắn tia lửa điện vô hình về phía thằng X-pít kia.

- Nghĩ lại đi Exdi! Sao cậu có thể nghi ngờ bạn bè chứ? - Madi vẫn cố hòa giải cho hai bên, trông khá khổ sở.

- "Bạn bè" cái con khỉ! Bọn này không chơi với loài 4 chân! - Thằng Godi cười thần nhiên.

"Bùm!". Bom đã nổ.

Thằng Exdi gạt nhẹ con bé sang một bên rồi lao vào thằng cò hó đó...

Nhưng thằng Godi bị nhiễm phong cách người lớn nên không khoái đánh nhau cho lắm. Vậy nên kẻ xông lên "tiếp chiêu" với Exdi là một lũ lâu la hoặc đeo tên trường tôi..

"Bốp...bình...bịch..."

Cái lũ này quần nhau với thằng Exdi tóe khói. Kiểu đánh của chúng giống như thú hoang vờn mồi, lúc hai thằng này xông vào chơi vài đòn rồi hai thằng khác xông vào, phối hợp rất ăn ý và có bài bản. Thằng Exdi cứ cái đà nóng giận này mà đánh thì chỉ có nước vào viện.

Madi định xông vào "lượm sẹ" dùm nhưng bị mấy thằng bạn nó ngăn lại, thằng Godi cười đều:

- Là do nó gây sự trước mà!

Lũ Badboy tất nhiên sẽ không giương mắt nhìn thành viên tử trận một mình nên cũng định bay vào, ai dè thằng đại ca phang một câu lạnh như dollar:

- Đừng làm bừa!

Thế là cả lũ phanh cái "két" lại, mở to mắt nhìn thằng Nodi. Nó ngày càng khẳng định đẳng cấp đậm thọc sau lưng bạn bè rồi. Nhưng nó vẫn làm ra vẻ đạo đức, bao che cho ý đồ của mình:

- Dừng lại đi Exdi! Đây là trường học!

Thâm thế? Dừng lại giữa trận chiến để mà thành cái bao cát hả? Nói vậy mà cũng nói!

Thằng Thuận hiểu điều đó với cả cũng thông cảm cho Exdi nên gãi đầu hỏi ngây ngô:

- Dừng lại rồi bọn nó choảng mình thì làm sao đại ca?

- Há há há!!! - Lũ Badboy nghe vậy cười vật vờ dù đang căng thẳng.

Thằng Nodi đến là "yếu não" với thằng này nên chán nản phớt lờ luôn. Nó định để cho Exdi "phơi thầy ngoài bãi nội" thật hả?

Không ai trong Badboy lao vào giúp thằng Exdi. Vì nghe lời đại ca là một quy luật, dù thằng đại ca có làm sai đi chăng nữa. Đã phóng lao thì phải theo lao. Nghe có vẻ ngu nhưng nếu không ngu như vậy thì đã không còn là Badboy nữa rồi, ok?

Thằng Exdi xem ra sắp đuối sức. Nó vừa ăn thêm một đám, máu me tùm lùm nhưng có vẻ không muốn dừng lại. Dĩ nhiên, càng ăn đòn thì càng phải chiến đấu. Cái đó người ta gọi là "say máu".

"Say máu" thì không có gì ghê gớm bằng, là một cảm giác đầy khoái cảm, khi con người mất đi lí trí, chỉ còn bản năng thú hoang trỗi dậy, quyết tâm vùi dập đối phương. Nghe thật đen tối, nhưng đó là sự thật. "Say rượu có thể tả được, say trà có thể tả được, say máu thì không thể, nó không kiểm soát được, như chính mình đã biến mất rồi. Về mặt đó, ánh mắt đó không có diễn viên nào thể hiện được", nhân vật Xu trong truyện "Sông" - một truyện quá hay của Nguyễn Ngọc Tư - đã nói như thế.

Mà có say thế nào thì say, cái trò này cần phải kết thúc dù không muốn. Thằng Exdi dù ngu oi là ngu nhưng không thể thua hôm nay.

Tôi mò trong danh bạ điện thoại 1 dãy số lạ mà quen rồi gọi, nói to cho cả lũ cùng nghe:

- Alo, thầy ạ? Có đánh nhau ngay trước hành lang thầy ơi!

Không đùa đâu. Tôi đã gọi cho ông giám thị nãy giờ đứng trong lớp Toán, chỉ cần lộ cái mặt ra là thấy cảnh tượng hỗn loạn này rồi.

Bọn kia được một phen bất ngờ vì giải pháp bí ối của tôi. Ha ha, dám làm cản trước mặt bọn đại ca thì phải lãnh hậu quả thôi mấy nhóc ạ! Hơn nữa, tôi là học sinh chăm ngoan, quyết tâm xây dựng "trường học thân thiện, học sinh tích cực" mà!

- Dừng lại đi! Thầy ra bây giờ đó! - Con Liên xông tới ngăn Exdi, tiện thể đá cho mấy thằng lâu la kia vài cú.

Nhưng vô ích. Đã nói là say máu mà!

Ông thầy giám thị đã kịp chứng kiến màn "long tranh hổ đấu" của những học sinh thân yêu.

- Dừng lại! - Thầy Hải chủ nhiệm chuyên Toán cũng bay ra, tức giận pha lẫn bàng hoàng hét lên.

Bọn Badboy lẫn Ladykiller chỉ chờ có thế mà thể hiện tinh thần hòa bình đều, xông vào lôi các đấu thủ ra khỏi "võ đài". Bọn đấu thủ đó vẫn găm gù nhau, phùng phùng lửa chiến.

- Xuống phòng giám thị ngay! Tôi không thể chấp nhận chuyện này! - Thầy Hoàng gần từng tiếng, không nuốt trôi được cái sự thật phũ phàng là học sinh ưu tú của lớp mình lại đánh nhau, chưa kể đến cái "bãi rác" kinh hoàng trong lớp kia.

Lũ con gái cùng năn nỉ xin xỏ cho thằng Exdi nhưng chả được gì, đành phó mặc cho số phận.

- Bình tĩnh đi bạn tốt! Chỉ là hạ hạnh kiểm thôi mà, cùng lắm là đuổi học, phải không? - Tôi vỗ vai thằng Exdi, "trấn an" nó bằng một tông giọng mĩa mai đầy đe dọa.

Nó nhìn tôi bằng nửa con mắt không bị bầm, ra vẻ hiểu chuyện rồi cười:

- Nhất định mày phải xử lí bọn đã gây ra trò phá hoại kia đấy!

Đó có thể xem là lời trấn trời cuối cùng trước khi nói vĩnh biệt với chữ "Tốt" trong Sổ liên lạc của một thủ khoa chuyên Toán không nhỉ?

- Ai đây? Chẳng phải thủ khoa chuyên Toán của khối 10 sao? Chắc chắn, thầy ơi, phải xử nghiêm mới được!- Giữa lúc cả lũ đang "rưng rưng xúc động" tiễn đưa thằng Exdi với cả lũ lâu la kia đi chịu phạt thì một lũ lớp 11 xuất hiện, làm màn "xoáy đều".

Bọn lớp trên cũng tham gia sao? Nhìn mặt có vẻ nguy hiểm quá!

- Chính là tụi này! - Thằng Hùng nãy giờ đứng soi mình trong cái điện thoại mới mượn được của ai đó chột lên tiếng.

- Mày nói sao?? - Lũ Badboy phát cuồng lên như tìm ra chân lý.

- Tụi này đã đánh 13 thằng lớp Toán bọn tao!

Gi? Vậy là vụ này do lũ 11 gây ra sao? Bọn này đúng là ý lớn bắt nạt nhỏ đây mà!

"Reeeeeeeeeennnnnnnnnnngggggggg"

- Về lớp ngay, tất cả các em! - Cô Hiệu phó ở đâu tiến tới vừa lúc tiếng chuông vào học vang lên - Lớp 10 Toán hôm nay sẽ học ở dãy phòng thực hành vậy!

Thế là trò chơi mới dành cho bọn "đàn anh" phải tạm hoãn, nhường chỗ cho giờ học. Hôm nay lớp tôi có kiểm tra một tiết Hóa, không thể chuẩn được.

Bọn khốn lớp 11 kia quay đi đầy tiếc rẻ nhưng không quên liệng lại cho Badboy những ánh nhìn của giai cấp thượng lưu, hay nói cách khác là xem mình là kẻ bề trên. Tụi thằng Godi thì còm men thêm vài câu rồi phẫn.

- Khoan đã! - Thằng Hùng gọi lại khi thấy bóng mấy thầy cô vừa khuất sau cầu thang.

Lập tức tất cả lũ Badboy, Ladykiller, bọn lớp 11 kia và bọn khán giả nãy giờ cùng dừng chân, quay lại nhìn đầy hồi hộp. Thằng này muốn gây chiến ngay bây giờ sao? Dừng cảm vậy à?

- Trả lại điện thoại cho tao đi chứ Godi! - Thằng Hùng thân nhiên nói lên mục đích cao cả của mình.

Đi chết đi! Hóa ra là tiếc cái con "dế" cùi bắp của nó, làm bọn khán giả một phen hú hồn hựt!

- Há há há há!!! - những tiếng cười điên loạn rộ lên.

Thằng Godi đỡ không nổi liệng lại cái Nokia đã mòn bàn phím cho tay chủ nhân. Thằng Hùng vừa bắt được đã cầm lên cười sung sướng.

Không thể được! Không thể để cuộc vui hôm nay kết thúc như trong trại tâm thần thế này!

Nghĩ vậy, tôi giựt cái điện thoại đó từ tay nó, tháo sim ra rồi gọi bọn khốn kia:

- Nè mấy chú lớp 11!

Bọn nó vừa định đi về thì quay lại lần 2.

Và không để chúng kịp trở tay, tôi nhắm cái mặt thằng láo nhất trong bọn mà ném cái vào em "dế cưng" dễ thương siêu cứng đó.

Hãy xem sức mạnh của cục gạch Nokia ...

"Bốp!"

Chuẩn không cần chỉnh. Thằng đó ăn nguyên cái điện thoại vào đầu, ngã ngửa ra sau ngãm sao giữa ban ngày làm 2, 3 thằng khác cùng ngã theo.

- Chuẩn thôi bọn mày! - Thỏa mãn, tôi ra hiệu cho bọn "con hoang đàng" đang cười sung sướng sau màn ném, không quên đưa cái sim cho thằng Hùng. Không khéo nó lại khóc ròng lên thì khổ!

- !@##\$%^&*!!! - Bọn lớp 11 láo lếu đó gào lên tức tối.

Nhưng nhìn lại thì Badboy đã cuốn gói hết không còn một mống. Thế mới vui chứ! Sắp có chiến tranh rồi, đừng tưởng học khối trên là ngon!

...

Đề kiểm tra Hóa không khó nhưng hơi bẫy, cả lũ ngồi cặm cụi làm rồi trao đổi với nhau trong tiếng nhắc nhở siêu hiên của thầy dạy Hóa mới ra trường. Bọn tôi bất trị rồi, không dò đáp án không được. Tuy nhiên không ai giờ tài liệu, vì... tài liệu chả có cái khi móc gì mà giờ cả, toàn bài tập là bài tập thể này.

Thằng Nodi bị chập mạch hay sao mà không lo làm bài, quay sang tôi đòi đề tài:

- Thêm vụ hôm nay không biết thầy cô sẽ nói gì với ông già tao. Sắp họp phụ huynh rồi mà ời!

Hóa ra nãy giờ nó nghĩ về cái chuyện này à? Rảnh! Nhưng nó sượng thật, ông bà già rất cưng chiều nó. Tuy nhiên, tôi thấy thương hại hơn là ganh tỵ với nó.

- May rủi thôi! - Tôi đáp vu vơ, tiếp tục bấm máy tính dò lại đáp án câu cuối.

- Nhớ đâu bảo "Anh dạy con kiểu gì mà để nó tha hóa thế này?" thì khổ! - Nó tiếp tục với giọng đùa cợt.

Thằng này điên rồi, nó có làm gì đâu mà lo xa thế? Làm người già được đó! Nhưng mà..."dạy con kiểu gì..." nghe quen quá!

"Cô dạy con kiểu gì thế?", trong đầu tôi chột văng lên giọng nói trầm trầm lạnh lạnh của một người đàn ông...

Và bỗng dưng tôi bị lôi tuột về quá khứ, trong một ngày mưa lạnh buốt...

....

- Cô dạy con kiểu gì thế, đồ điểm! - Một gã đàn ông có vẻ gì rất chai sạn và bồn chồn vừa nhấp một ngụm Vodka xong hắt hàm hơi cô gái ngồi bên cạnh.

Còn trên cái giường to và sang trọng gần đó là một thằng nhóc mới tí tuổi đầu với vẻ non nớt, thánh thiện đang im lặng quan sát nhất cử nhất động của hai người kia.

Có vẻ như gã đàn ông đó rất tức giận khi vừa nãy gã bảo thằng nhóc: "Gọi bố đi con!" mà nó lại ngây thơ thắc mắc: "Bố là cái gì?"

Vâng, thằng nhóc đó chính là tôi hồi nhỏ, và tôi-hồi-nhỏ chưa hề hình thành trong óc thế nào là "bố", mặc dù ở trường có nghe qua nhiều rồi. Nhưng mẹ tôi chưa bao giờ cho tôi cái định nghĩa đó, mà với tôi thì chỉ có lời mẹ mới là đáng tin.

Mẹ không cho tôi biết "bố" là gì, là ai cũng đúng thôi. Hành trình "làm vợ thiên hạ" của một người làm nghề gái bao không cho phép điều đó. Sinh tôi ra đã là một việc ngoài ý muốn rồi. Đừng trách mẹ tôi! Một cô gái tay yếu chân mềm mang trên vai gánh nặng gia đình, lo cho căn bệnh của người cha và những cơ cực của người mẹ trong khi 2 đứa em còn nhỏ thì còn có thể làm gì được hơn để kiếm nhiều tiền cơ chứ? Đó là chưa kể đến những chuyện kinh hoàng khác nữa. Chỉ có điều là mẹ vẫn có rất nhiều người theo đuổi và họ sẵn sàng nhận tôi làm con... Tuy nhiên không phải cái gì nghe hay cũng là tốt đẹp.

- Nó không phải con anh, tất nhiên anh là cái *** gì mà bảo nó gọi bằng bố? Bộ điên chắc? - Mẹ tôi, tức cô gái mang vẻ đẹp kiều diễm và đầy thách thức đang ngồi uống với gã kia nghe vậy thì cười khinh bỉ, tặng cho gã mấy câu hay ho trộn với tiếng chửi-i thề.

- Khốn kiếp! - Gã đó rít lên tức giận. Từ hôm đón 2 mẹ con tôi về nhà, gã chưa bao giờ nghe được một câu từ tể từ mẹ cả.

Bao nhiêu ức chế vậy là thoát ra, gã vung tay, tát mẹ tôi một cái phũ phàng.

Đứa trẻ ngồi trên giường chứng kiến hết cảnh đó.

Cô gái trẻ ngã rúi ngã rúi, chống tay cho khỏi lăn ra sàn nhà, tay kia sờ lên vết tích đỏ vừa nhận được trên má, cắn chặt môi xong bật ra một nụ cười miệt thị.

Mẹ chưa bao giờ khóc trước mặt bọn khách làng chơi, ngay cả khi đau đớn và nhục nhã nhất.

Thằng cha này đáng chết, với tôi là vậy.

"Cạch!", gã đàn ông đặt ly rượu xuống bàn, chậm rãi bước tới cạnh cô gái đang nửa nằm nửa ngồi rũ rượi trên nền nhà. Gã cúi xuống, bàn tay kinh dị chạm vào gương mặt xinh đẹp của mẹ, rồi từ từ trườn xuống dưới...

Tôi không muốn thấy cảnh này. Tôi căm thù bàn tay dơ bẩn đó.

"Xoảng!"... "Phập!"

Hai âm thanh ngọt bén văng lên liên tiếp. Thằng nhóc từ lúc nào đã đứng ngay bên cạnh gã, đập chai rượu xuống sàn cho vỡ ra và đâm lia lịa vào cánh tay của lão đàn ông khốn kiếp đó. Quá bất ngờ, gã vùng dậy, rú lên đau đớn với cánh tay đâm máu găm đầy mảnh vỡ thủy tinh. Những vết cắt sâu đến mức máu chảy ròng ròng xuống đất.

Đừng bao giờ coi thường trẻ con... Đừng bao giờ xúc phạm đến người đã mang lại cho nó sự sống..

- Chạy đi! - Cô gái hét lên và vội vã bỏ chạy.

Tay thằng nhóc đã nhuộm đỏ màu máu. Máu của kẻ thù và máu từ những vết thương trên tay nó lúc cầm những mảnh chai mang lại hòa lẫn vào nhau. Chính trong cái trái tim nhỏ kia cũng đang sôi những máu. Say. Nó muốn đâm chết lão ta. Đôi mắt nhuộm màu bóng tối của nó vẫn dán chặt vào gã ngay cả khi mẹ bé nó chạy khỏi đó.

Trời mưa...

Mẹ đứng thờ gập trên vỉa hè, cả người ướt sũng nước, gương mặt nhợt nhạt nhưng vẫn ánh lên vẻ đẹp kì lạ dưới ánh đèn trái dài của thành phố về đêm. Vẻ đẹp thách thức cả số phận.

- Đau không? - Mẹ hỏi tôi, thằng nhóc đang ngồi một góc dưới cái ô nhỏ che mưa, tay đã được băng bó lại.

Mẹ vẫn che ô cho tôi mặc dù người tôi cũng đã ướt mềm. Còn mẹ thì thích đùa giỡn với mưa, với đất trời.

- Dạ không. - Tôi đáp gọn. Trong người có một cảm giác gì rất kì lạ.

- Này Assa! - Im lặng một lúc, mẹ ngồi xuống trước mặt tôi, cầm lấy đôi tay còn non nớt của tôi mà nói, không để lộ cảm xúc gì- Con không có bố đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chiến tranh nóng của Badboy và sự xuất hiện của kẻ lạ mặt

Những mảng ký ức màu đen độc quyền của bóng đêm trộn với sắc đỏ đặc trưng của máu vẫn thăng hoặc hiện về chọc ghẹo tôi như thế, chóng váng và mau tan. Như nụ cười gió thoảng đem chút vui tươi của mẹ. Nhưng chưa bao giờ là bình yên - nụ cười nhàn nhạt và hững hờ.

Số phận không được lựa chọn..

Còn bây giờ, cái bàn của tôi và thằng Nodi vừa bị đập một cái "rầm" bằng quyển sách dày cộm chết tiệt nào đó. Thủ phạm thì đứng trước mặt bọn tôi mà tức tối nói một câu không có mở đầu:

- Tất cả là do hai người!

Dường như vẫn chưa xả được sự bất mãn, Madi, tức chủ nhân của câu nói đó tiếp tục đập thêm phát nữa vào cái bàn có 2 thằng đang giương mắt nai lên ngó:

- Nhìn cái ghế mà nhìn? Tớ nói không đúng chắc? Tất cả là do 2 người nên Exdi mới bị hạ hạnh kiểm!

Rồi, biết ngay là vì chuyện của thằng Exdi mà. Nhưng đâu phải do tôi? Do tự nó kiêu tôn trong việc dùng não để suy nghĩ nên mới rước lấy rắc rối đấy chứ! Chỉ bị hạ hạnh kiểm là còn may!

- Because star? - Tôi không nhìn nó nữa mà tiếp tục đọc báo trên điện thoại, hỏi một câu vu vơ tạm dịch là "Vì sao?"

Thằng Nodi thì phì cười, chờ đợi vì sao lại bị đổ hết trách nhiệm lên đầu.

- Đừng có giả nai! - Madi bắt đầu lôi ở đâu ra cái giọng của tòa tuyên án - Tại sao hồi nãy Exdi đánh nhau mà cậu không cho ai vào can hã Nodi? Còn Assa, ai bảo cậu gọi thầy giám thị chứ?

Lí do lí trấu của nó là đây hả? Sao nó không nghĩ tất cả là do tay cò hó X-pít bạn nó mà ra? Con bé này kì thật, vừa bênh vực thằng Exdi mà cũng về hùa với thằng Godi trong khi 2 thằng cắn xé nhau, chả biết đầu mà lẩn. Mà khoan, nó gọi tôi là Assa kìa, có cái gì là lạ ở đây, vì trước đây nó ít gọi như thế lắm, toàn là "đồ bệnh", "đồ điên" hoặc gần đây nhất là BH thôi.

- Vậy là cậu nghĩ tại này muốn nhìn thằng Exdi bị như vậy hả? - Thằng Nodi có vẻ khó chịu khi con bé đi tố cáo nó, lại còn bênh thằng Exdi chăm chặt

như đúng rồi. "Double Nguyên" đấy, thằng này luôn nhớ cái cụm từ chương tai gai mắt đó. - Cậu nghĩ Exdi là bạn của một mình cậu thôi sao?

Đúng rồi, Exdi không chỉ là bạn của Madi mà còn là bạn TỐT của thằng Nodi nữa, không có nó thì lấy ai để đại ca này đâm sau lưng làm trò tiêu khiển chứ? Mà tất nhiên nếu vậy cũng chả có giải Nobel hòa bình gì sất!

Cả lũ lớp Lý từ nãy cũng đang suy nghĩ về chuyện của Exdi, bây giờ im lặng lắng nghe thằng đại ca nói ra nguyên nhân tại sao lúc nãy lại làm như vậy. Nhìn biểu hiện thì có thể thấy một số thằng muốn bay vào đâm cho nó mấy cái cho sặc cơm ra...

- Thế thì tại sao? - Thằng Exdi đã đứng cạnh cửa lớp từ bao giờ, hỏi bằng chất giọng lạnh lạnh. Chất giọng rất hợp với bộ dạng xác ướp Ai Cập quần đây băng của nó lúc này.

Đó không còn là thắc mắc của riêng ai nữa mà là chuyện của 8 lớp Badboy, đại diện của 7 lớp kia cũng xông vào kéo ghế ngồi hóng chuyện. Thằng Hùng thì vừa đến đã giờ cái sim chết tiệt của nó lên nhắc tới cái vụ em Nokia siêu kute của nó.

Tóm lại là thằng đại ca đang cư xử rất không chấp nhận được, không còn giống với nó của ngày trước, lúc nó "còn trẻ" và nhiệt tình tham gia các trò bệnh hoạn của cả nhóm chứ không chảnh và láo như giờ. Có phải triệu chứng tuổi dậy thì đã làm con người thay đổi?

Nếu nó không có lời giải thích xứng đáng, Badboy sẽ không còn trung thành với nó như xưa. Bởi vì lũ "con hoang đảng" tuy rất bỉ ổi nhưng sẽ không quay lại đâm anh em như vậy. Riêng chuyện tôi gọi giám thị, bọn này cho là giải pháp bất đắc dĩ nên rất ủng hộ. Nói ra để không ai tin, nhưng tội Badboy có thể vì một lý do điên rồ nào đó mà không bao giờ nghĩ ngờ tôi. Có lẽ do tôi là 1 cái máy sản xuất game cho tội nó chơi?

Thằng Nodi vẫn rất bình thản, mắt quét qua cả bầy sói đang hồi hộp rồi dừng lại ở chỗ thằng Exdi, mà lúc này Madi đang lo lắng đi qua đi lại xem xét các vết thương của thằng đó. Có mùi của Hoạn Thư ở đây.

- Đơn giản thôi, - Thằng Nodi nhìn nhanh qua chỗ khác, trả lời với cả bọn - vì thằng Exdi đã sai, tùy tiện gây gỗ mà chưa có lý do chính đáng!

- Đúng đó! - mấy thằng về phe đại ca và ghét Exdi ủng hộ ngay - Vụ của lớp Toán chắc gì đã do thằng Godi chứ? Không thể vì mấy lời bóng gió của nó mà làm bậy được!

Nhưng bọn về phe Exdi, đại diện là con Liên phản bác lại:

- Đồng ý là như thế! Nhưng tại sao không cho bọn "em" vào can hồ đại ca? Chẳng lẽ đại ca nhìn bạn bè của mình bị người ta uy hiếp cho thành thú nhồi bông?

Con này hiểu thế, từ bao giờ nó dám nghiêng hẳn về phía thằng kia mà can lại đại ca giữa toàn thể Badboy vậy? Nó cũng hiểu bản chất của anh đại ca nhà ta mà!

- Nó đáng bị như thế! - Thằng Nam, cái thằng ghét Exdi nhất trong bọn xen vào với vẻ cộc cằn và chộp búa - Dùng cái đầu mà nghĩ đi! Lúc đó đại ca đã bảo nó dừng lại mà sao nó không nghe? Không nghe lời thì còn ở trong badboy làm cái con ** gì?

Thằng Nodi tuy được ủng hộ nhưng vẫn tỏ ra gương mẫu và phân minh, gắt nhẹ thằng đó:

- Đừng có chửi-i thế này!

"Chát!", "Bóp!"... Mấy thằng ngồi gần đó chỉ chờ có thế mà hét và đến đập vào đầu thằng Nam loạn ngôn. Học sinh chăm ngoan thì không được nói tục chửi-i thế, đó là về "đạo đức" ngoài vỏ bọc của bọn tôi.

Madi thấy bạn nó có nguy cơ yếu thế liền đốp lại thay cho phe Exdi:

- Chẳng lẽ làm thành viên Badboy thì không thể mắc sai lầm? Nhưng nhìn bạn bè bị đánh mà không vào can thì quá tệ!

"Quá tệ", từ đó giống một đòn làm anh đại ca của chúng ta knock out, như kiểu người đã bị rơi xuống giếng, bấu chặt 2 tay lại để cố ngoi lên mà còn bị đạp cho mấy đạp rơi tự do xuống chơi với mấy con bọ gậy luôn.

- Im đi! Đồ đàn bà! Biết cái khi gì mà nói há? - Thằng Thuận ngày thường vốn là bạn chém gió luôn vui vẻ với Madi nhưng giờ thấy đại ca bị sỉ nhục thì lập tức thay đổi ngay. Nó xưa nay không thuộc hàng đại gái, cũng chẳng đại trai, chỉ có sự học và tình bạn mới là trên hết, thuộc phần tử tình tảo còn sót lại của Badboy dù là hot điên-er số 1 của lớp Lý.

Điều đó làm Madi shock, nó tưởng thằng này tung tung vậy là vô hại há? Chưa nghe câu "Điên 3 năm, tỉnh 1 giờ" sao?

- Sao lại không biết chứ? Người ngoài bao giờ cũng khách quan bạn ạ! - Madi sau vài giây bị đơ đơ thì chém lại ngay nhưng không còn hăng như trước. Có lẽ nó thấy mình sai khi dùng từ hơi quá.

- Đừng cãi nhau với tội nó nữa Madi, không được gì đâu! - Thằng Exdi bực quá buông lại một câu đầy ẩn ý rồi định bỏ ra ngoài để nuốt con tức giận xuống.

- Lượn đi cho nước nó trong! - Thằng Nam vẫn không buông tha, mỉa mai, cái mặt ngạo nghễ khỏi phải nói.

Lần này thì Exdi chịu hết nổi, nó không thêm suy nghĩ nữa mà quay lại thật nhanh, chụp 1 cuốn sách loại dày và ném về phía thằng đó.

Lũ "con hoang đảng" giờ lại đi cắn xé nhau sao? Tại này chưa nghe bài "Hai con thần lần con đùa nhau cắn nhau đứt..." hay sao mà ngu thế này nhỉ? Thực ra, mấy cái vụ cãi nhau sến ối là sến về cái gọi là tình bạn, tình anh em...luôn xảy ra ở Badboy dù là âm i.

"Bốp!".

Khi máu dồn lên não, người ta sẽ định vị được mục tiêu chính xác hơn. Và do đó, chuyện thằng Nam ăn nguyên quyển sách vào đầu là khó tránh khỏi. Nhưng Exdi đã phạm một sai lầm rất lớn, đó là gây mất đoàn kết cho đại gia đình bệnh hoạn.

Và như một quy luật, phe ủng hộ cho thằng đại ca hay phe thằng Nam hò nhau xông vào thằng Exdi, quyết tâm cho nó "thăng" luôn, khỏi cần làm xác ướp Ai Cập làm gì cho mệt. Bọn ủng hộ thằng Exdi cũng không vừa, nhảy vào tham gia. Nhưng coi bộ anh đại ca vô dụng này vẫn ngồi im không thêm ngăn cản hay nói cách khác là lợi dụng cơ hội nhỏ bỏ cái gai trong mắt. Thằng này càng ngày càng theo chủ nghĩa "ngư ông đắc lợi".

- Dừng lại ngay lũ ngu! - Tôi chán nản lên tiếng, quơ đại quyển "Ô Long viện" thằng Hùng đang đọc nãy giờ ném vào cái lũ đang làm loạn kia. Mà cần phải nói thêm là thằng Hùng vì còn tiếc cái điện thoại Nokia nên đọc truyện cho quên sầu mặc kệ thiên hạ, phục nó quá!

Cái lũ kia đang sắp sửa choảng nhau thì ngừng lại, quay sang nhìn tôi. Thằng Hùng nhăn mặt lườm tôi một cái rồi tình bơ chạy lại nhặt quyển truyện lên, phui phui. Nhưng nó chưa kịp đọc tiếp (nghiện rồi) thì tôi đã (lại) giựt lấy, đập bôm bốp vào đầu mỗi thằng hiếu chiến nhất trong cái đám kia một cái.

- Tĩnh lại đi mấy cha nội! Thực tao chưa thấy ai ngu như bọn mày. Bọn mày choảng nhau thì được cái gì? Nói tao nghe coi?

- Có! - Con Liên là đứa hăng máu nhất nên bị nện đầu tiên vừa xoa cục u vừa cãi - Choảng nhau cho cái lũ ngu kia sáng mắt ra

!

Tôi đập cho nó thêm một cái nữa, hỏi tiếp:

- Sáng mắt ra rồi được cái gì nữa?

- Đau...u.uu...!!! - Nó hét lên uất ức.

- Đứng rồi! Được đau chứ được cái gì! Haha... - Tôi cười thỏa mãn, xem tiếng hét của nó là câu trả lời, ung dung giăng giải tiếp - Đánh bạn bè mình tất nhiên là chỉ làm chính mình bị đau, đúng chứ?

Không có thằng nào phản đối, vì dường như bọn nó cũng hiểu ra lỗi của mình. Badboy đã từng hứa là không phản bội nhau dù bất cứ lý do gì... Thêm nữa, bọn này không muốn bị nện vào đầu như con Liên.

- Đừng quên mục tiêu câu chúng ta bây giờ là bọn lớp 11 lão toét kia! - Tôi tiếp tục gieo vào đầu bọn nó một trò chơi mới.

- Đúng! - Thằng Hùng đang giận tôi bỗng hưởng ứng nhiệt liệt - Phải đòi lại cái điện thoại cho tao!

Thằng điên, có cần phải thương nhớ con đế cùi bắp như thế không? Nhà nó có nghèo nàn gì đâu cơ chứ? Nghe cứ giống như nó là con sóc Scrat trong "Kỷ băng hà" còn cái điện thoại là quả sồi ấy! Lạc đề nữa, cắt ngay!

- Ủ nhỉ! - Con Liên vỗ tay cái "bép", mắt sáng lên - Bọn tao suýt quên mối hận của lớp Toán!

Cơ bản là sao nãy giờ sắp hết thời gian ra chơi rồi mà bọn khối 11 kia vẫn chưa sang gây chiến? Chẳng lẽ bị ném Nokia vào đầu nên mất trí nhớ tập thể rồi?

Bọn tôi còn đang thắc mắc thì có tiếng đập cửa khô khốc vang lên, nhưng người xuất hiện không phải bọn khốn lớp 11 kia mà là một thằng oắt con lạ hoắc tôi chưa thấy trong trường lần nào. Nói là oắt con vì nó tuy cũng cao ráo như bọn tôi nhưng nhìn mặt non kinh khủng, có vẻ còn nhỏ lắm.

- Đồng vui quá nhỉ? Có thể cho tao thách đấu với thằng đại ca không? - Nó cất giọng khách sáo hỏi kèm một nụ cười thân mật.

Cái phong thái của nó gây ấn tượng ngay vì khá già dặn, đối lập hẳn với vẻ mặt trẻ con ngây thơ, và cũng có điều gì ở nó rất quen nữa, giống thằng Zim đàn em của tôi (xuất hiện ở chap 5 nếu ai có trí nhớ siêu phàm siêu việt siêu nhiên ^^), trên tay cầm một điếu thuốc hút dở và bản tên thì chả thấy đâu.

- Về vắt mũi cho sạch đi đã chú! - Con Liên đang đợi tại lớp 11 mà bị mừng hụt nên "giận cá chém thớt", nhạo báng thằng đó.

Thằng đó mỉm cười, rút thuốc và phun vào mặt con này một lọn khói hình trái tim. Khỏi cần nói nữa, tôi biết thằng này giống Zim ở điểm gì rồi, nó là 1 thằng nghiện, và chắc chắn không chỉ thuốc lá.

- Khụ..khụ... - Con Liên nhảy lui, ho sặc sụa rồi tức tối xông vào cho thằng oắt đó 1 đấm.

Nhưng lần này không dễ ăn như những lần trước.

"Pặc!", nhanh như cắt, thằng đó tóm được cú đấm của con Liên, đoạn mỉm cười hiền lành:

- Nóng quá đẩy cô em!

Con Liên biết mình đã khinh địch nên lần này dùng nhiều sức hơn, đá thêm 1 cú mang đậm tính Taekwondo, nhưng lại một lần nữa thất bại. Chân nó bị thẳng nhóc không chế chỉ bằng một tay còn lại.

Và chẳng một chút thương hoa tiếc ngọc, thằng oắt đẩy nó lui một cái khá mạnh, may mà có mấy thằng bạn bay ra đỡ không là ôm đất rồi. Thằng nhóc này quả không tầm thường. Những thằng nghiện không bao giờ là tầm thường, nhất là ở cái tuổi này.

- You name what? Number measure three rounds? - Thằng Thuận thấy có nhân tài xuất hiện bèn xông ra thử IQ bằng trình tiếng Anh "siêu hạng". Từ ngày đột kích lớp Sử, phong trào tiếng Anh siêu tiện lợi này đã trở thành máu thịt của Badboy. Nhưng mà hỏi như vậy có khiêm nhã không vậy?

Vâng, 2 câu trên theo các nhà phiên dịch "thông thái như con nhái" là Badboy thì được hiểu là: "Mày tên gì? Số đo 3 vòng?" Thật là...

- Chấp nhận thách đấu đi đã rồi nói! - Mặc kệ trò điên loạn đầy nghệ thuật của hot điên-er, thằng oắt đó quay sang tôi nói.

Nó bị lè nặng hay sao? Thằng đại ca ở bên kia mà, đâu phải tôi? Ồ, mà không phải, mắt nó bình thường, hay là hiện nay có thêm chứng lè-từ-bên-trong? Chắc chắn, xã hội càng phát triển càng có nhiều chứng bệnh kì lạ thế đấy!

- Mày nhìn thấy tao hả? - Nghĩ vậy, tôi hỏi nó một câu tình rui.

Tất nhiên là nó không hiểu cái khi gì, nhìn tôi bằng cặp mắt kì quái. Có lẽ nào nó bị...gay?

- Ngụ vật! Nó không phải đại ca! Ở đây nè! Đại ca của badboy! - Thằng Exdi nói, tiện thể chỉ tay vào thằng đại ca mà quảng cáo như thể muốn chữ-i thăm thằng Nodi rằng: "Làm đại ca mà cũng không có khí phách để cho người ta nhận nhầm hàng!"

- Ok! - Thằng oắt quay sang nhìn thằng Nodi, cười nham hiểm rồi tuyên bố hùng hồn - Nếu mày thua, Badboy sẽ bị xóa sổ!

Cái này gọi là bệnh hoang tưởng đột biến, tội nghiệp thằng nhỏ, mới tí tuổi đầu đã mắc đủ chứng bệnh y học bó tay!

- Há há há!!! - Thằng Hùng phá ra cười - Mày đang kể chuyện cổ tích đấy hả nhóc? Xóa sổ Badboy? Xin lỗi đi! Cờ em chưa đủ tuổi đâu!

Thằng nhóc con không có vẻ gì là tức giận, nó rít thêm phát thuốc nữa, vút điếu thuốc xuống đất, dí dí chân lên rồi cười khẩy:

- Nếu tao nói tao đã xóa sổ lớp Toán của bọn mày thì sao?

Và nó vừa dứt câu xong thì bọn lớp 11 xuất hiện đầy ngoài cửa, nhìn bọn tôi bằng vẻ khinh thường.

Hóa ra là cùng hội cùng thuyền sao?

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Trò chơi bỉ ổi mới và câu trả lời của thần Cupid

- Vậy ra mày là kẻ đứng sau vụ lớp Toán? - Thằng Exdi vừa nhận ra kẻ đã làm nhục lớp mình liền một lần nữa sôi máu, xách 1 cái ghế lên.

Nhưng thằng Nodi sau khi bị chỉ trích thì đã có xu hướng thông minh bất ngờ, không cho Exdi làm càn nữa, ra hiệu cho lũ đàn em ngăn nó lại.

1 thằng lớp 11 có vẻ là máu mặt nhất trong đám âm hồn ngoài cửa kia tiến vào, vỗ vai thằng oắt con đó và cười hi hà:

- Xem ra Badboy sẽ sớm bị san bằng như lớp Toán thôi, há há! Toàn 1 lũ nai tơ!

Thế giới bây giờ sao toàn người hoang tưởng. Căn bệnh này lây truyền với tốc độ thật chóng mặt!

Đến nước này thằng Nodi không thể làm ngơ như đã từng làm hội-trưởng-hội-vô-dụng nữa, dù sao nó cũng là đại ca và có lòng tự cao rất vĩ đại.

- Muốn đấu thế nào? - Nó hỏi thằng oắt con vớ vẩn của đàn anh, vẫn theo phong cách nhanh gọn thường ngày.

Cả lũ Badboy cố kìm lại sự hiếu chiến, giương mắt lên hồi hộp ngó xem sẽ có trò gì xảy ra.

- Kiểu truyền thống thôi, solo! - Thăng nhóc nhún vai cười, có vẻ bắt đầu hứng thú với anh đại ca nhà ta rồi. Khoan, "hứng thú" theo nhiều nghĩa, càng đen tối càng tốt - Tan học chiều nay, tại sân bóng của trường!

- Tan học đôi sắc máu rồi còn đánh cái gì? - Thăng Thuận làm bầm khi hình dung tới 2 tiết Văn sắp tới của "Siêu nhân trừ điểm". Với nó, ngồi nướng qua 2 tiết Văn là không còn tí calo trong người, nó căm thù môn đó mà!

"Bốp!", thăng Nodi bực quá nện cho nó 1 cái vào đầu, gất lên: - Tao đánh chứ mày có đánh đầu mà lo?

Còn mấy thằng khối 11 kia thì phá ra cười vì độ điên bất ngờ của Badboy. Thật là vinh hạnh cho tình yêu đối với cái trại tâm thần của lớp Lý!

- Như tao đã nói... - Thăng oắt ngó cái đồng hồ Thụy Sĩ đắt tiền trên tay như muốn tiện thể show đẳng cấp, chậm rãi nói tiếp - Nếu thua, Badboy sẽ bị xóa sổ, ok?

Thăng Nodi nhú mồm, định đốp lại thì tôi đã nhanh mồm xuất ngôn trước:

- Ok con dê!

Ok quá đi chứ, nếu mà thăng Nodi thua thì cùng lắm là giải tán nhóm, sau đó lại thành lập lại nhóm khác và đổi tên là xong. Haha, thăng oắt con này ngu kinh hồn như con chồn, nó tưởng ai cũng trọng sĩ diện như bọn "danh môn chính phái" ngày xưa sao? Xin lỗi đi, sống trong xã hội bây giờ wtf là phải mặt dày, phải tinh như ruồi mới được! Ở mà cũng nên nghĩ xem lấy tên gì cho hay, Badboy đổi thành "Tâm thần hội" nghe hợp hơn đây, toàn lũ điên giai đoạn trung bình và cuối hết rồi..

Thăng Nodi biết tôi lại nghĩ ra được cái gì hay ho nên cũng ok theo, đoạn ra giá:

- Còn nếu bọn mày thua, bọn mày phải trả lại hình dạng lớp Toán như ban đầu và trả gấp đôi số thương tích mà đàn em tao chịu, ok?

Thăng này hiền quá, chỉ có thể thôi sao? Ít ra cũng phải bắt bọn đó làm trâu ngựa vài năm đã chứ! Nhưng cũng không cần lo, Badboy có thể ra điều kiện này hôm nay nhưng sang ngày mai nếu không thích có thể "nuốt" ngay. Đáng tiếc là mấy thằng ngu này không biết.

Tôi sai. Thăng oắt này không những biết mà còn rất sành sỏi, bằng chứng là nó phun ra 1 câu nghe có vẻ đầy tính đe dọa:

- Vụ này toàn khối 11 đều biết hết rồi và lát nữa cả trường cũng sẽ biết nên bọn mày đừng hòng nuốt lời!

Giỏi lắm, thăng nghiệm này đã nghĩ chu đáo lắm rồi, nhưng sơ suất cơ bản của nó là đã đánh giá quá cao cục sĩ diện của Badboy. Thực ra, khi đối diện với kẻ thù, lũ "con hoang đẳng" sẽ không tuân theo 1 quy luật nào hết, cho dù hôm nay có điểm chí kị tên thì đến lúc lật lọng cũng sẽ tinh bơ như chưa từng xảy ra chuyện gì. Chả biết cái gọi là lòng tự trọng của Badboy bỏ nhà đi bụi ở cái chốn quỷ tha ma bắt nào rồi.

- Yên tâm, bọn tao sẽ không nuốt lời đâu! - Thăng Nodi nở nụ cười méo xẹo, chắc là nó đang nhớ lại những lần nuốt lời trước đây của nhóm. Cứ mỗi lần như vậy, không ít tai tiếng ập lên cái đầu nó trong khi nó chăm chỉ học hành chả biết cái khi gì.

- Phải, không nuốt lời. - Tôi và thăng Exdi "2 tư tưởng lớn gặp nhau" cùng cười rất không trong sáng. Cái mặt tôi lúc này có nên đem so sánh với Bắc đại ca trong truyện của Jack London sau khi dụ dỗ đàn chó kéo xe làm càn không nhỉ?

- Tốt thôi! - Thăng oắt con liếc qua tôi 1 cái rồi lại cười bảo thăng Nodi - Vậy chúc may mắn nhé!

- Cho biết tên đi! Số điện thoại, yahoo, tài khoản Facebook càng tốt! - Thăng Thuận tò mò quá không chịu được bèn hỏi. Thăng này lại đến giờ phát bệnh rồi sao? Bây giờ là mấy giờ rồi? Phải xem đồng hồ để chẩn đoán liều lượng thuốc cho nó, tiện thể báo cho gia đình nó để chuẩn bị tinh thần trước thôi!

- Tên Saker, lớp 10 Sinh, ok? - Thăng oắt nói gọn rồi quay đi, nhưng chợt nhớ ra điều gì, quay lại, liếc mắt tới chỗ Madi, cười rất đều - Chào người đẹp nhé!

Xong, nó bước ra ngoài và đi luôn, chả thèm cho thăng Thuận số điện thoại, bọn lớp 11 cũng phấn theo.

- Quen nhau? - Thăng Exdi không kìm được ngạc nhiên hỏi "người tình trong mộng".

Cái em này sao mà ai cũng quen hết vậy? Cả mấy thằng nghiệm mà nó cũng chơi được sao?

- Cũng không hẳn! - Madi hơi dè chừng, quay sang nói với cả bọn - Nhưng loại người đó đừng nên dây vào, chẳng được gì đâu!

- HIV hả? - Tôi nghĩ tới trường hợp xấu nhất. Nhờ đâu thằng đó cán 1 phát thì đi tong cả tuổi thanh xuân!

Cả lũ nghe vậy thì tá hỏa. Cũng phải, thăng nhóc mới học lớp 10 mà nhiễm HIV vì nghiệm thì ghê thật.

- Chắc không đâu. Nhưng tớ ghét thằng đó lắm! - Madi không có vẻ gì là đùa.

- HIV thì sao chứ? Bọn mình toàn dân si-đa hết mà lo gì? - Con Liên cười hềnh hếch bảo bọn kia. Nó là đứa con gái bình tĩnh nhất ở đây. Người ta thấy nguy hiểm thì chạy, còn nó thì hăng máu xông vào.

- Đúng rồi! - Tôi phì cười vì đã quen với cách nói của nó, quay sang bảo cả bọn - Đi theo tụi kia thôi!

Cơ bản là có 1 trò rất vui đang đợi...

- Để làm gì? - Thắng Hùng chợt dạ. Cái thắng này mới nghe dọa là dân HIV mà đã đổ mồ hôi là sao? Tình yêu to lớn đối với em Nokia của nó đâu mất rồi?

- Để đòi lại điện thoại cho mày chứ gì? - Tôi dụ nó. Kể ra cái mục đích này cũng rất cao quý đấy chứ!

- Há há, phải đó Hùng! Con "đé" đó em người yêu xưa tặng mày còn gì! - Thắng Thuận bỏ ra cười như xem hài Hoài Linh - Vân Sơn xong, vỗ vai Hùng khuyến khích.

- Tinh là phù du! Tao không đi đâu! - Thắng này nhìn hồ báo thể mà lại tỏ ra nhất gan. Không khéo phen này bị em bỏ đập cho sặc com ra vì làm mất quà tặng, nghe bạo lực dã man, haha...

Tuy nhiên, nó vẫn phải đi vì không muốn vứt mất 1 trò vui. Bọn tôi chia làm rất nhiều nhóm bám theo lũ lớp 11. Có 2 lý do: Một: điều tra xem đối phương có bao nhiêu thắng để tiện đánh hội đồng, hai: phát huy tinh thần dân tộc, ngồi chờ đến giờ hẹn chỉ bằng chơi lén trước để lấy tinh thần!

Nhóm tôi có 5 thắng: tôi, Thuận, Cường, nhỏ My (xuất hiện ở chạp tạt nước) và Exdi, mon men theo phía sau thắng Đạt, tức cái tay lớp 11 có máu mặt nhất trong phe của thắng oắt tên cái gì mà Saker đó. Nó đang đi cùng 3 thắng qua thư viện rồi ra sân bóng. Quái, bọn này định gài mìn hay làm gì trước thế, trông khả nghi lắm.

- Chơi lén vậy là không đẹp đâu! - Đang tò mò, rón rén chạy theo thì 1 giọng nói nhỏ vang lên phía sau bọn tôi.

- Ma! - Thắng Thuận vừa lảo bảm vừa quay lại nhìn. Đồ điên!

- Suyt! - Thắng Exdi giơ ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng. Là Madi vừa hù bọn tôi, con bé này có máu phim kinh dị, trinh thám hay sao mà xuất hiện lúc gay cần thể không biết!

- Nép vào! - Tôi vội bảo cả bọn khi thấy thắng Đạt có dấu hiệu dừng lại. Không lẽ nó đã biết bị theo dõi?

Cả lũ 6 người nép vào phía sau cái khán đài cao lớn sát sân bóng.

- Auuuuuu... Giẫm chân tao mày??? - Tiếng thắng Thuận la oai oái. Trời ạ! Đúng là hôm nay nó quên uống thuốc hoặc uống nhầm thuốc hết hạn nên tinh thần hỗn loạn rồi, đau có tí mà cũng gào lên.

Nó có công rất lớn trong việc tố cáo bọn tôi, vì thắng Đạt và 3 tên đi cùng đã phát hiện ra cả lũ.

Và cuộc "nói chuyện" chính thức diễn ra ở 1 chỗ khuất sau khán đài, ít ai nhìn thấy. Càng tốt, đánh 4 thắng này xong cho tỉnh táo để còn vào gặp Thúy Kiều trong môn Văn. Chỉ tiếc là vào học rồi, kiểu gì số đầu bài cũng bị trừ điểm cho xem!

- Để thắng Đạt cho tao! - Thắng Exdi dù băng quần đầy người nhưng vẫn hăng máu, bẻ tay răng rắc. Lần này đánh không nhằm hàng nên nó có quyết tâm rất cao.

- Thi lên! - Nhỏ My cũng hào hứng không kém, bay lên trước.

Thắng Thuận và Cường cũng xông vào góp vui. Thế là 1 cuộc quần nhau toi tã, khói bụi mù mịt giữa sân xảy ra, không quên mang lại những âm thanh êm tai. Ấc, bọn này không để cho tụi thắng nào sao? Thôi thì ngồi xem kịch vui cũng được vậy.

- Này! Cậu đang bị thương mà! - Madi thấy thắng Exdi lại đánh nhau nên kêu lên và định bay vào can nhưng tôi nhanh hơn, giữ tay nó lại:

- Yên nào! Nó không chết được đâu!

Nhưng dùng từ "chết" hơi kinh dị với 1 đứa con gái không biết đánh nhau là gì nên con bé càng hoảng, nó cố gỡ tay tôi ra, bức xúc:

- Bỏ tay ra! Tớ phải ngăn cậu ấy!

Có cảm giác như thắng Exdi là anh lính xông pha tiền tuyến, con bé này là vợ nó ở hậu phương thương chồng còn tôi là đế quốc chủ nghĩa gây ra chiến tranh chia lìa đôi uyên ương này áy! Khốn kiếp! Tự dưng thấy mong cho thắng Exdi tử trận cho rồi, haha. Đáng tiếc là nó đang chiếm ưu thế, vừa cho thắng Đạt 1 chưởng như truyện Kim Dung.

- Nó thắng rồi kìa. Cậu xông vào mà ăn đạn lạc!

Madi nghe vậy thì thôi không làm loạn nữa, quay đầu nhìn về phía Exdi. Thắng Đạt lại vừa ăn 1 đòn vào bụng ngã ngửa và đang có xu hướng bò dậy. Exdi liền nhân cơ hội giẫm chân lên người thắng đó.

- Cảnh "nóng", cấm trẻ em dưới 18 tuổi! - Tôi bịt mắt con bé lại không cho nhìn nữa. Cơ bản là cái "xác ướp Ai Cập" kia lúc điên lên cũng đáng sợ và

tàn nhẫn không thua ai đâu. Thăng Đạt lại máu me tùm lùm thế kia, chống chỉ định với đàn bà con nít.

Nhưng mà phải công nhận 1 điều, Madi có 1 sức hút ghê gớm, đứng gần nó không hiểu sao tôi thấy có cảm giác là lạ, nhất là khi 2 tay tôi đang bịt mắt nó như thế này.

- Làm gì thế? - Nó gỡ tay tôi ra - Tớ quen xem đánh nhau rồi!

Nhưng dường như vẫn không chấp nhận khi thấy bạn nó đi choảng nhau, nó lại quay sang lườm tôi, làm màn chữ-i:

- Đồ BH! Sao cậu không ngăn Exdi hả? BẠN bè vậy sao?

Ngăn làm cái con khom gì chứ? Lũ "con hoang đảng" sinh ra để đánh nhau, đánh nhau để say máu và say máu để vào hòm mả!

- Đừng có đổ lỗi cho tớ! Nó tự xông lên trước chứ! - Tôi làm ra vẻ vô can. Ờ mà cũng đúng thôi, tự nó làm thì tự nó chịu. Lớn rồi chứ có phải con nít đâu!

Con bé xem ra đuối lý rồi nhưng vẫn cãi cố:

- Tóm lại là do cậu! Đúng là BH! Haha...

- Tớ không thêm chấp với đàn bà! - Tôi kết luận rồi trèo lên khán đài ngồi xem "phim action" tiếp. Cãi nhau với 1 đứa cố chấp thật là hại não.

- Nhưng mà tớ luôn thắc mắc, tại sao con trai lại thích đánh nhau đến vậy? Được cái gì đâu? Gãy xương này, đau này, tốn tiền viện phí này... - Madi trèo lên theo, ngồi kê lê quan điểm cao quý của nó với vẻ không thể hiểu nổi.

Cái đó nếu không phải người trong cuộc mê bạo lực thì không thể hiểu được đâu, chưa kể đến cái lũ bạn nó toàn là thú hết, có thằng nào bình thường đâu?

- Cậu không hiểu đâu! - Tôi đáp xà xôi, trông cái vẻ nó bần khoản của nó buồn cười chết được.

Điều nó thắc mắc đã được 1 lũ điên có nghệ thuật nâng cấp thành 1 bí ẩn rồi, kiểu giống như tại sao con gái lại thích để tóc dài, tại sao đàn ông lại khoái đàn bà, tại sao lũ nhóc mới lớn lại tò mò về phim 3X. Dừng ngay, cái đầu óc mình thật là đen tối!

- Có gì đáng cười đâu? - Nó quay sang, bắt gặp tia nhìn cùng nụ cười không được trong sáng cho lắm của tôi liền hỏi. Đôi mắt nâu của nó có cái gì lôi cuốn khó tả cũng đang nhìn thẳng vào tôi. Có cảm giác muốn nhìn hoài đôi mắt đó mà không chán, ở lại luôn trong đó càng tốt. Haha, nghe sến kinh dị hơn cả mấy cái tiểu thuyết sáo mòn rề tiền của đám người thích mộng mơ nhảm nhí ấy! Quá tóm!

- Thật ra giữa Exdi và Nodi cậu chọn thằng nào vậy? - Không dung tôi lại hỏi 1 câu cực kì liên quan. Haizz, công nhận mình hơi bị rảnh và vô duyên đây, quan tâm đến cái vụ theo đuổi sến súa của lũ nhóc này. Hôm nay tôi bị lây bệnh điên của thằng Thuận rồi thì phải, nguy hiểm quá.

Madi khá bất ngờ vì câu hỏi đó, lúng túng quay mặt đi chỗ khác. Hờ hờ, phản ứng của mấy em ngày thơ trong sáng là đây.

- Tớ chỉ hỏi cho biết thôi, dù sao 2 thằng đó cũng là bạn tốt của tớ mà. - Tôi bào chữa, nghe da gà nổi lên 1 lượt. Sến vô cùng tặn. Nghe cứ như đang ca ngợi cái thứ tình bạn cao vời, to lớn khôn tả lắm ấy.

Tất nhiên là Madi tin, vì nhìn mặt tôi có vẻ thành tâm lắm. Nó hơi chần chừ, nhìn trời ngắm đất 1 hồi rồi mới nói:

- Đó cũng là chuyện làm tớ đau đầu đây! Tớ...thực ra tớ...- nó khổ sở hết sức nhưng rồi cũng trả lời nốt được - thực ra tớ rất quý mến 2 người đó nhưng tớ chỉ muốn làm trẻ con, chả muốn nghĩ tới cái gì hết. Nói cho sến hơn thì tớ không tin vào tình yêu, ok?

Quá hay! Đúng như con Liên kể với tôi, nó chỉ theo chủ nghĩa tôn thờ tình bạn...

- Làm người lớn thì có gì hay chứ? - Nó lại nói thêm, có vẻ suy tư lắm, mắt nhìn xa xăm và hơi buồn - Tốt nhất nên làm 1 đứa con nít để thoải mái vui chơi với bạn bè.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nơi nào cho những nỗi sợ - Miền đất bạo lực

Mỗi con người sinh ra đều gắn với một nỗi sợ, có lẽ vậy. Lũ bạn tôi nhìn hằm hỏ thế nhưng lại là những thằng sợ đủ thứ điên rồ và nhảm nhí. Thằng Nodi

sợ ông bà già biết chuyện "giang hồ" nó làm cùng chúng tôi, con Liên sợ bị bạn bè bỏ rơi, thằng Thuận sợ bị trầm cảm (nếu chẳng may nó hết điên), thằng Hùng sợ chó cắn, thằng Exdi sợ bị bỏ đá, thằng Cường sợ bố già xách dao rượt... Và hôm nay, tôi lại biết thêm 1 nỗi sợ rất vớ vẩn nữa: nỗi sợ lớn lên của Madi.

Tôi đọc được điều đó qua thái độ của nó tuy nó không nói thẳng ra. Lớn lên là 1 điều hiển nhiên đối với cuộc sống con người, có gì đáng phải sợ chứ? Đúng là rảnh quá hóa khủng!

- Làm người lớn hết được đi chơi suốt ngày chứ gì? - Tôi hỏi nó, đoán là nó ham chơi quá nên sợ sau này không biết làm sao. Nhưng mà cũng phải nghĩ lại, làm người lớn đúng là thiệt thòi, không được đánh nhau nữa, không được nghĩ ra mấy trò bỉ ổi trẻ trâu nữa, không được cười sặc sụa nhạo báng nhau như mấy thằng điên ngoài đường nữa, kẻ cũng tiếc thật.

- Đúng rồi. - Nó gật đầu, cười nhạt rồi nói như thể ta đây đã suy nghĩ chín chắn lắm - Làm trẻ con thì tốt hơn. Nhưng đối với trẻ con chỉ có tình bạn là bền vững, thế nên tớ không biết phải làm thế nào để từ chối 2 người đó.

Xong phim. 2 anh thiêu thân siêu pro của Badboy sao lại ra nông nỗi này? Đi thích 1 đũa "trọng bạn khinh sắc" đến nỗi đầu đá lẫn nhau và giờ thì chuẩn bị tan nát con tim rồi.

- Thì nói thẳng ra suy nghĩ của cậu chứ sao nữa? - Tôi tuy thấy buồn cười nhưng vẫn giữ vẻ mặt đúng chất của 1 người nghe tin bạn mình bị thất tình, khuyên nó "chân thành" - Xử lý nhanh gọn nếu không muốn bị hiểu nhầm!

- Là cậu bảo tớ làm đấy nhé! Nếu có chuyện gì xảy ra cậu đi mà dọn hậu quả, tớ vô can! - Nó cười ranh mãnh, lại thêm 1 lần nữa đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi. Đúng là lòng dạ đàn bà rất khó lường.

- Được thôi, cùng lắm chỉ tốn vài nghìn! - Tôi đồng ý tình bơ.

- Vài nghìn? - Nó chột dạ hỏi lại.

- Mua nhang thắp lên mộ bọn nó.

Chứ sao nữa? 2 anh chàng nhà ta sẽ đi "nhảy cầu kinh hoàng" nếu có cơ hội khi trái tim đã vỡ làm ngàn mảnh, haha...

Con bé cười khổ sở, lắc đầu kết luận:

- Đúng là dân máu lạnh! - rồi nó nháy mắt, đổi thái độ gian tà - Tiện thể thay tớ thắp vài nén nhang luôn nhá!

Thế đấy! Cái này gọi là cười trên nỗi đau của bạn bè.

Nhưng đùa cợt thôi chứ có những suy nghĩ mà người ta không thể nói ra được, chỉ có thể giữ cho riêng mình. Madi phần nào giống con Liên, có 1 nỗi sợ là mất bạn bè...

Và giờ thì thằng Exdi, Thuận, Cường, nhỏ My đã thực hiện xong nhiệm vụ, đập tay nhau ăn mừng. Riêng Madi vẫn giữ nguyên lập trường yêu hòa bình và ghét đánh nhau của nó, nguyền dài thằng Exdi 1 cái rồi cho tay vào túi, bỏ đi với dáng vẻ như dân bắt cần đòi chính hiệu.

- Trời ạ! Lại giận nữa rồi! - Thằng Exdi vò đầu bứt tóc nhìn theo.

Giận theo cái kiểu trẻ con này á? Kì cục!

- Đuổi theo đi! - Nhỏ My huých tay Exdi đề nghị nhưng cái mặt thì cười như thể sung sướng lắm.

- Không cần đâu! Madi chỉ tỏ ra thế thôi chứ giận nhanh mà quên cũng nhanh. - Thằng đó lải nhải như ta đây tâm lý lắm.

Phải rồi, chỉ đáng tiếc là tìm nó làm bằng sắt Exdi ạ, nó chỉ tôn thờ cái tình bạn chết giẫm nào đó. Nếu có thích ai thì thằng đó cũng không phải mày, mà là X-pít, dù nó nói là chỉ muốn làm trẻ con mãi thôi, ok?

...

Trễ đến 20 phút tính từ lúc chuông reo vào học. Kiểu này mà "vác xác" vào lớp thì thế nào cũng bị "siêu nhân trừ điểm", tức cô giáo dạy Văn yêu quý của lớp mời ra ngoài tham quan trường nên thay vì về học 2 tiết cuối như bọn kia, tôi với thằng Thuận mò vào thư viện nói chuyện nhảm.

"Giải quyết được 35 thằng tất cả. Số đẹp mày nhì ^^", tin nhắn của con Liên nhảy vào máy tôi.

Liên sau đó là "báo cáo" của thằng Nam "Bọn nó trên 50 mạng, toàn học 11, chỉ có thằng Saker học lớp 10, kinh dị @@".

- Hó hó... Vậy là bọn nó chỉ còn mười mấy thằng "nguyên vẹn", cú này thắng chắc! - Thằng Thuận vừa ngó qua 2 cái tin nhắn tôi đưa cho xem thì vỗ đùi cười hênh hếch.

- Ủ, quá phê! - Tôi cười theo.

Nhưng chưa cười được bao lâu thì tin nhắn của thằng Nodi bay tới: "Kiểm tra 15 phút Văn đột xuất mày ơi! Cho mày chết, chết mày chưa, cho mày chưa!"

Thằng khốn. Đòi cũng khốn nốt. Sao lại kiểm tra giờ đó chứ?

Nhưng mà thằng này láo, nếu không có tôi cho nó nhìn bài thì môn Văn nó chỉ có roi tự do, thành ra nó không thể ba hoa chích chòe như thế này được.

"Tao mà chết thì đòi mày cũng hết", tôi nhắn lại, xong nhìn ngó xung quanh xem có gì chơi không.

Cái thư viện trường tôi rất rộng, bàn ghế nhiều, sạch sẽ và thoáng mát, sách thì phong phú thôi rồi, từ sách tham khảo các môn học cho tới truyện dày kiểu Dan Brown. Nhưng không đem theo thì không mượn được sách nên 2 thằng đành ngồi...ngắm gái mặc dù giờ này hơi vắng người.

- Y được điểm chuẩn 24 rồi! - Thằng Thuận vừa ngó đăm đăm vào cái điện thoại vừa bảo tôi. Chắc, thằng này lại giờ cái điệp khúc về con đường Đại học trong tương lai đây mà. - Thi với tao Assa!

Thằng này mới học có lớp 10 mà ngày nào cũng lên mạng tra cứu thông tin tuyển sinh Đại học rồi ngồi cày Toán, Lý, Hóa, Sinh như thể sĩ tử không bằng. Nó bảo 4 môn đó với nó vừa là vợ vừa là người yêu, lớn mọn gói!

- Mày rủ tao đi mỗ lộn nghe hay hơn đó, tưởng làm bác sĩ dễ lắm hở?

Nói thế thôi chứ cỡ nó thi khối A hoặc B trường nào mà chả đậu. Điều nó nên lo là cái bệnh điên của nó kia, có khi học 3 năm giỏi như rồng mà vào phòng thi nổi cơn điên nhảy tung tung thì xong đời.

Nhưng nó là thằng nghĩ thấu đáo nhất trong lũ bạn của tôi, biết lo lắng cho tương lai trong khi vẫn sống thoải mái với hiện tại.

Tôi vừa nghĩ tốt cho nó xong thì nó phang 1 câu sến rền như tri kỉ gặp nhau dốc bầu tâm sự không bằng:

- Mày có nghĩ 1 ngày nào đó Badboy sẽ tan rã không?

Ai biết? Chẳng có bữa tiệc nào không tàn. Nhờ đâu 1 ngày đẹp trời Badboy sẽ trở thành "Tâm thần hội" hay "Biến thái hội" gì gì đó, hoặc mắc H5N1 chết lâm sàng cả lũ thì sao?

- Có. Đến lúc tóc bạc lưng còng rồi làm sao đánh nhau được nữa mà không tan rã, haha... - Tôi trả lời theo kiểu phó mặc cho thời gian. Tự dưng thấy buồn cười khi nghĩ đến viễn cảnh mấy ông già lụ khụ đi không vững mà xách gậy choảng nhau âm ỉ giữa đường giữa phố. Chết thật, đầu óc mình ngày càng có vấn đề, phải tránh xa thằng điên này gấp!

- Nói cũng phải! - Thằng Thuận thôi không nhòm cái điện thoại nữa mà ném mắt tới chỗ mấy chồng sách cao ngất trên giá, khẳng định 1 câu chắc chắn - Nhưng từ bây giờ cho đến khi thi đại học, tao sẽ không để cho Badboy tan rã đâu!

- Chỉ sợ chưa đến lúc đó mày đã bị hút vào nhà thương điên rồi!

...

Giờ tan học vừa điểm là bọn học sinh lũ lượt kéo nhau ra về, chạy nháo nhào đi học thêm hoặc về nhà lấp cho đầy khoảng trống trong dạ dày vì như thằng Thuận đã nói là "đói sắc máu", riêng Badboy, bọn đối thủ và những phần tử cuồng bạo lực thì kéo nhau ra sân bóng.

Sân bóng trường tôi nằm cách thư viện 1 dãy nhà kho, nhìn rất đã mắt với không gian rộng lớn và bãi cỏ xanh mướt, là địa điểm lý tưởng cho "sự nghiệp phut bon (football)" huyền thoại của cả 3 khối và mấy thầy cô yêu thể thao, cũng là nơi dành cho giờ học Thể dục và Quốc phòng. Mỗi tội cho thằng nào đến muộn là bị phạt chạy vài vòng xong một lể lười thiếu điều cạp đất luôn...

Cạnh đó là 1 cái sân bóng rổ nằm sát thư viện, rồi đến nhà thi đấu - nơi học Thể dục nếu trời mưa, cho nên quên chuyện chuẩn giờ đi nếu không muốn bị trừ điểm.

- Bọn mày đã làm ra cái trò gì đây?

Đó là câu hỏi chứa đầy sự ngạc nhiên xen lẫn ngỡ ra chân lý của thằng Saker, tức oắt con, khi nhìn thấy 35 trong tổng số trên 50 thành viên của bọn nó bị ăn đòn tơi tả chỉ thiếu nước lăn vào băng ca.

- Bọn tao có biết gì đâu! - Thằng Exdi cười ngây thơ trong sáng chối bay chối biến những gì đã làm.

- Phải rồi! - Thằng Thuận tiếp tục giải thích bằng ý niệm tuyệt đối của nó - Như tao đã nói, học xong 5 tiết là đói sắc máu rồi, làm sao ụnh bọn này thành ra thế được?

Thằng Hùng thì cười sung sướng như trẻ thơ, giờ cho tôi xem cái Nokia thân yêu ngày nào nó vừa đòi lại được, cũng tài thật.

Lũ khán giả đã quá quen với mấy trò bi ôi của bọn tôi nên đứng cười chờ đợi, có cả em Phương hôm nào trong số đó. Và hôm nay tại Ladykiller cũng có nhả hứng ra xem kịch hay, Madi cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên thằng oắt con kia vẫn không hề tỏ ra 1 gram sợ hãi hay tức giận nào. Nó ung dung vút điều thuốc xuống, đập tắt như thường làm rồi cười cợt:

- Sao hà? Solo chứ?

Lần này nó không bị lẻ nữa, nhìn đúng đối tượng là anh Nodi học sinh gương mẫu nhất nhà, cái này gọi là bệnh mãn tính không cần chữa cũng khỏi. Thật là khó mà bắt kịp sự phát triển của ngành y học!

- Tất nhiên rồi! - Thằng Nodi nhún vai nói gọn, đưa cái cặp cho con Liên cầm rồi bước ra đối diện với đối thủ. Nhưng nó đâu biết là đã giao trứng cho ác!

- Mà mà thua là tao ăn cướp hết tiền trong này luôn! - Con Liên giờ cái cặp đó lên, lăm bằm sau lưng thằng đại ca, cái mặt gian phải biết.

- Mơ đi! 5 xu chó cặp cũng không có trong đó đâu mày! - Thằng Thuận cười hô hô dim hàng đại ca.

- Đúng đó! Đem tiền cho gái hết rồi còn đâu! - Cường chêm vào.

Đúng là 1 lũ theo gương đại ca đâm sau lưng...đại ca.

- Im! - Thằng Nam gắt lên, giờ nắm đấm dọa bọn đó.

- Há há há... - Lũ "con hoang đảng" lại phá lên cười như những lần trốn trại trước đây.

Nhưng cuộc chiến hôm nay không đơn giản 1 chút nào. Thằng oắt con tuy mắc nhiều chứng bệnh y học bó cả chân tay nhưng lại là 1 thằng bản lĩnh, điều khiến được cả 1 lũ lớp 11 khối trên mà, thế nên anh đại ca chúng ta đã gặp khó khăn.

5 phút đã trôi qua kể từ lúc cuộc đánh solo bắt đầu nhưng vẫn chưa phân được đẳng cấp. Thằng Nodi né được 1 cú đấm Boxing của thằng Saker thì đòn karatedo của Nodi nhắm vào vùng bụng đối phương cũng hụt. "Bốp! Bình!...", 2 thằng thay phiên nhau lãnh đòn của đối phương, ăn miếng trả miếng hay còn gọi là "tiền trao cháo múc", nhưng "cháo" ở đây không phải cháo bình thường mà là cháo "hành", ăn vào rưng rưng như chơi.

Ánh nắng nhàn nhạt của buổi chiều sắp chết rọi xuống trên 2 thằng đang hăng say quần nhau giữa sự thích thú theo dõi của lũ người không bình thường, khắc họa nên mảng màu cuộc sống bạo lực đằng sau vẻ hồn nhiên của tuổi học trò, nơi thầy cô và cha mẹ chúng ít ai biết đến. Gió thổi về từ 1 cõi thiên thai nào đó xoa dịu cảm giác căng thẳng và những nhịp thở dồn dập của 2 thí sinh trên võ đài, đồng thời phần nào làm bọn khán giả nổi da gà da vịt.

Đã 15 phút đi tong.

Có vẻ như 2 thằng này đã thấm mệt, mồ hôi mẹ mồ hôi con mồ hôi cháu chất chát chít thì nhau chảy tong tong. Bọn nó thở phì phèo như ngày mai là tuyệt chủng khí oxy. Bây giờ không còn là phân ai mạnh hơn ai nữa mà là ai dai sức hơn. Đám đàn em thì vẫn cổ vũ cuồng nhiệt trong im lặng (không im lặng giám thị ra "hót" mà chết à?).

- Mày nghĩ giữa 1 thằng học sinh thanh lịch và 1 thằng nghiện ai lì đòn hơn à? - Tôi hỏi thằng Exdi đang đứng bên cạnh, không biết nó nghĩ gì mà mùi sát khí nồng nặc thế kia. Tất nhiên là sát khí dành cho tay đại ca rồi.

Nó đang say sưa theo dõi trận đấu nhưng vẫn nghe rõ câu hỏi, quay snag nhìn tôi cười man dại không thành tiếng:

- Mày biết rõ điều đó mà!

Thằng này học cách nói nguy hiểm từ ai thế? Kiểu giống cái tay Godi già dặn kia quá, đúng là bị nhiễm rồi. Mà nhắc tới tay Godi X-pít khôn kiếp kia, tôi lại ném ánh nhìn sang chỗ Madi và thấy nó cũng đang chống mắt lên xem "action phim", tai đeo phone nghe nhạc như muốn thêm phần kịch tính.

Quay lại với trận đấu, 2 thằng điên kia vẫn đang ra sức tung đòn hạ đối phương nhưng thể trận chưa ngã về ai. Có lẽ thằng Nodi đã quá xem thường oắt con, không chuẩn bị trước đề lúc vào cuộc rồi mới trắng mắt ra. Nó sẽ thua nếu tôi đoán không sai. Chó nhà đương nhiên chơi không lại sói hoang, đó là bài học thực tế, dù chó nhà có được huấn luyện bài bản.

- Ê, đến lúc rồi đấy! - Tôi kêu mấy tay đầu sỏ trong Badboy, nói gọn nhưng vẫn rất khoái trá.

- Lúc gì chứ? Đang hay...- Con Liên mơ màng nói, mắt vẫn tràn đầy hình ảnh cuộc chiến kia. Đúng là dân cuồng bạo lực không dứt ra được!

"Bốp!"

Phải đánh vào đầu nó mới tỉnh ra, thần kinh có vấn đề mà.

Và một màn xử hội đồng đã xảy ra trước mắt lũ khán giả. Mặc kệ sự bàng hoàng của tụi kia, bè lũ Badboy xông lên tiếp ứng cho đại ca. Phe thằng oắt biết là bị chơi đều nhưng không còn đường khác cũng phải xông vào. Đáng tiếc là trứng chọi với đá thì chẳng khác nào thắng bằng niềm tin. Dòng thác lũ mang tên "bầy sói hoang đảng" mới quét qua một lượt mà đã cuốn bay hết những kẻ đối đầu.

- Giờ tới phiên mày! - 1 thằng trong Badboy cười bảo oắt con, kẻ còn sót lại sau cuộc hỗn chiến.

Trong khi tay Saker phốt đời chuẩn bị tới giờ hành quyết thì chuyện bất ngờ đã xảy ra.

- Dừng lại ở đây được rồi! - Giọng nói đầy đều giả của thằng Godi vang lên và nó bước vào chắn trước mặt thằng nhóc, mỉm cười theo style người lớn.

Ladykiller vào cuộc sao? Cái này lạ, vì lí do gì chứ? Thằng này có máu anh hùng rom hay bỗng dưng đổi khẩu vị, thấy "em" Saker mặt baby dễ xương nên "kết" rồi?

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: So I

1 ngày sắp tàn...

Chút nắng chiều còn sót lại cố bầu vuu đất trời như thể 1 đứa trẻ con không muốn bỏ lại màn phim gay cán đang chiếu dở, từng vệt hồ hững thả mình xuống khoảng sân bóng đang hứng chịu 1 màn mưa lá gầy guộc, khô khốc. Sự im lặng màu xanh bao trùm không gian, nhặt những toan tính mưu mô ném thẳng vào cái góc tối có thừa cỡ lớn trong đầu lũ nhóc ham muốn khích bác nhau, vui đập nhau mà không cần biết mục đích là gì...

Cuộc so tài vô nghĩa của những kẻ vô nghĩa không kém vẫn chưa đến hồi kết...

Sự chen ngang của thằng Godi chết tiệt kia đã làm BadBoy và lũ khán giả ngạc nhiên lăm lăm, im lặng chờ ánh mắt về phía nó chờ đợi 1 lí do.

- Mày chai mặt với con gái rồi nên chuyển sang thích thằng nhóc này hả? - Tôi hỏi nó, xé vụn cái mớ im lặng có tác dụng gây lãng phí thời gian này giờ. Không chém tầm bậy đâu, vì tôi nhận thấy ánh mắt của thằng oắt con khi nhìn về tay X-pít này có gì đó không bình thường, chính xác là nó mất đi cái sự phớt đời lúc nãy. Có khi nào 2 thằng này có "chăm 3 chăm" với nhau không?

- Chuẩn luôn! - Thằng Thuận "bấm nút like" bằng niềm tin ngay, cứ như thể ngày mai là 2 anh chàng này dắt nhau lên xe hoa rồi không bằng.

- Im đi! - Thằng nhóc Saker bình thân bảo bọn tôi, ánh mắt đã trở về trạng thái ban đầu.

Thằng Godi tất nhiên cũng chả bị tác động gì, chỉ vỗ vai thằng nhóc, nói nhạt:

- Nhận thua đi! Mày chưa hiểu hết về tụi BadBoy đâu.

Thằng này muốn cái gì vậy, không dung phán 1 câu sến rền? Thua rồi chứ còn nhận cái gì nữa, tưởng bọn tôi cần lắm à?

- Thua sao được mà thua? Bọn kia chơi trò bí ổi mà đại ca? - Thằng Đạt người mềm nhũn như con thú nhồi bông mới bò tụt dưới cổng lên mà vẫn bức xúc góp ý.

Khoan đã, nó vừa gọi thằng X-pít là gì thế, "đại ca"?

Quá hay! Hóa ra người đứng sau vụ này không phải ai khác mà chính là thằng Godi đều giả và gian xảo kia.

Lũ BadBoy "điếc cũng phải nghe rè rè" nên lập tức bắn cho thằng Godi những tia nhìn rực lửa, thằng Exdi như bắt được đuôi kẻ chủ mưu, lên giọng tố cáo:

- "Đại ca" hả? Hóa ra tất cả vụ đó là do mày! Mày cũng rành quá Godi ha!

- Không phải vậy! Cậu ấy không liên quan. - Madi thấy bạn nó bị xoắn là nhảy vào chém lại ngay.

Nhưng thằng Godi bị rối loạn đầu óc bất ngờ, nó chẳng những không sung sướng vì được ủng hộ mà còn tỏ ra phiền phức, kéo con bé sang 1 bên, mặt không có tí cảm xúc, đoạn làm màn thuyết giáo với BadBoy:

- Tao không làm gì cả. Thằng Saker là người mới đến, nó muốn thử xem BadBoy là cái thể loại gì thôi. Hơn nữa, nó làm cái đó vì bọn mày đã làm cho cái đầu của Madi ra như thế!

Gì kia? Vì Madi nữa hả, càng ngày càng có nhiều người theo chủ nghĩa vì đàn bà. Hết chịu nổi!

- Hey, quen biết gì đâu? Sao lại ... - Madi ngạc nhiên ngó thằng Saker với 1 dấu hỏi to đùng.

- Sao lại không quen? Tớ sẽ là thành viên Ladykiller trong tương lai mà. - Thằng Saker cười cợt rồi quay sang bọn tôi, đổi giọng ngạo mạn pha lẫn ngông nghênh - Và tao nhận thua tất nhiên chỉ vì nể mặt đại ca tao, ok?

Hiểu rồi, vậy là thằng này làm mấy cái chuyện đó chỉ để lấy lòng thằng Godi, đại ca của nó.

- Tao không quan tâm - Thằng Nodi lâu lâu mới phát ngôn hay ho, bắt cần - Làm theo thỏa thuận đi người thua cuộc!

BadBoy tuy đã phá vỡ giao kèo nhưng vẫn cứ ra về ta đây, thằng rồi thì tất nhiên được hưởng lợi. Bệnh hoang tưởng đúng là khó chữa.

- Thỏa thuận cái con v**! - Thằng Saker nghe xong thì kết 1 câu mất d.ay, xong nhỏ 1 cái "phụt" xuống đất tòm hết sức, xoay người bỏ đi. Cũng phải, nó không chấp nhận được chuyện đã bị chơi xỏ mà còn phải chịu bù đắp thiệt hại.

BadBoy còn chưa động đậy thì thằng Godi đã lên tiếng trước:

- Làm theo thỏa thuận đi nhóc!

Quái, thằng này không bệnh vực đàn em sao? Không đứng đi đồng ý với trò chơi bẩn của BadBoy? Nó có dụng ý gì, hay do xem phim người lớn nhiều quá nên bị rối loạn tuần hoàn não, không phân biệt được đâu là người của mình nữa?

Thằng Saker dừng bước ngay, và chẳng cần đợi lâu, nó quay trở lại, đổi thái độ hòa hoãn:

- OK, theo thỏa thuận!

Tự dưng tôi có cảm giác thằng nhóc này có thể làm tất cả vì đại ca, dù thằng đại ca của nó có sai lầm đi chăng nữa. Chả hiểu thằng nhóc này ở đâu ra mà vừa hồ báo vừa trung thành như thế.

- Saker là học sinh mới, vừa du học Mỹ về, học sớm 1 năm nên nhỏ hơn bọn mình 1 tuổi. Nghe nói nó đã cá với Godi là nếu chơi cho BAdBoy 1 vô thành công thì sẽ được gia nhập LAdykiller! - Con Liên bỗng dừng làm nhảm với bọn tôi như cái máy được nạp pin bất ngờ. Ngay giờ nó đang mãi ngắm trai hay sao ấy, đơ như cây cơ vậy.

- Sao mày biết? - Tôi hơi tò mò vì độ nắm bắt thông tin của nó, cũng tự hỏi tại sao nó lại rành đi điều tra profile con người ta như thế.

- Subi kê. Em ấy bảo Saker là 1 người thú vị. - Nó cười đen tối, trở lại làm con điên thường ngày - Ẽm cũng kể với mày rồi mà!

Chắc, ra là Quạ đen, nhưng mà nó lại nhai với tôi lúc nào tôi nhớ mới là lạ. Cơ bản là cũng không cần quan tâm lắm, bây giờ cũng muộn rồi, nên về thôi...

Sau khi nói chuyện sến và thỏa hiệp xong, cả lũ giải tán, con Liên bỗng chạy theo đám Ladykiller, nói cái gì đó với vẻ mặt tí tòn phát sợ.

- Vùi gì nữa? - Thằng Exdi hơi bức bối hỏi con Liên khi nó vừa chạy ào trở về.

- Mời dự sinh nhật, há há! - NÓ cười ồm lên - Thứ 6 tuần này sinh nhật tao!

Sinh nhật nó hả? Sến kinh dị. "Sinh nhật" là 1 từ không có trong từ điển của tôi. Đừng có nói là nhớ ngày sinh bạn bè, ngay cả sinh nhật của tôi mà tôi còn không nhớ, không có thì lấy gì mà nhớ, haha...

- Mời ai? - Tôi tỏ vẻ quan tâm nhưng thực ra chỉ hỏi cho có vậy thôi.

- Ladykiller, mời tất!

- Because star?

- Cho vui!

Con này điên, từ trước tới nay sinh nhật nó toàn chỉ có lũ bạn tâm thần hội đến phá thôi mà, giờ tự dưng mời bọn kia, Madi thì không nói rồi, nhưng mấy cái thằng đó thì...

...

[Sinh nhật...]

Bảo là "cho vui" mà khi mấy thằng cờ hó kia đến, con Liên bầu chặt lấy cánh tay tôi, lăm lăm với cái giọng run lên như con sốt:

- Chết rồi mày ơi! Hình như tim tao đã mất kiểm soát!

Tuyên bố sến vô cùng tận của nó làm em Quạ đen đang ngồi bên cạnh sắc nước, ho sù sù, còn thằng Thuận thì phun nguyên ngụm rượu trong mồm ra.

- Con nào? - Tôi vừa gỡ cái tay đầy móng giả sơn màu cam chói lóa của nó đang cắm phập vào tay mình vừa hỏi. Chẹp, con này cũng bắt chước 2 thằng thiêu thân kia đi bán tim cho thần Cupid hả?

- Không phải con! - Nó đập vai tôi, lăm bằm, giọng háo hức thấy rõ - Tao nghĩ là tao thích 1 thằng rồi mày ạ!

- Là ai? Chị nói xem nào! - Quạ đen hỏi hộp giục, đúng là con nít ranh.

Con Liên lúc này mơ màng như ở trên mây, tay hồn nhiên chỉ vào...Quạ đen.

- Đấy, biết ngay là mày thích con gái mà, lại còn chối! - Tôi nhin cười chọc con Liên.

Cơ bản là với tôi thì nó giống 1 thằng bạn bệnh hoạn hơn là giống con gái, vậy nên tôi nghĩ nó thích con gái. Quạ thì shock lắm, không ngờ chị Liên yêu quý của mình lại là dân les, chẳng nói nên lời luôn.

- Không! - Con Liên cười khổ sở - Đồ điên! Ý tao là thằng anh của Subi kia!

Anh của Quạ đen chính là Godi, mà với tôi thì thằng đó là X- pít. Vấn đề là sao lâu nay con này không thích mà giờ tự dưng đi thích, đây thì muộn à?

- Đừng nhìn tao như thú lạ thế! - Nó giờ tay che mặt khi thấy lũ bạn tròn mắt lên nhìn, kiểu muốn ăn tươi nuốt sống.

Con này đòi đầu thiếu trai, gái cũng lắm mà không thích, lại đi đâm đầu thích 1 thằng sở khanh đều giả không biết đã lừa phỉnh bao nhiêu đứa con gái rồi. Ack, mà nghe cứ như đang tự chữ-i mình ấy, tôi cũng có hơn gì thằng đó đâu, haha...

- Chúc mừng sinh nhật! - Bọn tôi còn đang cười chọc con Liên thì Madi nện cái "cạch" 1 chai rượu Tây lên bàn, nói với giọng không bình thường rồi kéo ghế ngồi xuống.

Hình như nó đã uống rượu ở đâu đó trước khi đến đây, trông chẳng còn tỉnh táo là bao. Nó cười mà 2 mắt lóng lánh 1 nỗi buồn quý quái nào đó, đoạn dí chai rượu vào tay con Liên:

- Hôm nay...sinh nhật cậu, tớ tặng cậu nè, tiệc tàn rồi mở nhé!

Đùa hả? Tặng 1 chai rượu sao? Rồi còn "mở" cái gì nữa, nó uống gần hết rồi còn... Chắc, không biết nó đến đây bằng gì trong lúc say xin như thế này.

- Haha...Nhằm hàng rồi cưng!!! - Subi phá ra cười, có lẽ đã thấy Madi say như thế này nhiều lần rồi.

- Vậy hả? Nhằm... - Madi lại cười, mắt lơ lơ như nghiện, cho tay vào túi lôi ra 1 cái hộp nhỏ màu đỏ trông giống như hộp đựng nhẫn. Chết chưa, nó định cầu hôn con Liên sao? Loạn mất rồi!

- Woa!!! Nhìn đẹp thật! - Cả lũ kháo nhau.

- Ừ, đẹp... - Madi lặp lại như cái máy, rồi cầm chai rượu lên uống 1 hơi...

- Nay này, điên hả? - Con Liên tá hỏa, giật lấy chai rượu khỏi tay Madi, ra vẻ khó hiểu - Cậu có chuyện gì vậy?

-... - Nó không đáp mà chỉ cười. 1 kiểu cười ngô nghê và bất trị y chang mấy tay diễn viên trên phim xã hội đen lúc uống vào.

Chuyện gì đã xảy ra với nó vậy? Mà khoan, tại sao giờ này 2 thằng Exdi và Nodi còn chưa tới? Nếu tôi đoán không lầm thì...

- Cậu làm heartbreaker rồi hả? - Tôi cất giọng đùa cợt hỏi nó.

Heartbreaker tức là kẻ đã làm tan nát trái tim của người khác, kiểu như vậy, ở đây thì ám chỉ nó đã từ chối 2 thằng kia. Có lẽ nào...

Nghe vậy, nó ngẩng đầu lên nhìn tôi, lại tiếp tục cười nhưng lần này có vẻ phớt mặc hơn:

- Không những thế mà còn mất 2 người bạn nữa kia, haha...

Nó làm thật rồi sao? Từ chối mỗi tình sến súa mà 2 thằng bạn "tốt" của tôi "trao tặng"? Không biết trong 2 kẻ đó ai đi nhảy cầu trước. Chuyện hay đây, thành viên BadBoy 1 thời oanh liệt mà giờ lại "lên nóc tú ngắm gà khỏa thân" vì đàn bà. À mà dùng từ "đàn bà" cũng hơi quá, em này mới có 15 tuổi đầu thôi à.

- Rồi 2 thằng đó bảo sao? - Mặc kệ sự phát cuồng của bọn BadBoy đang ngồi đó, tôi hỏi tiếp. Không biết 2 thằng điên kia làm gì để cứu vãn tình thế đây. Thực ra tuy lắm bô nhưng 2 thằng đó chỉ thích có mình con bé này thôi mà. Tội lỗi.

- Nói là... chấm hết...haha...- Nó nói như mê sảng rồi gục xuống bàn ngủ luôn, say rồi.

Trẻ con thời nay rất khỏe, cứ có chuyện gì buồn là nhè rượu mà uống, uống cho say, say rồi ngủ, hết. Chả biết khi thức dậy cái nỗi buồn chết tiệt đó có cạn không?

- Nay, nhìn kia! - Thằng Thuận bỗng bảo cả bọn, đánh mắt về phía cổng vào.

Lấn trong ánh đèn chớp nhoáng màu mè trang trí kì công, lấn trong mớ âm thanh bùng ra từ cây dương cầm phím trắng phím đen 1 bà chị nào đang chơi là 1 thằng say đang đi vào. Cái dáng vẻ rất ngẫu, sát khí tỏa ra nghi ngút. Nếu không phải quá quen với cái mặt nó rồi thì bọn tôi sẽ tưởng thằng tâm thần

nào sống trại. Vâng, kẻ đó chính là Exdi, có vẻ như nó đến đây không phải để chúc mừng sinh nhật.

Nhìn theo hướng nó đi tới, bọn tôi bắt gặp thằng Nodi đang ngồi tự lự trong 1 góc khuất của quán, xung quanh là mấy đứa bạn con Liên mời tới.

- Ê... thằng Exdi muốn cái gì vậy? - Con Liên đứng bật dậy, giọng hoang mang khi thấy thằng Exdi ngày càng tiến sát chỗ đại ca hơn.

- Đánh người! - Quạ đen trả lời 1 cách hưng phấn.

Quạ vừa dứt lời xong cũng là lúc 1 âm thanh ngẫu không kém cái mặt thằng Exdi vang lên: "Bốp!"

Headshot.

Đó là 1 cú đấm bất ngờ... 1 cú đấm tràn đầy cảm phẫn và men rượu.

Thằng Exdi dấm ĐÁM vào mặt đại ca nhà ta - 1 hành động "dũng cảm" và ngu dốt chưa từng có trong lịch sử BadBoy. Nguyên do ít nhiều gì cũng xuất phát từ 1 kẻ đang say giấc nồng với cái bàn kia...

Sau những ngày nắng không lành là 1 ngày mưa êm ả. Mưa trắng bạc giăng phủ đất trời, ôm ấp màu đỏ của ngôi trường như 1 bàn tay lộng hành ma mị. Tiếng mưa ham hố nuốt chửng cả tiếng nói cười vọng lại từ đầu hành lang. Những hạt mưa to rơi xuống khoảng sân bê tông cứng nhắc, vỡ tung ra và nhảy lên như mô tả 1 vũ điệu buồn cười của loài ếch nhái.

Mưa, chả có gì là lãng mạn mặc dù niềm ký ức của một thằng máu lạnh luôn ướt đẫm những mưa... Chỉ có những đứa dở người mới thích ngắm mưa rồi nói tâm bậy, con Liên là 1 ví dụ:

- Chắc ông trời đang an ủi tao vụ sinh nhật hôm qua!

Vâng, có lẽ ai cũng đoán được cái màn bạo lực tối qua đã phá hoại cái bữa tiệc mừng nó lên 15+ như thế nào. Tuy không đánh nhau loạn lên nhưng 2 thằng Exdi và Nodi đã làm biết bao khách mời của bạn tốt phải tránh xa.

Thằng Nodi là 1 kẻ đều giả, đúng chất đại ca BadBoy khi không hề phản công lại thằng Exdi trước mặt mọi người mà lặng lẽ gọi đàn me chuẩn bị cho nó 1 trận vào 1 ngày đẹp trời trong tương lai gần. Có lẽ không muốn bị ăn đòn sớm nên chiều nay thằng Exdi không đến trường. Thằng Nodi cũng chuồn nốt, để lại cho tôi 1 tin nhắn láo toét: "Tao bận không đi học được". Khỏi phải nói 2 thằng này thâm tới mức nào.

- Uống say rồi nhè đại ca mà choảng, hết nói! - Thằng Thuận vừa tung đồng từ vụng Anh Văn vừa cảm râm về vụ tối qua.

Phải, chuyện tối qua là do Exdi "giận cá chém thớt", xông vào đấm thằng kia mà không cần biết lý do là gì.

- Không biết hôm nay heartbreaker có đi học không nhỉ? - Con Liên chợt hỏi - Ra chơi rồi mà sao không thấy bay qua lập sóng bài?

Có khi nào em đó ở nhà ôm con Chó Diên mà ngủ rồi không? Trời mưa to thế này, tối qua nó lại uống như điên thế. Tuy nhiên cũng cần phải đi hỏi thăm xem nó ra sao rồi, dù sao nó cũng có công trong việc "hại đời" 2 thằng bạn "thân" top đầu của tôi.

Lớp 10 Anh giờ ra chơi mà vắng ngắt, trái ngược với sự ồn ào vỡ chợ ở lớp Lý. Màn hình máy chiếu mở 1 cái trang Wikipedia tiếng Anh to đùng và 5 mạng đang chống mắt lên đọc. Số còn lại ngồi ôn bài hoặc đọc sách, chìm vào không gian riêng, chỉ có duy nhất 1 cái bàn gần cuối lớp là ngoại lệ - có 1 con bé đang ngồi chơi trò xếp nhà bằng bài là Madi và 1 thằng cò hó vừa nghe nhạc vừa liếc con bé, đó là X-pít.

Bọn tôi đã hiểu tại sao 8 lớp Badboy được ganh tỵ vì sự đoàn kết như thế.

Cảnh vật lớp Anh đủ sức để thằng Thuận xuất-bệnh-thành-thor:

"Bước đến 10 Anh bóng xế tà

Chẳng có gì khác bãi tha ma"

Nó chưa đọc xong thì tất cả học sinh trong lớp đã ngẩng lên, ném vào 3 thằng BadBoy là nó, tôi và Liên 1 đồng ngạc nhiên. Hình như đã lâu bọn tôi không bước chân vào cái lớp này, ai bảo BadBoy ham mê bài bạc làm gì.

- Sang chơi bài với tớ hả? - Madi có vẻ vui khi thấy 3 thằng nghiện bài hay nói cách khách là đồng loại của nó xuất hiện.

- Cậu nghĩ tội này còn tâm trạng đó không? - Tôi chả màng niềm vui trẻ con của nó, đập 1 câu có khuynh hướng lạnh lùng, trở lại về công công thường ngày.

Không phải tôi trách gì nó, chỉ là để giữ lại sự đoàn kết cho BadBoy, phải đi kết tội nó thôi. Tội đã làm 2 tay đầu đàn trong bọn cắn xé nhau. Hình như đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với nó theo kiểu hơi nghiêm trọng thì phải, những lần trước toàn là chọc ghẹo đùa cợt thôi. Vậy nên điều đó rất có công dụng làm nó ngờ ngác rồi tối mắt lại như là đã gây ra tội tày đình gì thật, khẽ nói:

- Tớ xin lỗi...

- Xin lỗi thì được cái gì? - Thằng Thuận cười chế giễu, vẫn theo style coi thường kẻ phá hoại tình "anh em" trong hội.

- Thôi bỏ đi, không phải lỗi tại cậu! - Tôi mặc kệ thằng Thuận, bảo với Madi ra về khoan dung. Ờ mà cũng có do nó đâu, ai bảo 2 thằng kia tự đâm đầu vào lưới làm gì?

Nó đứng dậy, rụt rè đề nghị:

- Ra ngoài với tớ 1 lát được không? Tớ có chuyện cần nhờ...

- Okay.

Từ hành lang lớp Anh nhìn xuống có thể thấy những bông hoa nhỏ xíu nép mình trong lá, cố tránh mưa nhưng ướt như mấy con chuột lột. Madi bảo có chuyện mà đứng im im 1 hồi như đề từ giữa 1 cái gì vô hình, xong mới quay sang bảo tôi:

- Xin lỗi, lẽ ra tớ không nên chơi với BadBoy! Tớ đã gây ra quá nhiều phiền phức!

- Không phải lỗi của cậu, đừng nghĩ thế! - Tôi phủ nhận ngay. Cái con nhóc này, sao lại đi rước hết tội lỗi lên đầu vậy kìa, phong cách đổ lỗi cho người khác của nó đâu rồi?

- Tớ sẽ không...làm phiền...các cậu nữa đâu... - 1 giọt nước mắt lăn dài xuống má nó, nó quẹt nhanh đi và cố gắng nói tiếp - 1 đũa chuyen gây rắc rối như tớ...không đáng để Exdi và Nodi phải bận tâm...Cậu giúp tớ khuyên họ nhá!

Sến kinh hoàng

Ý tôi không phải là nhạo báng gì nó, nhưng nó suy nghĩ có tiêu cực quá không? Vì bắt đầu từ chối 2 người thích mình mà nghĩ chơi với BadBoy luôn, đúng là con nít thích quan trọng hóa mọi chuyện.

Tôi định bảo nó là "Tự đi mà khuyên, tớ không phải đàn bà làm sao khuyên được!" nhưng thấy hơi ác vì nước mắt nó cứ chảy. Con gái đúng là thích làm dụng nước mắt, dù chuyện chẳng có đáng gì, tôn thờ tình bạn thì sao, có nhất thiết phải tự trách mình như nó không?

Mà nó cứ khóc như thế khó chịu thật, tôi chả nói nữa, tự dung dùng mấy ngón tay nhẹ gạt đi những giọt nước trong suốt đang lăn xuống khỏi mắt nó. Và lần đầu tiên tôi đối diện với đôi mắt đầy lệ đó, bất giác nhận ra đây là 1 thứ đẹp chưa từng thấy. Đôi mắt vốn dĩ đã cuốn hút của nó bây giờ càng trong hơn, long lanh và ma mị, cất giấu trong đó vẻ đẹp của nỗi đau và nỗi mất mát mơ hồ. Vẻ đẹp của 1 cái gì đó rất mong manh, thánh thiện nhưng cũng rất lì lợm và ma mãnh, đứng ra thì là 1 thứ gì rất gây nghiện, có lẽ thế. Suýt chút nữa tôi đã làm 1 việc điên rồ nếu mấy thằng ki đà không xuất hiện.

- Mày làm gì mà bạn tao khóc thế hả? - Thằng Godi có vẻ khó chịu, cất tiếng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Những trò chơi mới đúng chất BadBoy

Thằng đó vừa dứt lời xong thì Madi dù đang buồn nhưng vẫn thanh minh ngay:

- Không phải! Không liên quan tới cậu ấy đâu.

Còn mấy cái mặt của bọn lớp Anh, con Liên và thằng Thuận lộ ra thì biểu hiện sự tò mò đến phần khích vì thấy cảnh "sát nhân máu lạnh" đi lau nước mắt cho 1 đũa con gái. Sến kinh dị.

Thằng Godi kéo Madi vào lớp, không quên khuyến mãi cho tôi ánh nhìn nguy hiểm, không biết nó đang mơ tưởng biến tôi thành món gì để tọng xuống họng nữa. Hình như nó đoán được có thêm 1 con thiếu thân đâm đầu vào lưới tình của bấu vật Ladykiller. Nhưng nó sai rồi, tôi chả thích con bé đó đâu. Gì chứ, 1 đũa vừa trẻ con, vừa mọt ướt, vừa có ý nghĩ mù quáng như Madi không phù hợp để chia sẻ cái gọi là tình cảm, mặc dù nó cũng thú vị. Với tôi, bọn con gái ngoài mẹ ra chỉ là 1 lũ tầm thường, nếu sau này tôi có "thích" ai thì cũng chỉ là 1 thú vui, 1 đam mê thôi, hoàn toàn không phải là tình yêu, ok?

...

- Tao buồn quá! - Con Liên không lo về lớp học, cứ ngồi đeo bám lớp tôi mà rên rỉ như con khỉ. Có lẽ nó lo cho sự tan đàn xẻ nghé của BadBoy vì 2 thằng Exdi và Nodi đã làm gương cho hình tượng "lầu lâu có 2 con trâu bị điện giật" cắn xé nhau toi bời.

- Thì đi đi! - Cả tôi và thằng Thuận cùng cười mạn đại bảo nó. Ấy chết, sao dạo này tôi bị lây bệnh thằng này vậy nhỉ, có cùng suy nghĩ mới sợ chứ!
- Đi đâu? - Con Liên ngờ ngác cộng với dè chừng hỏi lại.
- WC chứ đâu, "buồn" mà! Haha... - mấy thằng khác hiểu nên bon chen cười ầm lên.

Đã vậy, em Ly hoa khôi còn nhiệt tình ném cho con Liên bịch khăn giấy loại tốt, khỏi cần nói công dụng của nó là gì.

- ĐỒ ĐIÊN!!! - Con Liên vừa tự đập tay vào đầu vừa gào lên như phát đại đến nơi, vật vã giải thích - Buồn là buồn đau ấy!

Nhưng nó chưa đủ trình để cãi cùn với lớp tôi, nhất là khi cái lũ này đã yêu tha yêu thiết cái trại tâm thần, tình yêu đó là vô tận, không có đối thủ, thằng Thuận là kẻ đi đâu, tình bơ đáp lại:

- Ờ, vừa "buồn" vừa "đau" mới có nhu cầu đi WC! Nhanh lên kéo ô nhiễm lớp tao!

Cả lớp lại phá lên cười hô hô hừ hự rùng rợn làm ai đi ngang qua cũng chảy mồ hôi lạnh, thiếu điều chạy mất dép không dám nhìn lại. Con Liên hết chịu nổi bèn đứng phắt dậy, đôi giọng nghiêm trọng, cắt cái xoẹt màn đùa cợt vô bổ:

- Ừ cứ cười đi, 1 lũ thú hoang! Bọn mày không lo cho thằng Exdi sao hả? BỌn mày nghĩ đại ca sẽ tha cho nó sao?

Thấy con Liên bức như con mực rồi, lớp Lý đành trở về làm người-bình-thường, thằng Hải lớp trưởng bấy giờ đã thành thành viên BadBoy làm mặt nghiêm túc nói:

- Đương nhiên là lo rồi, nhưng tao nghĩ đại ca là người rộng lượng, không chấp đàn em đâu!

Đúng, rộng lượng lắm, rộng lượng tới mức nó sẵn sàng cho Exdi 1 vé trọn gói đi du hành khám phá vẻ đẹp tiềm ẩn huyền bí của nghĩa địa, xem múa rối bởi mấy bộ xương người, còn khuyến mãi thêm 1 suất nhà nghỉ 5 sao chất lượng cao mang tên Địa ngục bên cạnh dòng Suối vàng ru giấc nghìn thu. Quá hời cho mấy thằng chán đời!

Nếu như bọn thành viên mới như thằng Hải có EQ âm thì bọn thành viên lâu năm tất nhiên EQ cao hơn, khoảng bằng 0, gật gù còm men:

- Còn bọn tao nghĩ đại ca sẽ trị tội nó, nhưng chắc không đáng kể đâu!

Não bọn này để quên ở nhà hoặc đi bảo hành hết rồi hay sao ấy. Con Liên nản quá chạy lại đập bàn tôi cái "rầm", hỏi chân thành:

- Nếu phải chọn giữa đại ca và thằng Exdi, mày sẽ chọn ai?

Thật là hại não, sao dạo này tôi toàn gặp mấy vụ sến sò vậy nè, chắc bị thằng nào thấp hương lên hũ gạo nguyên rùa rồi.

Nhưng con Liên hỏi vậy không phải là không có lý, vì sẽ đến lúc thằng Nodi vì cái lòng tự trọng cao hơn cây sào nhà nó mà chơi thằng Exdi 1 vố. Và khi đó, bọn đàn em sẽ phải đứng trước 1 sự lựa chọn khó khăn: biến thằng Exdi thành món cây tơ hay heo quay?

Đùa đấy, sự lựa chọn đó là sẽ ủng hộ thằng Exdi hay tẩy chay nó.

- Cảm ơn, tao không có nhu cầu xài Neptune. - Tôi đáp 1 câu vô thưởng vô phạt rồi lại cầm đầu cầm cổ đọc tiếp quyền "Ngày dài hơn thế kỉ" cũ xi tưởng thời phát là nát buom trên bàn.

Chưa phải lúc để nghĩ đến sự lựa chọn tào lao đó, việc cần làm bây giờ là đắm đầu vào học và cứu vãn vị thứ lớp, chứ điểm học tập cao chót vót mà hạnh kiểm khá cũng coi như không. 8 lớp BadBoy tuần nào cũng đứng nhất từ dưới lên nhưng đã đến lúc đảo lại từ trên xuống rồi.

- Không giống đâu! - Con Liên cười khò, lau trán soàn soạt như thể nói chuyện với lớp tôi làm nào nó hoạt động đến mức chảy quẹo thành mồ hôi luôn á.

- Thì mày bắt tao chọn còn gì?

- Ý tao là mày ủng hộ ai ấy, hức! - Nó vẫn kiên nhẫn không chịu buông tha.

- À... - Tôi gật gù ra vẻ hiểu rồi phẩy tay như đuổi ruồi - Kệ bọn nó đi, cùng lắm tao sấm đèn cây, mày mua xôi đi cúng!

- Còn hòm? - Em Ly nhúng mũi vào, lại phát bệnh rồi.

- Khỏi, lấy lá cây bọc lại, vừa nhanh gọn vừa đỡ tốn tiền! - Thằng Thuận vuốt bộ râu vô hình trên cằm, gật gù như thể Tống Giang Lương Sơn Bạc không bằng.

kể ra tình cảm bạn bè dành cho 2 anh tay đầu đà của BadBoy thật cảm động đến rớt nước mắt. Vậy mà con Liên vẫn chưa chịu thỏa mãn, vò đầu bứt tóc như mụ Cầu Thiên Xích, chỉ thiếu điều phun hạt tảo vèo vèo nữa thôi.

Tôi sợ nó giật kinh phong mà chết nên không đùa nữa, bảo cả lũ trời đánh thánh đâm kia đi gọi đại diện 7 lớp đến nghe "đọc truyện đêm khuya". Con Liên nghe có trò mới là hăng lắm, xách dép chạy trước thiên hạ, con này chắc chắn cùng 1 trại với thằng Thuận.

- Lớp Toán đâu? - Tôi chán ngán hỏi nó sau khi đại diện 6 lớp kia đã có mặt mà lớp Toán không có mống nào. Chẳng lẽ bọn này bị đột quy tập thể cả rồi?

- Mà không thấy mưa hay sao mà hỏi? Lớp Toán học ở tít bên dãy phòng thí nghiệm, bắn súng đại bác còn không tới! - Nó lại nhai.

- Điện thoại mà để làm cảnh hả?

- Tồn tiền. - Nó tỉnh bơ như trái mơ.

- Thì nhá máy! - Thắng Cường thấy có đũa theo chủ nghĩa ky bo giống mình liền mách nước.

Ai dè con Liên còn "cao thủ" hơn, cười giăng giăng như thể chứng minh mình là thiên-hạ-đệ-nhất-hà-tiện:

- Thôi đi, nhá bọn điên khùng đó bắt máy ngay, 1 giây là mất cả khối tiền rồi. Cho nên tao vừa gửi "đề nghị gọi lại", haha.

Không thể đỡ nổi bọn này, trời mưa chứ có nắng quá đâu mà lớp Hóa phải đi tranh giành chức quán quân môn "tâm thần học" với lớp Lý vậy kia?

- Mà đem tiền cho gái hết rồi hả em? - Thắng Thuận so độ điên không nổi nên chuyển sang đá xoáy con nhỏ.

- Cho trai. - Con Liên đĩnh chính lại, cười nham nhở.

Ờ, mà cũng chả biết cái vụ con này tuyên bố "cảm" thằng X-pít cò hó là thật hay giả, chả biết đâu mà lần. Con gái vốn đã rắc rối, con gái mắc bệnh điên càng rắc rối hơn, thôi thì phó mặc cho ông trời vậy, chấm hết.

Sau một hồi vật vã thì lớp Toán cũng mò sang đông đủ và thằng Hải đứng ra phát ngôn thông báo kế hoạch tôi vừa nghĩ ra:

- Như các bạn đã biết, để xứng đáng làm người "dọn xác" cho đại ca và Exdi, chúng ta cần phải làm người lương thiện, mà muốn làm người lương thiện thì không thể chấp nhận hạnh kiểm khá được. - Nó xoay 1 vòng như thể múa bale xong chém tiếp - Cho nên từ mai, 8 lớp chúng ta sẽ quyết tâm leo lên chiếm vị trí đầu của trường về điểm thi đua!

Cả lũ nghe ông hưởng ứng ngay, dù gì cũng đã đến lúc suy nghĩ tới việc "mòng hóa" da mặt mỗi giờ chào cờ rồi. Hơn nữa, sắp thi học kì, cần phải trở lại làm học sinh chăm ngoan.

Thế là từ hôm đó, với 1 tinh thần nhiệt huyết cao của tuổi trẻ...trầu, theo châm ngôn: "Khả năng vô hạn bệnh hoạn vô biên", 8 lớp đã hoàn thành xuất sắc kế hoạch chiến lược được vạch ra. Kế hoạch đó được soạn thảo qua tay bọn con gái như sau:

[_ Kế hoạch A: Làm "người lương thiện".

+Mục đích cao cả: Không bị trừ điểm

+ Cách thức tiến hành: Đi học đúng giờ, học theo Ninja trèo tường vào nếu trễ (bị hàng rào đâm toạc quần rắng mà chịu) hoặc bịa lí do tầm xạo bá láp như nhà có chuyện để bịp giám thị mà vào lớp (ưu tiên mấy màn khóc lóc nước mắt nước mũi); không được nghỉ học, trừ trường hợp bị dịch bệnh cần quét như lở mồm long móng, H1N1, phát ban nổi ghẻ...; chuẩn giờ không được để lại dấu vết; trong giờ học phải tập trung nghe giảng, đũa nào ngủ gật thì đũa bên cạnh có quyền cào, cẩu, véo, cắn xé tùy thích miễn sao nó tỉnh dậy là ok; trong giờ học phải phát biểu ý kiến cho sôi nổi (đừng chém gió thành bão bay cả bàn giáo viên là được)...

+ Lưu ý mang tính "sống còn": uống thuốc đúng giờ, đúng thuốc, đúng liều lượng để trong giờ học không nổi điên bất ngờ, ai thiếu thuốc liên hệ Thủ quỹ đại gia của lớp.

_ Kế hoạch B: từ người lương thiện tiến lên làm người tốt.

+Mục đích cao cả: Cộng thêm điểm thi đua cho lớp.

+Cách thức tiến hành: Đăng kí làm việc tốt cho trường như quét dọn sân trường (dù lỡ tay đổ rác xuống cống), dán sách cho thư viện (nhưng sách cũ quá dán vào càng rách, kết quả là dán cả quyển luôn cho chắc ăn), quyên góp tiền ủng hộ quỹ từ thiện (mỗi tháng 500VNĐ, đùa đấy, cũng khá nhiều)...vân vân và mây mây...

+ Vẫn có lưu ý: uống thuốc đều đặn, ưu tiên thuốc có công dụng lâu dài vì trong quá trình làm việc tốt có thể xảy ra hiện tượng thoát mồ hôi, dẫn đến mất cân bằng sinh lí và gây giảm công dụng của thuốc.

_ Kế hoạch C (quan trọng nhất): Làm người xấu

+Mục đích cao cả: Hạ điểm các lớp khác.

+Cách thức tiến hành: ...(bí mật)

+Lưu ý: Không cần uống thuốc, cho thoải mái phát bệnh vì có câu : "bệnh vào sáng tạo ra".

Xác nhận: Hội trưởng hội bi ỏi - Công Tăng Tôn Nữ Bành Nguyễn Thị Bưởi, *đóng dấu cộp cộp*.....]

Vâng, kế hoạch C bí ẩn đó được thực hiện vào bất kì lúc nào có thể, không theo 1 phương thức cố sẵn nào vì nó tùy thuộc vào độ sáng tạo và vô liêm sỉ của mỗi người. và bây giờ thì chúng tôi đang phát huy độ "bệnh" đó đây.

"0167xxxxxxx, 0122xxxxxxx...", lưu số điện thoại của các thầy giám thị vào xong, bọn tôi chia nhau ra hành động: chơi đều khối 10. Những đứa con hoang đảng đi vòng vèo 1 lượt, tới lớp nào cũng xông vào ngó ngang ngó dọc 1 hồi, sấm soi kĩ lưỡng. Thấy lạ, thằng Saker lớp Sinh, đối thủ hôm trước tò mò:

- Bọn mày mới xông trại ra hả?

- Hê hê, đi tham quan thôi mà! - Thằng Thuận cười ngây ngô - Nóng thế, nổi mụn bây giờ!

- Mụn đâu mà nổi được? - Con Liên bảo chữa như thể bệnh vực thằng nhóc đó, xong liền cười đều giả - Da mặt dày quá sợ mụn mọc không có nổi!

- Há há há há... - Cả bọn cười rú lên. Chắc, đây là hậu quả của việc miễn uống thuốc.

Thằng Saker không có vẻ tức nhưng vẫn đi tới gây sự. Tội đẩy nó lui 1 tẹo, cười ẩn ý:

- Đẹp đấy!

- Gì? - Nó chả hiểu cái con khi gì.

Tất nhiên, vì điều mà tôi khen đẹp chính là...số điểm lớp nó sắp bị trừ. Và đây là kết quả:

- A lô, thầy ạ, lớp 10 Sinh có 5 bạn hút thuốc, 10 bạn đánh bài, 4 bạn không đeo bản tên phù hiệu! - 1 đứa con gái thuộc BadBoy kẻ lẻ vào điện thoại với thầy giám thị nổi tiếng nghiêm khắc nhất trường.

Và bọn khác cũng lộ vẻ yêu ra, tiếp tục với các thầy giám thị khác:

- A lô, em chào thầy ạ, lớp 10... không có khăn bàn, bình hoa, lớp 10...có đánh nhau, lớp...có...bạn không mặc đồng phục...

Bạn nghĩ đúng rồi đó, chúng tôi đang làm nghĩa vụ cao cả của những kẻ mách lẻo chuyên nghiệp, tố cáo hết những lỗi mà bọn lớp khác phạm trong khi thầy giám thị chưa soi hết được. Thầy nhờ vậy mà có thể "diệt tận gốc" các mầm mống vi phạm nội quy và nhờ đó điểm thi đua của bọn nó tuột dốc không phanh, à không, tuột xuống tận địa ngục mới đúng.

- Quá tuyệt! - Thằng Nam cười khà ỏ khi tuần đầu tiên chơi trò bi ỏi, 8 lớp BadBoy đã vươn lên vị trí từ 1 đến 5 (có 1 số lớp trùng vị thứ) toàn trường. Và cò thi đua đồ chóit đập cửa xông vào, nhảy lên bàn lớp Lý ngồi chễm chệ lần đầu tiên... Nếu như kế hoạch C làm điều đúng bọn khối 10 bị chơi đều thì kế hoạch A và B làm bọn khối 11 và 12 tụt lại phía sau (khối 12 lo học không có thời gian làm việc tốt, khối 11 có nhiều thời gian hơn nhưng không bằng khối 10, nếu ai đó muốn biết).

Thừa thắng xông lên, BadBoy lại chơi tiếp trò mới: lớp nào không chơi bài thì đem bài vào nhét, không chuẩn học thì rù rê bọn nó chuẩn....tóm lại là từ tố cáo chuyển sang "gấp lửa bỏ tay người" trắng trợn mà chưa có thằng nào dám lên tiếng, nhờ vậy mà BadBoy vẫn giữ ngôi đầu bảng từ bây giờ cho đến hết học kì I và cả sau này. Những vị thầy Chủ nhiệm 8 lớp đó bị qua mắt trót lọt nên vẫn tin rằng bọn học trò yêu quý như con của thầy đang dần trưởng thành về mặt nhân cách. Tội lỗi thật, nhân cách của bọn này thành dè rách hết rồi còn đâu, haha...

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Trước câu nói sặc mùi huyết chiến đó của thằng Nam, bọn ủng hộ đại ca lập tức ồ lên đồng ý ngay. Thực ra thì trước đây trong BadBoy đã xảy ra một số vụ "thanh trừng" nhau như thế này, chỉ khác một điều là hôm nay, thằng Nodi không còn được ủng hộ nhiều như ngày xưa do cái bệnh-dậy-thì kinh hoàng của nó. Và điều đó có nghĩa là một số thằng không muốn nhìn thấy cảnh Exdi bị "xử" mặc dù người sai là Exdi. Khoảng thời gian chơi bời với nó vui vẻ bao nhiêu thì khi nhìn thấy cái cảnh này phải xảy ra, bọn thằng Thuận, thằng Hùng, Cường... cảm thấy đau bấy nhiêu. Tuy nhiên, cái tình bạn lâu năm giữa bọn này với đại ca rất dày và sâu đậm, cộng với sự cứng rắn như đinh rét của lý trí đủ để bọn nó làm ngơ với Exdi, chọn cách bỏ ra ngoài. Con Liên thì khác, nó nắm chặt hai tay, bặm môi nhìn thằng Exdi một cách tức giận và thất vọng. Nó đã làm gì chứ, khuyên can Exdi hết lần này đến lần khác, thậm chí dám chống lại đại ca, vậy mà nó được con khi gì đâu. Đời đẹp. Quá đẹp. Nó đưa cho thằng Nodi một ánh mắt năn nỉ cuối cùng nhưng bị bỏ đều, bèn đi ra ngoài luôn, trước khi bòn rút vài giây để làm vài cái việc cao cả là làm bầm chửi rủa và do dự.

- Muốn làm gì thì làm nhanh đi! Tao sẽ không phản kháng! - Thăng Exdi cười khẩy nói với cả bọn, chân nó duỗi duỗi như thể đứng đợi này giờ mới làm rồi. "Không phản kháng" cơ à? Xem ra nó còn một chút nơ ron thần kinh động lại trong não, định làm thế để bọn kia nương tay chứ gì, hay vì niềm vui sướng được hàn huyên với mấy "em" y tá làm nó sung sướng đến không còn muốn làm gì nữa?

Thăng Nodi lại theo thói quen đưa mắt sang nhìn tôi như tìm kiếm một sự đồng cảm, hoặc chống đối gì đó, nhưng khổ một nỗi là tôi không mấy quan tâm đến cái vụ sến kinh dị này. Mấy thằng đàn bà, làm gì làm nhanh cho rồi, cùng lắm cho thăng Exdi nằm viện vài ngày thôi mà, bày đặt tình nghĩa này nọ, mệt!

- Tùy ý đại ca, vụ này thăng Exdi sai mờ. Nhưng sau hôm nay, tao hy vọng bọn mày vẫn là bạn, ok? - Tôi vừa cầm viên billard gỗ cóc cóc giết thời gian vừa nói băng quơ. Nghe có vẻ vô lý nhưng theo luật BadBoy, cái gì qua rồi thì phải để cho nó qua hăn, không "ợ" lên nhai lại như trâu bò nữa, trừ khi có chuyện gì to tát xảy ra. Chỉ có điều không biết xác suất để hai thằng này không-làm-động-vật-nhai-lại có vượt qua được con số không tròn vo xinh đẹp hay không?

- Ừ, bạn tốt chứ! - Thăng Nodi cười nửa miệng theo xì tai cờ hó. Nó búng tay cái "tách" ra hiệu cho tụi đàn em, mắt ánh lên một niềm vui man dại.

Và cái gì đến cũng phải đến, đại khái là một màn đánh hội đồng không có sự phản kháng, giống như mấy con bò điên lên con húc một con trâu bị tê liệt vậy. Tôi ngồi nhìn cái cảnh đó mà thấy có chút tội lỗi. Đừng hỏi tại sao tôi không can ngăn! Tôi tôn trọng sự tự do lựa chọn của bạn tốt mà, với lại nó ư có thích "được" thương hại. Thăng Exdi vốn từ nhỏ đã ít khi được lựa chọn. Bố mẹ nó ly dị, nó không có quyền chọn người giàu hơn để đi theo. Bố nó lên xe bông lần hai, nó không được chọn cách đâm vào mặt bà hồ ly tinh đã cướp ông ta khỏi cái chôn nó gọi là nhà. Mẹ nó lấy chồng khác, nó cũng dèch có cái quyền lôi thằng con hồn láo của bà và ông dượng ra nện một trận. Cho nên "thương hại" là một thứ khôn nạ.n top đầu trong mớ cảm xúc hỗn loạn người đời đem đi ban phát và cho rằng đó là ý nghĩa, ok?

Tôi còn đang nhớ lại cái quá khứ huy hoàng của một trong hai thằng bạn "thân" nhất thì nghe cái iphone trong túi rung lên, bèn lôi ra xem. Tin nhắn của con Liên: "Ngăn tụi nó lại đi, xin mày đấy!".

Ngắn gọn, sến, thâm thiết, đó là phong cách của con Liên mỗi khi bị bán loạn tâm can. Nó lại điên cuồng quan trọng hóa mọi chuyện lên để làm cái khi đột gì vậy kia? Tôi cá nó lại ngồi một góc nào đó ở ngoài kia và đắm ăm ăm vào một cái gì cứng cáp đến trầy xước cả hai tay, đồng thời tưởng tượng đó là cái bao cát mềm mại.

"Tao không rảnh đi nhặt sẹo", tôi nhắn lại, hy vọng nó sẽ hiểu được và thôi cái trò tự dẫn vật đi. Không biết từ bao giờ, tôi mơ hồ cảm thấy nó ngày càng yếu đuối và sợ hãi một thứ gì đó, không giống với con điên bất cần mà tôi quen trước đây. Hình như càng lớn lên, càng già đi, con người càng cảm thấy mọi thứ trôi tuột qua lòng bàn tay, tan biến vào một cõi chết tiệt không tên không hình hài nào đó, rồi họ tức giận, chán ngán, đau đớn, cố gắng níu kéo. Và họ thay đổi, một cách khó lường.

"Ok", tin nhắn cụt ngủn của con Liên, báo hiệu một sự bất lực.

Nhưng đằng sau sự bất lực là một trò rất đàn bà, nó gọi cho người-mà-ai-cũng-biết-là-ai đến "dọn dẹp", ok, đó là Madi, tức "mầm tai họa" của BadBoy. Nàng ta đến khi mọi chuyện đã xong, chỉ còn lại tôi và thăng Nodi ngồi ôn lại kỉ niệm xưa bằng mấy ván billard vui tay. Mặt nghiêm trọng, mắt đầy sát khí và tổn thương, Madi bước vào làm bầu không khí lạnh lẽo về đêm càng thêm ghê gớm. Có vẻ như lần này nó đã chịu hết nỗi vì biết bạn tốt của nó bị xử nặng. Hai thằng bọn tôi đưa mắt nhòm nó, chờ đợi một sự đòi hỏi sự công bằng chết tiệt. Thăng Nodi có vẻ bất ngờ khi nó ập đến bất thành linh như ma.

- Chỉ một câu thôi, tớ thực sự thất vọng về cậu, Nodi, à không, đại ca vip pro của BadBoy ă! - Chẳng cần im lặng tỏ ra nguy hiểm, con bé vào đề ngay với một sự nhạo báng kinh dị, nhấn mạnh hai chữ "vip pro".

Chắc, hóa ra lúc nãy con tức lên, "chú hề" này cũng có biệt tài giết người bằng lời nói chả kém ai. Con người mà, chẳng có ai là hiền lành, vô hại tuyệt đối, trừ ...trẻ sơ sinh.

Thăng Nodi sau vài giây ngớ người, liên lấy lại vẻ bình tĩnh, ít ra thì sau sự tiếp xúc nhiều với Madi, nó đã phần nào hiểu được tính cách của con bé, và nó không còn hy vọng gì vào mối tình mù quáng nhưng chân thành của mình nữa, cười nhạt:

- Rồi sao? Xem tớ là người xấu, nghi chơi, căm thù, đúng không?

Madi nghe vậy thì cũng người ngạc nhiên, có một cái gì như sụp đổ trong đáy mắt nó. Nhưng rồi nó bỗng quay mặt đi chỗ khác, cười không thành tiếng, sau đó mới nhìn lại thăng Nodi, hỏi bằng giọng chán nản:

- Tình bạn giữa cậu và Exdi bấy lâu nay là giả chứ gì?

Thăng đó không trả lời, chỉ cười khẩy với một vẻ đáng ghét rõ rệt hiếm có. Hình như, đã đến lúc nó để cảm xúc chi phối lý trí, và lộ rõ bản chất của mình.

- Là thật, nếu không có sự xuất hiện của cậu! - Tôi này giờ ngồi xem kịch hay liên chen vào. Thăng Nodi đã muốn bộc lộ bản chất thì tôi cũng nên giúp nó diễn đạt cái sự kinh khủng của nó vậy.

Thăng Nodi cười tươi hơn sau câu nói của tôi, và bằng một vẻ đều giả đích thực, nó bất ngờ đưa tay vuốt má con bé. Như thể thèm khát lâu năm. Mắt mặt quá đi BadBoy oi!

- Tránh ra! - Madi hết tin nổi vào cái chuyện này, nó gạt tay thăng đó ra ngay và luôn, đồng thời trong mắt ánh lên một sự ghê tởm.

Chà biết thằng này định làm cái gì nữa đây, cái cách nó đối xử với tình yêu to lớn đây hả? Đùa cợt, trêu ngươi, hay chà đạp?

- Cậu thay đổi rồi, thật chẳng ra sao cả! Uống công tử coi cậu là bạn tốt! - Madi kết luận, và quay lưng bỏ đi.

Nhưng thằng kia chụp lấy tay nó lôi lại, rồi dùng hai tay giữ chặt đôi vai nó, cười man dại:

- Đi đâu mà vội thế, trò vui vẫn chưa kết thúc mà?

Ê, đừng có nói là nó định làm thật nha, đây là quán billard của người ta nha!

- Dừng lại được rồi đó mày, tha cho nó đi! - Đến nước này tôi đành phải vào cuộc, đứng dậy ngăn nó. Cơ bản là thằng này không xứng với Madi, làm như thế chỉ tổ mất hình tượng thôi.

Nó hơi ngạc nhiên vì sự can ngăn của tôi, quay sang ngó tôi một cái. Madi thừa cơ vùng ra, lùi vào sát vách tường, mắt tròn trũng trũng nhìn hai thằng, cái nhìn căm phẫn muốn đốt cháy mọi thứ, đánh dấu một sự kinh hoàng khi phát hiện ra tình bạn lâu nay chỉ là ảo ảnh. Có vẻ như cái chủ nghĩa tôn thờ tình bạn đã phần nào hủy hoại niềm tin nơi nó.

Cái nhìn kinh khủng đó đủ khiến thằng Nodi khó chịu, nó nắm chặt tay lại, đấm cái "rầm" xuống bàn billard, vẻ mặt hơi khổ sở vì cái ý đồ đen tối vừa nảy của mình. Tội lỗi.

- Đi thôi đại ca! - Tôi vỗ vai nó, cố không cười cợt nhả.

Nó không trả lời, lặng lẽ chuẩn bị đi. Có lẽ nó vẫn còn tỉnh táo và chưa mất hết tình cảm với Madi.

Tiếng mưa vẫn rơi một cách vô tình. Ngoài kia màn đêm đen kịt muốn vây kín mọi thứ. Tôi nhìn lại thì thấy Madi đang ngồi hụp xuống sàn, không khóc, cũng chẳng thể hiện cảm xúc gì.

- Sợ không? - Tôi ngồi xuống trước mặt nó, hỏi, muốn đọc xem nó nghĩ gì nhưng không được.

Nó chưa trả lời vội, đưa mắt nhìn ra dãy bàn bên cạnh, hỏi nhỏ:

- Chỗ này có rượu không?

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Những trò vui đằng sau cú shock vô nghĩa

Khi buồn, người ta sẽ có xu hướng chọn một trong hai phương pháp: tìm cái WC hoặc uống rượu. Trong hoàn cảnh này, Madi chọn cái thứ hai.

Lúc này, nó vẫn ngồi bệt dưới sàn, ôm chai rượu Tây tôi vừa ném cho, mắt lơ đãng nhìn vào một điểm hư vô nào đó, chỉ thiếu điều hát nghêu ngao "Kiếp đỏ đen" nữa thôi là giống mấy thằng cha chán đời vắt vẻo.

- Ê, định ngồi đây cả đêm hả? - Tôi nãy giờ vừa chơi billard một mình vừa nhìn một đứa tự kỷ mất-khả-năng-trả-lời-vì-một-cú-shock-vô-nghĩa chán quá bèn hỏi. Mà thực ra "nãy giờ" cũng không lâu lắm, mới có khoảng năm phút là cùng, kể ra cũng có chút giải trí.

Không biết nó có nghe thấy không, mà lại thần nhiên uống rượu tiếp, sau đó ném cho tôi một câu chết giẫm lạc đề:

- Quán này vắng khách nhì?

Đồ điên. Tôi ngừng chơi, cười bảo nó, bằng một chút lương tâm còn sót lại:

- Biết mấy giờ rồi không? Về đi!

- "Về" hả? Về đâu? - Nó hỏi lại như đúng rồi, khiến tôi liên tưởng tới mấy con ma cụt đầu lảng vảng ngoài đường.

- Về nhà chứ về đâu?

Càng lúc tôi càng thấy mình đang giải đáp thắc mắc cho một đứa thiếu năng trí tuệ. Ông già nó mà biết chắc ông đập đầu vào đá chết tại chỗ.

Cún Cún bỗng gọi điện. Tôi quên mất là có hẹn nó về sớm để đánh bài. Tội lỗi. Tội lỗi. Phen này chắc nó phát điên đi trèo tường ăn trộm nhà hàng xóm mất. Tôi đi ra ngoài, vừa bắt máy đã nghe cái giọng như thể sắp khóc đến nơi:

- Đi lâu dữ vậy??? Tớ thành hươu ăn lá cây rồi này!!!

- Ngủ đi! Mai chơi! - Tôi cắt cái "rup" màn cao hứng của nó. Đúng là đồ bệnh, làm thế quái nào mà nó ngồi đến một giờ sáng để chơi bài chứ? Rảnh đến kinh dị.

- KHÔNG! - Nó gào lên như thể mai là ngày tận thế và món bài tuyệt chủng rồi.

"Rup!", cúp máy là một điều vô cùng cần thiết lúc này. Bây giờ mà về thì tôi cũng hết hứng chơi rồi, ok?

"Rù rù...rù rù". Tuyệt vời, âm hồn thứ hai đang gọi, đó là con Liên. Đại khái là nó tuôn một tràng hại não kiểu tao chán lắm, tao mệt mỏi, tao xyz... như mấy thằng thổ dân đọc rap và tôi đêch hiểu bao nhiêu. Kệ tám đời nhà nó, tôi chốt lại một câu chí lí trước khi cúp máy nốt:

- Đi chết đi cho nhẹ quả đất!

Do màn cãi lương hòa trộn với "chuyện tình Lan và Diệp" của hai đứa điên khủng rảnh rồi kia mà khi quay vào trong, tôi thấy Madi đã ngủ tự đời tám hoánh nào, trên sàn là chai rượu voi một nửa. Hình như nó say. Quá hay, sao không có lúc nào ông trời để cho cái đầu óc ngây thơ của tôi bớt đen tối đi một tẹo nhì, chịu sao nổi?

- Ê, dậy đi! - Tôi lay lay vai nó. Dậy và cuốn gói về nhà đi chứ, tôi không dễ làm người tốt đâu!

Nó đang ngồi ngủ, bị lay thì đổ gục qua một bên, thành ra một tư thế rất chi là...đốt mắt. Cái vẻ say ngủ của nó hồn nhiên đến đáng ghét, chỉ muốn...

"Rồi đêm qua đi chỉ còn mình tôi với đêm thâu,

Chỉ còn cô đơn với con đau vì ngày mai ta đã xa nhau..."

Tôi còn đang "phiêu theo cảm xúc" thì tiếng nhạc chuông bài "Ngày mai" chết giấm vang lên. Hình như là điện thoại của nó.

Nhưng mặc kệ trời sắp hay không, nó vẫn ngủ như chết rồi.

...

Đưa tiền cho tay tắc xi quen thuộc xong, tôi làm nghĩa vụ của một thằng có-về-nai-tơ là bế một sinh vật có tác dụng làm vãn đục tâm hồn vào nhà. Madi thì nằm gọn trong vòng tay tôi, vẫn không có dấu hiệu của sự thức giấc. Nóng. Cái cảm giác này thật khó chịu, và tất nhiên là cái tâm hồn đen tối của tôi vẫn hoạt-động-mạnh. Vâng, người nó rất mềm và ấm. Đến mức khốn nạn.

Căn nhà tối om như mực. Tôi còn chưa bật đèn thì Cún Cún đã nhảy xổ ra, "hừ" một tiếng như thể phim kinh dị không bằng. Hình như nó là con mèo, gọi nghe tiếng động về đêm ấy. Nó nhanh nhẹn vừa bật đèn lên vừa hỏi:

- Tường cậu ngủ ngoài đường rồi chứ? Ố...

Tiếng "ó" phía sau là vì đèn đã sáng và nó nhìn thấy Madi. Nó hơi ngạc nhiên, rồi trở lại vẻ nhí nhánh, tò mò:

- Con nhà ai vậy?

Tôi không trả lời mà hỏi nó:

- Dễ thương không?

Trong mắt nó ánh lên vẻ gì là lạ, nó quay mặt đi chỗ khác, lăm bằm:

- Dễ thương gì? Trông như thằng gay!

Trời ạ, so sánh kiểu gì thế không biết. Hình như nó ở Mỹ quen rồi nên quên mất vốn tiếng Việt hay sao ấy. Con người ta xinh thế mà bảo như thằng gay, điên rồi! Madi mà nghe được chắc nó cho Cún Cún một chiếc dép ăn khuya.

- Cho cậu đấy! - Tôi ngó ý giao Madi cho Cún Cún xử lý. Haizz, tôi là người tốt, tốt chán ấy chứ.

Nó tròn mắt lên, cười khúc khích, vẻ hứng thú lăm lăm:

- Cho tớ á?

- Chứ chả lẽ bắt tớ ăn nó?

Tôi trả lời bằng một câu hỏi "rùng rợn" rồi chuyển nhượng sinh vật mê ngủ qua tay Cún Cún, xong đi lên phòng, mặc kệ nàng Cún kia có nổi cơn biến thái hay không.

Sáng hôm sau, cũng là một sáng chủ nhật đẹp trời, không khí trong lành và dễ chịu hẳn qua trận mưa đêm. Hình như ông trời vừa hồi phục sau một cuộc thất tình, rừ rề nằng về ban phát sức sống cho lũ người gần dờ của hạ giới. Mấy em gió cũng bớt phần nộ hơn nhưng vẫn thích chơi đùa, nhẹ nhàng vuốt ve mấy cành cây đắm nước rồi đập mạnh một cái. Rào. Trận nước làm mấy đứa nhóc vừa đi lễ Nhà thờ về rảnh rỗi chơi trốn tìm ướt hết cả tóc tai.

Đang vừa huyết sáo vừa nhòm mấy đứa nhóc "tuổi thơ dữ dội" qua khung cửa sổ to dùng, tôi bỗng nghe một tiếng "Rầm!" hoành tráng, hình như phát ra từ cái phòng nàng Cún đang đóng đồ. Chuyện quái gì vậy nhỉ? Chẳng lẽ hai đứa kia mộng du buổi sáng nên choảng nhau? Hay Cún Cún dờ trò bệnh hoạn gì ra?

"Bụp! Ầm!", hai âm thanh nữa vang lên liên tiếp, không khéo cái nhà mình biến thành cái trại tâm thần. Tôi bỏ dờ cảnh đẹp, phóng xuống cầu thang. May cho hai đứa này là giờ này bà già kia không ở nhà, nếu không tại nó sẽ bị tổng cổ ra ngoài ngay lập tức. Bà già mẹ nuôi tôi đã không về nhà thì thôi chứ, về là phải ngủ một tầng dài tưởng hơn thế kỉ. "Ta mệt", bà thường bảo thế.

Tôi vừa tới chân cầu thang thì thấy cửa căn phòng đó mở toang, mấy cái gối nằm chỏng chơ ngay dưới cửa, và tiếng hai đứa con gái cãi nhau vang lên không ngớt:

- Đồ bệnh hoạn! Đồ biến thái! Đồ thần kinh! Đồ điên khùng! Đồ ma bất quỷ tha! Đồ âm hồn...- Giọng Madi, có vẻ hơi bực bực.

- Hơ...cậu vừa phải thôi ná! Tớ có làm gì đâu? Đồ hoang tưởng! - Giọng Cún Cún "hiền lành".

Chắc, xem ra em Cún Cún này lại giờ trò chọc ghẹo người khác rồi! Tôi thò đầu vào thì thấy một cảnh hỗn chiến, hai đứa khùng đang lấy các đồ vật choảng nhau như điên, y chang phim hoạt hình. Cún Cún liếc thấy tôi, bèn kêu lên vờ vĩnh:

- Vào mà xem này, bạn của cậu đang bắt nạt tớ!

Madi nghe vậy thì ngừng lại, quay ra cửa ngó tôi, rồi như vờ lẽ ra được điều gì, gật gù rồi hỏi:

- Hơ? Hóa ra đây là nhà cậu hả?

- Chứ không lẽ cái trại điên? - Tôi đi vào trong, nhìn cái cảnh tàn tích mà tự hỏi bọn này trè lâu vậy là vì sao.

- Hừm, còn con điên này là ai vậy? - Madi chỉ vào Cún Cún, tiếp tục hỏi, giọng đã bớt bực hơn.

- Bạn tớ.

- Ê, đánh chết giờ! Ai là con điên hả? Có cậu điên thì có! - Cún Cún chụp cái đồng hồ, giơ lên dọa Madi. - Cậu phá tan hoang cái nhà của người ta rồi còn ở đó mà chửi.!

Thật nhức đầu quá, Cún Cún là một đứa đùa dai kinh khủng. Nó đã làm gì khiến Madi nổi sùng lên vậy kia? Chắc hẳn là một trò đen tối rồi.

"Vèo!"

Tôi đang định bắt hai đứa điên dọn dẹp thì một cái gối to dùng bay vèo tới chỗ Cún Cún, nó nhảy sang một bên né, vụng về kiêu gì lại đụng phải cái tủ đầu giường, thế là...

"Rầm! Xoảng! Xoảng!", mấy đồ vật nhẹ hều trên tủ chịu không nổi rơi xuống, ôm đất lần cuối trước khi "đi tong".

- Hơ...tớ không cố ý à nha! - Madi vội thanh minh khi nhìn thấy hậu quả của cú ném vừa nãy.

Nhưng vấn đề không nhỏ như thế. Cún Cún đang vui vì chọc tức được nạn nhân, bỗng đứng hình, sa sầm nét mặt, mắt mở to nhìn xuống đất, chỗ có mấy món đồ vừa bị vỡ.

Đó, trong vài phút trước, là một tấm ảnh đóng khung đẹp đẽ. Giờ thì ảnh đi đường ảnh, khung đi đường khung.

Tệ hơn, đó là ảnh của mẹ tôi. Bức ảnh duy nhất hồi mười tám tuổi của mẹ. Bức ảnh tôi cho Cún Cún mấy năm trước và vì nó xem mẹ tôi như mẹ của nó nên luôn mang theo, để trên tủ đầu giường như báu vật.

Căn phòng bỗng dung rơi tõm vào một sự im lặng kinh dị. Madi ngạc nhiên trước biểu hiện của Cún Cún, nó nhảy xuống khỏi giường, tiến lại gần, hỏi nhỏ:

- Sao vậy?

Nếu tôi không ngăn lại kịp, có lẽ Cún Cún đã cho nó một cái tát ăn sáng rồi.

Sau bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên tôi lại thấy Cún Cún tức giận và phần nộ như vậy. Nó hơi run rẩy. Có một cái gì đó bùng lên trong mắt nó. Như là

đau đớn. Nó không giống tôi, nó vẫn có những cảm xúc tiêu cực. Tôi mới là con của mẹ, là người yêu mẹ nhất và đáng lẽ trong trường hợp này người thấy tức giận, thấy đau, thấy buồn phải là tôi. Nhưng không, chả có gì trong mớ cảm xúc đó xảy ra hết. Không một chút nào. Bình thường. Đó là cảm xúc mà tôi đang có bây giờ. Không biết từ lúc nào, nhưng chắc là khá lâu rồi, tôi không còn cảm thấy đầy đủ cảm xúc như một con người đúng nghĩa nữa, chả hiểu vì cái quái đản gì. Có lần Cún bảo tôi điều đó làm nó thấy sợ.

- Bình tĩnh đi, thay khung mới là xong mà! - Tôi vừa giữ Cún lại tránh trường hợp nó tức quá hóa dại vừa bảo.

Madi thì giờ đã hiểu ra tai họa, vội vàng nhìn Cún e dè, nói bằng giọng hối hận:

- Xin lỗi...

Cún Cún dường như kiểm lại được con tức giận, nó hạ giọng xuống:

- Xin lỗi con này làm quái gì? Biết đó là mẹ của ai không hả, xin lỗi Assa đi!

Madi nhìn sang tôi, ngờ ngác rồi chạy lại, cúi xuống vội vàng vàng nhặt tấm ảnh lên. Hậu đậu thế nào, mảnh vỡ của cái khung đâm vào tay nó, chảy máu.

- Đừng có làm bẩn ảnh chứ! - Cún Cún thấy thế liền tức giận, giựt phăng bức hình khỏi tay Madi.

Bức ảnh không dính máu, nhưng vì lực hơi mạnh, chỗ khung bị vỡ được nước cửa vào tay Madi lần hai, sâu hơn và máu chảy ra đỏ tươi. Nhưng nó không kêu đau, cũng chả nói gì, chỉ nhăn mặt. Cún Cún cũng không thêm thương hại, cười bảo:

- Cho chừa, lần sau khỏi đi phá nhà người ta nữa!

Máu lạnh. Cún Cún là một đứa rất máu lạnh, chả kém tôi là bao.

- Đứng yên đó đi! - Tôi bình thần bảo Madi rồi đi lấy đồ cầm máu.

Nhưng trước khi đi khỏi đó, tôi kịp nhìn thấy sự kinh hoàng và ghê sợ trong mắt nó. Hình như nó vừa nhận ra, ngôi nhà này không-bình-thường.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Những hình xăm và thế nào là con hoang đang thực sự

Những tia nắng ban mai mờ ám nhảy qua khung cửa sổ, ló mặt vào nhòm bãi chiến trường chưa được dọn dẹp. Hai cái chuông gió chết giẫm kết từ vỏ ốc được gió cổ vũ đập vào nhau lạnh ca lạnh canh như vừa muốn cười nhạo vừa muốn hoan hô màn phá hoại của hai bệnh nhân thiếu thuốc. Một bệnh nhân đang ngồi băng bó bàn tay cho bệnh nhân còn lại, gương mặt thờ non hiền lành toát lên vẻ vị tha giả tạo. Bệnh nhân còn lại thì vừa để yên cái tay cho bệnh nhân kia quấn băng, vừa vận dụng tới đa công suất của cặp mắt cờ hó con hết liếc khung cảnh xung quanh đến liếc khổ chủ của cái chốn "đầy thị phi" này. Điều đáng tiếc duy nhất, khổ chủ đó không ai khác chính là tôi.

- Mười lăm "chai" tất cả, đền đi! - Tôi quăng cho Madi một câu sau khi ngó sơ qua đồng tàn tích "thế chiến" để lại.

- Oát đồ heo? - Nó đã chuẩn bị tinh thần nãy giờ nhưng vẫn tròn mắt lên không buồn tin - Đùa hả?

- Đứa nào bảo đùa làm cờ hó! - Cún cún đang "chăm sóc" vết thương cho Madi liền nói đều. Nó vẫn còn tức vụ hồi nãy, thậm chí là ác cảm với Madi, nhưng chả hiểu vì cái chết tiệt gì mà nó lại giành băng bó cho "kẻ thù". Con gái lắm khi ứ hiểu được.

- Đền thì đền! - Madi dường như vẫn thấy có lỗi vì chuyện hồi nãy nên nhượng bộ, xụ mặt xuống buồn hiu.

Cũng giống như những đứa không còn mẹ, nó hiểu cái cảm giác không bảo vệ được kỉ vật là như thế nào. Có điều, nó không ngờ được là Cún Cún thù rất dai và có thể lợi dụng tâm trạng đó để áp đảo nó.

- Bắn tiền ra đi! - Cún Cún vừa băng xong thì ngửa tay ra, làm tôi luôn.

- Nhưng bây giờ không có nhiều thế. - Madi không biết là thật thà hay giả nai nói. Cái mặt thâm đến buồn cười, nó đưa mắt sang nhìn nọt tôi.

- Không có tiền thì lấy thân ra đền. - Tôi cười không trong sáng, cất cái "rụp" niềm hy vọng sai lầm của nó.

- Hơ...- Nó hơi hơi đỏ mặt, nhìn đi chỗ khác - Bệnh hoạn!

Tôi còn chưa chọc tiếp thì Cún Cún bỗng phang cho Madi một câu "kinh hoàng":

- Hừ, ai thêm vào tẩm thân rách nát của nhà ngươi, con gái kiêu gì không biết!

Xem ra Cún Cún đã đi hơi quá trong việc "trả thù" rồi, nói vậy khác nào sỉ nhục con người ta chứ? Tội lỗi. Tội lỗi.

Một lẽ dĩ nhiên là điều đó làm Madi shock tới nỗi chả nói nên lời, mở to mắt nhìn Cún Cún. Nó giận, nhưng bàng hoàng nhiều hơn. Nó chả hiểu vì cái quái gì mà lại bị "troll" liên tục như voi đập thề kia. Suy cho cùng, cái vụ đó đâu phải hoàn toàn do nó? Người khởi xướng là Cún mà.

- Không phải sao? Làm như oan lắm vậy? - Cún Cún vẫn chưa buông tha, ngênh cái mặt lên đốp tiếp - Bỏ mẹ cậu không d...

- Đủ rồi! Đừng có đùa nữa! - Tôi cắt ngang. Hôm nay Cún Cún bị gì không biết. Nó bệnh thật, nhưng không phải theo cách này. Hình như nó ghét Madi, ghét thực sự.

Madi không chịu được, nó hằm hằm nhìn Cún, tuôn một tràng phẫn nộ:

- Đồ điên! Chả hiểu nổi cậu nghĩ cái gì! Tớ đã sai khi làm vỡ bức ảnh đó, nhưng cậu cũng thật quá đáng. Hạ thấp nhân phẩm người khác làm cậu vui lắm hả?

Nói xong, nó bỏ đi, nhưng mới được mấy bước thì bị Cún "xóc óc" tiếp bằng giọng nhẹ tênh:

- Tớ chỉ nói sự thật thôi mà!

Càng lúc tôi càng có cảm giác Cún Cún đi Mỹ để học nghề bán cá.

- Không chấp con điên! - Madi vẫn bước đều đều, tay giờ lên chào bái bai mà không nhìn lại. Nó "thích ứng" giỏi thật! Nếu là người khác chắc đã quay lại cho em Cún một dấu chân vào mặt rồi.

Cún có vẻ không cam tâm, định chạy theo thì tôi ngăn lại:

- Ngoan đi! Đừng có cù xù đàn bà thế!

Câu đó cũng bình thường thôi, vậy mà nó đàn mặt ra, làm như bị ma nhập không bằng. Nó là đứa hiểu ý tôi nhất cơ mà, sao lại...

Kệ ông bà nhà nó, tôi đi ra khỏi "chốn thị phi" thì thấy Madi đang đứng dựa tường, cạnh cầu thang, ngắm nhìn phòng khách với một vẻ ngạc nhiên. Sự tức giận hồi nãy tiêu biến như bị cánh vật nuốt chửng.

Nó làm quái gì phải nhìn ngầu nghiêng thế chứ, chẳng qua là cách trang trí của cái nhà này hơi kì dị một tẹo thôi: tường màu cam vẽ đầy những mẫu hình xăm màu đen đủ cỡ lớn bé, hầu như là khắp nơi, từ hình hoa lá cỏ cây, rồng, phượng, chuột, chim, người...đến cả chữ, được cách điệu độc đáo và bắt mắt. Những hình xăm - đó là sở thích của cả mẹ tôi lẫn bà già kia. Họ vẽ hình xăm khắp nơi. Trên lưng tôi cũng có một cái, từ hồi nhỏ, đẹp lắm.

Mẹ tôi có thói quen rất lạ, ngồi cầm cúi thiết kế những hình xăm cổ quái những lúc làm-việc xong. Lúc tỉ mỉ, chậm rãi, lúc vội vàng, hấp tấp. Còn thói quen của tôi là nằm dài một chỗ, chống cằm nhìn những nét bút của mẹ, quan sát từng giọt mồ hôi rơi xuống từ trên trán mẹ, từng cái nhếch mép giễu cợt, nhất là từng khoảnh khắc mẹ run rẩy, bần thần đánh rơi về mặt mũi, sợ hãi. Và cả những giọt nước mắt vội vã lau đi. Thăng nhóc là tôi không biết tại sao mẹ lại trải qua những trạng thái kì quặc đó, chỉ biết rằng: cái cảm giác trong tôi lúc đó là rất khó chịu, cực kì khó chịu. Không biết đó có phải là thứ cảm giác mà ngày hôm nay tôi đã đánh mất không: sự "đau đớn"?

Và những hình xăm cứ thế khắc lên tay mẹ, tay những người mẹ gọi là "bạn". Lên cả quá khứ sẫm màu của tôi.

- Người đó là mẹ của con bé hồi nãy hả? - Madi chột hỏi, cắt ngang sự hồi tưởng chết tiệt của tôi. Nó đang nhìn chăm chú vào một bức ảnh đóng khung trên tường-ảnh mẹ tôi đứng dưới mưa. Bà già kia bảo treo đó cho đẹp.

Con bé này bị xoắn não dữ quá nên mờ mắt và mất trí nhớ ngắn hạn luôn rồi sao?

- Không. Đó là mẹ tớ. - Tôi đính chính.

- Gì cơ? - Nó tròn mắt ngó tôi, vẻ khó tin.

Đó là biểu hiện chung của những đứa trẻ khi biết đó là mẹ tôi. Bởi vì: "Mày nói mày yêu mẹ nhưng tao ế.o thấy điều đó trong mắt mày.", thằng Nodi đã từng quảng cho tôi một câu thật lòng chết tiệt như thế, khi tôi và mấy thằng bạn ngồi chém gió về cái thứ mắc dịch mang tên "gia đình". Nói cách khác, nhìn vào mắt tôi, người đối diện không có cảm giác tôi đang nói về người-sinh-ra-mình. Nói cách khác nữa, tôi thừa nhận mình không-có-khả-năng-bộc-lộ-cảm-xúc-yêu-thương. Nghe rất hại não, nhưng đó là sự thật.

- Điếc cũng phải nghe rề rề chứ! - Tôi ném cho Madi một câu phũ phàng, tất nhiên là có dư sự giễu cợt.

Nó nhăn mặt, định đốp lại nhưng không hiểu sao lại im lặng. Nó nhìn bức ảnh một lần nữa, rồi giờ tay lên xem đồng hồ, sau đó mới nói:

- Cậu rất giống Godi!

Mẹ kiếp! Nó có vấn đề về thần kinh thật rồi, không dung bảo tôi giống thằng cò hó đó? Thật là tởm.

- Đừng giết tớ! Ý tớ là...- Nó nhích chân lui một tẹo, cười khổ sở và giải thích gấp gáp, hình như sợ bị phanh thây hay hiểu lầm gì đó - ...giống một điểm thôi, hai người đều bị vô cảm, tức là không biết buồn, đúng chứ?

What the hell? Nó đang làm nhầm cái gì vậy? Hóa ra nó không trẻ con và vô tư như tôi nghĩ, mà có cái gì rất khác. Nó hiểu được cảm giác của tôi bây giờ. Thật đáng buồn cười.

Và bây giờ các bạn đã hiểu vì sao tôi ghét thằng Godi chưa? Vì thằng-khôn-đó-giống-tôi: bị vô cảm. Nhưng vô cảm ở đây không phải là không có cảm xúc, mà là vô-cảm-tích-cực, nói theo kiểu đại khái chết giấm thì là biết vui nhưng không biết buồn, biết cười nhưng không biết khóc, ok? Mà tôi thì không thích ai giống mình, vì như vậy sẽ có nguy cơ bị nhìn thấu tâm can.

Madi vẫn đang ngó tôi chằm chằm chờ câu trả lời. Nó không tỏ ra thông cảm, càng không thương hại, cũng đếch phải cái gì hết ngoài sự tò mò. Chơi thân với thằng Godi từ nhỏ đến lớn, nó có thể hiểu được cảm giác đó, nhưng một phần nào thôi. Và nhờ đó nó cũng mò ra sự vô cảm của tôi - thứ mà ngoài Cún Cún, thằng Nodi, con Liên và rất ít kẻ thân quen nữa mới biết được.

- Đúng thì sao? Liên quan tới cậu hả? - Tôi cười đều. Biểu hiện của nó hay ho đấy chứ.

- Không, nhưng... - Nó bỏ dở câu trả lời, lảng sang chuyện khác - Tớ phải về đây, bố tớ sẽ lo lắng mất. Dù sao cũng cảm ơn và xin lỗi cậu! Tớ sẽ đền bù sau!

Tôi có cảm giác nó không muốn đào ra những suy nghĩ kinh khủng của người khác, mặc dù nó có khả năng đó. Cũng phải, đào ra chả có lợi gì. Bạn biết đấy, lúc nghe tâm sự khốn nạn của người khác, bạn sẽ phải tỏ ra thông cảm, thấu hiểu này nọ, tốn calo lắm. Mà có khi biểu hiện kịch côm quá sẽ ăn dèp vào mặt như chơi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: BadBoy và kẻ ham chơi

-Ha...hắt...hắt...xì ì ì!!!

Đất trời thay áo mới, xuân về trên từng con ngõ nhưng tiết trời vẫn lạnh đến khốn nạn. Đã vậy, trong căn nhà chết giấm số 48 đường chết tiệt, ngõ chết bầm, máy quạt vẫn chạy ào ào nhưng hướng ra ngoài khung cửa sổ mờ toang, tivi có bao nhiêu cái mờ bấy nhiêu, bóng đèn và các vật dụng bằng điện cũng vậy, hoạt động một cách vô tổ chức ứ cần biết tiền điện phải cạp đất bao lâu mới trả xong.

Chủ nhân, hay nói chính xác là thằng con trời đánh của chủ nhân ngôi nhà mắc dịch này, là một thằng điên, đang vừa trùm chăn kín mít ngồi trên ghế trong phòng nó vừa hắt xì liên tục vì bị cảm cúm. Còn trên cái giường màu nâu kính dị sát đó là bốn thằng điên khác đang làm trò dờ người. Thằng Cường thì tựa vào tường, gặm điều thuốc mèo con đã tắt từ đời tám hoánh nào của nó, mắt lim dim dần dần. Kế bên là thằng Hùng, cũng tựa vào tường, mắt dán chặt vào màn hình Nokia, tay bấm lia lịa để nhắn tin cho em bồ cũ. Ngay sát phía trước, ở giữa hai thằng là thằng Thuận đang nằm vô tư, một tay gác lên đùi thằng Cường, chốc chốc lại vuốt vuốt để làm trò giải trí cho cả hai, tay kia làm công việc cao cả là nặn mụn một cách thận trọng. Gần đó là tôi, cũng ngồi tựa tường, chân gác hiên ngang trên người thằng Thuận, tay thì bận xóc bộ bài thân quen.

- Hắt...x...

Tiếng "hắt xì" của Exdi, tức chủ nhân ngôi nhà chưa kịp tròn thì thằng Cường bất ngờ đập một đập làm nó lăn cái "rầm" xuống đất. Nhưng tác dụng phụ ngoài mong đợi của cú đập là làm thằng Thuận lỡ tay cào mạnh một cái, máu đỏ chảy ra thành dòng từ em mụn to tướng trên mõm. Kinh dị.

- Thằng điên này! - Cả thằng Exdi và thằng Thuận cùng bật dậy, gào lên. Một thằng khóa tay, một thằng bóp cổ tên vừa động thủ.

May phước là tôi rút chân lại kịp.

- Ọc...a...ặc...ch...chết...- Thằng Cường ngáp ngáp như thể đi tong đến nơi.

- Mấy thằng điên! - Tôi vợ con cá sấu bằng bông kinh tởm gần đó ném cái búp vào cả ba.

Thằng Hùng cũng góp vui, nhào tới đập vào mỗi thằng một đập. Thằng Exdi và thằng Thuận vội buông nạn nhân ra, nhảy lui. Rồi thằng Thuận kiểm cái khăn giấy lau máu, ghê hơn cả phim bựa.

- Tao cá lấy mũ trong mũn trên mồm thằng Thuận đủ để làm sinh tố cho tất cả các quán nước trên đất Hà Thành này! - Thằng Exdi vừa cẩn thận trùm cái chân lại kín người vừa phán một câu xanh rờn.

- Há há há! Chí lí quá! - Cả ba thằng còn lại bò ra cười.

Nhờ vậy mà Exdi ăn một đập của thằng Thuận, bò lăn ra giữa nhà, nhìn nó y chang một con sâu non.

- Hê, đừng đánh thương binh chứ mày, nó nói đúng còn gì? - tôi chọc thằng Thuận, cái mặt nó cũng không đến nỗi nào, mỗi tội hơi nhiều mũn, mà nó thì sống theo phương châm: mũn tao, tao nặn.

"Vèo!", nó đang cầm bịch khăn giấy liền ném về phía tôi..

Ném kiểu gì lại trúng cái máy quạt gần cửa sổ, thế là quạt ta sém "hun" đất từ trên tầng hai xuống. Nó vội vã lao tới giữ lại nhưng thằng Exdi bất ngờ mò tới, đập một đập. Cái máy quạt nhảy lều lẻo.

- Tao thích thế! - Thằng Exdi cười nửa miệng, giải thích khi mấy cặp mắt của bọn tôi nhìn nó như nhìn bệnh nhân tâm thần trại vượt ngục.

Ok, nó là một kẻ "phá gia chi tử" đúng nghĩa, lúc nào bà già và ông dượng ghé đi vắng là nó phá cái nhà banh chành luôn. Tôi mà là ông dượng nó, cam đoan là tôi sẽ buộc cái đầu nó vào một tảng đá bự, sau đó đìm nó vào bồn nước.

- Động đất hả? - con Liên và em Quạ đang phá dưới bếp bỗng thò đầu vào hỏi.

Tình hình là được nghỉ Tết mấy ngày nên bọn tôi tranh thủ đi phá hoại nơi ở của các thành viên trong hội, dịp này là để "thăm nuôi" thằng Exdi sau vụ "lên nóc nhà" của nó. Bấy giờ nhìn lại, người nó chỉ còn mấy vết bầm nhưng vẫn không thêm mặc áo vì lười giặt, trùm chân ngồi trước máy quạt như thỏ dân thời hiện đại.

- Đàn bà biết cái gì? Xuống nấu bếp đi! - Tôi cười cợt.

- Đúng đó, nhanh lên, mấy anh đói lắm rồi! - Thằng Exdi hòa theo, giờ thì nó trùm chân qua đầu như con nhộng.

- Bọn này láo! Tao không làm nữa, tao mệt lắm rồi! - Con Liên cầu nài, đá cửa xông vào ngồi một góc, lại giờ trò đàn bà ra đây.

Quạ thì ôm cửa cười sặc sụa vì bộ dạng thảm hại của thằng Thuận, thật mất mặt hết nói.

Mùa Tết nào cũng vậy, khi người ta về đoàn tụ với gia đình thì mấy mống "con hoang đảng" không có phúc phận đó thường tụ tập lại với nhau tìm niềm vui, vui hơn cả chữ "gia đình" đúng nghĩa.

"Kính coong!", bỗng có tiếng chuông dưới nhà.

- Ông bà già mày về hả Exdi? - Thằng Cường nói gở, xách dép chuẩn bị chuẩn vào WC, liền bị ăn một cuốn sách từ thằng Hùng.

- Hay đại ca tới nhập cuộc? - Tôi hỏi đều cả lũ, tiện thể ngo cái mặt nguy hiểm của thằng Exdi.

Năm ngoái, trên cái giường bệnh hoạn này có cả thằng Nodi, nhưng năm nay nó về quê chơi với ông bà già rồi, thằng chết cháy.

- Nó về quê chán bỏ rồi, mày đừng có nói bậy! - Con Liên lườm tôi, mặt nhăn như khi, nó sợ Exdi giận đây mà.

- Tao cá nó mà tới, tao sẽ...- Thằng Exdi giật mở giấy thằng Thuận vừa nặn mũn xong, cười đắc ý-...sẽ nhét cái này vào mồm nó!

Cả lũ bò ra cười. Thế là thằng Exdi - vẫn trùm chân- đi trước, cả lũ chạy ầm ầm theo sau xuống nhà xem ai tới. Hấp dẫn đây!...

Không phải anh đại ca chết cháy. Cũng không phải ông bà già ghé nhà thằng điên đó.

Đứng đợi trước cái cổng màu xám mới chìn chu lại nhưng vẫn tróc sơn do thằng Exdi nổi hứng tự ki đứng cào là một đứa con nhà đại gia - một đứa "trông như thằng gay" - với vẻ mặt buồn xo. Nó có vẻ ngạc nhiên khi thấy cả lũ.

- Tim tớ làm gì? - Thằng Exdi không được tự nhiên khi thấy Madi. Và nó vẫn chưa chịu mở cửa.

- Sang thăm cậu. - Con bé cúi đầu ngấm đất, nói lí nhí, hình như đang thấy tội lỗi đầy đầu.

Thái độ của nó làm thằng Exdi được thể chảnh lên tận mây xanh:

- Cảm ơn, chưa chết đâu!

- Thằng này, mày làm gì mà ghê thế? Mở cửa cho bạn vào đi, làm như thăm tù không bằng! - Tôi đứng cạnh thấy cảnh "lâm li bi đát" nản quá bèn chen vào. Thằng này nên tận dụng cơ hội đi chứ.

- Đúng đó! - Thằng Thuận đập Exdi qua một bên, mở cửa cái "cạch" bằng chìa khóa vừa móc được trong túi khổ chủ. Chẹp, thời đại này toàn dân móc

túi nghiệp dư.

- Kệ bọn mày! - Thắng Exdi không chịu hợp tác, phải chặn cái "soạt" rồi bước vào trong. Cái thái độ gì vậy kia?

- Đồ điên! - Con Liên lắm bầm chửi theo rồi cười niềm nở với Madi - Vào chơi đi! Nó nói thế nhưng không nghĩ gì đâu.

Con này làm như biết tuốt ấy, Madi chơi với Exdi từ nhỏ chả lẽ nó không hiểu cái tính điên khùng của thằng đó sao? Hiểu rõ nữa là đằng khác, lần này thì đúng là Exdi không được vui thật.

- Không vào đâu! - Madi cười nhạt, chán nản nhìn theo thằng bạn. Có lẽ đến lúc này nó phải bỏ cuộc thôi.

Lặng nhắng thật, tôi bước ra khỏi nó vào.

- Làm gì thế? Không vào đâu! - Nó phản đối, đoạn ngồi hụp xuống như muốn ăn vạ.

- Đã đến rồi thì vào đi chứ, chả lẽ đi về? - Tôi thôi không kéo nó nữa, khuyên bằng giọng có vẻ chân thành.

Chả hiểu nó nghĩ gì mà lại ngồi tự kỉ ngắm kiến bò, kết một câu chết tiệt:

- Exdi không muốn gặp tớ.

- Vậy cậu nghỉ chơi nó luôn...

Con Liên còn chưa hỏi xong thì có tiếng thằng Exdi oang oang:

- Ê! Cháy hết cái bếp bọn mày oi!!!

Mùi khét lẹt bay ra ngoài làm con Liên và Quạ đen loạn lên, chạy ầm ầm vào. Thằng Cường và Hùng cũng phóng theo.

- Thế tóm lại là có vào không để tớ đóng cửa? - Thằng Thuận bình chân như vại hỏi Madi, nửa đùa nửa thật. Thằng này bị bệnh phũ phàng à?

- Không vào đâu! - Con bé đứng dậy, nhớ ra điều gì bèn hỏi - Mà Exdi có bị gì ghê gớm lắm không?

- Nhìn là biết, nó khỏe như trâu bò. - Tôi nhún vai - Thế bây giờ cậu đi về hả?

- Haizz...Biển người bao la nhưng không có ai thèm chơi với tớ. - Nó nói như thể bà già, rồi cười dụ dỗ tôi - Hay cậu đi chơi với tớ đi BH, coi như tớ đền!

Sặc, bảo tôi bỏ bạn theo gái hả? Nhưng mà nghe cũng có vẻ hay ho, con bé này táo bạo đấy, dám cả gan cù rú cả dân bệnh hoạn. Mà tất nhiên là nó chỉ muốn xả stress với cả đền bù thiệt hại.

- Nghe cũng được. - Tôi gật gù, quay sang bảo thằng Thuận - Anh xé lẻ, mấy chú ở nhà vui vẻ!

Thằng Thuận cười man dại, ném cho tôi cái mũ bảo hiểm, không quên giơ hai ngón tay, ý nói: "đi hai về hai", thằng này thú quá.

Madi có vẻ phân chấn, nó tra chìa vào em moto xinh xắn này giờ đứng bên cạnh, rồi nhảy lên, đội mũ vào.

- Xuống đi! - Tôi đá đá vào chân nó. Em này định giờ trò gái chớ trai à?

- Không, cậu ngồi sau đi! - Nó cười tí tởn.

Dân khoái đua xe bao giờ cũng vậy, không cho người khác điều khiển xe của mình.

- Vậy để xem cậu làm ăn ra gì!

...

Xuân Hà Nội lạnh giá. Bầu trời trong xanh. Dòng người qua lại vội vã. Phố xá đông vui. Những con đường đầy hoa, rộn rã tiếng cười. Nhưng tình hình bây giờ chả khác bão cấp cao là mấy vì con bé này chạy xe kiểu bạt mạng, phóng vèo vèo vèo vèo, lạng bên này, lách bên kia. Chiếc moto như một con rắn điên cuồng luôn lách giữa phố, đã vậy Madi còn hỏi tôi:

- Phê không?

- Phê lòi.

Câu đó là xạo nha, nói cho ẽm vui thôi nha, chứ cái tốc độ này còn chậm lắm, phê con khi.

- Vượt đèn đỏ đi! - Tôi xúi dục nó. Đã chơi phải chơi hết mình.

Nó nghe lời thật, tăng tốc hơn nữa. Tiếng động cơ rú lên sáng khoải. Gió lùa mạnh bạo, mát lạnh, rít lên như phẫn nộ với những kẻ thích chơi liều. Nó đang buồn nên phóng càng lúc càng nhanh. Cứ đi kiểu này có ngày bỏ mạng như thật.

- Cậu thích trò này từ bao giờ? - Tôi hỏi nó.

- Năm lớp sáu.

Nó ham cười tự hào với "sự nghiệp" của mình mà suýt đâm vào chiếc ô tô trước mặt, giới vậy đấy. Trời thương là nó phanh cái "két" lại kịp. Tôi đã quen những vụ như này nên không bị đâm đầu tới trước, có điều cũng nên lợi dụng một tí.

- Ê...- Nó thoáng giật mình khi tay tôi ôm lấy eo nó. Người nó vẫn ấm thật đấy, giống như đêm hôm nọ.

- Mất đà! - Tôi nhin cười giải thích.

Thê mà nó gỡ tay tôi ra rồi mới phóng tiếp, chảnh như cò hó!

Vừa đi vừa chém gió một hồi, tôi mới nhận ra là nó không hề có ý định dừng lại.

- Ê, tóm lại là cậu muốn đi đâu?

- Lang thang. - Nó tỉnh như ruồi.

- Sắp hết xăng rồi đó.

- Đùa thôi, đi cà phê trước đã!

Nó và tôi vào một quán cà phê kiểu xưa, cây nhà lá vườn nằm ở một góc phố nhộn nhịp. Điều đặc biệt là quán mở nhạc Trịnh, rất vắng khách. Đơn giản, thể loại này giới trẻ đa phần không thích, chỉ giành cho người già, mà người già không hay đi ăn chơi đàn đúm. Chủ quán là một thằng cha trạc ngoại ngũ tuần, thích đùa và hay cười.

- Cho cháu hai ly như mọi khi! - Madi kéo ghế ngồi, cười thật tươi với lão chủ, rồi nhìn tôi gian manh - Tớ gọi gì cũng phải xoi đây nhé!

Nó lại muốn chọc tôi đây mà, bản tính khó đời. Đã vậy, tôi trêu lại nó:

- Giờ thì tớ đa hiểu tại sao cậu không thích hai thằng bạn tớ rồi.

- Há? - Nó tròn mắt ngạc nhiên.

- Vì cậu chỉ khoái mấy ông già!

Chứ gì nữa, theo phán đoán của tôi thì người thường đi cùng nó tới đây hẳn là một lão bò già khù để. Tội lỗi. Tội lỗi. Mà khoan...

- Haha! - Nó bật cười - Tưởng tượng phong phú quá, đâu phải thích mấy chỗ giành cho người già thì phải già chứ?

Vậy là tôi đoán đúng, nó thường đến đây với... Mà thôi, liên quan quái gì tới mình?

"Một đêm bước chân về gác nhỏ, chợt nhớ đóa hoa tường vi...", giọng ca Khánh Ly vang lên da diết, có cảm giác tiếng hát này đã thấm đều vào từng thớ gỗ, từng cành lá, từng dòng suy nghĩ của chủ quán và khách. Hình như thời trẻ mẹ tôi cũng thích danh ca này lắm, tôi mò được một đồng đĩa nhạc trong tủ mẹ.

- Ấm quá! - Madi áp tay quanh cổ cà phê đen phảng phất khói, reo lên thích thú như con nít.

Hương vị cà phê đắng và thơm lừng càng bùa vây mớ kí ức hiện về trong tôi.

Đằng kia, mấy vị khách già đang xúm quanh lão chủ quán, lão đang cầm đàn ghita đệm theo tiếng nhạc. Tự do và rất thư thái. Chả hiểu sao nhìn lão ta, tôi chợt thấy có cảm giác là lạ, giống như là thân quen lắm. Chỗ này hay thật, sao trước đây mình không thấy nhỉ?

- Cậu thích bác ấy à? - Con bé lại cười ranh mãnh - Nhìn dữ vậy?

Ôi cái... Con bé này thật là quái đản!

- Ủ, đẹp trai chết được! - Tôi khen chân thành.

Nó suýt sặc nước.

- Uống từ từ thôi, ai giành mà gấp gấp vậy, sặc chết giờ! - Tôi chơi xỏ nó lại.

Nó ho sù sù, rồi hồn nhiên đổ cả hũ muối vào ly cà phê của tôi. Nó không chịu thua chứ gì? Đã vậy, tôi lấy ly cà phê của nó, uống một hơi.

- Ngon!

- Ê...- Nó cười khỏ, nhăn nhó - "Chơi" tớ đây à?

Máu liền nổi lên, nó cầm ly cà phê đầy muối, cười đen tối:

- Muốn tắm cà phê không?

- Có thách cậu cũng không dám! - Tôi cười đáp lại.

Con bé này đúng là con nít, khoái mấy trò trẻ con. Nó không có gan tạt cả ly nhưng cái máu liều đủ để nó lấy thìa nước trà vẩy vào tôi. Holy s****!

May mà tôi bay qua chỗ khác kịp. Nó đùa dai thật đấy, ngồi cười kia.

- Ê...muốn cái gì? - Nó vẫn cười nhưng có vẻ phòng thủ khi tôi tiến lại gần.

- Muốn cái gì đâu! - Tôi cười gian. Muốn chơi thì chơi luôn.

Và chẳng để nó đợi lâu, tôi nhanh chóng giữ được hai tay nó bằng một tay, rồi cầm ly cà phê đưa lên ngang đầu nó hỏi:

- Bây giờ bé ngoan muốn nhuộm tóc không?

- Không, huhu, tha cho tớ, huhu, lần sau tớ không dám nữa! - Nó giả vờ khóc, năn nỉ nịnh nọt.

Nhưng đâu có dễ thế, dân BH vốn làm gì có lòng trắc ẩn.

- Màu đen rất hợp với cậu, để tớ giúp một tay nhé! - Tôi nghiêng ly cà phê lại, làm như sẽ đổ xuống đầu nó thật. Công nhận là tôi không thích màu vàng của tóc nó.

- Không! - Nó cố vùng ra nhưng không được, bèn gọi cứu viện - Bác ơi cứu cháu!

Ai dè lão chủ quán phản bạn, cười hô hố:

- Màu đen đẹp quá còn gì?

Lão già này được đấy, còn xì tin chán!

- Đừng mà! Làm người ai làm thế? - Madi biết không ai giúp nó nên lại van xin tôi, cái mặt buồn cười kinh khủng.

- Muốn tha thì lặp lại câu này: "Thưa anh, em sai rồi, lần sau em không dám nữa!"

- Gì? - Nó nhăn mặt - Không! Ai là "em" chứ?

- Một! - Tôi bắt đầu đếm, nghiêng cái ly thêm chút nữa. Trò này vui thật đấy.

- Không! - Nó vẫn mạnh mẽ.

- Hai!

- Thưa anh, em...sai rồi... - Lần này thì nó đã chịu thua, miễn cưỡng nói.

- Không nghe gì hết. - Tôi giả điếc.

- THƯA ANH, EM SAI RỒI, LẦN SAU EM KHÔNG DÁM NỮA! - Nó gào lên như muốn làm bể cái quán.

- Em ngoan! - Tôi cười thỏa mãn, xoa đầu nó như đàn anh, xong tiện thể nhúng mấy ngón tay vào ly cà phê, quẹt lên má nó.

- Ê! - Nó gào ầm lên căm phẫn - CHẾT TIỆT!

Đáng tiếc là tôi đã chuẩn qua cái bàn bên kia, đứng cười đắc thắng.

- Agh... - Nó nổi máu tức lên, cầm ly cà phê tạt thẳng về phía tôi. Thù dai thế?

- Á Á Á... - Tiếng la thất thanh của một bà cô đồng đánh vừa đi vào quán và lãnh đủ thứ chất lỏng màu đen xé gió vang lên làm hết thảy mọi người thủng tai.

Tuyệt vời, thảm họa của thảm họa. Bà cô mắt xanh mờ mờ này không lột da nó ra mới lạ. Tôi nhanh chóng chạy lại, đập đại tờ tiền lên bàn của mình rồi

kéo Madi chuẩn gấp, không quên gửi gắm lại một câu cho lão chủ quán:

- Tạm biệt bác!

Cho đến khi bà cô kia định thần lại thì hai kẻ gây họa đã vì vụ tận chân trời rồi.

- Ê...làm vậy thật tội lỗi! - Ngồi sau xe, Madi có vẻ cắn rứt lương tâm vì phục vụ tấm miễn phí cho người đẹp.

- Chả lẽ muốn bị xé xác? - Tôi cười.

- Đâu đến nỗi! Mà nói chung là tại cậu!

- Tại cậu thì có!

- Tại cậu í!

...

Cãi nhau một hồi nửa đùa nửa thật, Madi đòi đi xem phim, phim kinh dị. Và từ khi phim bắt đầu chiếu cho đến khi kết thúc, nó ngồi...cười hoài cười mãi như coi hài không bằng trong khi mấy người xung quanh thì sợ hãi run như cây sậy. Tôi thì không khoái thể loại này, chỉ thích phim hành động, kiếm hiệp, tâm lý hay trinh thám gì đó, bị kịch càng tốt.

- Có gì đáng cười đâu? - Tôi tò mò hỏi nó.

- Có chứ...ôi buồn cười...chết mất...- Nó đáp mà không thành câu vì bận cười, cười chảy cả nước mắt.

Hình như nó bị bệnh tâm thần phân liệt, vô phương cứu chữa rồi, nguy hiểm quá!

- Đi chơi tiếp đi! - Xem phim xong, đã trưa rồi mà nó vẫn còn hăng.

- Tớ phải về đây. - Tôi cắt cụt sự hung phấn của nó. Cún Cún vừa nhắn tin mà, để nó ở nhà một mình sang giờ tội lắm. Tội cho cái nhà tôi ấy.

Mà kẻ cũng lạ, mấy bữa nay Cún Cún rất kì cục, chả giống nó trước đây tẹo nào. Hình như nó giận cái gì đó, cười mà giả tạo lắm, bỏ khi!

- Vợ gọi à? - Madi đứng hai tay đút túi, hết liếc tôi đến liếc cái điện thoại, có vẻ nham hiểm. Giống như một thằng đang hỏi chuyện-nhà một thằng khác vậy.

- Vợ con gì chứ? - Tôi vừa nhắn tin lại cho Cún vừa đáp bằng quơ. Con bé này lại nghĩ ra trò điên gì nữa đây?

- Hi hi! Nếu không phải vợ con thì miễn, đi chơi tiếp! - Nó tuyên bố như hoàng đế không bằng.

- Mười hai giờ rồi đó em à!

- Huhuhu! Cậu nữ bỏ rơi tớ à? - Nó bỗng òa lên như khóc - Có biết bây giờ tớ chiều tớ phải lang thang một mình không?

- Cháy nhà rồi hả? - Tôi hỏi đều. Nó có vấn đề gì vậy chứ?

- Không phải cháy, nhà tớ buồn lắm, không có ai hết! Mà thôi! - Nó đang tỏ ra tội nghiệp bỗng cười cợt nhả, phẩy tay - Về với con vợ của cậu đi!

- Vợ nào?

- Con điên hôm nọ ấy. - Nó ám chỉ Cún Cún, có vẻ còn bực chuyện kia. Đúng là lòng dạ đàn bà!

- Cậu ghen hả? - Tôi cười "hiền lành" nhìn nó vẻ chăm chú.

Nó hơi ngẩn người trong giây lát rồi lườm tôi:

- Hừ, ai thèm!

- Vậy lang thang tiếp đi, tớ về!

- Không!!!

Rất cuộc, giữa trưa nắng chang chang (nói vậy chứ trời xuân không nóng lắm), trước rạp chiếu phim, có hai kẻ điên đứng oằn tù tì. Nó thắng thì đi chơi tiếp, tôi thắng thì về. Kết quả: tôi thua vì không rành mấy trò con nít. Thôi kệ, đi chơi với nó cũng vui, không biết lúc về Cún Cún có...đốt nhà tôi không.

Hôm đó, tôi và Madi đi chơi nguyên một ngày hết trò này đến trò khác, điểm dừng chân sau cùng là...bệnh viện tâm thần. Không phải vì nó phát bệnh bất ngờ, chỉ là bảo vào thăm người quen.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: I like you

- Mày vừa nói gì cơ? - Tôi đưa cặp-mắt-nhìn-con-cờ-hó-vừa-tuyên-bố-là-người-ngó-thằng-Nodi, có cảm giác vừa nghe một câu chết giẫm đầy kịch côm

Nó điên rồi, điên thật rồi, không điên cũng bị khủng giai đoạn cuối hoặc bị sâu ăn hết não. Câu nói của nó làm thằng Thuận đang ôn bài ngon lành phải té nhào cả người cả ghế, không quên phun cây kẹo mút trong mồm ra. Cái canteen vì thế mà được thể cười rần rần.

Thằng Nodi không có biểu hiện gì quá trước vẻ ngạc nhiên của tôi và cú té của thằng Thuận. Nó nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm túc, cầm ly nước lên uống một hơi rồi nhoẻn cười, lặp lại:

- Tao thích mày.

Đùa đấy, nó không kinh tởm như vậy đâu, câu nói của nó là:

- Tao sắp đi du học.

- WHAT THE HELL? - Thằng Thuận vừa lồm cồm bò dậy đã hét toáng lên, chỉ thiếu nước bay đến chụp cổ đại ca mà đập mà nghiền.

- Mày nghe đúng rồi đó! - Thằng đại ca vẫn giữ vẻ nghiêm túc, không đùa cợt. Vậy là nó nói thật? Tại sao?

- Đi Lào hay Thái Lan? - Tôi hỏi đều. Rốt cuộc là nó muốn cái quái gì? Chẳng phải nó đã rất khoái cái trường này sao? Và quan trọng là BadBoy ở đây, nó còn muốn đi đâu?

- Đi Úc. - Nó vẫn trưng ra cái mặt muốn ăn dếp.

- Vì gái hả?

Ok, theo kịch bản mấy bộ phim sến tình củm lớn mọn thì khi bị thất tình, thằng nam chính thường đi xuất khẩu lao động hoặc chuyển đổi giới tính. Và hai đất nước Lào cùng Thái Lan luôn mở rộng vòng tay cho những trái tim tan nát tìm đến niềm hạnh phúc vô biên..

- Không, "xoắn" anh em hả mày? - Thằng Nodi tỏ vẻ không hài lòng trước sự giễu cợt của tôi, rồi chậm rãi phán tiếp - Tao đi với ông bà già. Tạm thời bây giờ chỉ có hai thằng mày biết thôi, đừng nói với ai!

- Mày ngoan quá nhỉ? Sợ ông bà già từ bao giờ vậy? - Tôi cười cợt. Thằng này ngày càng thay đổi, không giống thằng bạn thân nhất của tôi chút nào.

- Muốn nghĩ sao cũng được! - Nó cười đều, liệng mắt ra chỗ khác ngấm mấy em chân ngắn. Giờ thì lại làm như bắt cần lắm vậy, đồ hèn!

- Vậy...bao giờ đi? - Thằng Thuận cố bình tĩnh lại, nhưng trên mặt vẫn đầy mụn, à nhầm đầy hoang mang. Cuối cùng thì điều mà nó không mong muốn đã xảy ra. Quá sớm

- Tao không biết. - Thằng đại ca nói như thể chuyện của ai khác vậy, rồi đứng lên bỏ đi.

- Ê, khoan đã! - Thằng Thuận kêu lên hấp tấp.

- Tao không biết mà. - Thằng Nodi bức bối ngó lui. Thằng Thuận vẫn chưa chịu tin nó sao?

- Tính tiền đã mày!

"Rầm!", chính xác là tôi nhìn thấy hai chữ "tình nghĩa" trong mắt đại ca rớt xuống vỡ tan tành như một cái cốc thủy tinh. Hết sức bối bác.

Vậy là quãng thời gian của học kì hai bắt đầu như thế này đây, Cún Cún về Mỹ, để lại cho tôi một con cờ hó lông trắng mặt siêu ngu, bảo rằng nhìn con cờ hó này là nhớ đến nó, còn bây giờ thì đại ca tuyên bố ra đi. Chán hơn con gián chết rần!

- Tao muốn đấm thằng đại ca quá mày ạ! - Thằng Thuận đang vừa đi vừa li xì cho đám bạn mỗi người 500 đồng chọt nói.

- Đấm xong răng mày rụng theo luôn. - Tôi đáp.

- Tao không ngờ nó có thể bỏ anh em để ra đi tìm đường trốn gái được! - Nó uất ức đấm một phát vào tường làm con thằng lần đang tung tăng hoảng quá rơi xuống đất.

Trốn gái? Có thể lắm chứ...

- Há há há há!!! - Bỗng một tràng cười man dại vang lên từ trong cái lớp sát chỗ bọn tôi đang đứng.

Chắc, hóa ra không chỉ tám lớp thuộc về BadBoy mới bị khủng. Căn bệnh này đã lây lan ra các lớp khác rồi. Xem nào, đây là lớp Văn.

- Bọn mày chém tiếp đi, hài quá! - Một cái đầu ló ra từ cửa sổ lớp đó nhòm bọn tôi, điệu cười nhăn nhó của X-pít trưng ra đầy khiêu khích. Cái mặt thẳng này bao giờ cũng đủ sức khơi dậy sự ganh tỵ của đám con trai xung quanh.

- Chú mày hóng chuyện giống mấy bà bán cá từ bao giờ thế? - Tôi cười cợt nhả. Hôm nay nó không ra thư viện đốt não à?

Thằng Godi vẫn cười như được nghe cái gì thú vị lắm. Nó nhảy lên bàn ngồi, nói tiếp bằng giọng cực kì đáng ghét:

- BadBoy lớn nhanh quá, "ra đi tìm đường trốn gái", thật không thể tin được, hô hô hô!

Xong nó cười vật vờ như vừa bị chó dại cắn. Thằng này vốn dĩ già dặn nhưng có lúc giống như con nít vậy, cũng chả sợ mất hình tượng trước mặt đám con gái trong lớp luôn. Còn bây con gái lớp Văn thì rất a dua, thấy nó cười cũng cười theo như mấy con khi đột, nhất là nàng Hiếu. Lũ này uống thuốc liều đúng giờ nha, đáng khen.

- Tóc dài đấy! - Tôi vuốt cằm, cười đều nhìn qua một lượt đám con gái - Để anh lì xì cho mấy em quả đầu mới nhá!

Bọn nó lập tức ngậm mồm vì sợ bị cạo đầu. Thằng Godi thì đã dứt con, nhưng vẫn khoái chế giễu bọn tôi, lắc đầu ngán ngẩm như thể buồn lắm.

- Mấy chú làm anh thất vọng quá. Anh biết bạn của anh dễ thương, nhưng sao vì nó mà mấy chú phản bội nhau vậy? Chắc chắc...

Thằng này làm như nó trong sáng lắm vậy. Nó cũng thích Madi chứ bộ, có điều hoặc nó bị ngu bẩm sinh nên không biết hoặc già rồi nên lú lẫn thôi. Tội nghiệp chú bé.

- Chuyện xưa rồi Diễm ạ! - Tôi nhìn nó bằng ánh mắt thương hại - Thằng đại ca của anh không đi vì gái, chú không biết thì đừng sửa bậy!

- Thông cảm đi mày, chú ấy ăn phải bả ấy mà! - Thằng Thuận vờ thờ dài nói.

Nhưng thằng Godi vẫn không nao núng, nó già đời và có cái nhìn rất khách quan với mọi thứ. Và hơn nữa, rất đáng ghét nhưng phải công nhận nó rất hiểu tôi vì nó giống tôi, như Madi đã nói. Mà đến tôi còn biết chắc thằng đại ca và Exdi vẫn thích Madi đến phát điên. Điều tôi nói hồi nãy chỉ để gỡ cái sĩ diện to bằng hạt gạo của đại ca thôi.

- Tao không cần biết bọn mày tan rã kiểu gì, nhưng tốt nhất là tránh xa bạn tao ra, ok? - Thằng Godi lời giọng nghiêm túc ra - Nó không phải trò chơi.

Đúng, Madi không phải trò chơi mà là một thứ "vũ khí" nguy hiểm. Vấn đề là nó cứ đem sự vô tư của nó đi gieo rắc vào BadBoy thì tránh kiểu gì?

- Mày là ông già nó chắc? - Tôi hỏi đều.

Thằng Godi không đáp, chỉ cười "hiền lành" rồi bỏ đi. Nàng Hiếu ngửa mồm bay vào "xoắn" tôi:

- Lịch sự chút đi!

Con nhỏ này càng ngày càng muốn gây sự chú ý. Được rồi, để anh cho em toại nguyện.

- Vừa nói gì nhi? - Tôi vừa rút con dao trong túi ra vừa cười hỏi nó.

Đám con gái phát hoảng, nhìn nàng ta bằng ánh mắt thương hại. Ô, có gì ghê gớm đâu chứ?

- Có nói gì đâu! - Nàng Hiếu cười hi hi nịnh nọt, cầu hòa. Nó đủ kinh nghiệm để biết một khi tôi lấy dao ra thì phải có trò vui xuất hiện.

- Đúng rồi, có nói gì đâu, hi hi! - Tôi cười theo nó. Và...

"Xoẹt!"

...

Giờ học hôm đó, thằng đại ca chuẩn bị tự kỷ ở cái chốn chết tiệt nào mà không nói một tiếng, gọi điện không thèm bắt máy luôn. Thằng ngu này ý được đi du học Campuchia nên buông thả luôn sao? Kệ nó đi, nghĩa vụ của tôi là học. Ngó lên bảng, tôi thấy ông thầy Toán già tóc bạc phơ vẫn vừa cười vừa giảng bằng tông giọng buồn ngủ làm vài đứa gật gù đến đập cả đầu xuống bàn. Tuy nhiên, ông thầy này cũng giảng rất vui, nhất là khoản vẽ hình, cứ giật cục, giật cục như nhảy Popping vậy, hài. Tốt nhất là nên tôn trọng khoảnh khắc thú vị khi còn được ngồi đây, tự do và thoải mái, biết đâu ở hiện gập lãnh

mai ra đường bị xe cán chết thì hối hận cũng muộn.

Ra chơi, tôi đang đứng ngoài hành lang ngắm gái thì Madi ở đâu chạy lại, cười tí tòn:

- BH, lì xì cho tớ đi!

Không hiểu sao dạo này nhìn nó rất gian tà, hình tượng ngây thơ đã sụp đổ không còn tí tẹo gì, nhưng cái mặt vẫn dễ thương chán, chỉ muốn bẹo cho một cái.

- Không có tiền, chỉ có tình thôi, lấy không? - Tôi hỏi tình rui.

- Không đâu, tớ chỉ thích tiền! - Nó lắc đầu, vẫn chìa tay xin xỏ, mắt chớp chớp nhìn nọt và vẫn cười gian.

- Cái gì anh đây cũng không thiếu, chỉ có tiền là anh không có!

- Hừm... - Nó làm ra vẻ thất vọng lắm, rồi sau đó lại cười tí tòn, búng tay cái "tách" - Tối nay cậu rảnh không?

Nó lại muốn cù rù tôi đi chơi hả? Thái độ này dễ khiến người ta không cuồng... cũng sinh hoang tưởng rằng nó thích tôi lắm. Nhưng khách quan mà nói, bạn bè của nó không thiếu, sao không rù ai mà cứ đi dụ dỗ tôi?

- Cháy nhà nữa hả? - Tôi cười hỏi.

- Ủ. - Nó hiểu ý nên gật đầu ngon lành.

- Rù tớ đi chơi phải không?

Nó gật đầu cái rụp tiếp.

- Cậu thích tớ hả?

Nó gật luôn. Nhưng rồi nó phát hiện mình gật bừa nên vội đính chính:

- Tớ không phải gay! Đừng đùa thế!

Con bé này chánh và hoang tưởng một cách bất trị, tóm lại là muốn cái gì đây? Sao hôm nay nhiều người bị chó dại cắn thế không biết?

- Tối nay tớ bận rồi! - Tôi phũ phàng bảo nó, mặc dù tối nay chả bận cái khi gì.

- Bận gì? Đánh nhau? - Nó hỏi như thánh phán.

- Không, cậu biết về tớ chỉ có đánh nhau thôi hả?

- Đùa thôi, hờ hờ, tóm lại là cậu đi chơi với tớ, đừng chánh vậy!

Tuyệt, bây giờ thì tôi phiên nó bảo tôi chánh. Chánh con khi, có nó bị rảnh thì có. Không biết được ý đồ đen tối của nó, tôi sẽ không để bị dụ đâu, mặc dù đi chơi nó toàn là người trả tiền.

- Tớ bận thật, cậu đi với người khác vậy, lũ bạn cậu đâu hết rồi?

- Tớ bị tẩy chay vì chơi với BadBoy. - Nó làm mặt đau khổ nói.

Bị tẩy chay hả? Kinh nhờ! Tụi này bao nhiêu tuổi rồi mà còn có trò đó?

- Thì rù đứa nào BadBoy ấy! - Tôi gợi ý, đã đến nước này mà nó còn không nói lí do nữa thì dẹp hết, chơi bời vô nghĩa như vậy chỉ bằng ở nhà coi lại mấy trận MU, hay hơn nhiều.

- Không thích, thích đi với cậu thôi! - Nó nói ngon lành.

Làm thế quái nào mà lại có đứa vô tư đến thế này nhỉ? Thôi được rồi, thích thì chiều, dù sao nó vẫn còn nợ tôi.

- Có mang bài theo không? - Tôi hỏi nó.

- Có chứ, bài không mang thì mang gì? - Nó vừa sốt sắng tuyên bố vừa móc bọc, lôi ra bộ bài mới toanh và đưa cho tôi.

Bài mới hả? Không biết nó đã học thuộc hết chưa nữa. Dùng "kiếp đồ đen" để quyết định là hay nhất. Tôi xóc bộ bài mười mấy lần rồi chìa ra trước mặt nó, bảo:

- Bốc đi, quân bài của ai lớn hơn là người đó thắng. Cậu thắng thì đi chơi, - Tôi cười nham hiểm - cậu thua thì dẹp và cậu phải làm theo một điều kiện

của tớ, ok baby?

- Ok! - Nó thấy có trò bài bạc là ủng hộ liền, ngó nghiêng một hồi và rút một quân bài nằm giữa.

Lật quân bài lên xem, nó cười sung sướng, chắc là được con gì ngon lắm hả? Tội phiên tôi, tôi rút đại một con phía trên rồi lật ngửa ra.

- Cái gì? Sao xui thế?- Nó giãy nảy khi đó là quân K cơ. Xem ra tôi còn may mắn.

- Thua rồi hả? - Tôi giựt lấy quân bài của nó xem. Là K chuẩn, buồn cười thật.

- Haizz.. vậy là tôi nay đi lang thang một mình tiếp. - Nó chán nản chống tay lên lan can, nhòm xuống khoảng sân đầy nắng dưới kia, làm như khách vắng lai đầu đường xó chợ không bằng.

- Nay, còn một điều kiện nữa! - Tôi nhìn xuống chỗ ghế đá có ông thầy chủ nhiệm lớp Anh của nó mà nghĩ ra một trò vui - Nhìn thấy thầy Minh của cậu không?

Nó nhìn theo hướng tôi chỉ, gật đầu rồi cười khổ như chuẩn bị tinh thần cho một trò gì đòi bại lắm.

- Rồi sao?

- Cậu xuống sân, chạy quanh thầy mười vòng, ok?

- Hả? - Nó trở mặt ra, nhăn mặt xui lơ - Không được đâu, thầy bảo tớ là con điên mất!

- Đi đi, nhanh lên! - Tôi đẩy nó tới chỗ cầu thang. Sẽ vui lắm đây, chiều vàng lớn mọn, có một đứa điên chạy quanh thầy như con dờ người. Chắc ông thầy shock chết.

- Không!!! - Nó lắc đầu nguầy nguậy, mặt nhăn nhó phát tội, tay bám vào thanh vịn cầu thang không chịu đi.

- Cậu thua rồi mà, đi nhanh đi kẻo lát nữa có nhiều người ra đó là cậu thành trò cười cho cả trường đấy! - Tôi giả nhân giả nghĩa dụ nó.

- Không đâu, mất mặt lắm, huhu!!!

Nhưng rồi nó vẫn có gan làm thật. Nó mượn cửa bọn lớp tôi một cái kính và một cái mũ to dùng để...cái trang, xong mò xuống thực hiện nhiệm vụ cao cả. Khó phải nói thầy shock như thế nào, ngồi chờ ra một chỗ không nói nên lời luôn, còn bọn thấy cảnh đó, nhất là lớp Lý, được một phen cười vật vã. Tội lỗi. Tội lỗi.

Làm xong, nó chạy lên, mặt đỏ gay vì nắng và tức, ném cho tôi cái mũ:

- Đồ bệnh hoạn, đi chết đi!

Nhưng tôi và lũ bạn còn bạn cười bò lăn bò càng. Đã thế, bọn lớp Hóa còn chạy lại hỏi, với vẻ hưng phấn:

- Ê bọn mày, chuyện lớp Văn là ai làm thế?

- Lớp Văn hả? Chuyện gì vậy? - Con Liên tò mò.

Nó vẫn chưa biết chuyện tôi làm hồi này với cái chợ đó.

- Đám con gái lớp đó...- Thăng Cường vừa cười vừa kể - theo mốt tóc mới, bên dài bên ngắn.

Ok, chính xác là hơn mười đứa đã được on dao của tôi "chiếu cố", cắt cái xoẹt mớ tóc sến súa vì cái tội lắm mồm, tuyệt vời. Không biết giờ này mấy nàng sao rồi, chắc hận tôi thấu xương.

Thăng Thuận nghe vậy thì nhớ tới chuyện "trốn gái", hỏi cả bọn:

- Bọn mày có thấy đại ca đâu không?

- Chịu. - Con Liên đáp ngay - Chắc đi nhảy lâu!

Con này vẫn khoái dim hàng đại ca như thế, nếu biết đại ca sắp đứt áo ra đi, chắc nó buồn lắm. Tội lỗi thật đấy. Đại ca ơi là đại ca, mày bị cái khi gì vậy chứ?

Tội bất giác đưa mắt sang nhìn Madi, thù phạm làm tan nát trái tim đại ca, thì thấy nó cũng đang ngó tôi, vẻ buồn buồn. Nó sợ bị đồ tội liền đánh bài chuẩn:

- Tớ về lớp đây!

...

Đêm. Con đường nhuộm đầy bóng tối nằm nghe tiếng bước chân ai qua vội. Mưa hiu quạnh đổ xuống phủ lấp nỗi cô đơn cùng cực của những kẻ lang thang. Ánh sáng đèn đường trải dài quanh co, nhạt nhòa sau làn bụi, bị cắt đứt bởi dòng xe cộ qua lại lạnh lùng. Bên ngoài là thế nhưng trong Sunny Bar là một thế giới khác. Tiếng nhạc bốc lửa đánh bay cảm giác mệt mỏi. Đèn màu lung linh nhảy múa như rượt đuổi nhau, nhảy lên cả đám người trong quán, khiến mặt họ giống như mấy thằng hề.

Tình hình là Madi đã thua trong trò bốc bài nhưng tôi vẫn đi chơi với nó, và trời mưa nên đến chỗ nó cho khô.

- Quán này là quà sinh nhật lần thứ mười bốn của tớ đấy. - Nó khoe đầy tự hào.

- Sinh nhật cậu là ngày nào? - Tôi tò mò.

Nó chỉ chờ có thể mà xòe tay ra:

- Hôm nay, quà cho tớ đâu?

Gi? Hôm nay sinh nhật nó? Có con bọ o bo huyền bò mới tin, làm quái gì mà trùng hợp thế chứ, đúng là đồ cơ hội!

- Hai người đang làm gì vậy? - Bỗng dưng một sinh vật lạ xuất hiện cắt ngang cuộc chém gió, nhìn bọn tôi chằm chằm bằng ánh mắt hình "tên lửa hành trình".

Sinh vật lạ đó là một loài gia cầm hai cánh, có màu đen bí ẩn, tên: Quạ. Tuyệt vời. Thằng Godi quản em kiểu gì để nó xổng chuồng đi ám thiên hạ vậy không biết.

- Subi à, em cũng đến đây chơi sao, ngồi đi! - Madi niềm nở đáp cho em một cái ghế, đúng điệu của mấy thằng bợm nhậu.

Quạ đen vẫn đứng im, đưa cặp mắt tỏn thương hết liếc tôi đến liếc Madi. Nó bị gì vậy, ghen hả? Thật buồn nôn.

- Sao em không ngồi? - Madi hoặc bị mất trí nhớ tạm thời hoặc là giả điên giương mắt nai lên hỏi Quạ. Nó quên mất là Quạ thích ai sao, tởm. Nếu nó không phải chị em tốt của Quạ, cam đoan là nó sẽ bị "troll" tức chết.

Kịch hay, kịch hay, tôi phải chuẩn ra chỗ khác xem mới được, để xem Madi sẽ làm gì nhỉ. Tôi mà ngồi đây thì Quạ sẽ không động thủ đâu.

- Tớ đi nghe điện thoại! - Tôi nhin cười, lôi cái Iphone thân yêu ra làm như thật, đoạn mò ra chỗ khác để xem hai đứa này làm gì nhau.

Khổ một nỗi lúc tôi đi "nghe điện thoại" thì có ma ám: Cún Cún gọi, thế là tôi mãi đứng chém gió, chả nghe được chuyện gì, chỉ thấy hai đứa kia cãi nhau ghê gớm lắm rồi Quạ dùng dùng bỏ về. Chỉ vậy thôi à, chán thế.

- Ờm Quạ đâu rồi? - Tôi quay lại bàn, giả ngu hỏi Madi, cảm thấy mùi thuốc súng vẫn lờn vờn quanh đây.

Madi thì không còn vui như trước, nó cầm cốc rượu lên uống một hơi cạn sạch như đúng rồi. Và rót tiếp mà không thèm trả lời. Kì vậy?

Nó uống hết cốc thứ hai thì tôi ngăn lại:

- Có chuyện gì?

- Không có gì hết, tớ muốn uống! - Nó chối bay chối biến. Con gái đúng là rắc rối, mà chuyện có gì đâu chứ, tôi và nó chỉ là bạn mà.

- Vậy uống tiếp đi, tớ về. - Tôi đứng dậy, vờ đi luôn.

Nhưng tôi còn chưa đi được hai bước thì tay nó bỗng nắm lấy tay tôi, siết nhẹ, giọng nó vang lên như gió thoảng:

- Đứng mà!

Quái, nó học diễn tuồng sến từ bao giờ? Sao lại có thể loại của phim Hàn ở đây? Kinh dị. Lại một lần nữa, nó làm tôi không cuống... cũng sinh hoang tưởng mất.

Lúc tôi quay lại cũng là lúc nó bỏ tay tôi ra, cầm cốc rượu lên tu một hơi nữa, đoạn đập cái cốc xuống bàn cái "cạch" thật hoành tráng, rồi bất ngờ nói:

- Tớ thích cậu.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: “I’m sorry”

Xin lỗi, nhưng có những chuyện không thể nào thay đổi được.

Tôi chưa từng thích ai, cũng không nghĩ là sẽ thích ai thật lòng. Tình cảm của con người mong manh lắm, cứ như một cái cốc thủy tinh vậy, đập một phát là vỡ tan. Cốc thủy tinh mãi mãi chỉ là cốc thủy tinh...

Trong mắt tôi, Madi là một đứa thú vị, nhưng thích nó thì chắc là không. Nhưng kệ, tôi không phải người tốt, tôi là một thằng đều. Hơn nữa, tôi không tin lắm vào chuyện nó bảo thích tôi. Mặc dù cũng khá bất ngờ đấy, mới hôm nào còn ngồi ngoài sân bóng, nó tự kiêu bảo sợ lớn lên, chỉ muốn làm con nít, vậy mà...

-Cậu nói thật đấy hả?- Tôi quay lại chỗ ngồi, chống cằm hỏi nó.

Không tin được, có gì mờ ám ở đây.

-Ừ, nhưng...-Giọng nó hơi run, có lẽ rượu vẫn chưa ngấm đủ để can đảm...-cậu không cần phải trả lời bây giờ đâu. Tớ sẽ đợi!

Ày da, sao da gà tôi lại nổi lên thế này. Nghe cứ như ca cái lương ấy, tởm. Tôi biết nghĩ thế này là không đúng, nhưng tin tôi đi, một đứa bình thường vốn nghịch ngợm, thích đùa cợt bao nhiêu thì khi nói ra nhưng câu nghiêm túc, sến súa lại kinh dị bấy nhiêu.

-Sao lại thích tớ? Tớ có gì tốt đẹp đâu?

Ok, giống như trước đây, tôi cũng đã nói với Quạ đen đại ý như thế, để giữ lại cái thứ gọi là “tình bạn” khi còn kịp. Nhưng nói là nói cho vui vậy thôi, chứ tôi cam đoan, chẳng xi nhê gì đâu.

-Tớ đã bảo đừng vội từ chối mà!- Madi bất ngờ đứng dậy, ánh mắt tổn thương như thể đã đoán trước nhưng không tránh khỏi chuyện này.

Nó nghĩ là tôi đang bóng gió từ chối nó hả? Hóa ra nó chẳng gây thơ tạo náo. Buồn cười thật.

Chẳng để tôi nói thêm lời nào, nó dùng dùng bỏ đi, vội vàng như sợ dùng lại thì sẽ không chịu nổi.

Xin nhắc lại, tôi là một thằng đều. Không, rất đều.

Ngoài trời hơi tối, ánh đèn mờ ảo nhạt nhòa, không khí se se lạnh, tôi cầm lấy tay Madi giữ lại trước khi nó chạy mất.

-Tớ chưa nói xong mà, cậu đi đâu chứ?

-Nói gì chứ? Tớ biết...-Nó gỡ tay tôi, chán nản nói- ...cậu...

-Tớ không tốt đẹp gì!- Tôi cướp lời nó- Nhưng tớ thích cậu!

Một cơn gió nhẹ lướt qua, khẽ làm mái tóc ngắn ngổ ngỗ của nó bay bay. Hình như có cả mưa đêm đọng lại trên mi của đôi mắt đang mở tròn xoe. Nó đỏ người ra như con cóc, trông buồn cười chết được, mãi mấy chục giây sau mới nói:

-Cậu vừa nói...

Nhưng câu hỏi chưa thành hình của nó đã bị tôi nuốt gọn. Ok, cơ hội tốt như thế này không ngu gì mà bỏ lỡ. Một nụ hôn sẽ giải quyết tất cả.

Madi hoàn toàn bất ngờ khi môi tôi chạm vào môi nó. Người nó run lên và tôi nghe tiếng tim nó đập loạn xạ. Tôi luồn một tay ra sau gáy nó, kéo nó lại gần hơn, tay kia vòng quanh eo, ôm chặt nó. Người nó rất ấm và có một mùi hương dễ mê. Nó sau một lúc ngần ngừ thì bắt đầu đáp trả và mắt cũng nhắm lại. Và cũng không tiếc một vòng tay ấm áp khăng khăng.

Đó là một nụ hôn dài và sâu. Nồng nhiệt, hơi ngầu ngiến. Và mê hoặc như có chất gây nghiện.

Sắp có hội trại 26/3.

Thôi nào, hội trại đấy!

Sao cái lớp điên khùng này lại mặt mày iu xiu thế nhỉ? Căn bệnh truyền thống đầy tự hào của chúng đâu rồi?

-Tao ghét ông hiệu trưởng!- Thăng Thuận vừa soi gương bằng cái thước kẻ hường sến của em nào đó vừa lầm bầm. Ế, dạo này nó ít có mụn quá, đi lột da ở đâu vậy?

-Vì ông đẹp chai hơn mày à?- Thăng Exdi đang nhắn tin với em bồ mới nào đó ngửa mồm hỏi đều.

-Hắn rồi! -Cả đám con trai cùng gật gù, đoạn thờ dài như buồn bã lắm.

Thằng Thuận làm người "bình thường" đột xuất, chả thêm nổi đóa mà chỉ cười hiền lành:

-Cắm trại ở trường chán ồm!

Đúng rồi đó, cái lí do khôn nạn khiến cả lũ "con hoang đảng" rơi vào sự im lặng nguy hiểm này giờ là vì hội trại năm nay sẽ diễn ra tại trường chứ không phải một nơi trăng thanh gió mát lớn mọn nào đó mà thầy cô đã cất công gieo rắc vào đầu bọn học sinh để chúng hoang tưởng theo.

Và tôi có cảm giác mơ hồ rằng đây là hội trại cuối cùng chúng tôi còn được chơi với đại ca. Chắc, đại ca sắp đi Thái Lan buôn Bikini hàng lậu mờ, hại thằng Thuận đang bệnh ở đình của đình cũng té cái "ạch" xuống làm bé ngoan.

-Càng tốt chứ sao lại chán?- Tôi vừa nhấn tin reply cho Madi vừa cười bảo cả bọn- TRường là đạ bản của ai chứ, bọn mày mất trí rồi hả?

Inbox lại đây ừ, khổ thân cái điện thoại của tôi, mấy tuần nay phải vật vờ vì đồng tin nhắn này. Gì chứ, tôi chả hiểu trò nhắn tin có gì hay ho mà đám nhóc kia lại nghiện phát rồ, điển hình là Madi ấy.

-Ồ há!-Thằng Exdi búng tay cái "tách", nhìn lên nóc nhà mặc dù cái trần của lớp đã cản tầm mắt của nó.- Chúng ta sẽ phá nát cái trường này cho bồ tức!

-Xong rồi ôm sách vờ ra học ngoài đường nhá!-Tiếng con Liên oang oang ngoài cửa sổ và nó sầm sập chạy vào, nhảy phóc lên bàn ngồi với đám chúng tôi, theo sau nó là lũ con gái cầm đồng bao bì to bự.

Quái, con này định...buôn đồ second-hand hả? Muốn đi theo đại ca?

-Vụ áo lớp đã hoàn tất!- Em Ly cầm một cái bao lên, lôi ra cái áo màu cam có in hình gì màu đen quái quái, cười đắc ý- Đẹp chứ hả?

Cả lũ con trai chạy lại giựt giựt, sẫm soi thành quả thiết kế và đi đặt àng của đám vịt gòi 8 lớp. Thằng Thuận cảm động tới mức rước lại căn bệnh điên vào người, đặt tay vào tim kêu lên:

-Ôi Giàng ơi! Chúng ta sẽ trở thành hội chất độc màu da cam!

Vâng, không biết con Liên có bị gì không khi mà 8 lớp BadBoy con trai lần át con gái mà nó chọn màu cam để phủ lên áo, trông gay gay thế nào, mặc dù áo theo kiểu con trai, phía trước in logo một con cờ hó cười giờ hai ngón tay xi teen và dòng chữ: "BadBoy is the best" hoành tráng, đằng sau thì tùy lớp mà có biểu tượng riêng: lớp Lý là cái rồng rọc, lớp Hóa là mấy lọ hóa chất, lớp Toán là " $1+1+1+1+1+1+1+1=1$ " (đứa láo tính mà ngu thế, nhể?)...

-Đẹp hông?- Con Liên nhảy xuống sàn, trùm một cái áo lớp lên đầu thằng Thuận rồi buộc lại như chít khăn mỏ quạ, hớn hờ hỏi tôi.

-Được đó!- Tôi giờ điện thoại lên làm một shot ảnh "cậu bé quàng khăn cam". Cái này mà đem đi bán đấu giá chắc được cả tỷ đô. Đồ...âm phủ.

Nhưng thằng Thuận không thèm cười lấy một cái, gỡ cái áo ra, bước về chỗ ngồi học bài Lý, dù môn Lý đã kiểm tra xong tự đòi tám hoành nào.

Con Liên ngơ ngác, nhìn thằng Thuận một hồi rồi trèo lên bàn cạnh chỗ tôi, chống cằm phán:

-Tao thấy bữa nay bọn mày lạ lắm nhá! Đại ca thì xách dép phẩn tận đâu, thằng Thuận thì ủ rù như gà dịch, còn mày thì chuyên đánh lè, ôm điện thoại suốt ngày!

"Đại ca xách dép đi mua hàng về buôn, thằng Thuận không nỡ xa đại ca, còn tao thì đang bận lừa tênh con người ta, nếu mày muốn biết!"

-Đi khám mắt đi cưng!- Tôi gõ cái "cộc" vào trán nó, cười trong sáng.

-Đau!- Nó xoa xoa trán, vờ nhăn nhó rồi bỗng cười gian tà, khoác vai tôi nói- E hèm, tao không biết hai thằng kia giờ trò gì, nhưng tao nghĩ là tao hiểu mày, vậy nên đừng giấu tao!

Con này láo!

-Vậy nói xem, anh mày đang làm gì?

-Tao sẽ đoán ra thôi!- Nó nhủu mày tuyên bố mà không được tự tin cho lắm.

Biết ngay mà, nó chỉ được cái mạnh mẽ.

Thực ra chuyện tôi và Madi đang qua lại với nhau một cách không công khai -vì Madi sợ bạn bè chọc nó- chỉ có thằng Exdi là biết, nhưng tất nhiên nó chỉ biết cái bên ngoài chứ ừ hiểu tôi đang nghĩ gì. Thằng này không phản ứng gì quá, chỉ cho tôi một tối-hậu-thư kinh dị: "Mày mà làm gì không phải với nó thì mày chết chắc!". Tuyệt, thế ai đã từng nói "Đàn bà là phù du, anh em mới là trên hết" vậy nhỉ, quen quá! Nhưng tôi cũng ừ tin nó cao cả rộng lượng đến thế, nó nguy hiểm lắm!

Tóm lại là nếu thằng cha con mụ nào biết sự thật đằng sau cái "tênh ề" đẹp như bánh kẹp bò của tôi và Madi, hẳn tôi sẽ nhận được giải Nobel vì là

người...chết thảm khốc nhất quả đất. Này nhé, đầu tiên, con Liên và thằng Thuận sẽ lột da tôi vì tôi làm mất hình tượng bạn bè tốt đẹp thần thánh trong lòng chúng nó. Kế đến, thằng đại ca và Exdi sẽ vì tình huynh đệ mà vác dao róc thịt tôi. Tiếp theo, thằng Godi sẽ vì nể mặt bấu vật của nó mà lôi lục phủ ngũ tạng của tôi ra ăn tươi nuốt sống. Chưa hết, lũ bạn bè đồng như kiến cỏ của Madi sẽ họp nhau lại mà hút hết tủy của tôi. Khoan vội ớn, giờ tới phiên ông già của nó sẽ đem xương tôi đi...đốt thành tro. Ấy da, tiếp nhé, bây giờ còn nhân vật chính là "người iu lý tưởng" của tôi sẽ làm gì ấy nhỉ? Nó sẽ đem một nửa tro cốt của tôi lên tận đỉnh Everest để rải bay khắp bốn phương trời, một nửa còn lại thả xuống Thái Bình Dương để làm mồi cho muôn loài cá tôm, mãi mãi không thể siêu thoát.

Phê lời như con giò.

Biết là thế nhưng tôi vẫn thích thử cảm giác mạnh xem sao. Cũng không hẳn là vì tôi muốn thách thức cái lũ có tiềm năng sẵn sàng giết người kia, mà vì đạo này lương tâm của tôi rưng hết răng rồi hay sao ấy, chẳng cần rút tạo nào. Thậm chí, tôi thấy ...vui là đằng khác. Trừ chuyện Madi nghiện nhắn tin và thường xuyên có trò hack (ăn trộm) một vài thứ vặt vãnh của tôi ra thì mọi chuyện khác đều ok. Vì thích làm con trai nên nó không có "thú vui tao nhã" kinh dị là đòi mua những thứ mà đa số con gái đều thích. Hơn nữa, nó là con đại gia nên chả thiếu thứ gì, chỉ khoái đi chơi và phá phách. Tuần trước, nó còn hack mất cái dây xích của con cò hó nhà tôi-do Cún Cún tặng-, thế là báo hại con cò hó xổng ra, chạy lên đến tầng hai chơi rồi hưng phấn nhảy xuống mà không chết (thực ra tôi chả thấy tận mắt nên chẳng biết con cò hó này nhảy kiểu gì mà pro thế). Madi đền bù thiệt hại cho tôi bằng một cái móc khóa hình bộ xương người hút thuốc lá. Hết hiểu.

Nhưng cũng phải công nhận một điều, ở bên cạnh nó tôi chưa từng thấy chán. Nó thật sự dễ thương, như một con gấu bông vậy.

22/3 là một ngày mưa.

22/3 cũng là ngày cắm trại.

Tuyệt vời con vịt giò!

Ông trời hận đời cho mời mưa xuống. Mưa to như vô lo, mưa trắng như củ sắn, mưa trút như nghiện hút, mưa ào ào như cào cào gặm cỏ, mưa lênh láng như lộn cạp thùng máng.

Khốn nạn.

Hàng cây, những thảm cỏ, những dãy phòng học và nhất là những cái trại được dựng công phu từ mấy ngày qua được dịp tắm mưa thỏa thuê. nƯớc mưa lọt qua những lỗ thùng trên nóc trại, nhỏ xuống tong tong. Nước mưa cũng chả thềm ngại ngần gì mà tạt thẳng vào trong trại, rửa mặt cho một số kẻ. Cả lớp tôi lấy áo mưa đắp lên trên lớp bạt và chiếu trải sẵn ở dưới nền, vậy mà nước vẫn thấm vào như đúng rồi. Thằng nào thằng nấy cười hô hô hừ hự, thay phiên nhau trèo lên thang dán mấy lỗ thùng. Lũ con gái thì cầm ô đứng giữa sân gào thét vì mấy cái bong bóng hồng hường và chong chóng sến súa móc trên cổng trại bị mưa quật cho tơi tả, nhưng chủ yếu là để...chụp ảnh tự sướng. Ông thầy chủ nhiệm thì đứng ngâm thơ và chém gió vui tươi trong khi hai em nào đó đang say sưa cá cược hôm nay thầy đã chải tóc chưa- vì cái đầu thầy bao giờ cũng rối tung theo một style bất hủ. Thằng Nodi chen vào, vỗ vai hai đứa lắm chuyện, đoạn vung vẩy cái điện thoại đang ghi âm:

-Mấy bé có muốn thầy nghe đoạn mát tai vừa rồi không?

Ồ, thằng này đã trở lại và quần quai hơn xưa sao? "ừ" đời thế, dân buôn bán có khác!

Mưa nhưng vui nỏ trời dù hội trại chỉ mới bắt đầu. Bọn lớp Hóa đi theo con Liên, nhân cơ hội "đường xa ướt mưa" xách bịch bánh Lucky đi rao vặt khắp nơi:

-"Bánh mì Sài Gòn

Mười ngàn một ổ

Ăn vô mắc cổ

Chết ngay tại chỗ..."

báo hại những đứa chưa kịp ăn sáng đã xách quần chạy lên trường phải "ngâm đắng nuốt cay. tiền sụt qua tay" mà gặm tাম.

Vật vả mãi với cái trại cũng chán, tôi quyết định ăn không được đập đồ, đi...phá trại các lớp khác. tHế là một chuyến hành trình trong mưa đã diễn ra. Bọn lớp tôi đi đến đâu là âm thầm cào, cấu, xé, rách cho cái trại lớp đó thùng, toạc, hack được cái gì là đem bán chia nhau...

Thầy Hiệu trưởng đi qua đi lại ngắm nghía thảm họa trại của các lớp, gật gù cười:

-Mưa như vậy mà vui!

Chương 28: Sự nghiệp phá hoại bắt đầu

Có một con ma đang ám tôi.

Yên tâm đi, con ma này không có bộ dạng hù chết người đâu, mặc dù nó có đầu tóc dài thật dài, bộ da trắng thật trắng. Nó là một con ma đẹp như tranh vẽ, phảng phất một nét buồn lãng mạn nơi đáy mắt.

Cắt ngay! Cái màn nhận diện người đẹp này quá rẻ tiền!

Đại khái là như này, con ma đó có họ hàng với cái con mà người ta hay lên nóc nhà để bắt ấy.

Đó chính là...

Quạ...

Đen! !!

Quạ đen mặc một bộ đồ đen, đi một đôi giày đen, đeo một cái túi đen, tay cầm cái ô đen bước vào cái trại số đen của bọn tôi.

Sao nó không nhuộm da đen hay bôi răng đen như phim "tình người duyên ma" cho đủ bộ nhỉ?

Trời vừa mới hừng nắng, vậy mà Quạ nở làm u ám như này. Và y như một quy luật, bọn trog trại lớp khác thò đầu ra ngó nàng dăm dăm. Chuyện, Quạ đen có sức hấp dẫn chết ruồi mà! Nhưng aao nó lại dùng cặp mắt đen láy buồn hiu đó để nhìn tôi nhỉ? Để coi, hình như tôi không nợ tiền nó, cũng chẳng ăn cướp gì của nó hết.

-Chào em, vừa từ nghĩa địa về hả? -Tôi vừa dán miếng băng keo to dùng lên tấm bạt trại bị toạc ra như chó cào vừa hỏi Quạ.

Lâu rồi không gặp cũng thấy vắng vắng, bé Quạ này coi vậy mà vui.

-Không, em từ nhà tới thẳng đây. -Quạ đáp như cái máy.

Quái, con nhỏ này bị gì vậy? Chả giống nó chút nào.

-Vậy nhà em chắc là Biladen hả? -Tôi cười cười nhìn nó.

Tươi tỉnh lên đi chứ, bị gì vậy, H5N1 cũng phổ biến ở loài quạ rồi à? Phải tránh xa nó mới được, coi chừng lây.

-Biladen chết rồi anh ạ!-Quạ đen vẫn không cười, tông giọng đều đều buồn buồn. Hình như trong câu đó chứa ẩn ý?

Anh hiểu được con cờ hó nhà anh chết liền! Nhưng mà cũng không hẳn, thái độ của nó giống như bị thất tình.

Đồ điên, thất tình gì mà lâu dữ vậy? Tôi đã từ chối nó cách đây một, hai, à không, ba năm thì phải, đểch nhớ nữa. Ồ, hay là nó có thằng khác và bị đá rồi nhỉ? Chúc mừng!

-Có phải em đó không Subi?-thằng Thuận nãy giờ bận ngồi buộc cái bong bóng màu hường vào chân để chuẩn bị cho trò đập bóng khi gió ngóc đầu lên hỏi.

Bọn lớp tôi cũng tò mò hỏi han Quạ. Con bé hay cười, hay tuyên bố những câu kinh thiên động địa đâu rồi?

-Em qua lớp khác chơi đây, hẹn gặp mấy anh chị sau.-Quạ đen cười rất nhạt, lăm lăm một câu cực kì khách sáo rồi bỏ đi.

Giống như có con ma nào qua đây. Kinh dị.

-Mày làm gì mà nó ra nông nổi như thế hả? -Con Liên đứng sau lưng tôi từ bao giờ, cất giọng rùng rợn hỏi.

Nghe cứ như Bao Công chuẩn bị khai đao xử án ấy.

-Ăn ốc không đổ vỏ*. -Tôi cười trong sáng.

-Cái...-Nó trợn mắt kiêu bị sốc, y chang con sâu bám trên cái cây dừa cạnh tôi chơi hồi nhỏ.

-Đùa đấy, nghĩ anh mày là loại người gì? -Tôi đập cái "Bép!" vào đầu đang lơ lửng giữa một màn đêm đen tối của nó.

-Hê hê, -Con Liên xoa xoa cục u trên đầu, đoạn khoanh tay nhìn tôi cười nham hiểm-Tao không tin mày tử tế vậy đâu. Nói đi, mày đã làm gì nó?

Làm gì là làm gì? Anh mày không làm gì hết sao biết mà nói? Cái con này sao đầu óc đen ngòm vậy?

-Mày nghĩ là tao làm gì?

-Đừng có nghe nó xạo Liên à! -Thằng Exdi ở đâu chui ra ngồi chém gió ngon lành.

Cả cái lớp đánh mắt về phía nó chờ đợi. Quái, bọn này rồi hơi đi hóng chuyện thiên hạ vậy nhì. ! Mà thằng này định làm gì, giết anh mày à?

Nó không để ai đợi lâu, liếc tôi một cái rồi phát ngôn gây sốc:

-Lớp Lý sắp có con đầu đấy!

Good.

Được đó Exdi, mày rất tuyệt.

Biết ngay là nó sẽ chơi tôi mà.

-Hả? -Mấy chục cái miệng cùng phun ra một từ ngớ ngẩn, ngay sau đó một rừng ánh mắt đập thẳng vào tôi. Ngay cả mấy đứa bạn tôi đi ngang qua trại cũng dừng lại hóng chuyện.

Ồ, mình thành hot boy từ bao giờ vậy? Đại ca ơi đại ca, mày đi đâu về mà xem này, tao hot hơn cả mày rồi đấy!

-Sao mấy đứa im lặng vậy? -Bỗng dừng cái đầu nghệ sĩ của ông Phương chủ nhiệm ló vào. Hình như ông đã nghe được chuyện gì mà trông cái mặt gian không kém lũ này. Hừm, đừng la trò nào thầy đó, à nhầm, thầy nào trò đó.

Ông Phương rất kết Madi, nhiều lần nó chạy sang lớp tôi chơi còn chém gió rất nhiệt tình với ông nữa. Ông bảo xem nó như con. Điều đó có nghĩa là cái mạng của tôi ngày càng lay lắt, sứt mẻ!

-Em nào thế? -Khóe miệng con Liên giật giật, nó đang căng mắt ra nhìn thằng Exdi với cái vẻ không thể gian hơn, chuẩn bị cười bò ra nữa là đằng khác.

Ê, chuyện của tôi là để tài hay ho cho bọn này bàn tán hả? Sao chúng còn hứng thú hơn xem JAV vậy?

-Assa, cho nó biết đi kìa! -Cái miệng thằng Exdi kéo thành một nụ cười như con cờ hó. Bây giờ tôi mới nhận ra nó có họ hàng với tay Xpít kia.

-Bọn mày đoán xem!-Đã vậy tôi cóc cần giấu nữa. Đằng nào thì thằng này cũng lo cho cả trường biết, cái chuyện giữa tôi và Madi ấy.

-Không phải Subi?-Lũ con gái bắt đầu nhao nhao lên chém với nhau.

-Vậy thì ai chứ, ai mà xứng đáng làm đầu lớp mình?

...

Lớp Lý của tôi bình thường EQ bé hơn hoặc bằng 0, vậy mà hôm nay tăng vọt đến bão động, bằng chứng là không lâu sau chúng đã đoán ra.

Tốt thôi, Exdi, mày giỏi lắm, muốn tao chết sớm với cái màn giết người tập thể kia phải không?

-Tao chỉ làm những việc cần làm thôi. -Lúc đứng giữa sân xem trò đập bóng, thằng Exdi bảo tôi.

Trò đập bóng này sến phải biết, luật chơi là có một lũ người mỗi người buộc một quả bóng vào chân, sau đó nhe bóng ở chân đối phương mà đập, ai là người cuối cùng còn bóng là thắng. Nhưng mà đứng xem thế này cũng khá vui.

-Chẳng hạn như làm cái loa hả? -tôi hỏi lại nó. Hình như tôi vừa thấy cái đống màu đen của Quạ. Không biết từ bao giờ nó biến thành ma thế.

-Nếu mày thật lòng thì sợ gì người ta biết, phải không? -Nó cười đều, cái giọng làm tôi chỉ muốn lấy cái vĩ đập ruồi đập một phát cho lép cái mặt.

Thằng này đúng là bị virus đại gái nhập vào máu, hết thuốc chữa rồi. Nó sợ tôi không thật lòng với Madi nên mới nói cho cả bọn biết.

-Nó không thích người khác biết, okay? Đừng có xen vào chuyện của bọn tao!

Mày có quyền nghi ngờ, nhưng tóm lại là chẳng biết cái vẹo gì đâu, thật lắm chuyện như đàn bà.

-Tao không muốn Madi phải buồn thôi. -Thằng Exdi nhìn tôi cười, làm như thể tình yêu cao thượng hy sinh hết lòng đẹp như phim Hàn xèng không bằng, ghê thật.

-Cảm động quá nhỉ?-Tôi tiếp tục xem trò chơi, không nói chuyện sến với nó nữa.

Nói trắng ra là mày út tin tao chứ gì? Sao không phun huych toẹt ra đi? Xin lỗi nhé, tao không phải mày, không thể làm theo những gì mày nghĩ là đúng được.

Nhưng mà, mày thay đổi rồi Exdi, trước đây mày không tóm như thế này.

Tình hình là tôi ghét cái màu đỏ chói mắt của cái áo lớp chuyên Anh mà Madi đang mặc. Trời thì mưa từ chiều giờ, vậy mà bọn lớp Anh kéo nhau ra đứng trước trại chụp ảnh. Madi tất nhiên là đứa hăng nhất, đứng giữa cả bầy con trai nói nói cười cười. Nghĩ lại thì tôi thấy bạn của nó hết 80 phần trăm là con trai rồi, kinh dị. Không biết bao nhiêu trong số đó làm thiêu thân vì nó nhỉ?

-Ê, coi bộ gấu của mày đào hoa không kém mày nhỉ? -Con Liên lại đứng cạnh tôi lúc nào, buông một câu chọc ghẹo.

-Thế mới vui chứ!-Tôi cười cợt nhả. Từ lúc cái chuyện kia bị lộ, mấy thằng điên này luôn tận dụng cơ hội để phán xét về cái tình cảm hường sến tự chúng tưởng tượng ra, làm như tôi là báu vật của chúng không bằng.

-Tao vẫn thấy thương bé Quạ. -Con Liên tựa vào bức tường gần đó, mắt nhìn xa xăm nói.

-Vậy mày đi yêu nó đi là vừa! -Tôi ném cho nó một ý kiến tuyệt vời rồi đi vào phòng học.

Trời mưa nên đa số các lớp đều chạy về phòng học của mình để trú ngụ thay vì tắm mưa trong mấy cái trại ướt chẹp nhẹp.

Thằng Thuận đã ngồi chuẩn bị xong một bó hoa to đùng để đi tỏ tình với một em nào đó. Thằng này yêu đương kiểu gì mà không ai biết vậy kìa, đúng là chuyện tình của người điên có khác, không biết cái em đó có còn nhiều dây thần kinh hơn nó không.

-Hoa gì kinh vậy mày? -Thằng Nodi vừa đi đăng kí trò chơi cho lớp về thấy bó hoa kinh thiên động địa của Thuận đại ca nhà ta liền hỏi.

Đó là một bó hoa thập cẩm: có may có, có đại có, phượng già có, ...cành nào cũng dẫm nước mưa và ẩn nấp trong đó là một con sâu vừa dài vừa béo. Thằng Thuận bảo nó vừa nhìn thấy em đó sáng nay đã bị sét đánh nên không có thời gian mua hoa, còn em sâu đó là kế hoạch dự phòng, nếu mà em từ chối thì... Hay thật đấy, đúng là lớp Lý.

-Đẹp không? -Thằng Thuận lấy dây chun cột thêm phát nữa, hỏi cả bọn.

-Chuẩn đấy, vậy em đó là em nào mà làm mày để ý vậy? -Thằng Nodi cười cười hỏi tiếp. Hình như phải cố gắng lắm nó mới không thốt lên "Em nào mà bất hạnh thế? "

-Tao không biết nữa, tao mới gặp em ở toa lét sáng nay, hình như học 12 Anh.

Tôi đã không được hân hạnh thấy cái mặt đẹp gái của cái em tốt số đó, bởi vì khi đang đi cùng cả lũ sang 12 Anh thì tôi gặp Quạ đen.

Quạ đen đang đứng ngắm mưa ở lan can tầng hai, trước một phòng học vắng người. Lần này thì tôi biết chắc nó đã thành ma hoặc mọc thêm một con mắt sau lưng, vì nó không cần quay lại cũng biết là tôi đi qua. Nó nắm tay tôi giữ lại, thần thái đã trở lại làm Quạ bình thường, cười bảo tôi:

-Em có chuyện muốn nói.

-Anh không có nghĩa vụ phải nghe. -Tôi giơ tay chào bái bai, nửa đùa nửa thật.

-Anh không nghe là em khóc đấy! -Nó nói như hoàng đế không bằng.

Mấy thằng bạn tôi thấy thế thì chuẩn mất tiêu.

Chẹp, con Quạ này lại bắt đầu rồi đấy, nhưng dù sao cũng không kinh dị như hồi sáng. Dự là nó vừa uống thuốc xong.

-Cần thêm khăn giấy không? -Tôi đập đập vào túi hỏi.

-Vậy à? Vậy nếu em nhảy từ đây xuống thì sao?-Nó đặt một chân lên thành lan can, hai tay vịn vào đó và cười nhìn tôi. Không phải nụ cười thách thức mà là nụ cười buồn bã và đầy ẩn ý.

Tôi ngo xuống đám cỏ nhàu nát vì nước mưa dưới kia. Một con quạ mà bay từ trên tầng hai xuống, kỷ lục của trường đấy nhé.

-Nhảy đi! Thành người què ăn bám cho khỏe!

Tôi vừa nói xong thì nó...làm thật.

Khổ thân, tại sao nó có thể, ồm, đại khái là nhảy lều chỉ vì một lý do lãng xẹt thế?

Rất may là tôi đã quen với cái biểu hiện của nó lúc sắp làm chuyện điên rồ nên giữ nó lại kịp, nếu không nó thành con quạ quay, à nhầm, quạ què hoặc quạ die rồi.

Nó không nhảy nữa, ôm chăm lấy tôi, rúc đầu vào ngực áo tôi, khóc um lên, nước nỡ hỏi:

-Tại sao chứ?

Tại sao cái gì? Bắn áo anh bây giờ, áo lớp đấy, không có cái thứ hai đâu.

-Tại sao không phải là em?-Nó hỏi mà như gào lên.

Khổ thân, tôi không nghĩ là có ngày mình phải đối diện với cái cảnh sến kinh dị này, với một đứa rất sắc sảo và mạnh mẽ như Quạ. Tôi theo phản xạ đẩy nó ra.

-Đừng, chỉ lần này thôi! -Nó càng ôm chặt hơn. Cái giọng tha thiết đến mức tôi mà đẩy ra thì thành kẻ nhẫn tâm nhất quả đất.

Okay, xem như mình làm gấu bông miễn phí cho nó một lần vậy. Nước mắt đàn bà thật nguy hiểm.

-Em có gì không bằng chị ấy chứ? Tại sao...anh không cho em cơ hội? -Quạ lại nói trong tiếng nấc.

Đây là hậu quả của việc nhiễm phim tình cảm nước ngoài đấy, người lớn thật ngu ngốc khi để con họ tiếp xúc với mấy bộ phim sến tấu quá sớm, đầu độc tư tưởng của chúng. Ở độ tuổi này mà nó đã thuộc hết lời thoại dành cho kẻ thứ ba rồi đấy.

-Thôi nào nhóc! -Tôi vượt vượt cái đầu nó, cố gắng không để cái giọng mình chuyển thành cười cợt-Anh không hợp với em đâu, có khối thằng tốt hơn anh đấy.

Ồ, ra là tôi cũng có khả năng thành diễn viên phim tình cảm sụt mướt đấy.

-Nhưng mà em chỉ thích anh thôi! Em phải làm sao bây giờ? Hic hic...-Nó vẫn bướng bỉnh như chuẩn bị ăn vạ tới nơi.

Đi chết đi. Hoặc đi mà hỏi mấy thằng cha tâm lý học dành cho tuổi mới nhón ấy!

-Không phải cái gì muốn là được đâu! -Tôi nhắc lại cái câu tâm đắc của một tay nhạc sĩ nghiệp dư, câu này đúng thật đấy, ở mọi trường hợp.

Cuối cùng thì cái đầu của nó đã chịu rời khỏi cái áo tội nghiệp của tôi, may quá. Tôi làm ra vẻ thông cảm, lau nước mắt cho nó. Sặc, con gái là vua phiền phức, nước mắt đâu mà lắm thế?

-Quên anh đi nhé!-Tôi đặt tay lên hai vai nó, nhìn thẳng vào nó, diễn nốt cái màn kinh dị này.

Quạ không nói gì, lại núp cái đầu vào người tôi, khóc tiếp. Quái, nó định ăn vạ tới bao giờ? Tha cho tôi đi mà, tôi không muốn làm mất hình tượng tốt đẹp ảo lòi trong mắt nó đâu.

Bỗng nhiên cái điện thoại trong túi quần rung lên từng đợt. Chà hiểu sao tôi thấy sắp có chuyện không hay, nên mặc kệ kẻ mít ướt mà lôi máy ra nghe. Khốn nạn. Là Madi.

-Cậu đang ở đâu vậy? -Giọng Madi vui vẻ cất lên trong máy.

Hình như lương tâm của tôi vừa đi bồi bổ về và đang dần trở lại, nhe răng ngoạm cho tôi một phát.

-Ồm, đi với mấy thằng bạn ấy mà. -Tôi đáp một nửa sự thật sau khi nhìn quanh mà không có ma nào theo dõi. Hừm, sao lại có cảm giác mình thành tội phạm thế nhỉ?

-...

-Sao vậy? -Tôi tò mò hỏi khi nó bỗng dưng im re, bị gì thế?

Có tiếng gió và âm thanh "sột soạt" trong máy.

-Tiếp tục vui vẻ đi nhé! -Giọng một đứa con gái khác vang lên chua len lét.

Tuyệt quá. Giọng của em Hiếu!

Có tiếng bước chân phía cầu thang, sau lưng tôi.

Vui thật, tôi nghĩ là mình đoán đúng chuyện gì đang xảy ra rồi. Tôi từ từ quay lại nhìn...

Ở gần cầu thang, ngay sát lớp 12 Toán, nàng Hiếu đang vung vẩy cái điện thoại trông rất quen trong tay, cười hiền lành nhìn tôi.

Còn ở đằng sau nàng ta, tiếng bước chân khô khốc vọng lại, xa dần.

Có vẻ như có mùi của axit đậm đặc nồng độ maximum ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chỉ một cú thôi, hê hê!

Tôi đang lâm vào một hoàn cảnh hết sức buồn cười, đại khái là như này: bạn đang ôm một em nào đó có nguy cơ nhảy lầu vì bạn mà lại bị con bò nhìn thấy, chuyện sẽ chẳng sao nếu bạn không nói dối rằng bạn đang đi với đám bạn, sau đó con bò của bạn nổi cơn điên, máu dồn lên não hoặc hiểu nhầm gì đó nên phần mất tiêu, để lại hiện trường cho một kẻ ngoài cuộc tinh táo như con cáo, hết.

Và bây giờ thì con cáo đang nhìn tôi cười nham nhở, trên tay vẫn cầm cái điện thoại của Madi như kiểu show hàng, cất giọng đàn chị chưa len lét như đi đánh ghen (là tôi thấy thế):

- Còn không mau đuổi theo cậu ấy?

Ô ô ô, lạ à nha, cung sóc anh hơi nhiều rồi nha! Cái em Hiếu này bị hoang tưởng cấp độ maximum rồi. Nó tưởng nó là ai, bà già tôi chắc? Xin lỗi nhá, anh đây ừ có rảnh mà đi làm mấy trò dở người. Đuổi theo làm cái gì chứ? À, giải thích phải không? Có gì để giải thích, nhảm! Madi không phải loại người không biết suy nghĩ, nó sẽ tự hiểu thôi, mà nó không hiểu thì tôi sẽ cho nó hiểu sau, okay?

- Bạn tốt, hình như chúng ta quen gì đó nhỉ? - Tôi nhìn nàng Hiếu, gãi cằm hỏi ngọt ngào.

Cơ bản là có một chuyện vui mà lâu nay không ai thông nào cho em nhớ.

Cái tâm hồn đen tối đang vắt ngược trên nóc nhà của em Hiếu chọt như bùng tình, mắt em sáng lên và cái miệng toét cười:

- Hà hà...không. ..không quên gì đâu!

Èo, thay đổi thái độ nhanh thế, vừa mới nguy hiểm đó mà, dở quá! Tôi đẩy Quạ sang một bên, tiến lại chỗ nàng Hiếu. Tóc em dài ra nhanh quá!

- Giờ muốn cắt hay tự cạo?

Mắt nó tối sầm lại như trời sắp mưa, hẳn là chưa quên cái vụ cá cược, nhưng nó vẫn chưa chịu thua, khoanh tay cười đều giả:

- Chưa tới lúc đâu, cậu nghĩ chuyện của cậu và Madi sẽ ổn sao? Nhất là khi...

Nàng Hiếu ngừng nói, đánh mắt sang chỗ Quạ Đen. Com Quạ lúc này và con Quạ hồi nãy dường như là một trời một vực, mắt ráo hoảnh, mặt tươi tỉnh đến lạ. Nó chạy lại chỗ cầu thang Madi vừa bỏ đi, quay lại nhìn tôi cười sung sướng như trúng số:

- Anh yêu, nghĩ xem chị ấy bỏ đi là vì sao? Vì không tin anh đó mà!

Thằng Nodi vừa gọi, bảo tôi có trò này vui lắm. Thế là tôi vòng ra khu vực tổ chức trò chơi, may mà đường ra đó nước chưa ngập đến mắt cá chân. Chợt nhớ ra một chuyện, tôi quay sang hỏi em Quạ, này giờ vẫn đi bên cạnh nói cái quái gì đó hình như liên quan tới Madi. Kệ nó, tôi không quan tâm lắm.

- Em, anh nhờ tí được không?

- Dạ? - Nó hơi ngạc nhiên vì trước giờ tôi chưa từng nhờ vả nó cái gì, sột sắng đáp ngay- Tất nhiên là được, trăm việc cũng được!

Tôi dừng lại, tay bóp cằm, nhìn nó nghiêm túc:

- Em biết đường xyz chứ?

-Biết, nhà em ở đó mà. -Nó cười hì hì.

-Ồ,-tôi ra về hải lòng, đoạn vỗ vai nó bảo tiếp-vậy thì tốt. Em đến đó, tìm giúp anh cái nhà to to nằm bên tay phải, ngay đầu đường được không?

-Ồ...Đó là nhà em.-Nó ngo ngác chả hiểu gì.

-Nhà em hay nhà ai cũng được, em đi vào đó tìm giúp anh một cái ghế dài, hoặc một cái giường càng tốt.

-Đề làm gì vậy anh?-Một dấu chấm hỏi to đùng mắc trên trán nó.

-Em trèo lên đó...

-Hả?

-...rồi nằm xuống...

-...

-...nhắm mắt lại.

-Rồi sao nữa? -Trong mắt nó bắt đầu hiện lên sự nghi ngờ.

-rồi mơ thấy một vài thứ, tùy theo sức tưởng tượng. -Tôi nói tỉnh bơ, xong đi tiếp. Con bé này sắc sảo thế mà ngu kinh.

-Tức là...ngủ? -Nó đứng lại lăm bắm như con đao rồi như chợt ngộ ra, hét ầm lên-ANH ĐUÔI EM VỀ NHÀ NGỦ PHẢI KHÔNG? Chết tiệt!

Ồ, thông minh quá, đáng tiếc là não hơi chậm. Không sao, đi bảo hành vài lần chắc là okay.

Vì trời mưa nên nơi diễn ra những cuộc thi của hội trại đáng lẽ là giữa sân trường lớn mơn nay được thay thế bằng cái Nhà chơi chật hẹp. Nói là "chật hẹp" chỉ để so sánh với cái sân rộng thênh thang ngoài kia chứ thực ra chỗ này rộng gấp năm lần cái phòng học, được thiết kế như kiểu một cái sân khấu nhưng không có ghế ngồi, xung quanh treo đầy bản tin của các lớp. Nhà chơi- hôm nay đúng như tên gọi của nó, trở thành cái "nhà" dùng để "chơi" với những trò hay ho, điển hình là trò "vật tay".

Lúc tôi và cái đuôi- khôn nạn, em Quạ vẫn đi theo tôi-ra đến Nhà chơi thì thấy có vẻ như mọi người đã tập trung đông đủ. Trò này hút khách kinh, bọn học sinh cả ba khối tụ tập lại hủ hét, chém gió đủ kiểu, màu áo lớp thì như bảy sắc cầu vồng. Điều đáng tự hào có lẽ là "chất độc màu da cam" của BadBoy trải rộng hầu khắp mọi chỗ, y như cái cây chanh quất với đầy những quả chín vậy.

-Đi đâu này giờ vậy mày? -Con Liên ngồi trên cái bục sân khấu to đùng, bình thường vẫn là nơi thầy cô đứng thao thao bất tuyệt, vẫy tay với tôi, gần đó là cái đám lớp Lý điên khùng đang xúm lại quanh thầy Quang, một trong những giám khảo cuộc thi.

-Bị ma ám. -Tôi ném cho nó một câu cụt ngủn, đoạn xông tới chỗ ông thầy Quang xem chuẩn bị trò này thế nào.

Ông Quang này tuổi trên 30, dạy môn Sinh học nên rất yêu cây cối ruộng vườn, bằng chứng là ông để tóc hai mái, nhìn vào đó tôi có cảm giác như đứng trước hai đồng lúa thẳng cánh cò bay, ở giữa là một khúc kênh mát mẻ. Ông đang một tay cầm cái loa, tay kia cầm cái thước để đuổi bọn học sinh tới gần, cứ như thể đi chăn bò chăn vịt.

-Tới giờ tổ chức cuộc thi cho khối 10 rồi, các em đặt ra coi nào, sẵn tới đây làm gì? -Ông nói oang oang, miệng cười đúng kiểu chú Cuội.

Trò vật tay này rất đơn giản, đại khái là hai đầu thủ sẽ dùng sức tay để "vật" tay của đối phương xuống (chết tiệt, không có từ nào hay hơn cả), tất nhiên là trong khi đang vật không được nhích khuỷu tay khỏi mặt bàn và vẫn phải ngồi yên trên ghế. Thắng nào vì phạm coi như thua.

Ngoài trời vẫn mưa tí tách nhưng trong này không khí nóng lên hẳn khi cuộc thi sắp bắt đầu.

Cuộc thi chia làm hai tung tâm cùng song song hoạt động: một bên là vật tay nam và bên kia lại vật tay nữ. Nãy giờ tôi bận chuyện tào lao nên không xem được màn của khối 11 và 12, chắc vui lắm.

-Ê, lớp mình em nào thi vậy? -Tôi ngó đám con gái lớp Lý mà nản. Em nào em nấy trông tiểu thư đài các, trói cờ hó không chặt thế nào cũng bị loại từ vòng gửi xe. Xem ra chỉ còn trông mon vào lũ con trai thôi, thằng đại ca nổi hứng tham gia đấy. Nó mà không thắng chắc tám lớp cạo đầu nó luôn.

-Em Vân. -Thằng Thuận vừa chen đám đông ra vừa nói-Cơ mà thua chắc. Ê bây, lớp Pháp có thằng pro lắm, tay tao đã cơ bắp cuộn cuộn thế này-nói đoạn, nó vén áo lên xoa xoa cái bắp tay bé như chuột nhất, mặt cười nham nhở -mà còn thua nữa!

-Đâu? -Cả lũ mấy chục thằng cùng ngóc đầu nhòm xung quanh, ra vẻ cảm thông cho nó lắm lắm.

Đứng trước mặt lũ con gái lớp Pháp là một thằng béo như con heo, à nhầm, một thằng rất to khỏe, cái mặt vát ngược lên trời như thế giới chỉ có mình ta,

khô thân. Nhưng mà trông tay nó chắc thật đấy, có cái kim mà kẹp một phát để xem cứng cỡ nào thì hay.

-Sợ chưa? -một giọng nói lẽ nhè khiêu khích vang lên bên cạnh chỗ tôi đứng. Ngay sau đó là một bàn tay đập bộp vào vai tôi.

Ồ, là một thằng Ladykiller- Baddi (Bảo). Quái, thằng này bình thường mặt lạnh như băng, im im ít khi xuất chuồng, à nhầm, xuất ngôn, vậy mà bây giờ lại chủ động bắt chuyện với tôi.

-Sợ lắm lắm luôn ấy, may mà tao không có thi. -Tôi cười rất hiền lành, đánh mắt qua cái đám 10 Anh áo đỏ choé đứng gần đó - Lốp mày thằng nào lên thốt vậy?

Hay là cá xem thằng nào vô địch trò này nhĩ, ày, mới nghĩ đã thấy phê lòi.

-Thằng đó. -Nó chìa ngón tay giữa về phía thằng Godi, này giờ đang đứng tán phét với đám con gái, rồi quay lại cười với tôi, làm như thân thiết lắm- Sao? Nghĩ ra trò bệnh hoạn gì để phá đi!

-Ồm...-Mắt tôi lục khắp cái bọn áo đỏ để tìm một đứa nhí nhảnh như con cá cảnh nhưng lại chả thấy đâu, bèn quay lại nhìn đều thằng Baddi- Lốp mày ít vậy làm ăn được gì?

-À...-Nó bỗng dưng gật gù như con chuột chù, tay vuốt cằm khoái chí- Có một số thành phần không muốn ra đây chơi ấy mà!

-Ai? Madi ấy hả? -Thằng Cradi (Quang) ở đâu xen vào, chẹp miệng-Nghĩ tới nghĩ lui, tao đi. ** hiểu vì sao Madi lại thích mày!

Hay thật, làm thế quái nào mà bọn này biết hết rồi vậy? Đừng đùa chứ! Qùa này thì chết chắc, chết không kịp ngáp, vui ghê.

-Ai kể với mày vậy? -Tôi thề lại kẻ đó có cái mồm bự gấp đôi cái loa ông thầy đang cầm, hoặc gấp ba.

Hai thằng đó nhìn nhau như kiểu ngầm thỏa thuận cái gì đó, rồi thằng Cradi cười bảo tôi:

-Không quan trọng. Chúc chú may mắn!

Nói xong bọn nó trở lại với lớp của mình, đúng là không bình thường mà. Bọn này đang âm mưu điều gì? Chúng mà ủng hộ tôi thì con cò hó nhà tôi đi đầu xuống đất cho xem.

Tiếng gào thét cổ vũ của đám khán giả cắt ngang dòng suy nghĩ hại não của tôi. Cuộc thi vừa bắt đầu với màn chơi nhau giữa một thằng gầy như que tăm của 10 Anh Pháp (đây là lớp ghép giữa chuyên Anh và chuyên Pháp, khác biệt với lớp 10 Anh và 10 Pháp) với một thằng lùn như con vịt của lớp Địa. Hai thằng gườm gườm nhìn nhau như kiểu Hít le ra trận, ông thầy vừa hô "bắt đầu" một phát là cùng gồng mình vật vã. Hai cánh tay của hai thằng ép vào nhau kịch liệt thiếu điều muốn cọ cho gãy nát. Đám khán giả hò reo om sòm như xem World Cup, có đứa còn nhảy tung tung như mắc dịch.

"Cộp! ", mới chưa hết một phút, cánh tay thằng lùn như vịt đã rơi xuống bàn, phát ra tiếng động khô khốc. Ờo, đau à nha! Đám con gái lớp Anh Pháp vỗ tay ầm trời.

-Anh cò coi vậy mà chắc kinh!-Thằng Nodi vừa cười vừa bình luận. Coi bộ nó nóng lòng lắm rồi.

-Yếu như gà.-Tôi nói, lại ngửa mặt nhìn qua chỗ bọn áo đỏ lần nữa. Vẫn không thấy Madi. Quái, bình thường nó là đứa hăng nhất với mấy vụ nhộn nhịp như này, sao bây giờ lại biến mất tăm, giận tôi à? Điện, giận thì liên quan quái gì đến cuộc thi này chứ? Cái điện thoại của nó nàng Hiếu kia đang giữ nên tôi chả dư hơi nhắn tin hỏi. Không khéo em Hiếu lại lên giọng dạy đời như hồi này thì mệt. Mà thôi, kệ tụi nó đi, đàn bà rắc rối lắm.

Hiệp hai, thằng que tăm kia lại thắng, và kết quả là thắng ván này. Trận so tài đầu tiên bên chỗ bọn con gái cũng đang diễn ra. Có vài thằng chạy sang xem nhưng lũ BadBoy thì vẫn đứng lại coi vật tay nam, phê hơn. Ván thứ hai này là giữa thằng to con hồi này của lớp Pháp với thằng Trung lớp Tin, cũng là thành viên BadBoy.

-Ê, đừng làm mất mặt bọn tao nhe mày!-Con Liên và một số thằng con hoang đang vỗ vai thằng Trung đe dọa.

-Yên tâm, anh là anh chỉ gồng một cú thôi là thắng rồi! -Thằng Trung cười hô hố hừ hự, đưa ngón cái quẹt ngang bộ râu mảnh như Lục Tiểu Phụng. Khinh địch à mày, ngu quá!

Thằng Exdi và vài thằng lớp Hóa vừa hú hí bên chỗ đám con gái xong bay qua đây ủng hộ cho thằng Trung. Có thể nói: BadBoy là lũ cô động viên cuồng nhiệt nhất mỗi khi có thằng nào trong hội lên thi, đoàn kết dữ! Không biết sau này khi đại ca đi xuất khẩu lao động rồi tụi này còn vui như thế không.

-Madi đâu hả mày? Tao tìm lòi con mắt này giờ mà chả thấy!-Con Liên đang hóng màn thi đấu chọt quay sang hỏi tôi. Trông nó có vẻ lo lắng gì đó, nếu tôi không nhìn nhầm. Con này lại đi lo chuyện thiên hạ đây, bản tính của nó là thế.

-Thằng Trung thua rồi kia! -Tôi đánh trống lảng, làm ra vẻ nuối tiếc khi thằng Trung bị hạ đo ván ngay hiệp một. Mà đúng là nuối tiếc thật, thằng này làm ăn kiểu gì thế? Chỉ gọi ba hoa cái mồm.

Con Liên liền quay lại xem trận so tài và xụ mặt chán nản. Lũ BadBoy cùng ồ lên một tiếng kiểu chia buồn với bạn. Tôi cười khẩy, bắt giác nhìn sang phải thì đụng ngay ánh mắt thần thờ của Quạ đen. Quạ vội quay đi chỗ khác, làm như vô tình. Nó mà cũng chảnh thế à?

-Lớp 10 Pháp thắng! -Ông thầy kết thúc hiệp hai, cười hề hề với thằng to con đó và vuốt vuốt quả đầu hai mái cá tính của mình. Tôi nghe loáng thoáng thằng đó tên An Hải hay Ân Hải gì đó.

Lũ bạn tôi có thằng nhăn nhu khi găm ốt, có thằng cười nhạo báng trước sự gà mờ của tay Trung. Nhưng tất cả được thay bởi sự hưng phấn khi mà thầy thông báo ván tiếp theo là của lớp Lý và lớp Anh. Đại ca bốc thăm kiểu gì lại đụng ngay thằng Godi thế nhỉ? Tôi chắc rồi!?

-Mày, tới phiên tao, mày qua xem tao chơi! -Đợt so tài bên phía con gái sắp tới là của con Liên, nó kéo tay tôi mè nheo.

Sặc, bắt anh bỏ đại ca hả chú? Nhưng mà xem nào, đối thủ của con Liên là một em to béo. Con này có tiềm năng vô địch khối 10 hơn đại ca đấy. Tuy nhiên, tôi vẫn phẩy tay:

-Mày gà lắm, có gì mà xem?

-Tao á? Tao chỉ chơi một cú thôi là thắng! -Nó nói y xì thằng Trung lúc nãy, tay giờ lên thể hiện quyết tâm.

-Thì mày thắng chắc, cho nên tao mới đi ủng hộ đại ca!-Tôi cười, đẩy nó sang đám con gái-Đi đi, chỉ một cú thôi đấy!

Mong là nó không bị hoang tưởng như thằng Trung gà hời nãy.

Nhà chơi rộn ràng thật sự khi hai đối thủ là đại ca hai băng nhóm lớn cùng đối đầu. Có thằng còn lôi máy ảnh ra chuẩn bị quay phim về up lên facebook để làm kỉ niệm là phụ, câu like là chính, đó là thằng Thuận.

Khoan đã, facebook á? Đúng rồi, Madi là dân nghiện facebook, cách tốt nhất để biết nó đang làm gì là...

-Là mày à? Chẹp, chơi được không đó? -Thằng Godi kéo ghế ngồi xuống, đối diện với đại ca của BadBoy, lại cười kiểu chó đều quen thuộc. Hình như vừa nãy nó có liếc qua chỗ tôi thì phải?

-Đại ca chơi một phát thôi là ăn chắc, haha!-Mấy thằng con hoang đang nỏ banh xác, xông tới bóp vai, đâm lưng cho thằng Nodi. Chẹp, sao lại có mùi troll ở đây nhỉ?

Chỗ này wifi yếu quá, tôi mò vào facebook với tốc độ rùa. Xem nào, Madi vừa up một cái status cách đây mấy phút, nội dung gọn lỏn có hai từ : "nhức đầu" kèm theo một đồng hình mặt "(", bên dưới là mấy chục đứa like và hơn trăm cái comment.

-Mày làm gì ở đây thế? Vào cổ vũ cho đại ca kìa! -Mấy thằng bạn xúm tới cù rù tôi. Có vẻ như lần này đại ca chơi không lại rồi.

-Oát đờ heo? Bọn mày đông thế vào mà gào thét là đại ca thắng chứ gì? -Tôi nói, tay cho điện thoại vào túi để tránh bị nghi ngờ.

-Hả? Thế mày không vào xem à?-Thằng Hùng mở to mắt như thể vừa nghe cái gì kinh hoàng lắm, nó gào lên vì tiếng hò hét của lũ khán giả quá sung.

-Tao có tí việc. -Tôi ngó ý muốn chuồn-Có gì thì phone nhá, phẩn đây!

Xin lỗi đại ca, không phải vì tao "trọng sắc khinh bạn" không xem mày thi với thằng đó. Chỉ là vì không biết giờ này Madi đang làm cái quái gì. Tính nó kì lắm, không biết lo cho sức khỏe của mình tí nào cả. Giờ mà nó bị ốm thật nó cũng không chịu ra phòng y tế đâu, với cả bạn nó ham chơi ở đây, nó ngồi một mình kẻ cũng tội.

"Cậu ốm à? Đang ở đâu thế?", tôi vừa đi lên phòng học của lớp 10 Anh vừa post cái comment. Không biết nó có ở trong lớp không nữa.

Đi xa Nhà chơi thế này rồi mà tiếng hò hét của đám khán giả vẫn vang tới được. Kinh dị.

Không ngoài dự đoán, Madi đang ngồi một mình trên bàn giáo viên của lớp nó. Hình như nó đang nghịch cái máy tính của thầy cô. Chắc, thế này thì đau ốm thế quái nào được?

Tôi mở cửa đi vào (may mà nó chưa tự kỳ tới mức khóa cửa luôn) nhưng nó không thèm nhìn, mắt vẫn dán chặt vào màn hình máy tính như thể đó là trò vui nhất trần đời, trên tay cầm cái điện thoại màu đen của ai đó. Tôi phải gõ cái "cộc" lên bàn nó mới chịu ngó lên, xong lại tiếp tục nghịch máy tính, hỏi tôi:

-Sang đây làm gì?

Xong rồi. Nó giận thật, nghe cái giọng lạnh lùng thế kia. Chẳng hiểu nó đang nghĩ cái gì trong đầu nữa.

Tôi bước tới, đưa tay lên sờ trán nó. Nóng hơn bình thường, kiểu này là bị cảm thật rồi, hèn gì đầu óc có vấn đề.

-Bị ốm rồi này, sao không nói với tớ?

-Cậu bạn thế còn gì? -Nó gạt tay tôi đi, buông một câu đầy mỉa mai, mặt phụng phịu đến là trẻ con.

Chết tiệt! Con gái đúng là rắc rối mà.

-Giận đấy à?-Tôi làm ra vẻ biết lỗi, càng ngày càng thấy mình điên hay-Thôi mà, cậu biết rõ chuyện tớ với em Quạ, à không, Subi rồi mà. Tớ đâu có ý gì với nó đâu, chỉ tại lúc đó nó đang buồn nên...

-...nên cậu nói dối tớ hả? -Nó cắt ngang, mắt nhìn tôi kiểu phán xét. Sau này nó mà đi làm quan tòa chắc hợp lắm.

Này, anh đây không có quen xin lỗi người khác đâu nhé, vừa phải thôi, sao cứ phải xoắn nhau thế?

-Tớ đâu có muốn nói dối. -Tôi nghĩ một đường nói một nẻo, cơ bản là phải làm hòa, nhìn nó vậy thôi chứ giận nhanh mà quên cũng nhanh-Chẳng qua không muốn cậu suy nghĩ nhiều, thấy không, cậu ốm rồi đấy!

-Tớ ốm là do đảm mưa! -Nó cãi.

Thế tóm lại là muốn cái quái gì đây?

-Xin lỗi mà, lần sau tớ không nói dối cậu nữa. Cậu biết tớ chỉ thích mình cậu thôi mà! -Tôi áp tay lên hai má nó, bắt nó nhìn mình, đoạn cúi xuống nói ngọt.

Mẹ kiếp, anh đã hạ mình thế mà cưng còn không chịu thì đi chết đi!

-Thật không? -Lần này nó đã chịu nguôi ngoai, đôi mắt nâu long lanh lần tránh ánh nhìn của tôi, kiểu ngượng ngập như nó thường làm.

-Thật mà. -Tôi nói dối không chớp mắt, lại bị lương tâm cắn cho một cú nhưng không thấy đau.

Nghĩ lại thì Madi cũng dễ bị dụ thật đấy. Tội lỗi.

Sau một hồi cần xé thời gian bằng cái trò xin lỗi, tôi cũng kéo được nó xuống phòng y tế lấy thuốc. Madi đã vui vẻ trở lại, đòi ra Nhà chơi xem cái trò kia.

Khổ một nỗi, lúc bọn tôi quay lại chỗ đó thì chứng kiến một bãi chiến trường hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Mặt nạ quỷ và những trò lố

Bị thời gian nuốt gọn là một điều đáng sợ. Đứng trước nỗi sợ đó, có kẻ chấp nhận hủy hoại tất cả, chỉ để ai đó còn nhớ đến mình.

Trước mắt tôi lúc này, không còn là một cuộc thi nữa, mà là một cuộc chiến điên cuồng. Một lũ người đang lao vào nhau ăn miếng trả miếng, dùng cả vũ khí là dép, giày, bàn ghế... Âm thanh hỗn loạn của bạo lực vang lên át hẳn tiếng quát tháo của mấy ông thầy. Đám khán giả một nửa đứng xem phần khích, một nửa tìm chỗ trú, kêu toáng lên khi bị văng miếng. Ông thầy Quang tức giận khi cái loa bị thẳng nào đó cầm để choảng đối phương.

Lâu lắm rồi tôi mới thấy bọn này đánh nhau ngay trước mặt thầy cô. Thật là không còn phép tắc gì nữa.

-Chuyện gì thế này?-Madi bị shock, giọng lạc hẳn đi, mắt mở to nhìn cảnh tượng kinh hoàng (đối với nó) đang diễn ra .

-Lớn chuyện rồi đây. -Tôi nhìn ông thầy hai mái thân yêu chạy đi gọi thêm người can ngăn mà buồn cười. Thằng nào ngu tới mức khởi xướng trò này chứ?

Madi dợm bước, định bay vào can vì lũ bạn nó cũng đang tham gia trò này nhưng tôi ngăn lại. Nó không hiểu thế nào là "lãnh đạo" vì bị vạ lây sao nhỉ?

-Sẽ không sao đâu. -Tôi trấn an nó, đoạn nhảy lên cái bàn cạnh đó để ngồi xem bộ phim 3D gay cấn bằng ánh mắt (có tình) soi mói. Hình như cái bàn này hồi này dùng để thi thố ấy.

-Trời ạ! Sao cậu có thể bình thản như thế? Làm cách nào ngăn họ lại đi! -Madi không giữ được bình tĩnh, nó nói mà như hét lên, mấy ngón tay bấu chặt lấy cánh tay tôi, lay lay.

Cưng tưởng anh là thánh sao? Ngăn là ngăn thế quái nào được? Anh chỉ ước có bình nước sôi ở đây để dội vào bọn này cho không khí nóng lên, chắc vui lắm.

-Tớ đã nói là không sao mà. -Tôi cười nhìn bộ dạng lo lắng của nó. Đúng là con gái, xem đánh nhau bao nhiêu lần rồi mà không có tí kiến thức. Này nhé, bọn này choảng nhau cùng lắm là thành người thực vật thôi, không chết được đâu mà lo.

Một thằng bị đập lặn cù tới cái bàn tôi đang ngồi, nhắm mắt nhắm mũi, co quắp tay chân vì đau. Thằng này trông quen quen, hình như học trường HHT, cái trường gần ngay cạnh trường tôi ấy.

Trận chiến mà tôi đang xem, không phải đơn giản là giữa BadBoy và Ladykiller. Bọn "con hoang đảng", chúng đang làm cái quái gì thế? Chúng vừa choảng bọn Ladykiller, vừa nhè cả bọn ngoài trường qua chơi mà đánh nữa. Không những thế, bọn phe Ladykiller và bọn thành phần khác của trường tôi cũng đang "bụp" lại bọn ngoài trường, phải nói là cực vui.

Thằng Cường đang lao đến định nện ho kê vừa lặn tới đây vãi "cọng hành" nữa thì phanh cái kết lại khi thấy tôi đang ngồi cười ngon lành cảnh bươi.

-Ê...-Nó thốt lên, miệng giật giật như mắc phong, không, chính xác là đang sợ một cái gì đó vô hình sẽ bị xé toạc-...bọn tao chi-Nó gãi gãi đầu ngáp ngừng- Là tại thằng đại ca bị khiêu khích, cho nên...

-Ồ, nghe hay đấy! -Tôi cười giễu cợt, gật gù khen cái lí do ngớ ngẩn của nó.

Đại ca bị khiêu khích, cho nên đánh nhau trước mặt cả thầy cô. Quá hay! Đại ca ơi đại ca, một mình mày xách quần đi bán, à nhầm, xách dép ra đi là được rồi, sao phải lôi cổ bọn đàn em theo? Muốn chúng bị tổng khởi trường mới vui sao?

-Hay cái gì chứ? Bị đuổi học như chơi đấy! Đừng đùa nữa mà!-Madi tiếp tục lay lay cái tay tôi, giọng nửa tin nửa ngờ. Nó lo lắng cho bạn đến thế sao? Lo cho mấy thằng Ladykiller hay cho BadBoy vậy?

Thằng Cường hiểu thái độ của tôi nên lau mồ hôi, quay lưng trở lại chiến trường sau khi ném lại một câu đầy tự sướng:

-Okay, để tao lo vụ này, tao là ai chứ?

Nó bay ra giữa cả lũ, bắt tay làm loa gào ầm lên:

-NGHỈ GIẢI LAO THÔI CÁC BẠN!

Cả lũ đang quần nhau toi bời có dấu hiệu dừng lại sau tiếng gào của thằng Cường, chắc chắn vì nghĩ có đứa vừa sống trại ra hơn là vì nghe lời nó. Một số khác vẫn đánh điên cuồng như thể bây giờ mà có người rút 1000 đô cũng không thêm nhột.

-Sao vậy? -Con Liên vừa cho một thằng cạp đất vừa hát hăm hoi thằng Cường. Trông nó vẫn hăng máu như mọi khi, thậm chí là hơn. Hình như lâu ngày được đánh nhau sướng quá thì phải.

Thằng Cường không đáp, chỉ hát mết về phía tôi. Lũ con hoang đảng cuối cùng đã phát hiện ra vị khán giả "yêu vầu" của chúng là tôi đây.

Thế là chúng bảo nhau dừng lại. Thằng đại ca đang hiểu chiến cũng bị vài thằng đến ngăn lại. Cuộc chiến có BadBoy tạm ngưng nhưng bọn Ladykiller vẫn chiến tiếp với tụi trường bên.

-Về lớp hết đi! -Tôi tiến lại chỗ bọn bạn, phẩy tay nói-Nhanh lên trước khi đội sổ cả lũ!

-Thầy biết mặt bọn tao hết rồi! -Con Liên nhún vai cười tinh rui, đoạn khoanh tay nhìn thằng đại ca-Với cả lần này không thể bỏ qua được!

Tôi định đập cho nó vào đầu như mọi khi nhưng nó giờ tay lên đỡ trước, cười hí hì như bị điên.

-Để sau, ok? Bây giờ thì biến! -Tôi cười khinh khinh, quét mắt nhanh qua thằng Nodi.

Thằng này trông phờn hơn bao giờ hết, đứng tựa tường vuốt đầu tóc hơi rối, châm thuốc hút ung dung như kiểu anh đây không thèm quan tâm bất cứ ai, chỉ cần hàng second-hand của anh bán chạy là ok rồi. Nó đang nghĩ cái quái gì mà sung sướng vậy nhỉ?

-Ê, chưa xong mà! Định chuẩn há lũ hèn? -Thằng Saker cười hỏi bọn tôi. Nó vừa kết thúc thằng cuối cùng bên trường HHT.

-Thông cảm đi mày, yếu sinh lý ấy mà! -Thằng Godi cười nham hiểm, đoạn nhìn tôi hỏi ngây thơ-Ê mày, sao cái lũ này nghe lời mày quá vậy, làm đại ca rồi à?

Câu đó như khẳng định sự không-tồn-tại của thằng Nodi vậy. Thằng này thâm quá, định chia rẽ nội bộ BadBoy đây mà.

-Tất nhiên là không, mày bị hoang tưởng à?-Tôi nói mịa lại nó, rồi quay sang hỏi lũ con hoang đảng-Phải không bọn mày?

Cả lũ cùng cười giả điên:

-Đúng rồi!

-Đại ca là số 1!-Con Liên chĩa ngón cái về phía thằng Nodi, tuyên bố hùng hồn.

Tuy nhiên, thằng Nodi chả có vẻ gì đặc biệt, nó đang bận chơi đùa với làn khói trắng lượn lờ trong không gian, tan vào màn mưa như vô tình.

Con Liên làm như thể tôi thích mấy cái hư danh của nó lắm ấy, thì thầm với nụ cười đùa cợt:

-Không sao, với tao thì mày vẫn đứng trước đại ca!

-Ồ, cảm động ghê!

Lũ bọn tôi đang bận tự sướng với nhau thì thằng Godi tiếp tục:

-Vậy chúc bọn mày sớm xuống nhé! -Nó chỉ chỉ lên trời, như kiểu bọn tôi đang mắc kẹt trên tầng mây thứ 18 không bằng, xong nó nhìn sang phía bên phải của tôi ngoắt tay- Ờ cũng, sang đây nào!

Đùa chứ, cái đứa đứng bên phải tôi là Madi đấy nhé. Bỗng nhiên trong đầu tôi xuất hiện một ý nghĩ vừa điên vừa sến: Nếu một ngày nào đó phải lựa chọn, Madi sẽ chọn ai? Ladykiller hay thằng đang đứng gần nó đây? Cả tôi nữa, nếu bắt tôi chọn giữa nó và cái lũ bạn điên khùng này thì sao nhỉ?

Tò mò thật. Không nghĩ nữa!

Bởi vì BadBoy và Ladykiller không thể dung hòa.

-Tớ sang đó một chút nhé! -Madi nhìn tôi nói vô tư, trong mắt có dấu hiệu của sự yên tâm (chắc là do cuộc chiến dừng rồi). Nhưng không biết do tôi quen nghi ngờ người khác hay sao mà tôi có cảm giác Madi chỉ đang giả vờ không biết gì, tức là không biết rằng tron hoàn cảnh này, nếu nó đi qua đó thì chẳng khác nào tự tuyên bố đối đầu với BadBoy. Dù bản thân tôi không cho là vậy, nó có qua đó hay không cũng chả có vấn đề gì.

Trừ khi nó vì cái tình bạn chết tiệt hay cái gì đại loại thế mà phản bội tôi. Lúc đó thì đảm bảo là thằng bạn nó sẽ chết trước, rồi tới phiên nó, vậy thôi.

-Tùy cậu! -Tôi đáp lơ đãng.

Nhưng đó là ý kiến riêng, còn cái lũ BadBoy kia cho nó sang đó mới là chuyện lạ. Bọn này rất trẻ con, từ khi nào đã mặc định Madi thuộc về chúng, cho nên người khác không được cướp mất. Kinh dị.

-Đi đâu chứ? Cậu theo tụi này đi! -Con Liên là ví dụ điển hình, chặn nó lại.

Mấy thằng điên top đầu cũng xông ra dàn hàng như thể bảo nó muốn sang đó phải bước qua xác chúng. Hết nói nổi cái sự con nít của bọn này.

-O...làm gì thế? -Madi trở mặt nhìn cái lũ trước mặt nó như nhìn UFO. Nó thực sự không hiểu gì sao?

-Đi với tớ! -Con Liên cầm tay nó kéo đi.

-Không, tớ phải qua đó với bạn! -Madi gỡ tay con Liên ra, một mực đòi qua với thằng đó.

-Không phải bây giờ. -Con Liên không chịu buông tha, giữ tay nó lại chặt hơn, giọng dứt khoát và có vẻ nghiêm túc.

Im lặng.

Hai đứa con gái nhìn nhau như thể đầu mất. Bầu không khí chìm vào căng thẳng. Kinh thế! Sao cứ giống một cặp tình nhân chia tay vậy?

Thằng Exdi đứng cạnh tôi từ bao giờ đột nhiên phì cười, lẩm bầm:

-Xem kìa, Madi trọng bạn hơn bồ rồi, haha!

Câu này quen quá, hình như có ai đó đã nói với tôi như vậy? Không, tôi nhớ chính xác là ai. Có điều không biết bây giờ thì quan niệm đó đã thay đổi hay chưa.

Tôi bước lại, gỡ tay con Liên ra, bảo Madi với về bình thân:

-Đi đi!

-Gặp sau nhé! -Nó vẫy tay cười, hình như nó nghĩ này giờ con Liên và bọn này đang đùa ấỵ, rồi chạy lại chỗ mấy thằng cờ hó.

Bọn BadBoy cũng không can nũa. Bọn nó chỉ cười nhìn theo Madi, nghĩ cái quái gì mà tôi không biết, nhưng cam đoan là chẳng tốt đẹp gì đâu.

Cả lũ bọn tôi nhanh chóng chuẩn về lớp. Con Liên lăm bầm cái gì đó tôi nghe không rõ, hình như là:

-Giả ngu giỏi thật đấy!

Màn đêm lặng lẽ bao trùm cảnh vật, đem bóng tối nhuộm lên khắp khoảng sân rộng thênh, lên những hàng cây dài. Loài cây rừng rợn bám mình quanh những gốc cổ thụ mộc mạc, thả mình hồ hững xuống y hết những chùm tóc kinh dị. Giang hồ đồn rằng trường tôi có rất nhiều ma, nhất là ma sống vật vờ trên những tán cây rậm. Mùa thi đến là cả lũ học sinh 12 chạy ra thấp hương cầu khẩn, thế là đậu đại học ngon lành.

Khuất sau dãy phòng học dành cho các lớp bồi dưỡng là một không gian còn kinh dị hơn. Tối tăm và yên lặng, nơi ít người qua lại nhất về đêm. Giang hồ (lại) đồn nơi này có người tự tử vì tình, hình như là treo cổ. Và sáng nay, trên cành cây mà người ta đồn đài bỗng nhiên xuất hiện một sợi dây thừng thắt thành thòng lọng...

-Á...á...á...á...

Tiếng hét vừa to vừa lớn vừa dài vừa cao vừa đứt quãng vừa vang vọng của một em cất lên mờ mịt cho một chuỗi các tiếng hét thất thanh của đám con gái, từ cánh cổng cửa sổ dẫn ra nhà vệ sinh.

-Ma! Huhuhu...-Một đứa bật khóc ngon lành như ăn hành-Mẹ ơi...

Chính xác là có một nhóm các em xinh nhưng không tự tin đang bị nhát ma. Và hai con ma với hai cái mặt quỷ gớm ghiếc cứ chạy qua chạy lại, thoắt ẩn thoắt hiện trên các em như thế.

-Há há! -Một trong hai con ma chịu không nổi cười ồm lên.

Cái giọng cười khà ồ làm mấy em tức tối gào thét:

-Vừa phải thôi chứ, sao lại giả ma dọa người ta?

-Đồ điên!!!

Con ma còn lại thì không cười, kéo con ma kia phóng qua khỏi cửa, không quên vuốt nhẹ qua gáy mấy nàng thay cho câu chào tạm biệt.

-Á...ma!!!

-Chết đi bọn biến thái!

Hai con ma đã chuồn ra tới dãy phòng học mờ ảo trong ánh đèn nhật rồi còn đâu.

-Con gái trường mình dữ vậy mà yếu tim ghê! -Tôi gỡ cái mặt nạ quỷ xuống, bật đèn pin dọi vào mặt cái thằng đang cười lăn bò bên cạnh-Thôi mày, xúc động ghê vậy?

-Á á á...éc éc éc...-Lại một đồng loạt âm của đám hỗn loạn nào đó vang lên từ những chỗ tối khác. Xem ra cái trò này đã thu hút sự thích thú của nhiều người, nhất là đám con hoang đảng. Vui thật đấy.

Thằng Thuận thôi cười, kéo mặt nạ xuống và lôi thuốc ra, bật lửa cái tách mời tôi nhưng tôi từ chối, thế là nó gặm một mình.

-Lâu rồi không thấy mày hút! -Nó vừa phun khói phèo phèo vừa nói. Tôi cam đoan là nó đang nhớ đến tuổi thơ dữ dội.

Thằng đầu tiên trong BadBoy tập tành trò hút thuốc là tôi, có lẽ, từ hồi tiểu học cơ. Và chính tôi cũng là người lôi kéo lũ này hư hỏng, nếu ai đó muốn biết. Nhưng tất nhiên là tôi chỉ chơi vài lần cho vui thế thôi, sau này bỏ rồi, ngu gì mà sa đà vào mấy trò hại sức khỏe đó. Tôi không biết vì sao mình lại làm thế với bạn bè, chỉ là tự dưng thấy hay. Mẹ tôi nói tôi cứ làm những gì mình thích, đừng quan tâm thiên hạ nghĩ gì, miễn là vui.

-Mày sẽ chết vì lung phổi trước khi đại ca từ Lào về! -Tôi cười bảo nó, rồi tựa lưng vào tường, khẽ nhắm mắt lại. Khuôn mặt kiêu diễm của mẹ hiện ra, đẹp như chỉ mới hôm qua tôi còn gặp.

-Đại ca sẽ không về nữa. -Tiếng thằng hot điên dọi vào không gian nghe thăm não như tiếng chó sói hú, hoặc tôi có cảm giác vậy. Tôi đoán nó đang cười, một điệu cười mỉa, mỉa một cách cay đắng.

Bạn biết không, tiếng chó sói hú là âm thanh hay nhất trên đời. Não nề, da diết và hùng tráng. Giống như một bản nhạc trôi dài bất tử, người ta bảo thế.

Tôi đưa tay lên xem đồng hồ, đã 9 giờ kém 15.

-Đến lúc rồi!

-Đến lúc rồi.

Đeo lại mặt nạ quỷ, hai thằng cùng lặng lẽ mò ra sau dãy phòng học này, tiếp cận bờ tường và nhanh chóng trèo qua. Đường phố bây giờ vẫn đông xe cộ, chỉ có điều là đoạn đường giữa trường tôi và cái trường HHT nằm bên cạnh này-mục tiêu của bọn tôi- rất im ắng.

-Trông bọn mình giống ma thật đấy, làm chuyện mờ ám càng phê! -Thằng Thuận lại ngửa mồm chém.

-Im mõm đi! Bị phát hiện bây giờ! -Tôi vừa bám vào bức tường cũ kỹ của cái trường chết tiệt này để trèo vừa nói.

Trèo qua khá thuận lợi, hai thằng rón rén đi ra phía sau dãy phòng bỏ trống.

Cái trường này không rộng bằng trường tôi nhưng sự âm u mà quái lúc về đêm thì không thua gì. Bây giờ là lúc mấy tiết mục văn nghệ văn tụi văn gừng diễn ra nên không khí có vẻ sôi động hơn chút. Trời tạnh về đêm cũng hay.

-Đồng đủ cả rồi! -Thằng Thuận kéo tôi nép vào sau gốc cây to, lăm lăm.

Trước mắt chúng tôi là sự khởi đầu của một cuộc so tài, nhưng không theo phong cách BadBoy vì nó rất công bằng, mỗi phe có hai người: phe ta là thằng Nodi, tức đại ca vip pro và con Liên, phe địch có thằng Vũ-một đại ca có tiếng của trường này, đứng sau lưng nó là một thằng, à không, một đứa con gái nhìn cực giống trai, trông rất nguy hiểm với mũi lưỡi trai súp xuống trán, để lộ vài lọn tóc ngắn kiểu giống Madi, nhưng mà đứa này khác Madi ở chỗ là có xài cái mà bọn Tomboy dùng để che giấu vòng một ấy, tôi đoán thế. Còn nếu không phải thì...uổng quá!

Ờo, lạc đề quá, đại khái, lý do để dẫn đến cuộc đấu đêm nay rất đơn giản: thằng Nodi muốn phá cho đã trước khi đi Thái Lan, nên trog vụ hồi sáng, nó đã cho BadBoy đập tụi trường này, phần cũng vì mấy thằng trường này-dàn em của tay Vũ-đã xông vào đòi vật tay với nó, rồi khích nhau và choáng nhau luôn. Thế nên vào lúc 6 giờ 30 phút, ăn cơm còn chưa tiêu, anh đại ca nhà mình đã kéo mấy chục thằng sang HHT, đá cửa trại đòi thách đấu, hện là bây giờ, tay đôi và sòng phẳng. Nó nói lần này không cần tôi tham gia nên đi có hai mình.

-Luật chơi như sau:-Cái đứa tomboy chính hiệu kia cất giọng đều đều như một cỗ máy biết nói, chất giọng khiến người khác không biết được nó đang vui hay buồn-Sử dụng vũ khí, -Nó cầm cây gậy dưới đất lên, giơ ra-để tấn công đối phương. Có ba hiệp, hai hiệp đầu, mỗi người lần lượt chỉ phòng thủ, đỡ đòn của đối phương mà không tấn công. Hiệp ba là hiệp chính thức, cả hai cùng tấn công. Lưu ý, có ba vị trí mấu chốt-nó xòe ba ngón tay giăng giãi, có vẻ là chuyên gia phổ biến luật- Để tránh thương vong cho cả hai bên, trong khi đánh thì chỉ cần một trong hai bên bị trúng đòn vào một trong ba bộ phận là đầu, bụng, ngực thì coi như thua. Thời gian cho mỗi hiệp đầu là hai phút, hiệp sau thì tùy.

Hình như bọn HHT này rất coi trọng luật lệ nhỉ, hay là giả bộ vậy thôi?

-Thế nào? -Thằng Vũ nghiêng mái đầu xù hỏi thằng Nodi. thằng này nổi tiếng học sinh nghiêm túc và không thường xuyên đánh nhau, một khi đã đánh thì phải theo luật.

-Ok.-Đại ca nói gọn.

Một cuộc đấu không có khán giả. Và cam đoan là trường của bên thua sẽ bị vùi dập.

Hiệp một, tên Vũ chọn làm người không tấn công, chỉ phòng thủ, để cho thằng Nodi ra tay trước. Thằng này coi bộ liều ghê ta, không biết làm ăn được gì không.

"Coong!", đòn đầu tiên của đại ca hơi mạnh so với dự kiến làm thằng Vũ giờ gậy lên đỡ mà cái mặt méo xẹo.

"Bốp! ", "Bình!".

Đại ca nhân cơ hội cho thằng đó hai đập làm nó lảo cù. Giỏi lắm đại ca, ai chuẩn bị đi Lào cũng hăng thế này sao?

Tôi đang theo dõi trận đấu thì một bàn tay chạm vào vai. Quái, thằng Thuận đứng song song với tôi, vậy thì bàn tay này là của...

-MA!!!-Câu này không phải của tôi mà là của kẻ vô duyên xuất hiện không đúng lúc: một thằng nhóc mặt non choẹt búng ra sữa, có vẻ sợ hãi khi thấy cái mặt quỷ lúc tôi quay lại.

-Mẹ ơi ma!...oái!!!

"Bốp!", tôi đập một phát vào đầu nó để ngăn tiếng hét. Thằng điên này chui từ đâu ra vậy?

-Ồ...Là người, là người phải không? -Nó xoa xoa đầu, mắt mở to ngó bọn tôi, cái giọng vui vẻ thấy rõ. Đờ điên.

-Nhóc, về nhà ngủ đi, khuya rồi! -Tôi xu tay ra về đàn anh. Nhìn nó có vẻ khá con nít, vóc dáng nhỏ con lắm. Mà khoan, có khi nào nó là dân chích xì ke nửa đêm không? Nguy hiểm.

-Nhóc cái đầu mày ấy!-Nó cười ngạo mạn, đưa tay quẹt ngang cái mũi, điệu bộ như con gái, bê ê đứng hơn-Tao học lớp 10 rồi. Mà bọn mày là ai, sao rình mò ở trường tao?

Thằng Thuận quay lại, nhìn nhóc từ đầu đến chân rồi cười:

-Tham quan trường!

-Tiện thể kiểm hàng chơi. -Tôi chêm vào, chìa tay hỏi thằng nhóc-Ê nhóc bê ê, mày có "cái đó" không, cho mượn phát!

-Éc!-Nó nhảy lui một bước, hai tay giơ ra theo kiểu phòng thủ, cứ như con gà mái-"Cái đó" là cái gì?

-Thế này nè!-Thằng Thuận vén tay áo lên, chọt chọt ngón trỏ vào động mạch tay kia-Làm phát!

Nó thấy vậy thì đứng thẳng lại, cho tay vào túi, toe toét miệng cười, xong chuồn thẳng. Ê, tưởng bọn tôi chích ma túy thật hả?

Quay lại xem trận đấu, tôi thấy thằng Vũ đánh khá hơn, nhưng cuối cùng vẫn ăn một đám bắt ngờ.

Hiệp hai bắt đầu, cũng là lúc đến phiên đại ca "chịu đòn". Tôi đang xem thì một cái đầu thò ra chắn mất tầm nhìn.

Lại là thằng nhóc đó, lần này thì có thể khẳng định: nó là dân trốn trại.

Ngửa tay, tôi đẩy nó một phát đám thẳng vào gốc cây. Tội lỗi.

-Tụi mày...-Nó bỗng dung cười nguy hiểm, phui phui quần áo hỏi...sang đây giúp đại ca phải không?

Ừa, sao biết hay vậy?

-Muốn biết tao là ai không? -Nó nhưn cặp lông mày, chớp chớp mắt đầy tính tự sướng.

-Một thằng điên. -Tôi kết luận rồi quay ra nhìn trận đấu, thực ra là đang thử đợi xem nó muốn cái gì.

Cho đến khi tôi quay lại thì thằng nhóc đã biến mất.

Hiệp ba.

Thằng Vũ bỗng dung chơi vững hơn, hình như cái đứa tomboy ngồi một góc kia là quân sư cho nó thì phải. Tuy nhiên nó vẫn chơi thua khi ăn một gậy vào bụng. Ok, theo luật thì...

-Game over.-Con Liên cười nhẹ nhõm- Vậy theo thỏa thuận, từ nay bọn trường mày cấm gây sự với trường tao nữa.

-Được thôi. -Thằng Vũ cười hiền đáp, tay quệt ngang trán lau mồ hôi.

Không. Có gì không đúng ở đây. Chuyện này không thể kết thúc dễ dàng vậy được!

Nghi ngờ của tôi nhanh chóng được làm sáng tỏ khi mà từ trong bóng tối, một đám lâu la xuất hiện, thằng nào cũng vác gậy trên vai, đi đầu là một đứa nhóc thấp bé, non choẹt. Nó cất giọng lão lêu, lạnh lùng:

-"Lượm" hết chúng cho tao!

Tức thì cả bầy lâu la xông đến bao vây thằng Nodi và con Liên. Hai kẻ là thằng Vũ và đứa quân sư dật lui.

Đùa hả? Tên cầm đầu lù lù là thằng nhóc bê dê vừa nãy đấy. Chuyện hay!

-Ê, chơi bản ghen, solo mà! -Con Liên vẫn bình thản cười đều, nói với bọn đang bao vây.

-Ồ, tất nhiên rồi người đẹp! -Thằng nhóc cười đáp lễ, tay vung vung gậy-BadBoy có câu: "Chơi một trò mà không dùng thủ đoạn thì còn gì vui, phải thật bí ời mới phê lòi!" mà!

Câu đó của tôi, nhóc này học thuộc lòng rồi à?

-Tốt thôi! -Con Liên hơi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, rút thắt lưng ở quần làm vũ khí-Nhào vô!

Đại ca thì óach hơn, không cần vũ khí vẫn sẵn sàng nghênh chiến. Thằng nhóc cười lớn, búng tay cái "tách", đám đàn em lao lên.

Một bầy hơn chục đứa đánh hai người. Hội đồng đấy. Ăn cắp bản quyền của tôi rồi.

-Giờ sao mày? -Thằng Thuận nóng ruột hỏi.

Bọn đàn em đó không phải hạng xoàng, chúng có võ và khá mạnh, nhất là có gậy gộc hoành tráng. Chơi không nổi đâu, khôn kiếp. Hai đứa bạn tôi chắc chuẩn bị đi thẩm mỹ viện rồi. Ngu, sao không chạy đi chứ?

"Rù rù", cái điện thoại trong túi tôi bất chợt rung lên. Đứa chết tiệt nào vậy?

Tôi định bỏ thì thằng nhóc kia giơ cái điện thoại đang sáng đèn của nó lên, áp vào tai, tay kia vẩy vẩy, mắt nhìn về phía tôi. Có lẽ nào...

Tôi móc điện thoại ra xem. Số lạ.

-Ồ, mày nữ đứng đó nhìn bạn bè từ trận à?-Giọng thằng nhóc "dị dạng" vang lên trong máy.

Nó biết tôi là ai. Biết rất rõ.

-Nhóc, mày muốn gì? -Tôi cười hỏi lại.

-Haha, cũng hèm có gì quan trọng, muốn tặng mày hai cái bị thịt chơi đó mà. Thế nào, ra làm anh hùng đi chứ?

Tuần sau đại ca đi rồi. Hôm nay lẽ ra phải thật vui mới phải.

Có vẻ như tối nay tay tôi phải vậy máu.

-Ok, muốn chơi thế nào?

-Cái đó mày không có quyền lựa chọn.-Nó cười đắc thắng.

-Ha ha, vậy sao?-Tôi đưa máy cho thằng Thuận, thì thầm vào tai nó-Đóng giả tao, câu giờ càng lâu càng tốt!

Hai cái mặt nạ quỷ giống nhau coi bộ hữu ích phết, trong một khoảng thời gian ngắn, chắc chắn thằng nhóc sẽ không phân biệt được đâu là tôi. Nó đã phải giả vờ ngây ngô để thăm dò tôi như hồi này còn gì? Mà khoan, nếu vậy, mục tiêu của nó là gì nhỉ?

Thằng Thuận chậm rãi cầm cái điện thoại bước ra khỏi gốc cây. Nó giả cái điệu bộ có vẻ giống tôi thật, cứ như diễn viên không bằng.

Nhảm, nhiệm vụ lúc này không phải xem phim. Tôi nhanh chóng lợi dụng thời cơ, chuồn nhanh ra phía sau dãy phòng trống, vòng về phía sau lưng bọn khốn. Để xem lần này ai chơi đều ai.

Trong lúc tôi phóng đi, âm thanh của bạo lực vẫn vang lên không ngừng ngai, có lẽ hai thằng bạn tôi sắp đuổi sức rồi. Đừng có ngòm sớm quá, bọn mày là con hoang đẳng, phải giữ cục sĩ diện to đùng cho anh em!

-Ồ, can đảm quá nhỉ? -Thằng nhóc thấy "tôi" bước ra từ gốc cây thì cười chào đón.

Thằng Thuận không nói gì, lẳng lặng xông vào vòng vây, trên tay là một cành cây vừa vớ được.

-Ế, sao mày lại tới đây?-Con Liên khá bất ngờ khi thấy mặt nạ quỷ xuất hiện.

Thằng Thuận chỉ đánh. Nó mà hé mồm thì thằng nhóc kia sẽ phát hiện ra ngay, cái giọng điên điên của nó đặc biệt mà.

Tôi lẳng lặng xuất hiện phía sau thằng nhóc, muốn tiếp cận nó phải qua hai thằng, thời gian thì không có nhiều.

-Cẩn thận phía sau.-Người phát hiện ra tôi, sớm hơn dự kiến, là đứa tomboy này giờ đang ngồi một góc như thể không màng thế sự. Nó ranh thật đấy, nói ngay với thằng nhóc kia. Sao nó có thể quan sát nhanh thế?

Tuy nhiên, đó chỉ là một câu mang tính thông báo sự việc, không hơn. Chất giọng vẫn đều như robot, không hề có sự hốt hoảng, hay gì đó như bình thường.

Thằng nhóc quay lui nhìn, cũng là lúc tôi cho hai thằng đàn em của nó gục.

"Vút! "

Nó né được cú đâm ngẫu hứng của tôi với tốc độ rất nhanh, không quá gà, được đấy!

-Ồ, ra là chơi lén, hay đây ông bạn! -Thằng nhóc trụ vững người, hai tay cầm gậy chìa về phía trước, nhướn mày khen.

Tôi liếc sơ về phía vòng vây. Ba thằng BadBoy đang chụm lại với nhau, phòng thủ bốn phía. Hình như con Liên bị thương rồi, phải giải quyết nhanh thôi.

"Vù!"

Cái gậy của thằng nhóc lao về phía tôi, nhanh hơn dự đoán khá nhiều. Tôi không tránh ngay, đợi lúc nó đánh gần trúng mới lách người sang bên, đập một phát vào cây gậy khiến thằng nhóc nói lung tung, sém rơi vũ khí. Nhưng nó không vừa, ngay lập tức ra đòn khác. Đó là một cú đá móc chuyên nghiệp với lực rất mạnh. Tôi né tiếp thì nó lại phang gậy tới. Ăn gì mà đánh như chong chóng vậy mày?

"Bộp!"

Tôi đã tính được lực phang, tóm được cây gậy của nó tuy tay hơi tê. Công nhận là nó khỏe kinh, cứ tưởng là thằng pê đê hóa ra là thằng phê như con dê. Xem nào, anh thích chủ rồi đấy. Không biết con dao của anh có thích máu của chú không?

-Đối phương chơi đều đấy. Chú ý bên phải. -Tiếng nói vô cảm xúc của đứa quân sư lại chen ngang ngay đúng lúc con dao của tôi được bật lên.

"Xoẹt!"

Cảnh báo sắc sảo lắm nhưng không kịp rồi cưng. Máu đã đỏ.

-A...Vai áo trắng nhóc rách một đường dài tới gần giữa lưng, máu đỏ ứa ra.

Nó nhú mồm nhìn vết thương, mặt đổi sắc. Khoan đã, tôi nghĩ là mình vừa nhìn thấy cái lóp gì đó màu trắng nép sau lưng áo của nó ...

-Nhìn... cái gì hả?-Giọng nói của nhóc ta bỗng có chút lúng túng. Nó quay người lại đối diện với tôi.

Thú vị thật, giờ tôi mới nhận ra thằng nhóc này là con gái!

-Đẹp đấy! -Tôi xoay xoay con dao dính máu trên tay, cười khen nó. Cái mặt búng ra sữa đó, sao mình không nhận ra sớm hơn nhỉ?

-Chết tiệt!-Nó rít lên, đoạn cúi người, dùng gậy tấn công phần chân tôi. Vẫn còn lì chán, nhóc này hay đấy.

-Dừng lại đi. -Giọng đờ đẫn của quân sư vẫn vô hồn một cách kì lạ.

"Bốp! ". Dừng cái gì chứ, đã chơi phải chơi tới cùng. Tôi cho "thằng nhóc" một đập làm nó ngã ngửa ra sau, nhưng hai tay nó chống xuống đất, sẵn sàng đứng dậy chiến tiếp. Nó hăng thật đấy.

Tôi giẫm lên bàn tay đang mò tới cây gậy trên đất của nó, cười nói:

-Bảo đàn em của nhóc dừng đi!

Anh không có ngoại lệ đâu cưng, con gái cũng sẽ ăn đòn như ai, okay?

Nhưng nó bỗng nhiên ngược mắt nhìn tôi, phán một câu điên khùng:

-Gỡ mặt nạ ra đi đã!

Nó ăn đòn nhiều quá nên chập mạch luôn rồi sao?

-Tốt thôi! -Tôi nhích chân khỏi cái tay tội nghiệp của nó, ngồi xuống, dùng một tay khóa hai tay nó đặt lên phía trên, tay kia đưa lên cọ cái bề mặt phẳng của lưỡi dao vào mặt nó-Nhìn kĩ thì em cũng baby phết nhỉ?

-Còn phải nói! -Nó không sợ, bệnh tự sướng át được nỗi sợ đây mà, báỉ phục.

-Bảo bọn nó dừng đi! Hay là muốn cái mặt của cô em có thêm hoa văn nhỉ? Chắc đẹp lắm á!-Tôi bảo nó, mũi dao nhắm vào một bên má của thằng nhóc.

-Thử xem!-Nó cười thách thức nhìn tôi.

Thôi được, dạng lý đòn này không làm thật thì không nhằm nhò gì. Anh đây sẽ chiều.

Tôi ấn nhẹ tay, nhưng mũi dao chưa nếm được máu đã khựng lại vì một lực cản bất ngờ. Một bàn tay tóm lấy lưỡi dao của tôi, máu chảy ròng ròng xuống khuôn mặt của thằng nhóc.

Là tay của đứa tomboy kia-quân sư.

-DỪNG LẠI BỌN MÀY!!!

Thằng nhóc gào lên đầy hốt hoảng. Tôi gỡ tay con bé kia ra, đứng lên. Kì cục, nó đúng là điên mà.

-Cậu điên hả CPU?-Nhóc ta tóm lấy bàn tay dính máu của con bé, hét lên lo lắng. Sự lo lắng chân thực từ đầu đến giờ.

Ngược lại, con bé quân sư kia vẫn giữ vẻ bình thản đến vô hồn. Lâu lắm tôi mới nhìn thấy vẻ vô hồn tuyệt đối đó ở một đứa trẻ.

Chà hiểu sao tôi đưa tay ra, cướp lấy cái mũi lưỡi trai màu đen con bé đội nãy giờ, để nhìn rõ cái mặt của nàng ta.

Phải nói là trên cả tuyệt vời, gương mặt của đứa quân sư ấy, nhất là đôi mắt, trong veo và không chứa một tí cảm xúc, giống như thể mặt hồ không đáy, không có sự phản chiếu cảnh vật vậy. Đôi mắt ấy nhìn tôi chỉ vài giây, chớp nhẹ.

-Trà đây. -Chất giọng robot lại vang đều như chưa bao giờ thay đổi. Bàn tay gầy, những ngón dài quần băng giờ ra đòi lại cái mũi.

-À! -Tôi cười trong sáng, thân nhiên quay tit cái mũi trên tay rồi đội lên đầu-Cho tớ mượn vài hòm!

Xong, tôi phán luôn tới chỗ đại ca và hai thằng kia, cùng nhau biến khỏi chỗ quái này. Bốn thằng phóng cái vèo ra đường, ai dè ngay lúc một chiếc xe ô tô trờ tới.

Ánh đèn rọi thẳng đến loá cả mắt.

KẾT!

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Người lạ nơi cuối con đường

-Mẹ kiếp! Bọn mày đi đứng thế hả? Có muốn ông cho vài slot vào nghĩa địa không? -Thằng cha tài xế lò đầu ra khỏi xe, hét ầm lên.

May mà chưa có thằng nào lọt vào mắt xanh của Diêm vương đại ca.

Vừa về đến phòng lớp Lý, bọn tám lớp BadBoy đã xúm lại hoang mang chất vấn trước tình hình của đại ca và con Liên. Bọn chúng dù không bị thương gì nặng nhưng cũng thấy xước không ít chỗ. Lũ con gái bu lại chăm sóc cho bạn thì bị thằng Nodi phẩy tay gạt đi, lòi thuốc ra hút, nhìn quanh nói:

-Ít ra chúng ta cũng đã thắng cái bọn lão lếu đó.

Tôi ném cái mặt nạ quỷ xuống, lấy nước rửa dao, vừa rửa vừa hỏi đại ca:

-Mày biết sẽ bị chơi đều sao còn đi có hai người?

-Vì tao biết mày sẽ lên theo.

Câu nói của nó làm tôi nổi da gà. Nghe cứ ghê ghê thế nào, làm như tri âm tri kỉ hiểu nhau lắm ấy.

-Bọn mày biết không, bên trường đó có một em chất lắm cơ. -Tôi hơ dao trên lửa. Ngọn lửa liếm nhẹ lên lưỡi dao trông đẹp lạ. Đôi mắt vô hồn của con bé đội mũ lưỡi trai hồi nãy cứ lờn vờn trong đầu một cách vô thức. Tôi coi cái mũ đang đội xuống nhìn, tiện thể kể cho bọn này nghe- Trước giờ tao chưa gặp ai như thế cả, trông hay cực luôn ấy.

Câu nói chỉ mang tính kể chuyện đó của tôi làm cả đám một phen rớt quai hàm xuống đất. Quái, tại này bị gì vậy, sao phải nhìn tôi như nhìn sinh vật lạ thế?

Con Liên đập đầu vào bịch nước suối như thể muốn xác nhận xem đây là thực hay mơ, đoạn bay cái vèo tới chỗ tôi, chống nạnh hỏi như bà chị:

-Mày nói vậy là có ý gì?

Nó bị làm sao thế nhỉ? Hiểu được chết liền đấy!

-Thì khen con bé đó chất! Mày biết không?-Tôi kéo nó ngồi xuống, nhìn đắm chiêu vào con dao trên tay, chém gió một tràng-Nó có thể đoán được chiêu thức của đối phương, giỏi hơn nữa là xông vào dùng tay không chụp lấy lưỡi dao của tao, máu chảy ròng ròng mà mặt không biến sắc. Hay ghê!

Con Liên nhìn tôi chăm chú, nghe như nuốt từng lời, không khỏi ngạc nhiên kêu lên:

- Có người như vậy thật à?

-Có phải đùa nhóc đứng sau lưng thằng Vũ không? -Thằng Nodi có vẻ hứng thú hỏi, mắt nhìn băng quơ vào làn khói như muốn nhớ lại một điều gì đã quên.

-Chuẩn rồi. -Tôi cười.

-Mày thích nó à?-Thằng Exdi bỗng chen vào một câu mang tâm cơ hòa bình vũ trụ, mắt lác liếc trông gian xảo hết biết.

Nhưng nói không cười, tức là hỏi thật. Hỏi thật đấy! Thằng này bị nhiễm phim sến từ bao giờ? Sao không dọn chuồng sang Hàn xê-mi ở với các oppa luôn cho rồi?

Tuy nhiên, ánh mắt chờ đợi của cả đám còn lại làm tôi buồn cười hơn. Bọn chúng cũng theo trào lưu "Vì một Việt Nam sến súa hơn" từ bao giờ vậy?

Nhưng mà bé quân sư đó thực sự kì lạ. Giọng nói đều đều như robot, óc quan sát tài tình ẩn sau vẻ thờ ơ với mọi thứ. Là giả vờ hay thực sự như thế?

-Ê, thái độ đó là sao? Trả lời đi chứ!-Con Liên giục tôi.

-Có gì đâu? Bọn mày điên à?

Sao bọn nó có thể nghĩ tôi thích người này rồi đến người kia nhanh như vậy chứ? Nói về một đứa con gái mà cũng bị nghi ngờ à?

-Mà nếu thích thì đã sao? Cùng lắm bắt cả hai tay cho nó sướng! -Thằng Nam cười sung sướng đề nghị.

-Đúng đó! Bọn tao ủng hộ mày! Ha ha ha!-Một đám bệnh hò nhau vỗ vai tôi "động viên".

-Nghe cũng hay đó. -Tôi gật gù cười man dại. Có khi nào mình chết vì cái lũ dỏ người này đồn linh tinh không nhỉ?

Đám con gái tất nhiên không chịu để yên, gào lên thiếu điều thùng trại:

-ĐÙA HẢ CHA.?

Tối hôm đó, cả lũ con trai nổi hứng lên đi mua rượu về nhậu, tất nhiên là trong lạng lẽ, bật nhạc hát hò, gào thét náo loạn, phá đủ trò, còn kéo sang giao lưu với các lớp khác nữa. Vui kinh khủng. Chơi chán, tôi và mấy thằng quậy đầu sỏ kéo nhau sang quây lớp 10 Anh. Bọn lớp này đa số đều đi đâu mất tiêu, chỉ còn lèo tèo vài đứa đang ngồi chém gió trog lớp và cả bói toán nữa. Nhìn con nhỏ đang ngồi bói bài mà tôi nhớ Cún Cún ghê, nó là dân bói nghiệp dư nhưng rất giỏi. Không biết giờ này nó đang làm gì nhỉ?

-Cho bọn mình ngủ lại đây một đêm nhé các bạn xinh đẹp! -Mấy chục thằng con hoang đang thân nhiên đi vào lớp Anh, nhảy lên ghế ngồi, tôi đề nghị một câu mang tính hiền lành.

Mà đúng là buồn ngủ thật, tại uống chút rượu nên bây giờ phê phê, vừa nóng vừa buồn ngủ.

-Cậu nói gì cơ? -Mấy nàng lớp anh cùng đồng thanh, mắt đứa nào cũng tròn như con cá rô.

-Muốn ngủ nhờ đó mà. -Nói là làm, thằng Thuận tỉnh bơ vơ đại cái cặp của đứa chết tiết nào đó bên cạnh làm gối, nhảy lên bàn nằm ngủ ngon lành.

Hình như nó say rồi ấy, đùa chơi thôi ai dè nó làm thật.

-Như vậy nhé! -Tôi cười bảo đám con gái rồi chọn đại một cái ghế sát tường, ngồi lên đó mà dựa tường ngủ, sướng.

Cái lũ còn lại cũng làm theo. Có hai thằng còn nổi con bệnh hoạn ôm nhau như thể chịu hết nổi rồi, làm bọn con gái phẫn hết ra ngoài luôn.

-Haha, đùa chút mà mấy em sợ!-Thằng Nam ngóc đầu dậy cười sung sướng, đập cho thằng Cường, kẻ nó vừa ôm một đập.

"Rầm! "

-Mày điên hả thằng kia?-Thằng Cường lồm cồm bò dậy găm gừ.

-Bọn mày tởm quá! Hai thằng biến thái!

-Hahaha...-Cả lũ cười như bị rồ.

Đang lúc thằng Hùng mò lên bàn giáo viên làm trò mờ ám thì...

-Ế, các cậu làm gì ở đây mà quần quai thế? -Cái giọng không được trong cho lắm của Madi cất lên ở gần cửa ra vào. Nó về rồi à?

Tôi mở mắt ra nhìn thì thấy nó đã đứng trước mặt, tròn mắt vẻ không hiểu. Đám con gái lớp nó thì bay vào lại, cười khở sở.

Không biết là do ban đêm trăng thanh gió mát hay do tôi vừa uống vài ly mà lại thấy Madi xinh lạ, xinh hơn bình thường nhiều. Nó mặc một cái áo hip-hop rộng màu đen, in dòng chữ to bự, cùng với quần jeans bụi bụi cũng màu đen nốt, cổ đeo dây chuyền hình nốt nhạc. Không biết nó có ăn theo Quạ đen không nhưng trông phong cách hơn nhiều.

-Cậu không nhớ đuôi tui này về chứ Madi? Dù gì chúng ta cũng là người một nhà mà! -Thằng Na, lại phát ngôn gây shock.

Cả lũ kia cũng ồ lên hưởng ứng. Bọn này muốn Madi thừa nhận mối quan hệ giữa tôi và nó đây mà, kiểu như đánh dấu bản quyền.

Thấy nó ngu mặt ra không hiểu lắm, tôi kéo nó lại, nói nhỏ:

-Sorry nhé, tui nó biết hết rồi.

-Hả? Biết rồi? -Nó xụ mặt xuống, không quá ngạc nhiên-Biết ngay mà, hic!

Đoạn, tụi phiến nó kéo tôi ra ngoài, tới tận góc hành lang vắng, gỡ đầu xụi lơ:

-Bây giờ làm sao đây? Tớ không thích bị chọc đầu, huhu...

-Kệ bọn nó đi, chọc hoài cũng mỏi miệng thôi à!-Tôi cười xoa đầu nó. Tóc mềm thật đấy, mượt nữa.

-Tớ nghe mấy đứa bạn nói bọn cậu phá lắm phải không? Còn mua rượu nhậu nữa, hết nói! -Nó không dừng lời chuyện khác ra chém-Thầy cô mà biết là không xong đâu, dễ bị hạ hạnh kiểm như chơi, cậu...

-Tớ không có uống!-Tôi cắt ngang.

Madi là đứa nói nhiều kinh khủng, hầu như lúc nào cũng tít ta tít tít. Nó chưa bao giờ chán trò chém gió thì phải, không khéo từ chuyện này nó tràn sang tới ngày tận thế chứ chẳng chơi.

-Cậu không có hả? Không tin!-Nó lắc đầu nghi ngờ, làm như biết tông hết ấy.

-Muốn kiểm tra chứ gì? -Tôi cười trong sáng.

Chỗ này tuy vắng nhưng khá lộ liễu, mặc kệ, chơi luôn, tôi cúi xuống hôn nó.

Cảm giác lúc chạm vào bờ môi mềm mại, ướt ướt kia bao giờ cũng rất tuyệt. Đáng tiếc là lần này tôi còn chưa kịp nếm lại hương vị đầy hấp dẫn kia thì nó đã đẩy ra.

-Người ta thấy bây giờ! -Nó ngượng ngịu nói-Với lại, muốn lấy bệnh cảm của tớ hả?

Lây gì chứ? Nó sắp lành rồi kia. Mà có lây cũng không sao, rất đáng.

-Lây rồi còn gì?

-Thôi, không đùa nữa! -Nó làm bộ giận dỗi, đoạn đưa tay lên xem đồng hồ-Cậu về lớp đi, khuya rồi!

-Không về được.-Tôi vô tình nhìn thấy thằng Godi đi lên cầu thang.

-Mặc kệ cậu, tớ đi đây.

Madi định quay đi nhưng tôi kéo nó lại, cúi xuống chiếm lấy đôi môi xinh kia một lần nữa.

-Ừm...-Nó lại đẩy tôi ra nhưng lần này tôi không chịu rời. Một tay tôi giữ lấy tay nó không cho đẩy, tay còn lại giữ cằm nó. Nó càng chống cự càng kích thích tôi hơn nồng nhiệt hơn, tìm đến sự ngọt ngào đầy quyến rũ nơi đầu lưỡi của đối phương.

Madi thở gấp, tay thôi vùng và môi nó dần hướng ứng theo cùng nhịp với tôi, không còn vùng vằng về như những lần đầu. Có vẻ như nó học bài rất nhanh đấy.

Nó chẳng biết tôi đang mở mắt, nhìn về phía vị khán giả bất đắc dĩ vừa xuất hiện.

X-pít là người vô cảm nhưng chắc chắn máu dồn lên não không ít thì nhiều khi thấy cảnh này, chỉ là không biểu hiện ra thôi.

Đúng như tôi nghĩ, thằng Godi không hề tỏ ra tức giận. Ngược lại, nó cười như kiểu rất hân hạnh được xem phim hot miễn phí. Nụ cười đó nhanh chóng biến thành đều giả khi nó cho tay vào túi quần, lôi cái điện thoại ra và giờ lên.

Đồ phá đám

Đèn flash lóe sáng cũng là lúc tôi đẩy Madi ra. Sém chút nữa facebook trường đã có một shot ảnh để đời.

Còn lại một mình, trong cảnh gió mát trăng không thanh, không gian im ắng chốc chốc bị xé toạc ra bởi tiếng ré của đứa nào đó vì nghe kể chuyện ma, tôi bật nhạc nằm nhắm mắt nghe trong tình trạng phờ. Cái cảm giác lúc này thật thú vị, giống như mình là kẻ tự do nằm lắng nghe tâm sự của bầu trời, không phải tính toán bất cứ chuyện gì, tạm rời xa thế gian ngoài kia. Dù không bình yên nhưng như vậy có lẽ là đủ.

"Tự do như làn khói, như liều thuốc chưa từng cháy

Thả mình về đại dương như dòng sông chưa từng chảy

Vùi mình trong bóng đêm như chưa từng có ánh trăng

Đôi bờ vai lại buông lơi như chưa từng có gánh nặng..."

Bài "Chưa bao giờ" của DSK repeat tới lần thứ hai thì tôi có cảm giác ai đó đang tới gần. Mở mắt ra, tôi hơi bất ngờ khi thấy cái mặt của "thằng nhóc" bê đề hồi tới.

Nó đứng đó, lò đầu vào che mắt bầu trời đầy sao trước mắt tôi.

-Thoải mái quá nhỉ? -Thấy tôi đang ngó nó bằng ánh mắt dành cho đứa vượt trại, nó cười đều nói. Cứ như thể bạn bè lâu năm lắm rồi.

-Chào em! Bạn của em sao rồi? -Tôi tắt nhạc trên điện thoại, cười lại với nó.

Từ từ, hai giờ sáng rồi đấy nhé, nó sang đây làm cái quái gì? Nửa đêm đói bụng muốn ăn đòn chắc? Hơn nữa sao nó biết tôi ở đây?

Tĩnh như ruồi, nó ngồi xuống bên cạnh tôi, tay chống cằm, hình như nhìn ra phía xa, nói bằng giọng lạnh tanh:

-Em cái con khi! Tao là dân les.-Đoạn nó quay sang nhìn tôi, cười thân thiện-Chúng ta đấu lại đi!

Đấu cái con cầu! Thua rồi còn bày đặt. Mà "chúng ta" gì ở đây? Nồi cá da gà. Còn nữa, nó bị les thật à, sao trông không giống? Ý tôi là không phải cái ngoại hình, tôi cũng có vài người bạn les nhưng không cư xử kiểu này. "Thằng" này gay nghe hợp lý hơn đó.

-Đang hỏi bạn của em mà! -Tôi cố tình bơ đẹp yêu cầu của nó.

Nó hơi nhăn mặt vì bị gọi là em nhưng vẫn cười, cái điệu cười rất con gái:

-Mày có ý đồ gì với bạn tao à?

-Chuẩn rồi. -Tôi nhận luôn-Bạn ấy tên gì ấy nhỉ?

Tự dưng nó cười ha há như hết thuốc, mấy chục giây sau mới nói đầy mồm mọt:

-Anh thích chú rồi đấy, thẳng thắn gồm! Chúng ta làm một cuộc trao đổi, okay?

-Đổi gì? -Tôi có cảm giác nó sắp đề nghị một trò bi ối..

-Đổi bạn của tao...-Nó không thêm giấu sự thích thú trong giọng nói, miệng vẫn cười-...lấy con bồ của mày!

Giờ thì tới phiên tôi cười lăn bò.

Bệnh, thằng này bệnh thôi rồi. Vui quá đi mất!

-Nghe buồn cười lắm hả? -Nó không quá shock, đứng dậy, tay đút vào túi, ung dung phán như vua-Bây giờ là vậy, nhưng sau này mày sẽ nghĩ khác!

Nó không đợi tôi dứt con đã diêm nhiên bỏ đi, được một lát thì quay đầu lại làm phát tự sướng:

-Nhớ nhé, tên của tao là AK!

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: 3,14*

Đời người không phải là một cuốn sách.

Sách có thể đọc đi đọc lại nhiều lần để tọng cho nó thấm vào não, còn đời người, chỉ có thể đi qua một lần, thằng nào ngu không hiểu luật thì sa ngã.

Nhưng đời người vẫn giống như một cuốn sách.

Sách, người ta đặt lên giá, còn xác người thì đặt vào hòm. Cũng giống như những gì sách và người mang lại cho ta, tưởng có thể quên nhưng đều đã chiếm lấy một phần trong não rồi.

Giống như huyền thoại đại gái, đâm sau lưng và những thứ liên quan thuộc về đại ca đều đã nằm gọn trong cái não dù phẳng dù nhăn của những đứa con hoang đàng.

"Bộp! "

Một cái hộp vuông bọc giấy bóng màu hồng phấn mọng mọng, thất nơ tím mọng bay cái vèo từ ngoài cửa sổ lớp vào, đập chầm chế lên bàn của tôi và thằng Nodi. Nếu cái hộp này mà biết nói, tôi cá là nó sẽ phun ra đại loại một câu như: "Chào các anh, em là công chúa hường đây! " để chào hỏi bọn tôi cho đồng bộ.

Thằng Thuận chồm người xuống chụp lấy, dí sát cặp kính lên cái hộp chét tiết đó, hai con mắt mở to thiếu điều bay ra khỏi lồng. Nó phát hiện ra điều gì, nhanh chóng lật phăng mảnh giấy nhỏ dính trên hộp quà, cho vào túi quần.

Cả lớp đổ dồn mắt ra cửa sổ, chỗ cái mặt tí tởn của kẻ tặng quà đang nhòm vào. Là X-pít, với nụ cười đều giả chết ruồi theo style của nó.

-Quà tao tặng mày đấy, Nodi!-Nó nói với vẻ rất thân thiện.

Quà? Đùa hả? Hôm nay không phải quốc tế phụ nữ, cũng ứ phải ngày sinh nhật đại ca, vậy thì chỉ có một lí do...

-Tò tính với đại ca tao à?-Tôi tròn mắt hỏi nó, chỉ tay vào thằng Nodi với vẻ tự hào hết mức có thể.

-Há há há há!- Lũ còn lại bò lẩn ra cười.

Có gì đáng cười đâu, bọn này dễ xúc động quá.

Thằng Thuận vui sướng nhảy lên bàn, đưa tay gỡ chậu hoa nhỏ hình con cá gắn trên bức tường của lớp, lao ra dúi vào tay thằng Godi, miệng cười tươi rói như chó sói:

-Cầm lấy! Vào cầu hôn luôn cho nó hoành tráng! Đứng ngay!

-Hó hó hó!- Lũ này thì bọn này không lẩn nữa mà té ghế tập thể, cười điên dại như cần gọi 115 đến nơi.

Thằng Godi vẫn tuyên bố với đời rằng mình là "não đồng tim sắt", không bị lay chuyển, đút tay vào túi ung dung nói:

-Chúc bọn mày vui về những ngày cuối cùng!

Nói xong nó lại cười và bấm nút "thoát".

-Là sao ta? Nói chung là không hiểu! -Em Ly lăm lăm theo nhạc bài Teen vọng cổ, ngu mặt ra nhìn hai thằng là đại ca và tôi.

-Không có gì đâu, nó bị tung tung đó mà.-Thằng Nodi nói ngay, che giấu sự thật đằng sau vẻ vô tư.

Bởi vì trên tờ giấy thằng Thuận vừa cho vào túi, là dòng chữ: "Chúc đại ca của BadBoy du học thượng lộ bình an, đi hết hơi về hết tiền, nhảm, đi đến nơi về đến chốn! "

Đại ca, còn vài ngày nữa thôi, mày định che giấu đến bao giờ, không cho bọn này biết thật à? Phũ thế? Ít ra bây giờ mày phải cho chúng biết để lỡ mày hết vốn, bọn nó sẽ quyền đồ second-hand giúp mày chứ, hoặc nhờ mày thân tặn ma đại trở về tụi nó còn nhận ra mà...tránh xa.

-Sao nó biết tao đi hay vậy? -Đại ca hỏi nhỏ tôi và thằng Thuận. Có vẻ như nó hơi bất ngờ, chuyện này chỉ có ba chúng tôi biết, nếu hai thằng kia không bị mộng du nửa đêm đi nói bậy. À quên, còn có mấy ông thầy nữa, có lẽ nào...

Thằng Thuận nhún vai bó tay, còn tôi thì giải đáp tận tình:

-Tao mà biết thì con cò hó nhà tao chết liền!

Đại ca cười buồn như con chim bị nhốt vào chuồng.

Nhưng đổi lại, nó có một niềm vui vĩ đại không ai sánh bằng, vì món quà mà thằng Godi tặng nó là một cái quần s** bảy màu, made in China.

-A a a... biến thái!!!-Em Ly, tức đưa vinh hạnh mở hộp quà xinh xắn ra xem, ôm mặt khóc rưng rức vì cảm động.

-Bao giờ hai chú cười nhau nhớ mời anh nhá!-Tôi vỗ vai đại ca chúc mừng.

-Em xin một chân xách lồng đèn! -Em Ly đang khóc nhưng vẫn quệt nước mắt bon chen.

-Em nữa, em làm phụ dâu cho!-Mấy thằng khác nhao nhao lên.

Thế đấy, không ai hạnh phúc bằng đại ca.

Nhưng đại ca vẫn không an phận làm cô dâu mà tiếp tục đi gây sự sau khi cả lũ bị phạt lao động toàn trường vì tụi đánh nhau hôm đi trại. Thời gian trôi nhanh thật, mới đó mà sắp nghỉ hè rồi. Mấy con ve tu luyện ngân nằm trên cây bắt đầu kêu gào thảm thiết như bị chọc tiết. Cái nắng ngày một gay gắt, như muốn so "hàng" với màu hoa phượng xem ai chói mắt hơn. Mà cái màu đỏ của hoa phượng ấy, tôi đã nhìn mòn con mắt rồi vậy mà bây giờ tự dưng thấy có gì lạ lạ. Chỉ có cảnh mấy con sâu thả mình từ trên cây xuống như những biệt đội nhảy dù cảm tử để trừu bọn con gái là quen thuộc và đáng xem nhất.

Cả lũ bọn tôi vẫn thường ngồi chém gió tập thể, chia phe đá bóng, đi đua, đi nhậu, phá phách như thường.

-Còn hứng thú với con nhò quân sư trường bên không? -Một hôm tan học, bọn kia chạy trước rồi, đại ca hỏi tôi.

Có một sự sến nhẹ.

-Còn chứ, hôm đó bọn mày làm ăn như gà!-Tôi nghe vậy thì cười hiền như cần tiền, bảo nó.

Số là cái hôm hội trại đó bọn con hoang đảng ra đi hùng hổ nhưng về tay không, con Liên giải thích là trường đó đột ngột mất điện nên không tìm được gì. Lí do kiểu gì ngu thế không biết? Cùi bắp thì nói là cùi bắp cho rồi, anh đây còn lạ gì các chú? Gà ơi, xin chào em!

-Tao biết mày thích đùa, -Thằng Nodi bước trước, làm như nói vu vơ nhưng thật ra là đang "truyền bá tư tưởng" cho nạn nhân là tôi đây- Đùa thì vui thật, ai cũng khoái, nhưng dù sao cũng đừng làm Madi buồn đây! Dù tao thua nhưng tao không ghét nó, cũng chẳng ghét mày.

Chết rồi, trời nắng mà da gà tôi nổi lên như thế này là sao? Khổ thân.

-Tôm! -Tôi phũ phàng bình luận. Quen rồi, không xoắn nó không chịu được.

-Anh mày nói mà mày bảo tôm hả? -Nó cười khùng khục -Nhưng mà công nhận tôm thật!

Cười một lúc, tôi tưởng thoát rồi, ai dè nó làm tiếp phát nữa:

-Nhớ đấy, mày mà làm gì quá với nó, tao sẽ giết mày!

Biết rồi. Đi chết đi đồ trọng gái khinh bạn! Mày không giết tao thì cũng có khối thằng sẵn sàng, okay?

Mà nhắc tới Madi làm tôi thấy buồn cười, nó kể cái hôm trước, lúc đi trại là thằng Godi chi đùa thôi, không có lựa chọn gì hết tron. Điện.

-Đi biển chơi đi! -Đại ca đề nghị.

Chiều hôm đó, cả lũ ra biển quây, ai dè trời mưa bất tử. Người ta thả hương trên bờ khăn vải, nghe nói có người chết đuối. Biển mang một màu u ám, dậy sóng gợn dữ. Bầu trời xám xịt, ừ ê đứng nhìn.

Cả lũ ngồi trong chòi, ôm đàn hát như mấy tay chán đời. Có thằng sinh tâm trạng chơi nhạc Trịnh luôn.

"Biển đánh bờ, xôn xao bờ đánh biển

Đừng đánh nhau, oi biển sẽ tàn phai

Đừng gạch tên, vì yêu, đừng xé nát

Biển là em, ngọt đắng trùng khơi

Biển nghìn thu ở lại

Nghìn thu ngậm ngùi..."

Thằng đó chính là đại ca. Bọn con gái xúm lại, hỏi đại ca mắt tiền à, nó chỉ cười.

Nó ra đi trong âm thầm, không cần ai đưa tiễn. Đi Lào, à nhầm mãi, đi Úc, không thèm gọi cho tôi luôn. Thằng điên.

Facebook của lớp vào 0 giờ 0 phút được đăng một bài post kinh dị của nó:

"Vài điều muốn nói với bọn mày.

Tao không biết phải bắt đầu thế nào, thôi, mượn đại kịch bản trên phim vậy (thằng nào nói sến tao đâm vỡ mồm)

E hèm, khi bọn mày đọc được những dòng này, có lẽ tao đã ở một nơi rất xa, xa như... Mé, mệt quá, nói thẳng ra là tao đi Australia (viết thể cho hoành tráng) rồi, khỏi xoắn nhau tốn time.

Bọn mày đừng shock quá mà chết nha, đời còn dài lắm :v. Tao xin lỗi vì đi mà không nói lời nào. Tao ghét phải nói lời từ biệt, nghe sến bỏ mị.e. Với cả, anh mày không muốn bọn mày khóc hết nước mắt. Tao đi không phải vì không muốn chơi với bọn mày nữa đâu, đừng tự kỉ nha con, tao đi để học thôi, với ông bà già nên bọn mày khỏi lo. Hèm, tao không biết bao giờ về, nhưng có facebook, yh, mail mà, lo gì, ha ha. Bọn mày ở lại lo học hành đi, đừng nhớ tao quá mà sinh bệnh. Tao sẽ không quên bọn mày đâu, lo cho cái mạng bọn mày trước đi. Sau này anh về mà bọn mày vất vương không đâu vào đâu thì đừng trách anh ác.

Sến nhưng vẫn phải nói, tao yêu bọn mày nhiều, sống vui vẻ với nhau, đừng ích kỉ giống tao.

P/s: có những điều tao không nói bọn mày vẫn hiểu, cho nên tao không nói nhiều. Với tao, chúng ta là những con sói bơ vơ, được gặp nhau, chơi với

nhau và cùng nhau lớn lên đã là một hạnh phúc rồi. 3,14 bọn mày! "

Vậy là đại ca đã đi. Đi rồi đấy. Mẹ kiếp, cái trò âm thầm ra đi để lại một lá thư sến súa này ai bày cho nó vậy, tôi mà biết tôi sẽ giết kẻ đó trước, sau đó đến lượt nó.

Nhưng mà nghĩ lại, nó ra đi là một điều đúng đắn, vì nó đã chọn con đường làm "người nhón" trước bọn tôi. Chúc đại ca mua may bán đắt vậy.

À quên, đại ca, tao còn chưa kịp mua tặng mày chai Neptune, ai cho mày đi hả?

Năm tháng sau...

Lại một mùa khai trường nữa, có điều bọn tôi không còn là "hai tơ ngỡ ngàng" của trường, mà thành trùn hết rồi, và không còn đại ca. Tối qua tôi vừa chat với nó, nó bảo ở bên đó vui lắm, nó thích ứng cũng nhanh, còn chụp ảnh trường mới cho tôi xem nữa. Hy vọng là nó không bị tự kỉ hoặc bị hoang tưởng mà down ảnh trên mạng về trong khi sự thật là nó đi buôn dép tông.

Sáng nay, tôi đang bận tìm bộ bài để lát lên lớp còn chơi thi cửa mở cái xọch.

-Cậu tìm gì vậy? -Cún Cún đi vào hỏi, không cần nhìn tôi cũng biết nó đang nhảy lên ghế ngồi phá.

Nó vừa về một tháng trước, không ăn bám tôi nữa mà ở nhà một người họ hàng, ở không xa đây lắm. Nó bảo về hẳn luôn, chán Mỹ rồi. Xạo quá, thế nào nó cũng phản tiếp cho xem, "cả thềm chóng chán" mà.

-Bộ bài. -Tôi lục trong tủ mà không thấy, bảo nó-Bị hack rồi!

Hacker chuyên nghiệp chỉ có một người, là kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Nhanh ghê, mới hôm qua kẻ đó vừa ghé, kể chuyện đi chơi ở Nha Trang hay chỗ quái nào đó, còn mua cho con White Fang nhà tôi một cái vòng cổ mới. White Fang là con cò hó Cún Cún tặng tôi ấy, cuồng truyện Jack London nên đặt tên vậy cho oai chứ tôi ghét cò hó lắm.

-Hack? Ai?-Cún hỏi lơ đãng, rồi nhớ ra liền tự trả lời-À, biết rồi. Thế bộ bài nhỏ tớ tặng cậu hồi trước đâu?

-Thì đang nói bộ bài cậu tặng đấy!-Tôi tỉnh bơ cười với nó.

-Gi? Dám hack cả đồ tớ tặng cậu? Giọng Cún Cún có chút bực bội, nhưng sau đó nó lại thản nhiên cười-Để tớ kiểm cho cậu bộ khác vậy. Giờ đi học đi!

Nó đứng dậy, bỏ ra ngoài.

Cún Cún ngoan không giận tôi bao giờ, dù rất bệnh, khác với Madi. Tôi mà làm mất cái gì Madi cho, thế nào cũng bị lườm chực cái là ít.

-À quên, cho tớ đi nhờ xe! -Cún Cún bỗng quay lại nói. Nó đã chuyển đến học cùng trường với tôi, cùng lớp luôn cho vui.

-Thế cậu đến đây bằng "ô tô bước" hả? -Tôi vừa xem điện thoại vừa hỏi.

Đùa, anh đã hẹn đến nhà đón "hacker" rồi, buổi đầu tiên trở lại trường nên thích thế.

-Cậu bận đi chở ai hả? -Nó không trả lời mà hỏi ngược lại.

-Ờ.-Tôi đáp lơ đãng vì đang bận đọc tin nhắn của Madi.

-Vậy thì...-Giọng Cún Cún bỗng pha chút đùa cợt.

"Rầm!...Rầm!..."

Tiếng va đập mạnh liên tiếp vang lên. Tôi nhìn sang thì thấy cánh cửa phòng bị đá một cú, đánh mạnh vào tường, rầm một phát rồi kêu kêu kẹt. Cún Cún ngồi hụp xuống, ôm cái chân không biết đã què chưa.

-Thế này được chưa? -Nó nhìn lên tôi, nở nụ cười bình thản lạ, chỉ có ánh mắt là hợp với người bị què-Què chân rồi, chở tớ đi học!

What the hell? Nó bị điên, điên thật rồi.

Tại sao lại làm thế? Đồng ý là nó bệnh, nhưng người bệnh kiểu nó rất sáng suốt, không bao giờ chơi ngu như này.

-Cậu bị điên hả? -Tôi ngừng soạn tin nhắn, cho điện thoại vào túi, ngồi xuống nhìn nó chăm chăm-Phê chưa?

-Đau chết đi được!-Nó nói vậy nhưng vẫn cười như đúng rồi.

Tuyệt quá.

Tôi nghĩ là mình bắt đầu không hiểu nó được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Quá nhanh, quá nguy hiểm

Ba tháng hè qua không làm cho ngôi trường của tôi thay đổi chút nào. Vẫn về uy nghi cổ kính với những bức tường dày kiểu Pháp, phía trong màu xanh tím mát mẻ, phía ngoài đỏ huy hoàng ẩn chứa một sự tự hào da diết. Vẫn những hàng cây xanh um và thảm cỏ dày được cắt tỉa thường xuyên, vương mùi mộc mạc. Tiếng cười đùa rộn rã. Tiếng chém gió xối xả. Tiếng chọc ghẹo loi là. Chỉ thiếu mỗi đại ca.

Thằng Exdi có vẻ không thích sự có mặt của Cún Cún, nó chen vào giữa tôi và nàng lúc bọn tôi vừa vào trường, đoạn tình rui bảo Cún:

-Ê, đàn bà con nít đi trước đi, để bọn anh nói chuyện phát!

Cún Cún nhảy lò cò (què mà) ra chỗ dãy phòng thực hành gần đó, ngồi xuống lan can, gác hai chân lên đó luôn và cười tí tòn:

-Rồi, chém đi!

Nó có vẻ ngoan ngoãn một cách kì lạ khi được tôi chờ đến trường. Nhưng bù lại, tôi phải nhẩn với Madi là có chuyện gấp, không đến đón được. Không biết Madi có nổi con lên không mà chỉ reply ngắn gọn: "không sao".

Thằng Exdi cho tay vào túi kiểm tra xem cái điện thoại có còn không, nó đã rút kinh nghiệm sau vụ bị móc túi lần trước. Khi đã yên tâm, nó mới bảo với tôi:

-Sao của nợ đó lại đến đây? Đừng có nói là nó chuyển về đây học nhá!

Chính xác là thế. Mà thằng này nhỏ nhen ghê, bị "chơi" có một lần đã gọi Cún là của nợ.

-Mày đoán hơi bị chuẩn đó con!-Tôi chia vui với nó.

Ánh ban mai trong mắt thằng Exdi phụt tắt, mây đen che kín đầu nó. Ê, có cần phải đau khổ thế không?

-Tao dị ứng với nó quá mày! -Nó lắm bầm.

-Tao cũng thế. -Con Liên ở đâu lù lù xuất hiện ủng hộ thằng này, cái giọng của người mất tiền cực đồng điệu với Exdi, mặt nhăn như khi.

Sau cú shock vì sự ra đi của đại ca, nó đã dành nguyên một tháng để tự kỷ và quyết định làm bài thi chuyển qua lớp Lý học, để nhớ về đại ca.

-Rèn luyện kỹ năng chịu đựng cũng là một cách để trưởng thành. -Tôi nhại giọng đại ca để "thông não" cho hai thằng này. Tới qua đại ca vừa chém vậy mà, kể ra cũng đúng.

-Chịu không nổi! -Thằng Exdi cười méo xẹo nhìn ra chỗ Cún Cún.

Ồ đó, Cún vẫn ngồi cười nhìn bọn tôi, trên tay vung vẩy cái...sim điện thoại của thằng Exdi.

Khổ thân.

-Sur phụ!!!-Con Liên chấp tay vái dài.

Vì hôm nay là buổi tập trung đầu năm chứ chưa phải buổi học chính thức nên cả lũ ngồi chém gió ở dãy phòng thực hành luôn, mà không riêng gì BadBoy, cả trường cũng tụ tập cửa bom khắp nơi.

-Baby, đụng vào anh mà xin lỗi là xong hả? -Giữa lúc sân trường lạnh toát vì gió chém quá nhiều thì vang lên một giọng nói đầy mùi nguy hiểm, gần chỗ ra nhà giữ xe.

Cái giọng láo lếu khiến tôi chỉ có thể liên tưởng đến một người.

AK.

Tôi và lũ bạn vốn là dân chuyên chọc phá nên thấy có thị phi là sung sướng phóng mắt tới xem. Và chuyện hôm nay là thằng nhóc AK đang chặn một em của lớp Văn, tên Như thì phải, vì em ấy đi kiểu gì lại đụng phải nó. Khiếp, em này hiền lành là thế mà gặp phải dân biến thái như thằng này thì chỉ có nước phát đại. Mà khoan, nó sang đây làm gì nhỉ, đối nữa à?

-Thế cậu muốn gì? -Như dè chừng hỏi lại, có vẻ hơi sợ trước nụ cười dờ người của thằng nhóc.

-Ít ra cũng...-Thằng AK đưa tay lên gãi cằm về đăm chiêu, mắt nhìn lên trời suy ngẫm rồi búng tay cái "tách", nói tiếp- ...cho anh ôm một cái!

Nó không nói giỡn đâu, làm thật đấy. Nó ôm lấy em Như giữa thanh thiên bạch nhật, giữa một rừng mắt mờ to. Cái mặt tỉnh hơn ruồi.

"RẦM!", có đũa nào đó té ngửa vì shock.

-Ha ha ha! Tao thích thằng này rồi đấy! -Thằng Thuận phát cuồng nhấn nút like ngay.

-Bỏ ra! Đồ điên! -Nạn nhân hoảng hốt kêu lên.

Thằng này bệnh nặng lắm, chỉ gào thét thôi thì không được gì đâu. Mà khoan, tôi thấy nhóc quân sư vừa xuất hiện bên cạnh AK. Vẫn style của con trai nhưng lần này nó đội mũ lưỡi trai màu trắng, vẫn sụp xuống trán, trên vai đeo cặp xăm màu và tay cho vào túi đầy lãnh đạm.

-Ra làm phát! -Mấy thằng lớp Hóa có vẻ bất mãn, xông ra.

Nhưng người bay vào ngăn trở sầm sỡ ban ngày của AK không phải bọn nó, mà là...

-Áy chết! Làm gì thế? Bỏ bạn ấy ra!-Madi ở đâu xuất hiện làm anh hùng, nhảy vào vừa can ngăn vừa cố gỡ tay thằng kia ra khỏi người em Như.

Không chỉ có nó mà còn cả nàng Hiếu nữa, hai đứa cùng hợp sức nhưng chả làm được gì. Đám con trai xung quanh thấy thế bay vào, liền bị xử đẹp bởi bê ê đại ca, chỉ bằng vài cú rất nhanh và chuẩn. Mấy thằng khác nổi hứng bay vào tiếp.

-Hic, đánh nhau rồi! -Madi vừa kéo nàng Như và Hiếu sang một bên để tránh văng miếng vừa chán nản nói, hình như nó không nhìn thấy bọn tôi.

Nó gãi đầu nhìn xuống đất suy nghĩ, đoạn ngược lên, bắt tay làm loa thông báo:

-Thầy giám thị đến kia, chạy mau!!!

Cách này cũ nhưng có tác dụng, cả đám hò nhau chuồn mất dép.

Nhưng thằng AK và nhóc quân sư thì không bị lừa, đứng lại ngó qua nó.

Thằng AK nhanh chóng giữ lấy tay của Madi trước khi nó chuồn. Thằng này muốn gì nhỉ? Les thật à?

-Muốn chơi nhau à người đẹp?-AK cười với Madi, nụ cười nửa mạn đại, nửa hiền lành.

Nguy hiểm quá.

-Bạn tốt! -Madi không hoảng tẹo nào, cười hi hi, vừa cố gỡ cái tay thằng này ra trong bất lực vừa nịnh nọt-Bạn tốt tha cho tớ đi mà, tớ không phải gu của cậu đâu, cũng không phải người đẹp gì ráo!

Biệt tài của Madi là giả điên, giả điên trước mọi tình huống nguy hiểm. Nó sẽ chọn cách này để lừa phỉnh thay vì cố chống cự hoặc tỏ ra giận dữ, hay tệ hơn là sợ hãi như đám con gái vẫn thường làm.

Nhưng lần này thì nó gặp đối thủ rồi.

-Ồ, vậy sao? Vậy đi chơi với bạn tốt nhé! -Thằng AK chơi trò giả điên theo, cười ngày càng ngây thơ đến buồn nôn.

-Không được đâu bạn tốt, tớ còn phải học bài, hi hi! Hẹn dịp khác đi! -Madi vẫn còn muốn giả điên, hình như nó không biết thằng này bệnh như nào nên không sợ.

Tất nhiên là thằng nhóc không thêm buông tay.

Có vẻ như tôi cần ra hello nhóc AK một phát mới được, xem phim thế giới thứ ba vậy là đủ rồi.

Tôi đang đi ra chỗ đó thì thấy thằng Godi, nó vừa ở ngoài cổng đi vào, thấy cảnh đó của Madi thì phá lên cười, chạy lại bình luận:

-Hey, ban ngày ban mặt, con gái nắm tay con gái mà lại còn nhìn đăm đúi như vậy thì không hay đâu!

Thằng này tinh mắt gớm, nhìn một cái đã biết AK là con gái. Hình như nó sinh ra để ngắm gái trước khi nhìn đời thì phải.

-Anh là les chú ă!- Trong lúc Madi mở to mắt nhìn AK từ đầu xuống chân thì thằng này tuyên bố một câu xanh ròn với X-pít, không quên khuyến mãi nụ cười chuẩn men, à nhầm, chuẩn bệnh.

Không, nên gọi là nụ cười biến thái thì đúng hơn.

-À, les phải không? Vậy thì càng không được đụng vào bạn của anh! -Thằng Godi tuyên bố trong nụ cười đều giả, rồi nhanh chóng cầm lấy tay thằng nhóc, gỡ mạnh một cú dứt khoát làm cái tay đó trượt khỏi cánh tay Madi. Hai đứa này tưởng xong rồi ai dè nhóc AK lại tóm lấy tay kia của Madi, lần này chặt hơn.

-Dai như đĩa! -Thằng Godi gãi cằm phán- Muốn xài biện pháp mạnh phải không?

-Khỏi, để anh!-Tôi giờ mới bon chen vào, vở vai thằng Godi nói. Thằng này không thích ra tay với con gái đâu, dù đứa đó có les bao nhiêu, quân từ phết. Nó chả như tôi, ai cũng "chơi" được.

Tôi rút dao ra bấm cái "tách". Làm phát là xong ấy mà, nói nhiều làm gì cho mất công.

Đám bạn tôi có vẻ hưng phấn, bu quanh chỗ này thành một vòng tròn để thấy cô không nhìn thấy cái trò sắp xảy ra.

-Có kịch hay xem rồi! -Thằng Godi nói thích thú.

Madi nhìn tôi, định nói gì đó nhưng không thốt nên được lời nào khi mà con dao đã không ngần ngại chĩa vào tay thằng nhóc, cái tay đang nắm tay Madi ấy, từ từ làm một đường rạch dài.

Máu ứa ra. Đỏ. Đẹp.

Đám đông im bật, giờ mà có con ruồi bay qua cũng biết đó là đực hay cái.

Thằng nhóc vẫn không chịu buông tay, nó hơi ngạc nhiên nhưng rồi ánh mắt chuyển sang thách thức, kiểu như muốn nói xem ai lì hơn ai.

Nhóc này ngon, thích thì chiêu!

Vết rạch chạy từ cổ tay đến gần khuỷu tay thằng nhóc.

Nó không chịu buông.

-Buông tay ra! Cậu bị điên à?-Madi giờ mới kêu lên, hết nhìn thằng nhóc đến nhìn tôi trên trời.

Muốn anh dừng lại hả? Đời nào!

Lưỡi dao của tôi đang cứa ngon lành thì một bàn tay vươn tới, nắm lấy cánh tay của AK, chỗ sắp bị rạch tới. Lần này thì không cần nhìn mặt tôi cũng biết là tay của ai. Đó là bàn tay gầy quăn băng trên mỗi ngón.

AK vội vã buông tay ra, tôi đành tiếc rẻ dừng lại, thu dao về. Một chút xíu nữa là em dao đã nếm được máu của nhóc quân sư lần thứ hai rồi.

-Èo! Uống quá!-Bọn khán giả kêu lên.

Giờ thì tôi mới để ý, trên tay của đứa quân sư này đeo năm chiếc nhẫn rất quái. Nó không nói gì, lẳng lặng lấy trong cặp ra một cuộn băng, định băng cho AK nhưng thằng này chảnh như chó cảnh gạt đi. Nó đành bỏ vào lại trong cặp, vẫn với vẻ thờ ơ đó.

-Chào bạn cùng lớp! -Thằng AK để mặc cho máu chảy trên tay mình, nhướn mày cười với tôi.

Bạn cùng lớp ấy hả? Nó bị hoang tưởng hay gì đấy?

-Ê, đừng có nói là...-Madi ngập ngừng như đoán ra điều gì.

-Anh là học sinh mới của trường này em ă!-Thằng AK quệt mũi cười tự sướng.

-Lớp Lý ấy hả? -Tôi thấy một mớ rắc rối sắp đổ ụp xuống cái trại tâm thần thần yêu.

-Đúng rồi, hê hê! -Nó cười tít mắt.

Thằng điên!

Lũ con hoang đang lập tức gào lên phản đối:

-Không được! Thằng khốn đó đã chơi xỏ tội mình!

Vậy thì càng phải chào đón nó chứ nhỉ?

Nhóc AK bây giờ mới để cho quân sư băng bó chỗ đang chảy máu, cười bảo với bọn tôi:

-Thật ra tao chỉ muốn làm bạn với tội mày thôi, chuyện cũ nên bỏ qua chứ nhỉ? -Nó nhìn sang Madi- Phải không cô bé?

-Tôm! -Madi rung mình xua tay-Đừng có gọi cô bé, nghe kinh quá, mà anh đây không chơi với dân biến thái đâu, hề hề!

Con Liên vỗ tay cái bốp:

-Đúng! Lóp Lý không chứa chấp dân biến thái!

Có vẻ như tội này sẽ không để cho thằng AK được vào lớp sau những gì nó đã làm.

-Hành động của AK không được cho là biến thái. -Bỗng nhiên đứa quân sư đang băng bó cho nhóc AK chợt lên tiếng, chất giọng trầm đều-Biến thái thông thường được sử dụng để mô tả các hành vi tình dục mang tính bất thường, trái với thuần phong mỹ tục hoặc hành vi đó để lại ám ảnh cho những kẻ có hành vi tình dục lệch lạc, quấy rối tình dục nơi công chúng. Xét theo đó, hành động ôm người của AK chỉ mang tính chất chào hỏi và đùa cho vui, không thể kết luận là biến thái.

Nó nói một lèo, cái mặt vô hồn không thay đổi làm cả bọn một phen sốc. Tôi nghĩ là nó không bình thường một chút nào, cũng không phải giả vờ.

-Vậy hành vi tình dục mang tính bất thường là gì thế bạn? -Thằng Godi hỏi trong sự ngây ngô.

Cả lũ khán giả chưa kịp shock tập hai thì nhóc quân sư đã giải đáp không ngần ngại:

-Đó là những hành vi xuất phát từ bệnh sinh lý và hành động thú tính, chẳng hạn xâm hại trẻ em, loạn luân, khoe d**ng vật ở nơi công cộng, tiểu tiện vào nhà người khác, tuột quần, tuột váy người khác nơi công cộng, sờ soạng và...

-Đu rồi CPU!-AK cắt ngang, nhú mồm nhìn thằng Godi -Mày muốn chết hả?

-Ồ, tên là CPU, nghe hay đấy! -Thằng đó cười thích thú.

Có vẻ như nó lại giống tôi, bị ấn tượng bởi phong cách robot của nhóc này.

-Kể tiếp đi cậu, còn hành vi gì nữa không?-Cún Cún đã đứng cạnh nhóc quân sư từ bao giờ, một tay quàng qua vai nhóc đó, một tay giựt giựt áo nó, giọng hớn hờ như con nít được cho quà.

Máu biến thái của tội này nổi lên dữ dội thật.

-Còn rất nhiều. -CPU nói, gờ thì đã băng bó xong.

-Cậu về từ bao giờ thế dân biến thái? -Madi vừa nhìn thấy Cún Cún đã nhảy lùi một bước, kêu lên đầy cảnh giác.

-Ồ, baby yêu dấu! Lâu rồi không gặp! -Cún đổi thái độ, nhảy lò cò qua chỗ Madi rồi mở rộng vòng tay ôm chặt lấy nàng.

Giống như bạn bè lâu năm không gặp.

Kính dị.

Giữa lúc hai kẻ ghét nhau trùng phùng, CPU bỗng nói một câu làm cả bọn bất ngờ:

-Này tóc nâu, tớ muốn lấy lại thứ cậu vừa ăn cướp, hay nói cách khác là móc túi.

Theo hiểu biết của tôi về Cún Cún, dù là dân nghiệp dư nhưng rất ít khi mánh khéo của nó bị vạch trần nhanh đến như vậy.

Vừa nãy, nếu tôi đoán không nhầm, nó đã nhân cơ hội tiếp cận CPU để chôm đồ, và xông đến ôm Madi để đánh lạc hướng, tài thật đấy.

Mánh khéo bị lật tẩy thực sự làm Cún Cún shock, nó mở to đôi mắt biết cười, gờ thành dờ khóc dờ cười, quay lại nhìn CPU nhưng vẫn mạnh mẽ:

-Ha ha, thế nói xem tớ đã lấy của cậu cái gì? -Nó vừa nói vừa chìa hai bàn tay trống trơn ra.

-Một lọ thuốc. -CPU nói không chút do dự-Cậu móc từ trong cặp của tớ và cất vào ngăn thứ ba trong cặp của cậu.

Lần này thì Cún chào thua. Madi ngửa tay xông tới túm lấy cái cặp trên vai Cún, mở ra và tìm thấy lọ thuốc nhỏ với những viên màu trắng. Vung vẩy lọ thuốc đó trên tay, Madi cười đắc thắng bảo Cún:

-Ô yeah! Hôm nay cậu gặp đối thủ rồi nhé!-Nó quay sang CPU thần phục-Cậu gọi ghê, hồi trước con nhỏ này hack cái chìa khóa của tớ, về tới nhà tớ mới phát hiện ra, còn bị ông già mắng cho một trận!

-Có chuyện đó sao?-Cả tôi và thằng Godi cùng hỏi.

Nhưng nhìn lại thì Cún Cún đã phấn mắt tiêu không còn dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Baby, why you touch things that do not belong to you?

Buổi tập trung thực chất là để phân chia chỗ ngồi, nhận giáo viên, bầu chọn lớp trưởng, bí thư... Năm nay lớp tôi vẫn ở dưới trường của thầy Phương đẹp trai lãng tử, đi ô tô xài style tóc dài lượn sóng. Ông thầy này dạy chuyên Lý, chất khô nói, thầy còn chủ nhiệm cả 12 Lý nữa kìa.

Nói chung thì khối 11 của chúng tôi có khá nhiều sự thay đổi, đã không còn học ở đây cũ nữa mà chuyển qua đây đối diện, đều học ở tầng một. Lớp tôi nằm thứ hai tính từ cầu thang bên trái vào, còn cuối đây là 11 Anh. Ngoài ra, lớp nào không có chỗ thì sẽ học ở đây phụ phía sau đây này, cũng là nơi có nhiều ma nhất. Tội lỗi. Tội lỗi.

-Ngồi theo chỗ cũ nhé các bé! -Thằng Hải lớp trưởng bước vào phòng học mới, sung sướng phóng tới bàn chót, giang sơn của nó năm ngoái.

-Đùa, nói vậy anh ngồi tự ki à? Đại ca phấn mắt rồi còn đâu! -Tôi nhìn cái bàn gần cuối ở đây thứ nhất của mình và thằng Nodi mà cười nham nhở.

Ai dè tôi vừa dứt lời thì hon chục đứa bay cái vèo tới chỗ đó, làm như thể đó là ghế bằng vàng. Bọn này khoái chỗ ngồi của đại ca thế à?

-Tránh ra! Tao giành trước rồi! Chỗ này là của tao!-Con Liên vừa đập cho mấy thằng kia mấy đập vừa cười nói.

-Mày mới tránh ấy! Mới chuyển lớp mà ngon hả con? Chỗ này anh mua lại của đại ca rồi! -Thằng Thuận vừa bầu vúi lấy cái bàn vừa kêu lên, quyết không chịu thua.

Cả mấy thằng khác cũng lao tới, thiếu điều muốn cưa cái bàn ra mỗi thằng gặm một miếng.

Thằng AK đi vào lớp từ bao giờ, ngồi trên một cái bàn như kiểu đại ca, chống cằm bảo bọn đế quốc đang xâu xé Trung Quốc thời chiến, à nhầm, bọn diên khùng đang xâu xé cái bàn:

-Hey, bọn mày ki nhớ, một cái chỗ ngồi mà làm như kim cương! Chi bằng...-Nó nhảy xuống, bay vào ngồi lên ghế vốn thuộc về đại ca-...cho tao chỗ này đi! Hà hà hà hà!

-Đồ diên, thoát đi! -Lập tức bọn kia bay vào tống nó đi.

Và cả lũ lại giành nhau loạn lên. Thật hết thuốc chữa.

Thằng Exdi đứng ngoài cửa sổ vẫy tay với tôi:

-Ê, đi xem trò vui với tao!

Thằng này có vẻ hí hửng, sẵn được nai vàng à mày?

Tôi đi ra cửa lớp thì thấy có cả thằng nhóc Zim đang đứng tựa cột hút thuốc ngon lành. Thằng này nhận tôi làm đại ca từ lâu rồi, và nó cũng chơi với hầu hết bạn của tôi, kể cả Cún Cún. Giờ thì nó vừa lên lớp 10, chuyên Lý đấy, cùng lớp với Quạ đen. May mà nó chưa lòi Quạ sang đây ám tôi.

-Đại ca!-Nó cười chào tôi- Đại ca sắp gặp rắc rối rồi!

Nhóc này là thằng giống tôi nhất trong bọn, thấy người khác gặp rắc rối là cười sung sướng và hưng phấn, bĩ ỏi thế chứ!

-Chuyện gì thế? Cờ hó nhà anh cần người à?-Tôi tò mò.

Thằng Exdi cười tinh rui, còn nhóc Zim thì nhún vai cười:

-Chuẩn đấy, cờ hó nhà đại ca đi cần ai không cần lại cần nhằm đại tâu của em!

"Đại tẩu" mà thằng nhóc này nói chính là...

...

"Rầm! "

Tôi và hai thằng là Exdi và Zim vừa đi đến chỗ có chuyện vui, theo lời hai thằng điên này, tức lớp 11 Anh, thì đã nghe tiếng đập bàn hoành tráng. Nhóc Zim kéo tôi và thằng Exdi nép vào bức tường gần cửa sổ, cười man dại.

-Tớ không đùa với cậu đâu nhé!-Một giọng con gái khá gay gắt cất lên. Cái giọng không lẫn vào đâu được.

Cún Cún.

Nó làm gì ở đây nh?

-Ếc, làm gì mà ghê thế, tớ trả cho cậu là được chứ gì? -Lần này là giọng Madi, có vẻ e ngại.

Tôi tò mò thò đầu ra cửa sổ nhìn vào trong. Hai thằng kia cũng ngó theo.

Ở bàn cuối, Madi đang ngồi lục tìm gì đó trong cặp, trong khi Cún Cún đứng khoanh tay nhìn nó. Ánh nhìn sắc lẹm và bén ngọt. Ánh nhìn đã lâu tôi không thấy từ nó. Ở bên cạnh, thằng Godi ngồi chống cằm hết ngó Madi đến Cún Cún, có vẻ như nó cũng chưa hiểu đầu cua tai nheo gì sất. Mà hầu như cả cái lớp này đều thế, trở mặt nhìn về phía đó và chả biết sự có mặt của bọn tôi.

-Đấy, trả cho cậu! -Madi sau một hồi lục lọi cũng xong, đưa cho Cún Cún một cái hộp nhỏ.

Là bộ bài mini của tôi, bộ bài mà Cún tặng. Thế quái nào mà Cún lại đi đòi nh? Èo, cần gì phải thế?

Tôi đang thắc mắc thì Cún Cún đã làm một chuỗi hành động bất ngờ. Nó cầm lấy chiếc hộp, lôi ra từng quân bài, xé nát. Xé điên cuồng. Xé dứt khoát. Cứ như đó là thứ gì kinh tởm đối với nó.

Và nó cầm một đồng quân bài vụn nát đó trong tay, ném thẳng vào người trước mặt, cười và nói chậm rãi:

-Baby, đừng có động vào những thứ không phải của mình! Tôi ghét nhất mấy người động vào đồ của tôi đấy!

Những mảnh bài tội nghiệp bay là tả xuống như muốn tan ra cùng với giọng nói của Cún Cún.

Shock nặng, Madi áy.

Nó vừa đưa tay lên đỡ một trận mưa bài ập vào đầu. Bây giờ thì ngồi im re, đôi mắt mở to kinh ngạc nhìn Cún Cún quay lưng chạy đi. Chạy nhanh như thể sợ bị đuổi theo. Mà cũng đúng thật, vì tôi nhìn thấy có mấy thằng dợm bước định xông ra "xử" nó.

-Đại ca, em đoán không có sai!-Thằng Zim lầm bầm.

-Khôngsao chứ?-Thằng Godi đưa tay phui phui tóc cho Madi, hỏi nó, ánh mắt cảm thông của kẻ nhìn-nạn-nhân-vừa-bị-người-tâm-thần-tấn-công.

Madi lắc đầu, vẫn chưa hết shock.

Cún Cún vừa làm trò quái đản gì thế?

-Em Cún của mày là một con điên! -ThằngExdi nói-Rất đáng đem ra bán!

-Anh không hiểu đâu! -Thằng Zim vỗ vai nó, cười khẩy như kiêu trãi đời rồi quay sang tôi-Đại ca, thật ra bộ bài đó chị Cún tự làm đấy, không phải móc túi mà có đâu!

Cái gì chứ? Tự làm ấy hả? Chú định shock anh đấy à? Có đũa nào rảnh đến mức đó, tưởng làm một bộ bài độc như thế dễ lắm hả?

-Vậy à?-Tôi hỏi cho có rồi bỏ đi. Không khéo đứng đây đũa nào trong đó nhìn thấy thì không hay.

-Em không chém bừa đâu, tùy đại ca!

Ông thầy ngồi trên bàn giáo viên kể chuyện ông đi Pháp như đang ru con. Ông này giảng bài thì hay nhưng mỗi lần kể chuyện là bọn lớp tôi cứ ngáp dài. Vì hôm nay chỉ là buổi tập trung nên cả lũ ngồi lộn xộn chém gió với nhau, một số đũa sức chịu đựng đỉnh của đỉnh thì ngồi nghe chuyện của thầy rồi bình luận. Còn riêng tôi đang bị một thằng điên tra tấn lỗ tai.

-Cái em móc túi hồi nãy đâu rồi, sao không thấy vậy mày, em ấy học lớp này mà? -Thằng AK làm như bạn bè thân thiết không bằng, ngồi bàn trên quay xuốnghỏi ngon lành, còn cười thân thiện như muốn che giấu sự biến thái của mình.

Đồ vô duyên!

Tôi quay sang hỏi con Liên, cái "thằng" đã giành được chỗ ngồi của đại ca bằng cách vật vả nào đó của riêng nó:

-Con gì vừa sủa thế nhỏ?

-Con cò hó đó mà! Ha ha! -Con Liên vừa ngả người ra lưng ghế vừa cười sung sướng.

Thằng AK đập một phát vào chân ghế của con Liên, cái mặt nhăn nhó rất "đàn bà", nhưng vẫn nói tiếp, như thể không nói thì không có đất mà cạp ấy:

-Cô em móc túi đó ngộ ghê, tự dưng đi qua lớp Anh gây sự với Madi! Khổ rồi! Chắc chắc!

What the hội? Nó nói cái quái gì thế?

-Gì? Gây sự hả? -Con Liên chột dạ, nụ cười méo mồm một chút. -Như nào?

Không hiểu sao tôi thấy nó không quá ngạc nhiên khi nghe điều đó. Cứ như thể nó biết là sẽ có chuyện xảy ra vậy, trừ khi do tôi ngấm mấy em lớp 10 nhiều quá nên sinh chứng "nhìn gà hóa vịt" rồi.

-Ê! -Nhóc AK không thèm trả lời con Liên, cầm cây bút khều khều tay tôi-Mày có phải gấu của Madi không thế? Sao nghe tao nói vậy mà chả có biểu hiện gì hết tron?

Tôi liếc cái mặt đang háo hức như con nít chuẩn bị được nghe chuyện "người lớn" của nó, chịu hết nổi bèn kết một câu:

-Em ạ, em có duyên quá!

Nhưng mà nó nhìn tôi nãy giờ hay sao mà có thể hỏi ngon lành thế nhỉ? Chắc, mình được dân biến thái để ý này, vui quá!

-Quá khen!-Nó chớp chớp mắt cười tí tởn, rồi vung tay chém một đường trong không khí-Nhưng tao biết là mày không có thích Madi thật!

Chúc mừng em vì độ rảnh và độ có duyên! Nhận giải Nobel hòa bình luôn đi, đừng ngại!

Tôi không để sự ngạc nhiên bộc lộ ra ngoài, chỉ cười ngây thơ, nắm cổ áo nó kéo lại gần một chút, nhìn vào mắt nó đầy chăm chú, hỏi nhỏ:

-Nhóc, em thích anh phải không?

Trong giây lát, tôi thấy hai con mắt của nó đờ ra như bị trúng phong, và nếu mắt tôi vẫn bình thường thì mặt nó vừa đỏ lên, phải không?

Gì thế? Không phải chứ?

-Đ...đi...điên hả? Làm...làm gì có?-Nó như người mới hoàn hồn, lấp ba lấp bắp rồi quay vội lên trên, lúng túng như đứng rồi.

Nó bị sao vậy? Tôi chỉ đùa thôi mà, ai bảo nó tự nhận mình les mà cứ cư xử như đàn bà thế. Phong cách "tự tin khoe biến thái" của nó đâu rồi?

Không hiểu tại sao con Liên thấy vậy liền bì ra cười, cười đến rung cả cái bàn, cứ như chưa bao giờ được cười. Điên thật! Bọn này cư xử ngày càng kì cục.

Nhưng còn có kẻ còn kì cục hơn, cứ như thể hôm nay tiệm thuốc thần kinh đóng cửa vậy.

Cún Cún biến đi đâu mất tăm, cho đến giờ ra về cùng chả thấy đâu, gọi điện không thèm bắt máy.

Tôi chả hiểu nó đang nghĩ cái gì nữa.

Đứng ngắm những "biệt đội nhảy dù" thân thiện trên cây bàng gần cổng ra vào của dãy phòng học của khối mình một lúc, tôi mới thấy bọn lớp Anh ủa ra. Madi là đứa ra gần sau cùng, có vẻ trầm ngâm nhưng vẫn chém gió tích cực với hai thằng Baddi và Cradi. Chả thấy thằng Godi đâu cả.

-Ey, tình yêu to lớn của cậu kia!-Mấy đứa con gái lớp Anh vừa thấy tôi liền vỗ vai Madi mà chọc nó, còn tùm tùm cười nữa chứ.

Kính dị. Ý tôi là rồi sẽ có một ngày các nàng này không còn cười hiền dịu như thế nữa đâu, vì cái điều-mà-ai-cũng-không-biết-là-điều-gì-ấy.

Madi nhìn tôi, hơi ngạc nhiên nhưng vẫn cười tươi rói và chạy lại, cứ như chưa từng có một trận "mưa bài" xảy ra. Còn hai thằng kia định làm gì đó nhưng lại thôi. Quái, sao lại có mùi nguy hiểm ở đây nhỉ?

-Chưa về hả BH?-Madi vừa gãi đầu nhìn lũ bạn vừa hỏi tôi.

Nghe nó gọi cái tên BH riết rồi cũng quen, quen đến nỗi có lần làm bài kiểm tra tôi suýt ghi họ tên là BH mới ghê?!

-Đưa cậu về ấy mà, bảo ông tài xế khởi đến đi!

Hôm nay nó đi học bằng ô tô riêng, con đại gia đấy. Không phải tại nó thích thế, chỉ tại ông già.

-BH ngoan quá!-Nó lại cười, cầm tay tôi lắc qua lắc lại nịnh nọt như con nít, rồi lôi điện thoại ra -Đợi tớ một tẹo, gọi điện đã!

Trong lúc Madi bận phone cho cha tài xế, tôi nhìn thấy CPU từ lớp Anh đi ra, nó chuyển vào lớp này mới hay. Vẫn đội mũ sụp xuống trán mặc kệ thiên hạ, nhưng lần này nó đang nghe nhạc hay cái gì đấy bằng earphone, chắc không phải truyện 18+, hai tay cầm điện thoại và đầu hơi cúi, hình như nhắn tin hay gì đó. Nó tựa người vào bức tường cạnh cửa sổ, giống như một con robot đang làm việc.

-Bạn mới!-Thằng Godi không biết là đề hay làm gì nãy giờ trong lớp mà mới mò ra, gọi nhóc CPU như thể thân thiết lắm.

Cha này lại muốn dây dưa với con người ta đây mà.

CPU ngóc đầu lên nhìn nó, xong lại nhìn xuống điện thoại, sắc mặt không thay đổi. Chảnh ghê cơ, thật tình trong cái trường này tôi chưa thấy đứa con gái nào lạnh nhạt với X-pít như thế, trừ những đứa les và trans (chuyển giới). Lần này thì vui nha chú, chúc mừng!

Vẫn thản nhiên như "trên cõi đời này anh là số một", thằng Godi tiến lại cạnh CPU, đưa tay lấy một cái tai nghe của nàng và đeo vào.

-Bạn mới kì ghê, đeo phone mà không có nhạc!- X-pít có vẻ thích thú như cò hó được gặm xương, cười bảo CPU.

-Một cách để chống tiếng ồn.-Lần này thì CPU đã chịu mở miệng. Hình như lời nói của nó chỉ xuất hiện với mục đích giải đáp thắc mắc tuổi mới lớn hoặc thông báo một điều gì đó cho đối phương ấy.

Mà nãy giờ nó đeo phone không phải để nghe nhạc hay gì hết hả? Giống tự kỉ quá vậy?

-Cậu bị tự kỉ à bạn mới?- Chết thật, thằng này hỏi thẳng luôn, có cần khốn nạn với con người ta thế không chứ? Tội lỗi.

-Không phải. Tự kỉ là một bệnh rối loạn phát triển của hệ thần kinh biểu hiện rối loạn tâm thần. Những trẻ bị tự kỷ thiếu hay chậm phát triển về khả năng liên hệ qua lại trong xã hội, không sử dụng được ngôn ngữ trong sinh hoạt xã hội, không thông hiểu hình ảnh ký hiệu và...

-Dừng!-Thằng Godi ngắt lời ngay trước khi cái não được "thông thêm lần nữa" với một định nghĩa khoa học. Hình như nó đã bắt đầu quen với tính cách của nhóc này rồi- Mà sao giờ cậu chưa về thế?

-Đợi AK.

-Hai người là một cặp à?

Cặp cái con khi, thằng điên này, nhóc AK bệnh thể cơ mà, chưa kể đến...

-Không.- CPU đáp tron tru, không cười, cứ như đang bị hỏi cung. Nhưng cũng không giống bị hỏi cung, vì nó trả lời rất nhanh và không lấy làm khó chịu.

-Vậy cậu đã thích ai chưa?-Thằng này tò mò ghê, hỏi lăm thế, còn cười như muốn moi hàng.

Câu hỏi này có vẻ khó, tôi thấy nhóc CPU im lặng suy nghĩ rồi mới đáp:

-Không biết.

Im lặng.

Từ từ đã, tôi nghĩ là mình bắt đầu hiểu con nhóc này là loại người như thế nào rồi.

Thằng Godi trở mặt nhìn con nhỏ một lúc rồi mới đi tới gần cửa sổ, nhìn ra ngoài, thở dài như kiểu muốn kiểm chế gì đó. Có vẻ như nó đang đoán mò điều giống tôi. Nhưng CPU thì chả quan tâm, tiếp tục ngó cái điện thoại trong tay.

-Này!-Thằng Godi bỗng nhiên quay sang gọi CPU, tôi không nhìn thấy mặt nó nhưng đoán là thằng này đang cười gian- Một cọng một bằng nấy?

Và tôi hiểu là thằng này muốn gì rồi.

-Hai.

Câu trả lời của nhóc quân sư mới thực đáng sợ.

Nhưng điều quan trọng là nhóc này không cười, trả lời hết sức nghiêm túc, máy móc và...hèm...thật thà!

Loạn, loạn hết rồi! Buồn cười thật, trên đời có người kì dị như vậy sao?

Thằng Godi hết chịu nổi, ôm bụng cười vật vã, cười như thể bị điểm vào huyệt ấy.

CPU vẫn đứng im không thèm biểu cảm, cũng không hỏi tại sao thằng đó lại cười. Cứ như thể nó bị liệt khả năng đó rồi.

Kính dị thật.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: All you ever did was wreck me- Yeah, you, you wreck me

Khi tôi đưa Madi về xong thì cũng về nhà và thấy Cún Cún đang ở đó. Nó ngồi trước căn nhà nhỏ có tường màu trắng và trần màu đỏ của con White Fang, trên người mặc một chiếc váy màu cam nhạt, mái tóc màu nâu xòa dài bay nhẹ trong gió. Tưởng đi đâu tự kỷ, hóa ra...

-Về sớm vậy? -Nó vừa thấy tôi mở cửa là đã cười toe cực-kì-vui-vẻ, làm như thể cái đứa lúc sáng và cái đứa lúc này là hai ấy.

Hoặc tệ hơn là bản chất của nó vốn dĩ như thế nhưng tôi không nhận ra? Hay vì cái chết tiệt gì khác?

-Trễ hơn cậu mà sớm quái gì? - Tôi đáp thờ ơ, đóng cửa cái rào, trong đầu bây giờ vẫn nhảy nhót những biểu hiện kì cục của đám người lúc sáng, tất cả bọn chúng. Cứ như thể hôm nay là ngày truyền thống của những người không-bình-thường về thần kinh ấy.

Hay người không bình thường là mình nhỉ? Đạo này chơi với toàn người điên nên tôi điên theo luôn?

-Á! -Bỗng nhiên Cún Cún kêu lên rồi đứng phắt dậy, nói lớn-Này, con White Fang cắn tở! Hồi trước có thể đâu, cậu nuôi kiểu gì đấy?

Tôi bước tới nhìn con cò hó đang nhăn răng cười trong lãnh địa của mình. Chịu thôi, chính tôi cũng bị nó ngoạm cho mấy lần vào tay rồi, đã bảo White Fang bị điên mà! May là nó còn nhỏ nên không sao, chứ nếu mà nó lớn hơn chút, tôi đã xách ra quán cây bán tong rồi.

-Do cái mặt cậu thấy ghét, đáng cắn! -Tôi cười đầy đồng cảm với Cún.

Người duy nhất không bị con chó điên này cắn, tính đến giờ phút này, chỉ có Madi thôi. Không hiểu nó bỏ bùa mê thuốc lú gì cho White Fang mà thành ra thế nữa.

-Em ngoan, lại đây với chị nào! -Cún Cún không chịu thua, lại ngồi xuống và giang hai tay ra gọi con chó, như thể gọi con nít không bằng.

Kính dị. Chả hiểu sao tôi không khoái chó được như lũ con gái này nhỉ? Nghĩ đến chó đã thấy tởm. Mà con White Fang này có đẹp để gì cho cam, cái mặt ngu ngu chỉ muốn đá cho một cái.

Con White Fang vẫy đuôi cười hết sức lừa tình, để khi Cún Cún vừa chạm tay vào người thì nó chớp một phát rồi nhảy lui, sủa nặng lên.

Hết hiểu.

Không biết vì sao tôi thấy con chó này bị nhiễm tính của Madi rồi!?

-Này! -Cún Cún tức giận nhặt hòn đá ném vào hang ổ của con chó- Mày đối xử với chủ cũ như thế đó hả? Ai nuôi mày mấy năm trời đấy hả?

-Gâu gâu gâu!!!....-White Fang đang trả lời đấy.

Chết mất thôi.

Cún Cún có biết chuyện Madi qua đây và chơi với White Fang rất nhiều không nhỉ? Con chó kì cục này khoái Madi lắm cơ, lúc nào cũng vẫy đuôi, hít hà tay nó, trông hiền cực, khác xa con chó điên bây giờ.

-Thôi bỏ đi! Nó bị điên đấy! -Tôi bảo Cún. Tôi không rành đứng đây xem nó rên chó, okay? - Sao lúc sáng không vào lớp thế?

"Và sao lại gây sự với Madi thế? Vì một bộ bài có đáng không?", đương nhiên tôi không ngu gì mà hỏi câu này.

-Đã học hành gì đâu mà vào lớp? - Cún Cún tươi tỉnh đáp- Thứ tư tuần này mới đi học mà.

Nó không thèm kể cho tôi nghe chuyện lúc sáng. Hay thật đấy, từ bao giờ nó vứt bỏ thói quen chuyện gì cũng kể nữa nhỉ?

-Ồ. Vào trong đi! - Đã không muốn nói thì thôi, đỡ rắc rối.

-Chiều nay cậu rảnh không? -Nó nhè chân đạp một phát vào cái nhà con White Fang để trả đũa rồi đứng hằm dặng, hỏi tôi -Chúng ta đi chơi đi!

Cún Cún không thích những nơi ồn ào, sôi động như Madi mà chỉ thích những nơi yên bình và cảnh đẹp. Nó là một đứa con gái khá mơ mộng, nếu không tính đến căn bệnh kia. Cho nên, cái cảnh đẹp nào cũng bị nó xé toạc.

Đi câu cá...

-Bác giỏi ghê, câu được con cá to chưa kia!

Ông bác đang gỡ cá chưa kịp cười sung sướng vì lời khen của Cún thì nó đã phán ngay một câu tỉnh rụi:

-Con cá này cũng giỏi quá, cái hồ bần như này mà cũng béo thế!

Phũ phàng!

Đi công viên...

-Ây da, lâu rồi không đến đây, có nhiều trò vui ghê! -Nó chạy tung tăng qua chỗ mấy trò dành cho trẻ con.

-Ê, nhầm hàng rồi! -May mà tôi kéo nó lại kịp nếu không nó đã phá sập cái nhà phao.

Không cho quậy con nít thì nó qua quậy người lớn.

-Ây da, mấy người này kì ghê, đây là chỗ nào mà hôn hít đủ kiểu thế không biết!

Tội lỗi!

Đi lang thang ngắm đường lá vàng rơi...

-Chị ơi, em chụp ảnh cho nè! -Nó gạ gẫm mấy nàng đang tạo dáng.

Mấy phút sau...

-Ây da, chị này nhiều mụn quá, em chỉnh độ sáng hết cỡ rồi mà vẫn rõ mồn một!

Khổ ghê!

Nắng muộn của buổi chiều trải xuống trên con đường dài và hẹp. Hai hàng cây tuy đẹp mà chảnh lười biếng thả từng chiếc lá xuống nhuộm vàng mùa thu. Bóng cây đổ dài trên đất, trông ngao ngễ như những chứng nhân già đời. Bây giờ thì con bạn bệnh hoạn của tôi đã thấm mệt do những trò quậy và còn vì chạy kéo người ta xách dép rượt. Nó cởi giày, ngồi xuống gốc cây to đầy ắp lá, cười hóm hờ bảo tôi:

-Chụp cho tớ vài kiểu đi!

Nụ cười của nó trông đẹp như một buổi chiều.

Tôi cầm cái Iphone mới của nó, chụp vài phát. Công nhận nó ngày càng xinh, nhất là trong cái khung cảnh "lỡ mọn" này.

-Bệnh, chụp chung đi! -Tôi nổi hứng cù rú nó.

-Well, thế này... -Cún Cún nhảy sang đứng sát cạnh tôi, hồn nhiên cầm tay tôi quàng qua vai nó -...cho nó sống động, ha ha!

Bọn tôi chụp khá là nhiều ảnh, đi dạo thêm vài phút cho tắt buổi chiều rồi tôi chờ nó về.

Đường phố về đêm mát mẻ, ánh đèn vàng hai bên như những ngôi sao đâm ánh sáng vào bóng tối mênh mông. Những hàng cây nằm im lìm, nhuộm một màu đen mờ ảo như muốn nhát ma nhau. Con phố bây giờ vẫn chưa huyền ảo, chỉ có ít những chiếc xe của những kẻ đi làm về muộn hoặc là lang thang như chúng tôi, phóng đi tìm một nơi an bình hoặc dữ dội chết giẫm nào đó. Rải rác đâu đây "những cánh bướm đêm lượn lờ tìm chốn nương thân..."*.

Cuộc đời của họ vừa buồn tênh vừa bão táp...

Cún Cún ngồi sau vui vẻ bảo tôi:

-Hôm nay đi chơi vui ghê!

-Chuẩn, vừa vui vừa ghê!

-Ặc, ghê gì đâu? -Nó đâm vào lưng tôi, cười nắc nẻ.

-Đau, tông chết người bây giờ!

Ghê quá ấy chứ, giả nó cứ bệnh bệnh hoài như thế này có phải hơn không?

Nó chém gió với tôi thêm vài câu nữa rồi chợt im lặng, mãi mới nói:

-Buồn ngủ quá!

-Ngủ đi, rồi lần ra giữa đường luôn cũng được!

Nó không thèm đáp lại, tựa đầu vào người tôi. Ngủ thật hả? Đừng đùa chứ!

Tự nhiên tôi thấy lưng áo ướt ướt, tất nhiên không phải mồ hôi rồi, trời mát mà. Vậy thì...

Nó khóc hả? Có tiếng sụt sịt nữa kìa! Đừng đùa, hôm nay nhiều kẻ bệnh nặng lắm rồi.

-Sao thế?-Tôi hỏi mà không quay đầu lại.

-Sao gì đâu! Bụi bay vào mắt, ha ha!!!

Nghe thật giống một lời đùa, nhưng không hiểu sao tôi có cảm giác câu đó chứa ẩn ý.

Ẩn ý đó là gì? Tôi không biết, cũng không quan tâm lắm. Đàn bà nghĩ gì mấy thằng cha già đời có ba đứa con rồi còn không biết thì làm sao một thằng còn con nít như tôi biết được?

Nhưng tôi lên Facebook, tôi thấy một đồng ảnh của Cún Cún vừa up lên. Là ảnh chiều nay. Nó làm một cái tiêu đề album sến đặc: "Chiều thu". Sẽ không có gì đáng nói nếu cái dòng caption* của bức ảnh chúng tôi chụp chung không phải là: "All you ever did was wreck me".

"Wreck" có nghĩa là phá hủy, tàn phá một cách dữ dội. Nó muốn ám chỉ cái quái gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Exciter và những trò chơi không có hồi kết

Buổi sáng đầu tiên chính thức đi học của tôi bắt đầu với những chuyện không đúng tí nào.

Chuyện thứ nhất, con White Fang cười với tôi.

Chuyện thứ hai, bà già vô cảm gọi điện, bảo là sắp về. Gớm, tưởng bà nhập quốc tịch Anh luôn rồi chứ.

À mà nhắc đến bà già, cũng cần phải nói thêm là bà ấy thường xuyên mang chị Makesi đi khắp nơi bàn công việc, đi những chuyến dài mới ghê, khiến cái nhà này chỉ còn mình tôi tự ki, à nhầm, tự do, nếu không tính người giúp việc.

Cầm cái bình xịt một phát vào chậu hoa gì đó màu tím xì teen phát ối mà tôi không biết tên, cũng chả bao giờ muốn biết của bà già, tôi thắc mắc tại sao mấy cái cây này vẫn sống tới tận bây giờ mặc dù tôi tưới nước thì ít mà lấy dao chém thì nhiều. Chúng có gì đó giống tôi, cứ sống trơ trơ ra đấy cho dù có chuyện gì.

Mà dạo này tôi cũng rảnh quá, tự dung mới sáng ra đứng tưới cây rồi tự ki, điên thật. Chỉ tại Madi, nói hôm nay qua đón tôi đi học mà giờ chưa thấy đâu. Không phải tôi mong chờ gì, chỉ là nhờ nó "ba chấm" giữa đường do cái trò chạy xe bạt mạng thì ông già nó sẽ giết tôi.

Linh thật, vừa nhắc đến đã thấy Exciter xanh trắng của nó dừng ngoài cửa một cách hoành tráng. Dạo này nó ít đi đua hần, kết bạn với con xe mới này luôn.

"Két!", liền sau đó, khắc tinh của Madi cũng xuất hiện, với nụ cười tinh quái, phong thái rất tự tin trên Vespa trắng sành điệu: Cún Cún.

Cún vịn tay vào xe của Madi, cất giọng hiền lành:

-Lì nha, con gái đi Exciter! Hí hí!

Madi hơi bất ngờ vì "được" đối xử thân thiện, liếc nhìn tôi rồi lườm Cún Cún:

-Cảm ơn đã khen!

-Gớm, cảm ơn mà nghe như chửi. ỉ thề ấy!-Cún Cún nhìn lên trời, gãi cằm cười đều.

-Vậy đi kiểm tra tai đi là vừa!-Madi đập lại ngay.

-Không chấp con nít! -Cún Cún phóng xe vào ngay khi tôi vừa ra mở cửa, cười hí hửng-Assa, tớ mua đồ ăn sáng cho cậu này!

-Miễn đi! -Madi vừa gạt chân chống xe, phốc xuống, chìa ra trước mặt tôi một cái hộp đựng đồ ăn to to nhìn khá đẹp- BH, tớ làm cho cậu đó!

Cần phải nói thêm, Madi nấu ăn rất khá đấy, không phải con đại gia thì không biết làm gì đâu. Sau này nhất định phải kiếm con vợ như nó.

-Ế!-Cún Cún chụp lấy cái hộp của Madi, đưa lên sẫm soi-Ăn vào có chết không đấy? Cậu mà biết nội trợ á?

Cún là tiểu thư chính hiệu, nó cứ tưởng ai cũng chỉ biết quậy phá như mình nên khá shock khi Madi biết trò này.

-Khỏi lo! Madi giỏi hơn cậu khoản này rồi. -Tôi giũt lại cái hộp, cười bảo nó.

-Hí hí! Thấy chưa? Ai mà suốt ngày chỉ biết có ăn chơi sa đọa như người? -Madi được nước chiêm vào, dìm hàng Cún Cún. Nó rất khoái chọc ghẹo "kẻ thù" mà.

-Làm như giò lắm ý!-Cún Cún có vẻ hơi yếu thế, hoặc là hôm nay chưa muốn"sát sinh", lăm bắm nói rồi nhảy lên xe-Đi trước đây!

Nhưng nó còn chưa phóng thì chột khựng lại. Tôi nhìn sang chỗ nó đang phóng ánh mắt tối thì thấy Madi đã bay qua ngòi trước nhà White Fang từ bao giờ, và đang vuốt ve con chó rất ân cần, thích thú.

-White Fang dễ thương, mày dạo này tăng cân nha, yêu ghê cơ!

Giờ shock đến rồi.

Cún Cún lại một phen không tin vào mắt mình khi thấy con White Fang của nó giờ đây ngoan ỏi là ngoan, hiền ỏi là hiền chơi với Madi, còn cười toe toét, vẫy đuôi phấn khởi như đó mới là chủ nhân vậy.

-Mày không được bỏ bữa đấy nhé, bỏ bữa là anh đem mày ra quán cây, ha ha!

Câu này của Madi hợp ý tôi ghê, về sau ấy.

Nhưng có kẻ lại nổi con điên, rú ga phóng khỏi đó sau khi buông lại một câu sâu cay:

-Yên tâm White Fang, con nào đem mày ra quán cây, chị thề sẽ nghiền nát nó ra như tương.

Giờ ở đâu mà tôi nổi cả da gà, còn Madi thì..

-Người đẹp, đi chậm quá đấy! -Madi chờ tôi trên con Exciter của nó, mới một lát đã đuổi kịp Cún, liền cười cợt.

Nó thích cảm giác mạnh quá mà, máu liều không bao giờ thừa.

-Cún, cậu giận à?-Tôi vừa đập đập vào vai Madi ngỡ ý đừng có chọc ngoáy nữa, vừa hỏi đùa con gái với sát khí ngút trời kia.

Trời không có gió mạnh nhưng tốc độ khá nhanh làm tóc Cún bay tứ tung khi nó quay qua nhìn nên tôi chả đoán được cảm xúc của nó nữa.

-Giận gì đâu, lúc này là đùa đấy! Ha ha!-Tiếng nó hòa vào tiếng động cơ.

-Thế thì tốt!

-Vậy tụi này đi trước! -Madi bắt đầu nổi máu dân chơi cuồng tốc độ, nói ngay.

Nó đang định phóng như điên thì một chiếc Exciter cũng màu xanh trắng chạy song song với chúng tôi, hai thằng Ladykiller giơ tay chào. X-pít là thằng ngồi sau, hí hửng bảo Madi:

-Baby, tối ĐI CHƠI với tớ nhé!

Thằng này lại muốn chơi nhau, còn nhìn tôi cười sung sướng như thể cờ hó nhà nó mới sinh con không bằng.

-Tối nay à? Tớ...

-Bận rồi, tối Madi đi chơi với anh chú ạ!-Tôi cắt ngang lời Madi. Cái thằng điên này không định giờ trò sến gì ra chứ. Kinh dị.

-Há há! -Thằng Baddi đang lái xe cười phá lên, có vẻ như nó xem chuyện tình tay ba phê quá đó mà.

-Chú YÊU!-Thằng Godi khêu tay tôi với cái vẻ hiền lành ngây thơ nhất có thể-Đưa với anh, xem ai tôi trường trước, tối nay Madi sẽ đi với người đó!

-Okay.-Tôi đồng ý luôn, lâu rồi chưa đưa lại với thằng này, mặc dù đưa-vì gái là một trò lãng xẹt.

Hai chiếc Exciter cùng dừng lại bên lề đường, đòi người lái. Madi có vẻ không hài lòng nhưng cũng không phản đối. Nó bây giờ rất biết điều, vì nó có phản đối cũng chẳng thay đổi được gì, huống hồ nó cũng khoái tốc độ mà.

-Cún yêu! -Thằng Godi chuẩn bị đưa mà còn quay sang liếc mắt đưa tình với em Cún Cún-Nếu bọn anh chết, cung lo hậu sự nhá! Đừng lợi dụng móc tiền của anh là được.

Cún cười rất ngoan ngoãn đáp lại:

-Mấy anh yên tâm, mấy anh mà chết em sẽ chết theo!

Hai đứa này bệnh hoang tưởng nặng quá.

-Lẽ mề quá chú, sẵn sàng chưa? -Tôi hỏi X-pít. Nó không định đứng đây tán gái tôi tới đấy chứ?

-Yes!-Nó gật đầu đầy tình cảm-Cún yêu, đếm cho bọn anh đi!

Cún Cún đang bận nhìn đều cái đứa ngồi phía sau tôi, nghe vậy thì cười hớn hờ:

-Một hai ba xuất chuồng, ấy nhảm, xuất phát!

Có ai đếm nhanh gọn súc tích bệnh hoạn như nó không chứ, mất cả kịch tính!

Hai chiếc Exciter rồ ga như thú gầm lên dữ dội, phóng đi vèo vèo, xé toạc sự bình yên của một góc phố.

"Brừm...brừm..."

Mặc kệ cho buổi sáng mát lạnh và bình yên như thế nào, mặc kệ thiên hạ nghĩ gì, tôi và thằng Godi vẫn hào hứng chơi trò chơi của mình. Hai chiếc Exciter giống hệt nhau không nhường nhịn phóng ào ào giữa phố, rẽ trái rồi quẹo phải, nhắm con đường ngắn nhất mà vào. Cái kim đồng hồ tốc độ được một phen chạy điên đảo lên xuống vì những khúc đường vắng xen lẫn những đoạn đông người.

Thằng Godi không phải tay vừa, lúc thì nó vượt lên, lúc thì tôi vượt lên, hai đứa ngồi sau mỗi lần như thế là giờ hai ngón tay chào nhau như đúng rồi. Cảm giác lúc này đúng là rất phiêu.

Đến lúc cần rẽ vào con đường tắt gồ ghề ven đường ray, một thằng cha ngồi xe bay cái vèo ra từ trong ngõ, báo hại tôi phải lách sang một bên để né, thế là xe thẳng Xpít được thể phóng vào con đường đó trước.

-Xui thế, cha đó sáng ra đã nhậu hay sao í!-Madi bình luận bức xúc.

-Chưa đi tong là may đấy! -Tôi đùa.

Thằng phía trước bỗng nhiên giảm tốc độ, đã vậy còn ra sức liệng qua liệng về chèn ép xe tôi. Thằng Baddi quay lại cười đắc chí:

-Phê không hai cung?

Tôi chả nói gì, tông cái "rầm" vào đuôi xe của bọn nó một cách hồn nhiên. Thằng đó liền gầm gừ một câu để đời:

-Tiên sư nhà bố mày!

May cho nó là tôi không có bố, chứ i kiểu đó không xi nhê.

-Chạy chậm như đàn bà, muốn thêm phát nữa không? -Tôi cười đêu.

Bỗng nhiên đằng trước xuất hiện hai thằng nhóc loắt choắt đạp hai chiếc xe đạp nhong nhong choáng đường. Đùa anh đấy à? Cái đường có một tẹo, chạy kiểu gì?

-Hãy xem trình xiếc của anh!-Thằng Godicười man dại, không thèm thông báo mà rú cái vèo ngoan mục vào khoảng không gian khá hẹp giữa thằng

nhóc đập phía ngoài và cái đường ray. Nhanh đến không ngờ.

Và tuy không đụng vào người thằng bé, nhưng thằng bé đó hoảng quá cộng thêm chứng sợ chết bẩm sinh nên buông tay lái, té một cách không thể lường xệt hơn xuống đường.

"Rầm! "

Tôi bất đắc dĩ phải dừng lại.

-@#\$/^&*(!) -Thằng nhóc còn lại gào ầm lên những ngôn từ kinh dị để chửi. i với theo chiếc Exciter đằng kia.

Khò thân.

-Nhóc, chú em tự chửi. i tự nghe đấy à?-Madi nhảy xuống, vừa đỡ thằng nhóc bị té vừa hỏi thằng nhóc kia.

Nhóc bị té khóc um lên như cộp rỗng:

-Hu hu hu hu...

Tôi đá đá vào người nó sau khi kiểm tra một lượt mà ứ thấy cái thương tích gì, kết luận:

-Ê, chú mày là đàn bà hả? Té có xú mà làm như bị voi chà ngựa đá không bằng!

-Em không phải đàn bà! Hu hu hu...-Thằng nhóc sợ chết là thế mà vẫn đòi ôm cục sỏi điện, vừa đứng dậy vừa hét lên.

-Thế thì tốt!-Tôi kéo Madi trở lại xe, đã gặp đối thủ nặng kí mà còn gặp chuyện điên cuồng như này- Nhanh kéo thua bây giờ, nó không sao đâu!

-Hu hu... chị đừng đi! -Hai thằng nhóc cùng nắm tay kia của Madi mà kéo lại kịch liệt.

Giữ, hai thằng điên này thật là!

-Sao em?-Madi hỏi lại, hình như nó nghĩ bỏ đi như thế là không đúng.

-Chị đẹp quá à, cho em số điện thoại rồi hăng đi! -Hai thằng cùng cười hồn nhiên.

Bỏ tay hai anh!

Tôi chấp tay vái hai cha nội hai vái rồi rồ ga phóng tiếp, trong tiếng cười khanh khách của Madi.

Rất vui, nhưng mà lần này thua mất rồi, vì tôi còn chưa phóng ra đường lớn, thanh chắn đường sắt đã được kéo ra để ngăn dòng xe qua lại. Tàu đến.

Tuyệt vời bà vịt trời!

Tôi cười thích thú, dừng xe lại và hòa vào đám người đợi tàu, quay ra sau bảo Madi:

-Em yêu, chuẩn học đi chơi đi! Trò đua kết thúc tại đây.

Nó hơi ngạc nhiên vì tôi bỏ cuộc, lại còn rủ nó chuẩn, lơ ngơ hỏi lại:

-Vậy là...nuốt lời với Godi à?

-Chuẩn đấy. -Tôi gật gù cười ngây thơ.

Okay, khi nắm chắc phần thua trong tay, cách hay nhất để không bị thiệt thòi là chơi đều, hay nói cách khác là giả điên rút lui, xem như mình chưa từng tham gia trò đó. Thế mới là BadBoy.

Nhưng bây giờ tôi mới nhớ ra rằng Madi không phải thành viên BadBoy, chưa chắc nó đã ủng hộ cái trò này. Nó đang tần ngần suy nghĩ. Quá vui.

Tốt thôi, nếu nó không thể chấp nhận được mấy cái luật bỉ ổi của tôi thì mọi chuyện sẽ...chấm hết tại đây, "3,14" luôn. Nghe có vẻ khôn nạ.n nhưng thử nghĩ mà xem, một khi không thực sự chấp nhận con người thật của ai đó, bạn không thể nói là bạn thích họ được. Nó bảo thích tôi nhưng lại không đồng tình với quan điểm cao cả của tôi thì đúng là...

-Okay, chơi luôn! - Nó gật gật đầu cười tươi, trong khi tôi còn chưa phán xét xong.

Có vẻ như... nó thích tôi nhiều hơn tôi từng nghĩ. Và những điều tôi vừa "suy ngẫm" kia thật quá phũ phàng với nó. Tội lỗi. Tội lỗi.

-Chơi đều mà cậu cũng ủng hộ à?-Tôi tò mò hỏi lại.

Cũng không hẳn là tò mò, tôi muốn xác nhận xem nó nghĩ thế nào về "sự nghiệp bí ối" của mình thôi.

-Cái đó không gọi là "đều", cái đó gọi là "độc". Thế mới là BH, ha ha...-Nó đáp ngay và luôn, còn cười thích thú nữa mới hay.

-Đúng, chỉ em hiểu anh!

Giá mà nó có thể gia nhập BadBoy luôn thì hay, càng ngày nó càng làm tôi hứng thú đấy.

-Nhưng mà...có ngoại lệ chứ?-Đang cười ngon lành chợt Madi ngập ngừng hỏi.

-Ngoại lệ gì cơ? -Tôi biết nó muốn ám chỉ gì nhưng vẫn giả ngu.

-Mấy trò độc của cậu ấy, có ngoại lệ chứ?

Tôi cười, đưa tay ra sau cầm lấy tay nó, tuyên bố ngon lành:

-Yên tâm, cậu là ngoại lệ!

Câu này có năm mươi phần trăm là sự thật đấy, đừng cần anh né lương tâm!

-Cậu mà xài trò độc với tớ, tớ sẽ giết cậu!-Nó vừa nói vừa cười nhưng nghe thật nguy hiểm.

Okay, để xem cậu có khả năng đó không.

Chuyến tàu cuối cùng cũng đi qua, con đường được thông và cuộc chơi của chúng tôi bắt đầu, tất nhiên không phải đến trường.

Nhưng tôi vờ phóng được một đoạn thi xe của hai thằng điên hồi nãy từ chỗ chết tiệt nào đó bay ra, thằng Baddi ngồi sau giờ hai ngón tay chào bọn tôi:

-Cho bọn anh đi chơi với nhá!

Hai thằng này thật giỏi phá đám.

-Sao quay lại thế? -Madi hơi shock vì sự xuất hiện của hai thằng bạn yêu dấu.

-Vì biết thằng BH của cậu sẽ chơi đều đó mà! -Thằng Godi cười đều giả, nó hiểu tôi quá nhỉ?-Tớ còn lạ gì?

Đại ca oi, "chú rể" của mày không thích mày nữa mà chuyển sang để ý tao rồi này! Phê quá!

-Ừ, vậy bây giờ chúng ta hẹn hò đôi đi! -Tôi vừa vắn ga vừa khều tay thằng Godi đề nghị một trò hay ho- Hai thằng mày một cặp nhá!

-Ha ha ha...ý hay!- Nó cười mạn dạn, hưởng ứng luôn- Nhưng mà tao không thích thằng Baddi, tao chỉ thích mày thôi!

Có người tỏ tình với tôi, hơn nữa lại là hot boy khối 11. Vinh dự quá đi!

-Madi, chúc mừng cậu có tình địch nhá!-Thằng Baddi đổ thêm dầu vào lửa, à không, thêm dầu vào Neptune mới đúng.

-Khỏi, tớ sẵn sàng tác hợp cho hai bạn ấy!- Madi cười sung sướng hòa theo.

-Cậu nói đấy nhé! -Tôi không bỏ qua cơ hội, tiếp tục khều tay thằng Xpít- Chú không bị yếu sinh lý đấy chứ, để anh còn mua thuốc chuẩn bị?

Thằng đó nghe vậy sướng quá hỏi ngay:

-Thế chú muốn nhà nghỉ hay ghé đá? Hai ta làm luôn bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tình yêu trẻ con

Điểm dừng chân của bọn tôi không phải là chỗ nào lãng mạn như thằng Godi nói mà là một cái quán Kara, uống thể chứ. Hai thằng này không dung nổi con đòi đi hát, mới sáng ra đã đi hát, đúng là dân...gay có khác. Còn vụ đua hồi nãy ấy hả? Đẹp luôn rồi!

Lần đầu tiên tôi được đi chơi với ba "anh đẹp trai" của Ladykiller, vinh hạnh phết!

Chọn một phòng nhỏ, để hát là phụ mà nhậu là chính, thằng Godi gọi hai két bia, vừa khui từ chai này sang chai kia vừa nói, bình thản như mình là Trâu Thái Lan:

-Hôm nay không say không về!

Dưới ánh đèn màu mè phát ói của cái phòng Kara chết rấp, Madi đang cầm cái remote bấm lia lịa nghe vậy liền quay sang cười bảo thằng Godi:

-Cậu thất tình hả? Tớ nhường BH cho cậu rồi mà, sao vậy?

Cái tính thích chọc ghẹo của nó vẫn không bỏ được.

-Nó không yêu tớ.- Thằng đó cười như đúng rồi, tay rút bia ào ào ra bốn cái cốc.

-Tao yêu mày mà!-tôi đỉnh chính.

-Yêu yêu cái đầu bọn mày!-Thằng Baddi chịu hết nổi, cầm quyển list bài hát ném bọn tôi rồi đưa cho tôi một cái micro, cười ha há- Solo với anh nha chú!

Bài "Qua đêm nay" mới kinh chứ! Chưa hát đã nổi da gà.

-Áy chết, nhường, nhường gấp! -Madi chạy lại giựt cái mic còn lại trên tay thằng Baddi, đưa cho Xpít rồi ngồi cười nham nhở. Điền thật.

Thằng Godi cầm cốc bia lên làm một hơi cạn sạch, sau đó đập đập vào cái mic, nhìn tôi "đắm đuối" rồi mở màn cho bài hát:

-Qua đêm nay sóng gió sẽ về với mây ngàn. Dậy đi yêu thương, ta hãy khép mi nỗi buồn!

Madi đập bàn cái rầm, bảo tôi:

-Tối lượt cậu kia!

Buồn nôn quá, tôi thề là cái bài này dành cho các đôi chuẩn bị động phòng. Tuy nhiên tôi vẫn chơi luôn:

-Sâu thẳm trong mắt em là ánh mắt của anh nhìn em âu yếm những rung động trái tim yếu sinh lý, à nhầm, yếu mềm...

Cả lũ ngồi cười nham nhở. Thằng Godi vẫn còn hứng:

-Qua đêm nay hai ta sẽ chung sống suốt đời, phải không em ơi, anh ước mong lâu lắm rồi...

Vật vờ xong với cái bài đó, cả bốn cùng cụng ly, toàn dân ít nhiều bất cần đời nên uống như điên. Madi thì vốn rất nhanh say nhưng vẫn cứ uống, không biết hôm nay nó bị gì nữa. Cụng được một hồi, nó ngồi ngủ ngon lành trên ghế, để lại ba thằng hát nhạc sến với nhau, nhưng chả ai buồn hát nữa. Thế là thằng Godi bấm một đồng bài hát tiếng Lào, xong rồi bay qua chỗ tôi ngồi chém gió.

-Mày, lâu lắm mới có cơ hội chém gió với nhau!-Nó nói về thân thiện.

-Ừ, có gì chém đi, đừng tán anh là được!-Tôi vỗ vai nó khuyến khích.

Thực ra, nghe rất tòm, nhưng nếu đem bất kì đũa chết tiệt nào trong lũ bạn của tôi ra so sánh thì không ai hiểu tôi bằng nó đâu, thật đấy.

Thằng Godi liếc nhìn đũa nhóc đang ngủ hờn nhiên trên ghế, như kiểu canh chừng hoặc không muốn câu chuyện bị nghe lén, rồi quay lại bảo tôi:

-Madi sẽ đi du học, mày biết chưa?

What the heck? Madi ấy hả? Đi đâu?

-Biết rồi! -Tôi nghĩ một đường nói một néo, hình như cái tật này đã ngấm vào máu rồi ấy.

Thế nên Xpít được một phen bất ngờ, cái mặt khinh khinh như con tinh tinh, cười đều:

-Xạo mày! Nó đã nói với ai đâu?

-Thì mày vừa cho tao biết đấy thôi.

Và bọn mày là người nó tin tưởng nhất, okay? Sướng chưa? Đập đầu vào chai bia mà chết luôn đi cho phê!

Thằng Baddi đập đập vào đầu vì suy tặc, đá chân tôi cảm rằm:

-Thằng này, nghiêm túc chút đi, anh xử bây giờ!

Madi ơi là Madi, cái trò buồn dẹp tông có gì hot mà đại ca lần cậu lần lượt bỏ Tổ quốc mà ra đi hết thế?

-Okay, thì nghiêm túc! -Tôi gật gù rồi hỏi hai thằng-Vậy nó đi đâu? Lí do là gì? Bao giờ đi? Bao giờ về? Đi với ai? Đi để làm gì? Đi như thế nào? Đi...

-Từ từ mày! -Thằng Baddi lại ý kiến ý cò, cái mặt trông khô sở muốn cười không được mà khóc không xong. Tội nghiệp.

-Anh sốc quá mà! -Tôi giả bộ khóc, gục đầu xuống cánh tay.

Nhưng mà Madi sẽ đi thật à? Chán thế, tự dưng thấy cụt hứng. Nó đi rồi chắc tôi sẽ không vui được như bây giờ đâu, thật đấy, vì không ai làm tôi cười nhiều như nó.

-Chú không nên biết làm gì, nhiệm vụ của chú là thuyết phục nó đừng đi, okay?-Giọng thằng Godi chứa đầy đều giả, cứ như kiểu đang ban phát cái của nợ chết rấp nào đó cho tôi.

Tôi muốn tạt cốc bia vào đầu nó, sau đó đem nó đi làm món bò câu sốt bia, hoặc là tưới xăng lên người nó rồi châm lửa, thật đấy. Nhưng mà, tại sao nó muốn ngăn Madi nhỉ, con người ta đi học chứ có phải đi buôn lậu đâu?

Tôi ngóc đầu dậy, ngồi thẳng lên, hỏi lại hai thằng ôn dịch:

-Tại sao? Bọn mày quảng bom mà không giải thích thì làm sao anh biết mà lần?

-Nếu nó muốn thì sẽ kể cho mày, đừng hỏi bọn tao!

Thế đấy, tôi thề là nói chuyện với con White Fang còn dễ hiểu hơn với nó, cái thằng điên, nói chuyện dễ thương ghê cơ! Nó khiến tôi muốn xách cái ghế nện vào đầu nó cho xịt máu chết luôn, thật đấy!

Ngồi nghe nhạc Lào được thêm chút nữa, thằng Baddi mò về, chắc hết thuốc nên về uống, để lại chuyện tình tay ba cho chúng tôi tự xử. Tôi ném cho thằng Godi một câu hồn nhiên kinh điển:

-Ê, mày thích Madi không?

Nó suy tặc làm rớt cái điện thoại chết tiệt của nó vào cốc nước đá, nhìn tôi một cái rồi lăn ra cười như sung sướng lắm. Ê, xúc động vậy mày? Có cần gọi 115 gấp không? Nghĩ lại thì hai thằng này đoàn kết ghê cơ, thiếu thuốc cùng lúc.

-Trả lời đi, anh muốn biết chú nghĩ gì! -Tôi đá chân nó, cười cợt nhả.

Nó bò dậy, ngồi bình thường trở lại, còn tận tình rót bia cho tôi, xong ngồi đăm chiêu nhìn màn hình Kara đang chạy những dòng chữ tiếng Lào mà không ai hát. Tôi đang tự hỏi thằng này biết tiếng Lào à thì nó đã quay sang nói với về nghiêm túc:

-Cái đó tao bó tay, cũng giống mày thôi!-Nó cười ngây thơ như con nít mới lớn không bằng, rồi gật gù giảng giải- Nhưng mà có thể nói như này, bọn tao thân nhau hơn cả anh em, không ai thay thế được, kiểu như thế!

Nghe kinh dị thật, lần đầu tiên tôi nghe cái thể loại này đấy. Nhìn cái ánh mắt nó, tôi nghĩ nó nói thật. Ai đây? Anh hot boy quanh năm gái gú ăn chơi xả láng của trường, anh lớp trưởng chuyên Anh đẹp giai học giỏi, nhiều fan girl nhất, bây giờ lại có thích một đứa con gái hay không cũng không biết! Buồn cười quá! Nhưng trong một thoáng quỳ tha ma bắt, tôi đã nghĩ rằng nó và nhóc Madi kia là một cặp rất hợp nhau. Này nhé, một đứa già như khi, với cái đầu lúc nào cũng đầy tính toán, một đứa thì ngây ngô như con nít, chỉ biết ham chơi. Quá chuẩn để bù trừ cho nhau, đúng không?

Chỉ có điều, cái gì càng chuẩn, tôi càng muốn phá, cho nát hết, thật đấy.

Hôm đó, sau khi rời quán kara, cả ba đi chơi khắp nơi, giống như bạn bè thật ấy. Hình như Madi muốn làm cái gì đó trước lúc ra đi hay cái điên loạn gì đại loại thế, nên nó có vẻ ít hoạt bát hơn so với bình thường. Chiều đến, cuộc đi chơi vẫn chưa kết thúc. Cả ba đi dạo phố, "ngắm cảnh là phụ mà ngắm gái là chính", Madi bảo vậy đấy. Nó đôi khi lên con theo cái kiểu không phân biệt được giới tính, xuýt xoa khen:

-Ày, con gái Hà Nội ngày càng xinh nha! Hai cậu nhìn kia, em kia giò vừa dài tít tắp vừa thon, cứ như đúc ra từ khuôn ấy, còn em kia nữa, mắt to như búp bê, tóc thì dài mà mượt nữa! Ôi ôi...

Nó không chỉ nói mà còn bộc lộ cảm xúc hết sức sống động bằng việc chốc chốc lại ôm má mình hoặc lấy tay quẹt ngang mũi như...chùi máu.

-Cậu có phải con gái không thế Madi?-Tôi thắc mắc, ai đã làm nó thành ra như vậy nhỉ?

-Không, anh là giai, giai đẹp đấy em! Em có yêu anh không? -Nó cười nắc nẻ.

Khô thân.

- Tất nhiên, dù em bị gay thì anh vẫn yêu! - Tôi nghĩ là mình bị nhiễm cái độ điên của nó rồi.

Bọn tôi vui vẻ là thế, vậy mà thằng Godi nở cái ngang:

- Buồn nôn quá, có cần anh về cho hai đứa hú hí không?

Đúng rồi, về đi, ngay và luôn, lâu lâu mới thấy mày giống người một chút Xpít ạ!

- Tôi muốn ăn kem! - Madi phát biểu ý kiến cao cả. Nó là đứa thích đôi đề tài để giữ gìn hòa bình. Tính ý gớm!

Kem Trảng Tiền là món khoái khẩu của Madi, vừa ăn kem vừa ngắm gái là thú vui tao nhã khó bỏ của nó, thật đấy.

Nhưng không chỉ gái mới đẹp, cảnh vật hôm nay cũng tuyệt nữa (dù thực ra, trừ cái đứa đi bên cạnh bọn tôi thì chả có em nào đáng để ngắm, em nào nhìn phía sau cũng xinh mà sao nhìn cái mặt thì... Bối vậy, nói gái đẹp là cho hoành tráng thôi). Hồ Gươm mùa thu đẹp lạ, từng dải hoa lộc vùng đỏ rực trôi trên mặt nước. Sắc đỏ ấy nổi bật trên nền xanh ngắt của nước và cây. Những cánh hoa rụng thì đậu trên thân cây làm tôi nghĩ nó giống như trẻ con ăn bám mẹ không muốn rời đi. Bầu không khí mát mẻ này thật quá lãng phí khi đứng với một thằng chết chấy. Khổ thân.

- Không tin được là anh lại được đứng đây ngắm cảnh đẹp với chú! - Thằng Godi "xuất cảnh thành sên", tay ôm trái tim mong manh của nó mà nói, chân thành tới mức người ta tưởng nó sắp rớt nước mắt tới nơi.

- Kia có cái ghế đá kia! - Tôi vừa nhìn bầu trời bình yên phản chiếu dưới mặt hồ vừa lơ đãng đáp, tay chỉ bừa về một góc chết tiệt nào đó, nếu có cái ghế để theo đuổi sự nghiệp Neptune thì hay.

Thằng Godi có vẻ trầm ngâm so với bình thường, như kiểu bị cảnh vật làm cho tha hóa, à nhầm, lương thiện hóa, đứng khoanh tay thờ dài. Tôi định hỏi mày bị bắt lực à thì Madi đã chạy lại gọi:

- Hai cậu lại xem tác phẩm của tớ đi, đẹp lắm ý!

Nãy giờ nó mãi mê ngồi xếp hoa lộc vùng thành chữ trên đất, nhí nhảnh gớm. Chữ mà nó xếp là "B-M-G". Đùa đấy à? Bọn tôi thành bộ ba từ bao giờ vậy? Kinh dị. Điều đó là không thể được.

Madi chả buồn giải thích hay gì cả, chỉ cười rồi đem iphone ra chụp cái mờ chữ đỏ trông ngổ tào tào của nó.

Không biết tại sao tôi lại nghĩ đến Cún Cún, nhanh thôi. Sau đó nụ cười hồn nhiên của Madi lại kéo tôi về thực tại. Tôi nghĩ là nếu mà nó đi thật, khoảng thời gian sau này chắc sẽ tẻ nhạt lắm. Không phải tại tôi không nghĩ ra trò gì để chơi nữa, mà vì cái đầu với những suy nghĩ trẻ con kia của nó khác tôi, bày ra những trò khác cũng vui không kém, đại loại thế, diễn tả được chắc tôi nghèo luôn.

Lúc cuộc đi chơi đến hồi kết, Madi trông buồn lạ, nó không nói gì, chỉ đứng nhìn thằng kia ra về. Còn lại hai người, tôi hỏi nó muốn đi đâu nữa không, nó gật, đòi đi hóng gió.

Cầu Long Biên giờ này đã vắng người, gió đêm mát lạnh thổi tới. Madi không chạy nhảy lung tung hoặc chụp ảnh tự sướng như mọi khi mà chỉ bước chậm rãi bên cạnh tôi, mắt nhìn mặt đường như kiểu dưới đó có cái gì đẹp lắm ấy, tôi nhìn nó mà chưa kịp hỏi nó bị gì thì nó đã đứng lại và bật khóc ngon lành.

Có vẻ như chuyện mà thằng Xpít nói là thật. Được rồi, để xem nó đi vì cái gì. Tôi ôm nó vỗ về, mãi Madi mới chịu nói, giọng ảm ức:

- Tôi không muốn về nhà... hic...tớ ghét căn nhà đó...hic...ghét kinh khủng...

Vì ở đó có ông già hắc ám của nó, có bầu không khí lạnh lẽo và trống rỗng, phải không?

Nó tiếp tục nói, nước mắt nóng hổi thấm ướt áo tôi:

- Tôi ghét...hức...ông già đó...hức...tớ ghét mấy bà người tình của ông...hức!

What the hell? Ông già nó có bò à? Kinh nhờ! Nhìn cái mặt lạnh như tiền thế mà cũng tán gái giỏi phết!

- Tôi muốn đi khỏi đây, đi thật xa...

Thế đấy! Ông già đáng ghét, thác loạn làm nó chán đời.

Tôi buông Madi ra, áp hai tay lên má nó. Cái vẻ mặt và ánh mắt lúc nó khóc trông thảm chết đi được. Thảm nhưng đẹp, okay? Tôi nghĩ đó là hai trong những thứ đẹp nhất mình từng nhìn thấy.

- Đừng nghĩ thế, trốn tránh đâu có giải quyết được gì?

Nó lắc đầu lia lịa, nước mắt chảy nhiều hơn, cứ như thể đứa cười nắc nẻ hồi chiều và đứa đứng đây là hai người vậy, thật giỏi che giấu.

-Tớ không chịu được, ông già quên mẹ tớ rồi, hu hu...

Nhu cầu sinh lý đấy, biết đâu được? Nếu ông già nó không yêu mẹ nó nữa thì đã cưới quách một con mụ nào đó rồi. Đàn ông luôn tôn trọng người phụ nữ mà họ yêu, okay? Tôi muốn nói thế nhưng không nỡ làm mất hình tượng lão già trong mắt nó (nhờ lão tái giá thì nó đi nhảy cầu mất), nên lại ôm nó mà dỗ dành:

-Tớ tin bố cậu sẽ sớm tỉnh ra thôi, cha mẹ nào mà chẳng thương con nhất? Vì cậu mà bố sẽ không thể nữa.

-Ông già không thương tớ đâu, hic!-Nó vẫn khóc không ngừng- Ông già thậm chí không cần biết tớ...sống chết thế nào!

Tôi thề rằng mình là thằng an ủi tệ nhất thế gian, cái vụ này chán phải biết, tin tôi đi.

-Tớ hiểu mà. -Được rồi, đừng có nói nữa, có một ông già sống nhăn răng để mà ngắm còn sướng hơn không có ai, tôi nghĩ vậy nhưng lại nói khác, tất nhiên- Nhưng nếu mà cậu đi, những người ở lại sẽ như thế nào chứ, cả tớ nữa, cậu không nghĩ đến tớ à?

"Cung vút anh ở cái xó chết tiệt nào rồi?", đó mới là câu tôi muốn hỏi, chính xác.

-Tớ cũng không muốn đi! -Nó nói đầy hoang mang, rồi giọng nhỏ dần-Nhưng tớ sợ...

Sợ cái gì? Sao nó sợ lắm thế?

Tôi đẩy nhẹ nó ra, nhìn mắt nó. Madi bây giờ đã ngưng khóc, nhưng nước mắt tèm lem.

-...Sợ không ai cần tớ nữa.

Lần này thì nó nói nhỏ tới mức tôi suýt không nghe.

Tôi tự hỏi sao một đứa lúc nào cũng cười nói tíu tít, bạn bè không thiếu lại sợ những thứ như vậy?

-Ngốc quá, sao lại không ai cần cậu được? -Tôi lau nước mắt cho nó, cố kìm không ném cho nó mấy câu phũ phàng vì có cảm giác nó sẽ vỡ tan ra luôn ấy-Bạn bè luôn ở bên cậu mà, tớ nữa nè, cậu quên mất tiêu rồi à? Đừng có nghĩ như vậy, hiểu không?

-Hic, bạn bè tớ chỉ tin được vài người thôi! -Madi nói, tôi thề là nó đang ám chỉ hai thằng đại gái bạn êu của tôi- Còn cậu, cậu có chê tớ là con nít, mít ướt và điên khùng không?

Có. Anh thề là có, lấy danh dự của White Fang đấy!

-Tớ thích là đằng khác, sao chê được? -Tôi cười nhẹ- Nếu không phải vậy thì đâu còn là Madi nữa, phải không?

Nó vui lắm, thành ra vừa khóc vừa cười, nước mắt đã ngưng giờ chảy tiếp. Xúc động mạnh thật đấy, nó muốn lương tâm cắn tôi đến chết sao?

Nó ôm tôi, vùi mặt vào áo tôi như con mèo con, nói với giọng run run, nghe rất khó tả:

-Có những điều cậu không biết đâu. Thật ra tớ thích cậu từ lâu lắm rồi, hic, không biết từ bao giờ nữa, hic, cũng không biết...vì sao nữa, thích đến phát điên lên ấy...Nhưng tớ...hic...không dám nói vì tớ sợ bị...hic...từ chối. Cậu không biết tớ ganh tỵ với Subi như thế nào đâu, em ấy có thể làm những việc mình muốn. Cậu còn nhớ hôm tớ và Subi cãi nhau...trong quán bar không? Hôm đó, không hiểu sao tớ nhận ra nếu không nói với cậu thì tớ sẽ không còn cơ hội nữa. Chỉ muốn nói ra thôi, không mong giờ hơn. Cậu không biết cậu...hic...làm tớ vui như thế nào đâu!

Nó nói một lèo làm tôi càng nghe càng bất ngờ, kiểu không tin được ấy. Tôi có gì để nó thích đến thế nhỉ? Và còn nữa, tôi ngưỡng mộ Madi quá, thật đấy, nó thẳng thắn và hồn nhiên hết chỗ nói.

Tôi định nói gì đó nhưng nó đã rời ra, một tay làm hiệu im lặng, một tay quẹt nước mắt, xong hít vào một cái rồi cười bảo:

-Tớ yêu cậu!

Không hiểu sao, nhưng cái ý nghĩ đầu tiên lúc tôi nghe câu đó là tôi muốn nghe lại lần hai.

Madi choàng tay qua cổ tôi, kéo xuống. Mũi nó chạm vào môi tôi. Ướt và mềm. Đó là lần đầu tiên nó chủ động, chỉ là hôn phớt thôi, rất nhanh rồi rời ra, nhưng tôi nghĩ là mình đã hiểu cái gì gọi là cảm giác "suối mắt chảy qua tim", kiểu sền sền như thế. Cảm giác đó tuyệt đến mức bây giờ mà chết cũng sướng.

-Vậy cậu không đi, được không?-Tôi hỏi.

Nó không thích tôi nữa mà chuyển thành yêu, chả biết nghĩ thế nào nữa.

Madi không trả lời, chỉ lại vùi đầu vào áo tôi để tìm hơi ấm. Không muốn nói thì thôi vậy. Tôi ôm lấy nó, nhìn dòng nước đen ngòm chảy dưới kia mà

thấy thật vui, và cả tội lỗi nữa, nhưng kệ, tới đâu thì tới.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 38: Xin lỗi em!

BadBoy của bọn tôi có một tin hot.

Rất hot.

Cực hot.

Vô cùng hot.

Đó là...

Thằng điên nhất đã quyết định phát bệnh trở lại sau cú sốc ra đi của đại ca. Khỏi nói ai cũng biết đó là trùm của đội tuyển quốc gia môn Lý - "hot điên-er", tức Thuận đại ca. Nó tái xuất giang hồ với một dòng tít giật gân trên bảng thông báo của trường, nội dung như sau:

[Hot boy tuyển vợ

Yêu cầu sơ lược: Không bị si đa ghê lở, lác đồng tiền, rụng tóc hói đầu, trĩ nội trĩ ngoại.

Yêu cầu cụ thể:

+Chiều cao: >50 cm và

+Cân nặng: > 20 kg và

+Số đo ba vòng: 80-90-100

Mọi thông tin liên hệ số máy: 09064024**, hoặc đến lớp 11 Lý ở phòng 15.]

Bây giờ thì tôi đã ngẫm sâu cái câu "trở lại lợi hại hơn xưa" rồi. Độ điên của nó tăng vọt theo cấp số nhân, có lẽ do kìm nén bấy lâu.

Nó đứng cười hô hô hừ hự với cả đám đang bu quanh, thần thái tươi tỉnh hết sức. Madi vừa đến trường, đọc xong mở chữ đó thì chấp tay trước mặt như đang cầm que nhang, lạy thẳng Thuận một lạy, nói thành khẩn:

- Sư phụ, xin hãy nhận con làm đệ tử!

Cả đám ôm bụng cười ha hả.

Thằng Thuận mặt tỉnh như ruồi, hất ngược tóc lên, tay vuốt vuốt bộ râu vô hình dưới cằm, dăm chiêu phán:

- Thiện tai, thiện tai! Ta có thể thấy phẩm chất của con nhưng ta chỉ nhận thê thiếp, không nhận đệ tử, con giới thiệu cho ta vài người đi!

- Em chuyên Anh bữa đi trại đá mày rồi à? - Con Liên đứng tựa bảng, vừa gặm bánh mì vừa hỏi đầy tính giải trí.

- Đó là một cuộc tình đầy sóng gió. - Thằng Cường mắt ngân ngấn lệ, đưa tay quệt ngang mũi - Sau nhiều lần hẹn hò tình cảm ở WC trường, WC công viên, rạp chiếu phim, lần bờ bụi, hai anh chị đã phải xa nhau vì chị ấy phát hiện ra anh Thuận nhà mình bị yếu sinh lý!

Cả lũ rôm róm nước mũi, khóc không thành tiếng vì cảm động.

- Yếu cái đầu bọn mày! - Thằng Thuận vừa kẹp cổ thằng Cường vừa tiếp tục tự sướng với lũ còn lại - Sinh tao 9,5 còn Lí 9,7 đấy nhé, yếu thế nào được?

Thằng điên.

Tôi vỗ vai nó, đoạn chỉ tay về phía một thằng nhóc đang đi qua, nói chân thành:

- Thuận, tao thề, tao hứa, tao đảm bảo, nếu mày của được em đó, bọn tao sẽ tôn mày làm đại ca!

Cả lũ hú hét lên ủng hộ, có đứa sướng quá còn kêu lớn:

-Dầu ăn Ông già hân hạnh tài trợ chương trình này!

Cái ngôi vị đại ca BadBoy có lẽ sẽ để trống mãi thôi, cho đến ngày đại ca quay về. Dù chúng tôi không biết liệu nó có về không. Người ta thường bảo ra nước ngoài giống như bị tẩy não, con người ta không còn nhớ về cái gọi là quê hương nữa.

Tôi đang bận nhớ về sự nghiệp vĩ đại của đại ca, còn lũ kia đang họp bàn cách của trai giúp thằng Thuận thì một giọng nói ngọt ngào cất lên:

-Mấy anh có cần em giúp không?

Cái giọng này đã từng làm tôi nổi da gà nhiều lần: Quạ Đen.

Sau một mùa hè hầu như không gặp, Quạ trở nên đẹp hơn, trong trẻo hơn nhưng cũng không kém phần sắc sảo. Nó lên lớp 10 rồi đấy, nghe giang hồ đồn nó là đứa xinh nhất khối, mà có khi còn xinh nhất trường ấy chứ, tự hào lắm.

Madi có vẻ không được tự nhiên khi thấy ánh mắt Quạ lạnh lùng lướt qua người nó.

-Em ngoan, có cách gì giúp anh đi, anh đang cần của một bạn trai xinh xắn dễ xuong! -

Thằng Thuận mặt đầy hào hứng hỏi Quạ, không biết ngượng mồm mà còn toe toét cười như thể sắp làm cái gì đáng tự hào lắm.

Nàng Quạ tận tình giải đáp:

-Của trai là cả một nghệ thuật, cách hiệu quả nhất là giả vờ ngoan hiền này, ngây thơ trong sáng này! Phải không...-nàng ngừng một lát, từ từ quay sang cười với Madi-...chị yêu?

Bây giờ tôi mới phát hiện ra một điều, mình là kẻ đã phá hoại tình cảm tốt đẹp giữa hai đứa này, hình như thế.

-Chị không hiểu em muốn nói gì, nhưng câu trả lời là không.-Madi nói, nhìn đi chỗ khác, giọng không tự tin.

Đứng trước Quạ, nó luôn yếu thế, vì là chị không nên bắt nạt em út, hoặc vì cái chết tiệt gì đó họa có trời mới biết.

-Ồ ồ...vậy à? Em hỏi cho vui thôi! -Quạ cười rất ngây thơ- Hô hô, vậy là phải về học lại khóa lừa tình cơ bản rồi!

Nói xong nàng thông dong bước đi, để lại cho cả bọn một dấu ba chấm hại não.

-Bị gì đấy? -Tôi hỏi Madi khi nó cứ đứng đực ra mà nhìn theo Quạ, ánh mắt buồn bã và cả tội lỗi.

-Không...không có gì. -Nó lẩm bầm, còn cười gượng gạo hết chỗ nói.

Tôi đang định bảo nó đừng suy nghĩ linh tinh thì con Liên bước tới, vừa nhai mì nhóp nhép ngon lành vừa vỗ vai Madi mà giảng đạo:

-Baby, đối với love thì phải biết ích kỉ, nếu không, không chỉ tự làm mình khổ sở mà còn khiến người khác mệt mỏi nữa đấy!

Nó nói như thể kinh nghiệm đầy mình không bằng, tõm.

Cún Cún và thằng Godi dạo này dính nhau như sam, trong khi mới học chung trường được mấy tuần. Khoan, đừng nghĩ đến cái gì kinh tởm, đơn giản là bọn nó thường đi cùng nhau, thậm chí còn đứng húi hí ngay trước hành lang lớp tôi. Cún bảo thích chơi với thằng đó vì nó dễ thương. Kinh dị. Tuy nhiên tôi không cần bận tâm vì nếu luận về độ "bồn ba trên tình trường", Cún Cún không phải là một đứa dễ chơi. Nó tiếp cận thằng đó là có mục đích, tôi nghĩ vậy.

-E hèm, nhìn tay cậu khiến người ta liên tưởng đến một chính trị gia tài ba!-Cún Cún một tay cầm bàn tay trái của Xpít lên sẫm soi, tay kia vuốt vuốt như mân mê một món hàng độc, bắt đầu phân tích-Đây là bàn tay của những người thông thái, đường tâm lí chẳng chặt thể hiện nội tâm phức tạp, nhiều mưu mô thủ đoạn!

Quá đúng rồi, thằng cha đó già như khi mà.

-Nhưng đường cậu đang chỉ là đường tình cảm mà!-Thằng Godi đầu thì gật gật đồng tình mà cái miệng thì chém một câu phủ phàng.

-Cấm cãi! -Cún Cún sừng cò- Tình cảm và tâm lí liên quan đến nhau, hiểu chưa? Biết tớ hành nghề này bao lâu rồi không? -Nó cười, nháy mắt-Yên tâm, bà đây mà đã phán thì chỉ có nước chuẩn!

-Ta phi!-Thằng Godi quay sang bên làm điệu bộ phi nhỏ, sau đó đứng cười đều giả- Bói như gà bói ấy!

Cún Cún mặc kệ, tiếp tục chém gió, tiếp tục sấm soi bàn tay đó-Ở giữa lòng bàn tay có một đường chỉ mờ cắt ngang, có nghĩa là cậu đã hoặc đang hoặc sẽ trải qua một cú sốc rất lớn trong đời! -Nó ngừng nói, quệt mũi một cái như xúc động mạnh-Nhưng mà theo tớ thấy thì cú sốc đó đã xảy ra rồi, đúng không?

Cái này coi bộ cũng đúng nè, cú sốc của thằng này là người tình của nó, tức đại ca BadBoy, đã ra đi, bỏ nó cô đơn một mình. Nó buồn quá chuyển sang yêu tôi mà tôi lại không yêu nó. Chuẩn men, à nhầm, chuẩn gay!

-Chuẩn, nói rất chuẩn, con vợ tớ đi yêu thằng khác làm trái tởm im tởm tan nát không còn một mảnh, sốc đến chết được ấy!-Xpít cổ tình đập tay cái rầm vào cánh cửa sổ, chỉ thiếu điều nhảy lầu nữa là đúng với cảm xúc- Nhưng mà, cú sốc khác còn lớn hơn...-Nó ngừng đập, gục đầu xuống vai Cún Cún, nói như sắp khóc đến nơi- ...đó là lúc ấy tớ mới phát hiện ra, người tớ yêu không phải con vợ tớ mà là thằng bồ mới của nó, hu hu hu...

Mấy thằng trong lớp tôi đang ngồi ngó, nghe vậy lộn cổ cả đám. Con vợ nó là ai vậy nhỉ? Kính nhờ?

-Tội nghiệp baby của tôi! -Cún Cún vừa cười nham nhở vừa ôm lấy nó, tay vỗ vỗ lưng an ủi.

Ban ngày ban mặt, bọn này làm giống như tri kỉ gặp nhau ấy, đùa cực kì tởm. Tôi không ngờ là mới có mấy tuần mà bọn nó đã thân nhau đến thế. Không gan tỵ hay gì đâu, chỉ là tôi thấy hai đứa này có gì không ổn.

Con Liên cầm mấy chục viên phấn ném vào cặp đôi tởm lợm ngoài cửa, mĩa mai rùng rợn:

-Ê hai bé, giờ này khách sạn vắng khách đấy! Đừng có ám ở đây nữa!

"Rầm!", con này còn đóng cửa lại và khóa chặt.

Đùa chứ, nó thích thằng Godi là thật đấy, có điều không nói ra thôi. Nó ghét bị đùa bỡn, vì Xpít xưa nay xem con gái là đồ chơi, chơi chán là vứt đi. Có ngoại lệ thì phải, là "con vợ" trong trí tưởng tượng hoang đường của nó, Madi ấy.

Tuy nhiên, hành động của con Liên vẫn không làm xi nhê gì hai đứa ngoài kia, cả hai vẫn cười vui vẻ rồi lại kéo nhau đi chỗ khác chơi.

-Tao ước có con dao để đâm thẳng khốn đó một nhát chết luôn! -Con Liên trở lại chỗ ngồi, vừa cười vừa nói.

Nó không có nhu cầu che giấu tình cảm trước mặt bạn bè.

Tôi không cần suy nghĩ, ném cho nó con dao của mình:

-Anh tài trợ cho chú đấy!

Nó bắt lấy, nhưng không vội mà trả lại tôi, cười:

-Bây giờ chưa đến lúc, nhớ lần sau cho tao mượn!

Tôi nghĩ là nó đang toan tính điều gì đó, kiểu như cùng chết chẳng hạn. Chắc, mình coi phim xã hội đen nhiều quá bị nhiễm rồi.

-Ê, tao đó bọn mày, thằng Godi có còn trinh không? -Thằng Nam hỏi một câu tình rui.

"Phụt!", đứa nào đó vừa phun nước ra ngoài.

-Còn mới lạ đấy! -Thằng Hùng "bắt sóng cảm xúc" nhanh kinh dị, phát ngôn ngay.

Thế là lũ con trai bắt đầu ồ lên, cái chủ đề này tôi thì là còn hot hơn bất kì vụ nào khác. Thằng nào cũng nghĩ bạn hot boy khối 11 không còn là "xử nữ", vì bạn ngày nào cũng đi với bồ, ít nhất hai em.

Cá nhân tôi thì không nghĩ vậy, không thể căn cứ vào chuyện nó có nhiều bồ mà bảo nó thế được. Nó còn rất...ngây thơ trong sáng giờ à, ngay cả thích Madi hay không nó còn không biết. Tất nhiên, nếu tôi không bị nhầm.

-Còn, tao thế!-Thằng Thuận đập bàn cái rầm, tuyên bố hùng hồn-Anh thử rồi!

-Ha ha ha...-Cả bọn cười bò.

-Bọn mày chả biết cái gì cả!-Tôi ra vẻ đàn anh cười bảo cả lũ-Thằng đó nhiều vợ thế thời gian và sức lực đâu mà "làm" cho hết, "làm" đứa này mà không "làm" đứa khác thì bị kiện cáo, thành ra đừng "làm"!

-Chuẩn rồi! -Thằng Thuận gật đầu "like" cho một phát.

Cả lũ lăn ra cười tặc lưỡi.

-"Làm" là thế nào? -Con Liên bon chen, thò đầu vào giữa đám con trai mà hỏi.

Nó muốn tham gia cả vụ này cơ à?

-Lượn đi, con nít biết cái gì chứ?-Tôi đẩy cái đầu nó ra. Tôi thề, nó là đứa duy nhất mà tôi không thích làm vắn đục đầu óc trong sáng. Nó chân thành và yêu thương bạn bè nhất quả đất.

-Haizz, bọn mày là một lũ bệnh! -Nó cười đều mà lắm bầm-Tất cả con trai trên đời đều bệnh như nhau!

-Không bệnh thì đã không còn là con trai, mày thích lấy một thằng chồng bất lực không con?-Thằng Nam cười ha há hời.

-Không, tao ở giá.-Con Liên phẩy tay rồi bỏ ra ngoài.

-Ê, không phải mày lấy vợ à? -Thằng Thuận hỏi với theo.

Một chiếc giày bay vào cái "rằm" ngay giữa cả bọn, sém trúng đầu thằng này.

...

Con Liên tỏ ra thế nhưng nó biết rõ những cái gì đang diễn ra trong đầu bọn tôi, nó biết hết, thật đấy, không giống Madi. Quen với Madi, ban đầu tôi nghĩ Madi trẻ con vậy thôi nhưng ít ra cũng hiểu, giờ mới biết đầu óc nó trong sáng thật. Nó chưa từng đọc mấy cái truyện mà bọn con gái cùng tuổi mê mẩn, kiểu như "Rừng Nauy", "Xin lỗi em chỉ là con **", "Anh trai em gái"... Nói thật, "Rừng Nauy" thì tôi không có ý kiến, nhưng hai quyển kia, không có ý chê bai gì Tào Đình đâu, nhưng tôi thề là mình chẳng thấy nó ý nghĩa chỗ quái nào cả, toàn là sex. Đám con gái đọc mấy cái đó 80 phần trăm là vì tò mò rồi ấy.

Nhưng nói tóm lại thì Madi là một đứa trong sáng, ít ra là hơn mấy đứa con gái bạn tôi. Tuy nhiên, nó càng trong sáng, càng thuần khiết thì càng có sức cảm dỗ chết người. Không có ý muốn thể hiện hay đua đòi gì đâu, nhưng thằng thản mà nói, tôi muốn đứa nào từng thành bạn gái của tôi đều nhớ mãi về tôi, theo cả hai nghĩa trắng và đen. Bạn nghĩ đúng rồi đấy, tôi đang nói đến cái trò mà thằng-nào-cũng-muốn-làm, thậm chí cũng là chuyện bình thường thôi.

Thực ra thì Madi tuy rất con nít nhưng nó khá khôn ngoan. Nó thường đến nhà tôi chơi nhưng hầu như toàn ngồi ngoài sân chơi với White Fang, hoặc vào phòng khách chém gió, xem phim, rất ít khi vào phòng tôi hay chỗ nào đó quá riêng tư. Nó là một đứa rất biết giữ gìn, thật đấy, yêu thì yêu thật nhưng không có nghĩa là muốn gì cũng được. Có lúc nó còn xài cả cách giả vờ đi nghe điện thoại, đòi đi đâu đó chơi khi thấy có nguy cơ xảy ra cái chuyện kia. Nghe buồn cười, nhưng bảo nó trẻ con cũng không sai mà cáo già cũng đúng.

Tuy nhiên, chuyện gì đến cũng phải đến, thế mới có câu "một khi đã máu thì đừng hỏi bố cháu là ai".

(Warn: 18+ (đặt rating này cho chắc))

Đêm Trung thu mưa tầm tã, sau khi đi chơi chán, tôi đưa Madi về nhà mình vì còn sớm, mới có 9 giờ kém, mà tôi bảo ở một mình chán lắm, thêm nữa là nó đang vui. Nhà không có ai, hai đứa ngồi trên sô pha trong phòng khách, xem phim ma. Phim ma là một lựa chọn đúng đắn, tất nhiên là với tôi, vì muốn xem cho sống động thì phải đóng cửa, tắt điện. Cũng cần phải nói thêm là, Madi rất thích xem phim ma nhưng lại sợ ma. Ban đầu, nó đòi xem hoạt hình cơ, nhưng tôi bảo con nít, thế là đành xem cái này.

Bên ngoài, tiếng mưa rả rích hòa trong tiếng lá cây xào xạc. Bên trong nhà là âm thanh ma quái rùng rợn phát ra từ cái ti vi. Cứ mỗi lần con ma có nguy cơ xuất hiện, Madi lại rúc mặt vào sau cái gối không dám nhìn, trông buồn cười kinh khủng. So với phim kinh dị, phim ma không ghê bằng, vậy mà nó lại sợ ma trong khi lại khoái mấy màn máu me. Thật là điên.

-Có gì đáng sợ đâu? -Tôi trêu nó. Thật ra này giờ tôi ngồi ngắm nó chứ đâu có xem. Okay, hôm nay nó đẹp lắm, cơ mà lúc nào chả đẹp, mặc dù ăn mặc lúc nào cũng kín đáo nhưng..

-Hic, ghê lắm kia, con ma đi chưa vậy?-Madi vẫn che cái gối ôm trước mặt, hỏi, người hơi run vì sợ.

Tôi ôm nó đặt lên đùi, vỗ về:

-Đừng sợ, chỉ là phim thôi mà!

Người nó mềm mại đã man, cách mấy lớp vải mà tôi vẫn cảm thấy thân nhiệt nó đang tăng lên. Nóng. Tôi tựa cằm lên vai nó, nghe thấy cả tiếng tim đập rộn rập. Nó cứ như thế này làm sao tôi chịu nổi bây giờ? Tôi hận không thể ăn tươi nuốt sống nó, ngay và luôn.

Madi bắt đầu cựa quậy, muốn tôi buông ra nhưng tôi giả vờ dán mắt lên màn hình tivi, ra chiều không để ý, nó đành ngồi yên xem phim ma tiếp.

Trời vẫn mưa, không khí mùa thu se se lạnh, không gian lại khá tối, chỉ có cái màn hình ti vi là sáng, ôm nó thì thích thật đấy, nhưng ôm mãi cũng chán, tôi chuyển sang trò khác: hôn. Đêm còn dài, từ từ mà thưởng thức mới vui, tôi bắt đầu hôn lên má, rồi đến cánh môi mềm. Nó đặt tay lên ngực tôi, đẩy nhẹ ra, nhưng làm thế càng khiến tôi bị kích thích. Tôi hôn mạnh hơn, kéo nó vào sát người mình, lưỡi tôi tìm đến lưỡi nó, nhiệt tình quá đấy. Nó thờ ơ ngày càng gấp hơn, hai tay thay vì đẩy, lại vươn ra sau cổ tôi, ôm lấy, ngọt ngào đáp trả.

Không để lỡ thêm phút giây nào nữa, tôi đỡ nó nằm xuống trên sô pha, trong khi vẫn tiếp tục những nụ hôn dài thật dài tưởng chẳng dứt ra được. Madi không phản đối gì, vẫn chìm đắm hưởng ứng theo. Tay tôi bắt đầu không an phận mân mê trên người nó, nhẹ nhàng khám phá. Nó yếu ớt ra sức đẩy tôi, hơi thở nóng ran, giọng nói đứt quãng:

-Đừng mà...đừng làm thế...

Tôi thì đó là âm thanh sexy nhất mình từng nghe. Chồng cự nỡ đi, nó chỉ khiến tôi thấy mình đang được mời mọc. Người nó ngày càng nóng ran, mùi hương quyến rũ đến điên đảo. Tuy nhiên, lúc này phải thật bình tĩnh, tôi nhẹ nhàng liếm môi nó, thì thầm:

-Ngoan đi nào, anh yêu em!

Sau đó lại là những nụ hôn triền miên, nó chồng cự yếu dần, nhưng vẫn cố gắng vớt vát, hỏi tôi:

-Thật không?

-Tất nhiên là thật!

-Vậy...thế đi!

Okay, thế thì thế.

Tôi cho Madi nghe điều nó muốn nghe, rồi bế nó lên, đem vào trong phòng.

Đặt Madi nằm xuống giường, tôi vừa hôn vừa thoăn thoắt lột từng lớp quần áo trên cơ thể nó như dần bóc vỏ một món quà bí ẩn. Dưới ánh đèn mờ ảo, thân thể tuyệt đẹp của nó hiện ra hấp dẫn chết người, tôi vô thức nuốt vào một cái. Gương mặt nó đã hồng lên, mắt nhắm chặt lại, người run lên khi bàn tay tôi lướt trên làn da trắng nõn và mềm mịn của nó. Cảm giác vừa mới lạ vừa thích thú, tôi hôn môi nó đến đỏ lên, rồi trượt dần xuống hõm cổ.

Lúc tôi vào bên trong, hai tay nó bấu chặt lấy tấm ga trải giường, trông rất đau đớn. Tôi nuốt lấy từng tiếng thổn thức của nó, tay mon nhẹ trên đôi má mềm mại. Nó thả lỏng người hơn một chút, cũng là lúc tôi dần sâu, dần sâu vào. Nó nắm lấy vai tôi, bấu chặt, đôi mắt mở ra, nhìn lên, nửa đau đớn nửa van nài. Phản ứng của nó khiến tôi càng nhiệt tình hơn. Thật lâu sau, màn mây mưa mới tạm kết thúc.

Madi không khóc như bọn con gái vẫn thường làm khi mất đi sự trong trắng, nó quay sang, rúc đầu trong lòng tôi, thở gấp. Trên tấm ga trắng, giọt máu nhỏ vẫn còn tươi nguyên. Nó có vẻ còn đau lắm nhưng vẫn hỏi cho bằng được:

-Anh có yêu em không?

Bây giờ thì nó đã chịu gọi "anh" rồi, nghe tình cảm thật đấy.

-Tất nhiên là anh yêu em -Tôi hôn trán nó. Cái mùi hương này thật mê hồn.

Nó cười nhưng vẫn còn rất sợ, lại rúc đầu vào người tôi hoang mang hỏi:

-Chúng ta...đã đi quá xa rồi...phải không?

-Xa cái gì chứ, chúng ta yêu nhau mà! Đừng có nghĩ linh tinh!

Nó im lặng một lúc, không biết là đang nghĩ gì, tôi có thể cảm thấy hơi thở nóng hổi của nó, cả tiếng tim đập rất gấp. Lát sau, nó vừa giữ chặt để che người vừa xích ra một chút, bảo tôi:

-Tặng em...con dao của anh đi, được không?

Trong giọng nói của nó có gì đó vừa hoang mang, vừa lo sợ, vừa dứt khoát, rất khó tả. Tôi thì là nó đang nghĩ đến cái gì đó kinh dị chỉ nó mới hiểu.

-Em định giết anh đấy à?-Tôi đùa.

-Đi mà! -Nó năn nỉ.

Tuy nhiên, tôi cũng chiều, tặng nó con dao yêu quý đã theo mình bấy lâu và đã nhuộm máu không biết bao nhiêu người. Thực ra tôi có tới ba cây dao kiểu này, giống nhau như đúc, hai cây kia tôi cất trong tủ, để lỡ mà chết vì lý do điên khùng gì đó, trước khi BadBoy tan rã, đời vốn không nói trước được gì mà, thì sẽ tặng lại cho hai người, một là con Liên, hai là Cún Cún. Người thứ ba tôi chưa nghĩ ra, nhưng bây giờ thì có rồi.

...

Madi bây giờ đã mặc quần áo vào, ngồi cầm con dao sẫm soi một cách tò mò. Tôi thì là nó đang nghĩ một ngày nào đó sẽ...giết tôi bằng chính con dao này. Kể cũng thú vị đấy chứ, được chết dưới tay người yêu mình.

Tôi đưa nó về nhà sau khi nó uống thuốc, thuốc gì thì không cần phải nói, tất nhiên. Dọc đường nó không nói gì, chỉ tựa đầu vào người tôi. Cảm giác lúc đó khá là bình yên. Lúc Madi chuẩn bị vào trong cái cổng biệt thự to đùng, tôi giữ tay nó lại, bảo rằng tôi yêu nó, lúc này nó mới tươi lên một chút, nói nó cũng yêu tôi, rồi cả hai tạm xa nhau.

Thực ra câu mà tôi muốn nói với Madi, nói bao nhiêu cũng không đủ, đó là "Xin lỗi em!", vì nó yêu tôi thật lòng, cho tôi tất cả mà tôi thì..., nhưng thực sự

tôi không thấy mình tội lỗi lắm, mình tha hóa quá nặng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Phiêu

Kể từ sau tối hôm đó, mối quan hệ giữa tôi và Madi ngày càng "mất kiểm soát". Ý tôi là theo đánh giá khách quan ấy, còn với cá nhân tôi thì bình thường. Trước mặt bạn bè, thầy cô, bọn tôi vẫn "cậu cậu tớ tớ", chỉ xưng "anh em" khi chỉ có hai đứa. Tuy nhiên, bây giờ thì tôi chẳng ngại điều gì trong cái cách đối xử với nó nữa. Cái gì cần nhìn cũng nhìn rồi, cần làm cũng làm rồi, có gì cản trở nữa đâu?

Thằng nhóc Zim có lần bảo tôi: "Bọn con gái tởm lắm, chỉ cần ngủ với chúng một lần, em cam đoan là lần sau không cần gọi chúng cũng tự mò đến". Thằng này nói câu nào chuẩn câu đấy nhưng lần này không đúng lắm, vì Madi không phải là một đứa dễ dãi, hoặc là nó cố tình tỏ ra thế, họa có trời mới biết. Nhưng tôi cũng chả quan tâm lắm. Nói chung là nó khá bướng, nhưng tôi vẫn đưa được nó lên giường hết lần này đến lần khác. Vì đơn giản, thích là thích. Và nếu đã có lần một, tất nhiên có lần hai, lần ba,...

Đạo gần đây hai đứa tôi thường tới thư viện trường học chung, vì Madi bảo nó chỉ học bài được khi ở chỗ nào có không khí nghiêm túc hoặc là nhộn nhịp, chứ ở nhà, nó lười học kinh khủng. Thậm chí Dark Sky bar là nơi nó tới tới lười sách vở đến vừa học bài vừa ngắm chân dài, thì đó coi như là nhà nó mà. Chiều nay thì trời mưa bắt ngợ, Madi qua đón tôi đi Thư viện học như tinh thần "ga lăng" của nó. Trời mưa cái ào lúc tôi ra mở cửa cho nó. Hà Nội đôi khi đông đánh lẹ, mùa thu lúc thì lạnh gai người, lúc thì mưa to như thể ông trời bí mấy ngày mới xả không bằng. Cái tiết trời đã chán là thế mà Madi còn chán không kém, không thèm mang theo áo mưa. Nó vào đến trong nhà rồi mà vẫn than ướt.

-Làm gì mà mặt nhăn như khi thế? -Tôi vừa phì phì tóc dùm nó vừa hỏi. Như đã nói, bây giờ tôi chém gió với nó hình như cũng bắt đầu trở nên phong cách "xoắn não" kiểu với đám bạn rồi.

-Khi cái đầu anh ấy!-Madi cầu nhàu bằng cái giọng vốn dĩ không trong trẻo của nó, nó đôi khi cũng bị nhiễm cách ăn nói của tôi rồi. Thế mới vui!-Tự dưng mưa, hết cả hứng học!

Nó đứng tựa cái cột nhà, cười nham nhở.

Đấy, lại giờ chứng lười, mưa thì liên quan gì chứ? Nước mưa thấm vào đầu làm não nó yếu đi à?

-Lo học hành đi em, sang năm thi Đại học rồi còn gì?

Nó nghe đến ba từ "thi Đại học" là làm cái bộ mặt cau có, nhưng vẫn thắc mắc:

-Anh thi trường nào vậy?

Ồ, có trời mới biết tôi thi cái của nợ gì. Có thể là Ngoại giao, Y hay cái chết rắp gì đó. Nhưng tôi không định cho nó biết dù nó đã hỏi nhiều lần.

-Hỏi làm quái gì? Định đi theo anh hả? -Tôi quay lại hỏi, đúng lúc nó đang lơ ngơ lóng ngóng vừa đi theo tôi vừa ngó lung tung nên đâm vào người tôi.

Khô, nó làm tôi "nóng trong người", tay từ lúc nào đã giữ lấy eo nó. Mặt nó bắt giác đỏ lên, kì thực đáng yêu không thể tả. Nó nhìn đi chỗ khác, nói:

-Ai thèm theo anh? Hỏi vậy thôi!

Tôi giữ cầm nó, bắt nó nhìn lại tôi, cười ranh mãnh:

-Đúng rồi thì nhận đi! Ngại gì chứ?

-Đúng cái...um...

Nó nói không xong câu vì đoạn sau bị tôi nuốt lấy. Tay kia của tôi đưa ra sau gáy nó, ép về phía mình. Bên ngoài lạnh thế mà môi nó vẫn ấm lạ, tôi không chán chứ mà tham lam đùa giỡn với chiếc lưỡi mềm ngọt thân quen của nó. Madi vòng tay lên ôm quanh cổ tôi, đáp trả nhiệt tình. Nhịp tim nó tăng dần, người cũng bắt đầu nóng lên. Nói ra thật tởm nhưng đạo này tôi mà gặp nó là không thể không đụng chạm, cứ như thể không ôm hay hôn thì không chịu được hay sao ấy.

Dường như chỉ hôn không thôi thì chẳng bổ, tôi nhấc bổng nó lên, bế vào phòng mình, trong khi vẫn không ngừng khóa môi nó. Mới mấy ngày thôi mà tôi nhớ nó kinh khủng.

Cứ thế, áo sơ mi, áo thun, rồi cả bra, quần..., tôi thích thú cời sạch trên người nó như mọi lần. Thân thể mềm mại đầy sức sống, những đường cong quyến rũ của nó làm tôi dường như phát nghiện. Như con nghiện thêm thuốc. Nhịp thở nó ngày càng gấp hơn mỗi khi tay tôi mân mê trên da thịt non mềm. Gò má nó ửng hồng, đôi mắt mơ màng như van nài. Đừng làm bộ mặt đó, tôi muốn nói với nó như vậy, thế chỉ càng làm tôi muốn đi vào trong nó

hơn thôi. Sau một vài sự chống cự, nó biết không tránh được, đành ngoan ngoãn để tôi muốn làm gì thì làm.

Madi ở dưới cơ thể tôi khẽ rên, tiếng lột ra ngoài, tiếng thì tôi nuốt vào. Người nó chốc chốc lại oằn lên theo từng chuyển động, khi tôi vào trong nơi sâu nhất. Tôi thỏa sức "yêu" nó một hồi lâu.

Bên ngoài trời vẫn còn mưa, chắc là khá lạnh, nhưng trong này thì cực kì ấm áp, mặc dù hai đứa chỉ đắp có một cái chăn mỏng. Thân thể nóng bỏng của Madi vẫn ở trong vòng tay tôi. Nó nhắm mắt như là ngủ, hơi thở gấp gấp bây giờ đang dần chậm lại. Trông nó nằm như vậy thật bình yên đến đáng ghen tỵ. Ý tôi là nó như trẻ con, chơi chán rồi lại ngủ ấy.

Nhưng tiếc cho nó là còn chưa xong, tôi kéo người nó vào sát mình hơn, hôn lên chiếc cổ trắng ngần ấm nóng, rồi dần tới bờ vai mảnh mai. Người Madi khẽ run lên, nhưng nó vẫn nằm yên, nhắm chặt mắt, mồ hôi rịn ra trên trán. Tôi nắm vai nó xoay lại, nó mới khẽ mở mắt nhìn tôi, rồi nó đưa tay đẩy nhẹ ra. Mặc kệ, tôi nằm lên người nó, tiếp tục trò vui.

Nó không muốn, nghiêng đầu tránh tôi:

-Đừng mà, em mệt rồi!

-Yên nào, một chút nữa thôi! -Tôi nói, ánh mắt sẫm soi nhìn từng đường nét gợi cảm bên dưới. Nó đúng là làm người ta thật không thể cưỡng lại được.

-Không...không m...uốn...-Nó thờ dờn dập, nói không thành câu vì môi lại bị chiếm lấy.

Ý chí của nó chắc là bảo không muốn thật, nhưng mà thân thể thì ngược lại, tay đẩy, chân khép nhưng chỗ đó thì ngày càng ướt. Làm thế quái nào tôi có thể để yên cho nó đây?

"Rù rù...rù rù..."

Cái điện thoại ở trên tủ đầu giường chợt rung lên bần bật. Thằng chết tiệt nào muốn phá khoảnh khắc tuyệt vời của con người ta thế? Cái đồ phá đám!

Tuy nhiên, tôi vẫn dừng lại để lấy điện thoại, không phải vì muốn nghe đâu, chỉ là tôi muốn trêu Madi vì người ta gọi đến trong lúc nó đang bắt đầu bị cảm xúc lấn át lí trí, một lần nữa để mặc tôi. Tôi thấy "ăn" ngay thì không vui bằng vòn một chút nên một tay cầm cái điện thoại lên, ra về tiếc nuối lắm, tay kia vẫn ôm nó.

"Cún Cún is calling"

Tôi nhìn cái hình Cún Cún cười trên màn hình rồi giả vờ vô tình liếc sang Madi. Nó cũng đang nhìn cái iphone của tôi, mắt thoáng ánh lên tia nhìn kì lạ.

Đùa chứ, nó...ghen với Cún Cún đấy à? Không hiểu sao tôi tự dưng thích nhìn cái biểu cảm đó của Madi quá, vừa trông rất ám ức vừa có gì đó kiểu như... ghét?

-A lô, Cún hả?...Ừ...gì? Tối nay á?

Tôi cố tình hỏi lại để cho Madi nghe thấy, Cún Cún bảo được tặng hai vé xem phim, rủ tôi tối nay đi với nó. Thì bạn bè thân mà, đi xem phim với nhau là chuyện bình thường. Nhưng cái chính là tôi muốn chọc Madi.

Đúng như tôi đoán, Madi ghen thật, nó gỡ tay tôi ra, lăn sang một bên, điệu bộ giận dỗi như trẻ con.

-Phim đó chắc cũng được, để coi sao!-Tôi gạt gù, không nhận được cười vì đứa nhóc bên cạnh mình.

Madi chả buồn nói gì, ngồi dậy mò mẫm xung quanh, chắc là tìm quần áo.

Tôi vội giữ tay nó lại. Nó quay lại nhìn tôi, ánh mắt sát thương.

-Sao vậy? -Tôi cúp máy, hỏi Madi với vẻ ngây thơ.

Nó không trả lời, trong mắt có gì dâng lên như nước. What the hell? Không đến mức đó chứ? Từ bao giờ nó học được trò vớ vẩn đó vậy? Nhưng tôi không thấy có lỗi mà chỉ thấy buồn cười. Madi lớn rồi này, nó cũng biết ghen này, buồn cười chết được!

Nó giăng mạnh tay tôi ra, cứ như thể tôi vừa làm gì sai trái ấy.

Tôi đành ngồi dậy, ôm ghì lấy người nó. Không biết nó dùng nước hoa hay gì mà mùi hương dễ chịu kinh khủng. Người tôi lại nóng lên.

-Bỏ ra!-Madi lại cố gỡ tay tôi ra, giọng nói có chút lạnh lùng-Đi với Cún của anh đi!

Tôi vẫn ôm chặt không buông, bảo nó:

-Em đừng ghen bừa vậy chứ, Cún là bạn tốt của anh mà, đâu có gì đâu!

Nó cũng chơi với thằng Xpít và lũ bạn đấy thôi, thậm chí còn thân hơn tôi với Cún ấy chứ!

Nó im lặng một lúc, đôi mi sụp xuống buồn buồn, hai tay thả lỏng, mãi mới nói:

-Nhưng em không thích Cún Cún!

Thì dĩ nhiên, nó mà thích Cún thì...les rồi còn gì?

-Cún hơi bệnh thật nhưng không ghê gớm như em nghĩ đâu! -Tôi nói- Chẳng qua nó thích chọc ghẹo người ta, em không phải là người duy nhất không thích nó.

Madi nghe tôi nói, không những không chịu hiểu mà còn đập lại một câu kinh dị:

-Anh hiểu con bé đó quá nhỉ?

Hay lắm, nó lại bắt đầu chọc ngoáy rồi đấy. Lắm lúc, tôi thấy nó rất giỏi làm người khác cụt hứng, bằng cách đào bới những chuyện người ta vô tình để lộ sơ hở. Nó thích xoắn mấy chuyện lật vật thể à? Ấu trĩ quá! Và còn nữa, làm thế quái nào mà nó thay đổi thái độ nhanh thế chứ? Đếch hiểu.

Tôi chả buồn cãi, nãy giờ tốn thời gian quá, quay lại trò chơi thôi nào!

Đấy Madi nằm trờ lại giường, tôi ghé sát khuôn mặt đáng yêu của nó, hỏi nhẹ:

-Em muốn troll anh phải không?

Hơi thờ trở nên đồn dập, gấp rút, nó đẩy nhẹ tôi, giả điên:

-Không, làm gì có, em chỉ...um...

Tôi ép môi mình lên trên môi nó, lại một lần nữa làm nó tắt tiếng. Khở, nó nói nhiều kinh khủng.

Rồi đôi môi xinh bắt đầu đỏ lên vì bị hôn quá nhiều của nó, tôi không muốn vờn nữa, chịu hết nổi rồi, thế nên tuyên bố:

-Em yêu, dạo này em bắt đầu buồn rồi đấy, để anh dạy em học cách ngoan ngoãn!

Nó tròn mắt, chưa kịp hiểu thì tôi đã lại hôn xuống, và lần này không chỉ hôn mà "lâm" thêm lần nữa, đến tận sâu bên trong nó, rồi cứ thế tiếp tục cho đến lúc cảm thấy đã đủ.

Nếu có ai hỏi thứ dễ khiến đàn ông phạm tội nhất là gì, tôi sẽ không ngại mà trả lời: "đàn bà". Đàn bà con gái là khởi nguồn của mọi rắc rối, nhưng cũng là nơi khiến bạn ngất ngây con gà Tây.

Và lần này thì tôi thỏa mãn nhưng hình như hơi mạnh tay, khiến Madi một phen lao đao. Nó đã bảo dừng nhiều lần nhưng tôi chẳng chịu. Thành ra sau khi xong việc, nó chẳng còn sức để bước xuống giường. Tội lỗi. Tội lỗi. Chắc nó muốn đâm chết tôi lắm.

Rốt cuộc lại chiều hôm đó, Madi chả học được chữ nào mà ngủ một lèo cho đến tối. Trong thời gian nó chiếm dụng cái giường thì tôi ra sô pha phòng khách nằm học bài Lý. Nếu như Lý là môn yêu thích của tôi thì lại là môn ghét nhất của Madi. Nó bảo nhiều lúc ngồi trong lớp học tiết Lý nghe thầy giảng mà giống như đang nghe rap tiếng Hy Lạp, chả hiểu quái gì. Tội nghiệp.

Lúc tôi học gần xong thì trời đã tối, Madi vừa tắm xong, mặc cái áo sơ mi màu xanh trắng của tôi một cách ngon lành, đã vậy còn than đói bụng và đòi tôi nấu mì cho nó.

-Em biết lựa hàng quá nhỉ? -Tôi hỏi đều, dành lý do từ chối cái áo thân yêu của mình.

Mà nó mặc trông ngổ ngĩnh, cứ như mặc váy không bằng (may mà còn mặc quần jean), tay áo thì xắn lên đến tận khuỷu, quá cỡ so với tay nó, thành ra nhìn nó rất giống con gấu bông.

-Cho em cái áo này nhá!-Nó dụ dỗ tôi. Nhưng mà không phải đã lấy rồi sao? Trán lệt thì đúng hơn!

Đúng là trán lệt thật, vì không đợi tôi trả lời, nó đã đá lại chuyện chính, lay lay tay tôi nài nỉ:

-Anh nấu mì cho em ăn đi!

Quái, tôi là oshin của nó à? Với cả, nó là "đầu bếp chuyên nghiệp" sao không tự đi mà nấu?

-Anh không biết nấu! -Tôi lắc đầu, đáp bừa.

-Anh đừng có điêu! Nấu đi mà, anh đẹp trai, anh tốt bụng, nhân hậu và nhân từ!-Nó nài nỉ cho bằng được, cái mặt phụng phịu thấy ghét.

Tôi vốn dĩ không được dạy nấu cho lắm nhưng lần này đành để cho nó dụ dỗ, đi chế mì tôm cho nó thật.

Xét về khoản bếp núc, nói ra thật hãnh diện, nếu tôi xếp thứ hai từ dưới lên thì chắc không ai dám xếp thứ nhất. Tôi cực ghét trò này, và cực tệ nữa, thà bắt tôi đi mổ bò, chọc tiết gà, đóng bàn ghế, sửa đồ điện hay cái gì tương tự thì tôi sẵn sàng, chứ trò này tôi xin đầu hàng. Tôi thậm chí không biết rửa chén, không biết vo gạo, thật đấy! Không phải vì ngu, là do tôi không đời nào muốn làm nên giả sử đưa nào ép được tôi làm thì tôi sẽ ngứa tay mà ném vỡ hết cho vui tai hoặc đem ra làm trò cười. Còn nhớ hồi cấp hai đi cắm trại, đưa chết chìm nào đó bảo tôi xắt hành, tôi ok liền, cầm cái dao băm nát bầy củ hành ra như tương, nó trợn mắt vì shock thì tôi bôi hết cái mỡ kinh dị đó lên mặt nó. Nói chung, thứ tôi có thể làm tốt nhất trong môn này là...nấu nước sôi, sau đó là chế mì tôm, giò ghê chưa?

Madi nhìn hai bát mì nghi ngút khói trên bàn, tôi đã cho đầy đủ hai gói gia vị rồi mà không hiểu sao nó lại lắc đầu ngoay ngoay. Bỏ khi! Chảnh vừa thôi cưng!

-Em muốn có thêm chanh, ớt, hành, cà chua nữa! -Nó chớp chớp mắt nhìn tôi, nói như đúng rồi-Anh lấy cho em đi!

-Rắc rồi thế, em "tự túc là hạnh phúc" đi! -Tôi phẩy tay. Thà giết tôi đi còn hơn!

-Không, anh lấy cho em cơ! Đi mà! Anhhhhh....-Nó nắm áo tôi giựt giựt, đòi cho bằng được.

Hừm, thôi được, nếu mà nó không may bị ngộ độc lặn ra chết thì đừng trách tôi!

Thế là tôi lôi cà chua, ớt, hành...ra rửa rồi cắt, tất nhiên là theo kiểu của tôi: đặt tất cả lên thớt và băm.

-Ha ha ha...-Madi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Đáng ghét, sao đưa nào cũng rống lên cười mỗi khi tôi "hành nghề" chứ? Anh đây đâu phải đàn bà mà rành mấy trò đó?

-Có tin anh làm thịt em bây giờ không? -Tôi cầm con dao làm bếp to bực dọa nó.

Nó vội ngừng cười, nhưng vẫn láu lỉnh, chạy lại cầm quả cà chua và một con dao khác lên, bắt đầu cắt một cách thành thạo, giăng giãi:

-Anh phải làm như này mới đúng! Dễ mà!

Nó trả lại quả cà cho tôi, ý muốn tôi cắt tiếp theo cách mà nó chỉ, nhưng tôi không chịu:

-Em cắt luôn đi, đưa anh làm quái gì?

-Ừ chịu đâu, anh phải cắt cho em cơ! -Nó lại giở trò nhõng nhẽo như con nít không bằng-Nhanh lên kéo mì nát hết bây giờ, em sẽ chụp ảnh lại up lên Facebook làm kỉ niệm!

Hóa ra cái mục đích cao cả này giờ của nó là chụp ảnh hai bát mì mắc dịch mà tôi làm và up lên Facebook cơ đấy! Tôi muốn lấy nó một lạy quá.

Tôi miễn cưỡng cầm quả cà chua mà chả biết cắt thế quái nào, khổ ghê. Nhìn Madi cắt dễ dàng thế mà sao tôi cắt lại trái khoáy thế nào. Quả cà cứ mềm mềm, thà mà nó cứng như quả xoài thì tôi làm một phát là xong, đằng này...haizz, đứt tay như chơi.

Tôi vừa nghĩ tới từ "đứt tay" là y như rằng cái lưỡi dao trượt qua quả cà chua, cú một phát vào ngón trỏ. Máu ứa ra, rát. Tôi cho tay vào vòi nước chảy để rửa.

Madi nhìn thấy vậy thì phát hoảng cứ như thể chuyện gì to tát lắm, chạy lại lo lắng hỏi:

-Áy chết, anh có đau không? Khổ, sao lại đứt tay chứ?

Tôi đã rửa xong, đưa vết thương cho nó xem, có vẻ hơi sâu nhưng không ăn nhầm gì, tất nhiên.

-Do em đấy, đền máu cho anh!

Nó thấy máu chảy ra thì nhăn mặt như kiểu người bị đứt tay là nó ấy, vội cho đầu ngón tay đó của tôi vào miệng ngậm lấy.

Không hiểu sao nó làm tôi bất giác rùng mình, kiểu như bị điện giật ấy, nhanh thôi. Tôi buột miệng hỏi nó:

-Bảo em đền máu chứ có bảo em hút máu đâu?

Madi cười khỏ, nhưng vẫn dễ yên, lát sau mới rút ngón tay đó ra, nhìn chăm chú và reo lên:

-Thấy chưa, cầm máu được rồi!

Nó cười sung sướng nhìn tôi như kiểu vừa trúng số độc đắc không bằng. Ê, có gì mà vui thế chứ? Hút máu của tôi làm nó thọ thêm năm chục tuổi à?

Nó đi lấy bông băng, thuốc sát trùng, băng bó lại mặc dù tôi bảo ứ cần, phiền phức lắm! Bình thường nếu mà bị đứt tay kiểu này, tôi chỉ việc rưới ô xi già lên, xong để đó, tự lành thôi. Nhưng mà nhìn nó nhiệt tình như vậy, tôi cũng không nỡ từ chối. Chắc, mình ngày càng đại gái rồi!

Cuối cùng thì hai bát mì cũng được làm xong. Madi chụp ảnh lại dù trông xấu xí kinh dị, nó up lên Facebook thật, còn chơi cái caption sến súa "My lovely meal". Sau đó hai đứa tôi vừa ăn vừa...chém gió với nhau trên Facebook, chủ yếu là tự khen cái ảnh đẹp. Mà nói đến Facebook thì cũng phải nói cái vụ tôi và nó là một đôi cũng hơi bị hoành tráng: đề relationship, avatar đôi, một tá ảnh chụp chung, một đồng status cưa bom chém gió. Có lẽ đem ra cân đo đong đếm thì cái Facebook của tôi là bị đảo lộn nhiều nhất vì có Madi chen chân vào.

Ăn xong, chém chán, bọn tôi kéo nhau lên sân thượng hóng gió. Madi nỏ con ôm theo con White Fang đáng ghét. Sân thượng nhà tôi nằm tí trên tầng sáu, lộng gió, có một cái phòng nhỏ, còn lại là khoảng không rộng và bầu trời đen đặc trên kia, rất phù hợp để ngồi tự kỉ.

Trời tạnh từ lâu, không lạnh lắm nên khả năng ngồi nghĩ ra mấy trò sến súa cao hơn so với ngồi tự kỉ. Madi ôm con White Fang vuốt vuốt, ngửa mặt lên trời nhìn một lúc rồi chỉ tay bảo tôi:

-Anh thấy ba ngôi sao thẳng hàng kia không?

Tôi đang nhìn đều con White Fang, nghe vậy thì phóng ánh mắt lên trời, hướng theo chỗ nó chỉ, thấy trên cao kia là một đồng sao mờ mờ như buồn ngủ, chả biết nó muốn chỉ cái quái gì, nó muốn lác con mắt mới thấy chòm Orion. Tôi gật:

-Ồ, thấy. Mà sao?

Cơ bản là tôi không khoái cái trò ngắm sao rồi bình luận này, có ngắm gây cở cũng chả được cái cóc gì, okay?

-Anh biết đó là sao gì không?-Madi tiếp tục thú vui tao nhã của nó, cười hỏi tôi.

Không muốn ngắm sao tẹo nào nhưng tôi vẫn giảng giải:

-Đó là ba ngôi sao thuộc chòm Orion, chòm đó không chỉ có ba ngôi đó đâu. Nếu em nhìn kĩ vào một ngày ít mây, không mờ mờ như này thì sẽ thấy nó có hình thợ săn rất oai. Còn ba ngôi sao kia chỉ là cái thắt lưng của hình thợ săn thôi!

Nó chăm chú nghe, có vẻ hứng thú lắm, hớn hờ hỏi:

-Thắt lưng á? Vậy là ba ngôi sao đó chưa có tên phải không?

Tôi thề là nó vừa nghĩ ra một trò quái đản.

-Có thể nói thế.

-Vậy chúng ta đặt tên cho chúng đi! -Nó búng tay cái "tách", phán như thánh-Chúng ta có ba người, tượng trưng cho ba ngôi sao, đặt tên là "A-M-W" nhá!

Đừng có đùa, ở đây chỉ có hai đứa bọn tôi là người, chả lẽ nó nhìn thấy...ma?

Tôi hiểu ra khi nó ôm con White Fang lên, cười tí tởm. Ôi giời, chữ "W" là White Fang đấy, kinh dị!

-Không, anh không chơi với con chó ghê đó! -Tôi phản đối.

Con cờ hó mặt ngu, chực cắn tôi mà Madi nỡ ghép chung tên nó với tên tôi cơ đấy! Tôm.

-White Fang dễ thương thế mà anh bảo ghê à?-Nó cười nắc nẻ- Kệ anh, em đã đặt tên rồi, chúng ta là bộ ba Assa, Madi và White Fang, ha ha...

Tôi nhìn ba ngôi sao thẳng hàng chết giẫm trên trời, rồi nhìn xuống con White Fang xấu xí đang cười sung sướng mà muốn đập một phát cho bỏ ghét, nhưng rút cuộc lại phi cười. Con chó này nhìn kĩ thì cũng không đến nỗi tởm.

-Anh thử ôm nó đi, nó ấm lắm! -Madi lại dụ dỗ tôi, hai tay ôm con chó đẩy về phía tôi.

Không. Có cho vàng tôi cũng không động vào đâu. Con chó điên khùng đó tôi rất muốn vặt sạch râu rồi đem ra quán cây bán.

Thấy tôi ngó lơ, Madi cầm lấy tay tôi, tôi chưa phản ứng thì đã cảm thấy một thứ mềm mại và ấm áp. Quay lại nhìn mới thấy tay mình đang đặt trên lưng con cờ hó. Còn thứ tôi đang động vào là bộ lông trắng của con White Fang, thứ mà tôi luôn nghĩ là cứng như cái chổi quét nhà. Và điều quan trọng nhất là nó không cắn tôi, chỉ là lười nằm im! Chuyện lạ Việt Nam nè!

Tôi thử sờ nhẹ vào cái đầu ngó của con chó thì thấy rất mượt và hay hay, nó còn vẫy đuôi nữa.

-Thấy chưa? White Fang dễ thương mà! Anh thích không? -Madi cười hồn nhiên, lại kiểu cười giống trẻ con đó, rồi đưa hai bàn tay vuốt vuốt con chó.

Con chó điên này mà cũng hiền với tôi thế à? Vui ghê cơ!

-Cũng không đến nỗi. -Tôi nói. Chảnh vậy thôi chứ tôi bắt đầu thích con White Fang rồi, tay vuốt mạnh hơn một tẹo trên đầu nó.

Con chó nhảy nhót, liếm liếm tay tôi, vẻ cũng thích thú, rồi ngồi xuống, đưa một chân trước lên chạm vào tay tôi như muốn...bắt tay?

Tôi nắm lấy "tay" con White Fang, đưa lên đưa xuống và không nhịn được phá ra cười. Vui quá đi mất, nó bắt tay với tôi này! Buồn cười quá!

Tôi chơi trò điên được một lúc thì Madi giành lại White Fang, không cho chơi với tôi nữa, còn nói với con chó như đúng rồi:

-Này White Fang, mày có mới nói cũ đấy à?

Tôi nghĩ là mình đã biết vì sao con White Fang lại thích Madi đến như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Im hết đi!

Cái máy tính bị yếu sinh lí, đang tính ngon lành bỗng dưng tắt cái phụt, còn trơ lại cái màn hình xanh lét.

Vào phòng thi mà kiểu này thi chết chắc. Tôi vừa đập đập vào nó vừa nhấn nút ON liên tục nhưng chả thấy cái quái gì. Bài Hóa vừa mới nghĩ ra cách làm, vậy mà...

-Em có mang máy tính theo không?-Tôi đành hỏi Madi.

Nó nãy giờ đang làm bài tiếng Anh trong cái xấp đề dày cộm hơn đốt ngón tay. Bọn dân khối D mà cũng cật lực vậy sao?

-Không. -Nó ngóc đầu lên đáp, ngó cái máy trên tay tôi- Hết pin à?

-Ừ, mất cả hứng. -Tôi ném cái máy "cạch!" xuống bàn một tiếng, ngó đi chỗ khác.

Cái thư viện giờ này chỉ có mấy mống, không gian im ắng đến phát ngán, thỉnh thoảng mới có mấy cô thủ thư liệng qua liệng lại, tiếng giày nện xuống sàn cộc cộc soạt soạt đơn điệu. Những dãy bàn bị gò ép cho thẳng hàng có cái màu kem trông cực kì buồn tẻ. Mà nói chung, cái gì ở chốn khi gió này cũng tẻ nhạt, gò bó, nếu bây giờ mà là ở nhà thì tôi đã có pin thay cho máy tính rồi, sau đó tha hồ nằm gác chân trên sofa và học bài tiếp.

Tóm lại là tôi đang chán cái thư viện.

-Anh, "hamonious" trọng âm bao nhiêu vậy? -Madi hỏi, dường như chả quan tâm đến biểu hiện của tôi, nó còn mãi mê suy nghĩ về bài nhấn âm chết giấc.

Tôi lười biếng ném ánh mắt qua trang giấy đầy áp những câu trắc nghiệm Anh văn của nó.

-Âm thứ hai, -Tôi đáp- cái đó anh nói với em rồi mà, thông thường từ nào tận cùng là "ous", "ate" hoặc "tude" thì nhấn vào âm thứ ba từ sau tới, em học chuyên Anh mà cái đó cũng không biết à?

Phải công nhận là về cái khoản nhấn trọng âm này Madi hơi bị ngu, cái điều đơn giản vậy cũng không nhớ. Trong khi cái phần khó nhất trong đề thi Anh là chọn từ điền vào đoạn văn thì nó lại cực giỏi, mười câu đúng hết chín, hầu như chưa bao giờ sai quá hai câu.

-Anh nói em ngu phải không?-Nó nhăn cái mặt, ra vẻ bị xúc phạm dữ lắm.

-Đâu, hơi kém thông minh tí thôi! -Tôi cười. Không có ý chê bai gì đâu, nhưng mà cái đầu nó kì thật, phần dễ thì ngu, phần khó thì giỏi, đúng là điên có khác.

-Biết anh giỏi rồi! -Nó lăm bằm, rồi đứng lên, ôm sách vở sang bàn bên cạnh học, không thèm ngồi chung bàn với tôi nữa.

Nó già vờ giận đấy, có thú vui tao nhã phết.

Tôi định mò qua bàn đó chọc nó tiếp thì Cún Cún ở đâu nhảy ra, ngó vào chỗ Madi vừa rời đi, cười với tôi:

-Chăm học thế?

Chiều nay lớp tôi có tiết Thể dục, nhưng chưa đến giờ nên tôi tranh thủ ngồi đây học với Madi. Cún Cún cũng thích cái thư viện chán ngắt này hả?

-Tất nhiên, mà cậu vào đây làm gì thế, sắp đến giờ học rồi! -Tôi vừa ngó cái đồng hồ giống y xì với Madi trên tay mình vừa bảo Cún. Cái vụ đồng hồ đôi này là Madi bày ra đấy, không phải tôi, sên bỏ xừ.

-Tiện đường thôi. -Cún nhún vai, rồi nhích qua chỗ Madi.

Madi đang cặm cụi làm bài, không quan tâm đến kẻ vừa đến và đang nhìn nó soi mói. Kẻ đó ngó được một lúc bỗng nhiên cười khúc khích:

-Há há, làm mười câu sai hết năm câu, học sinh chuyên Anh có khác!

Lại muốn kiểm chuyện rồi, tôi tự hỏi sao Cún thích chọc ghẹo Madi thế, không bị les đấy chứ?

-Kệ tớ, liên quan quái gì cậu mà nói? -Madi đáp lại, đồng thời lấy một tay che cái bài bơi bác nó đang làm, như con nít sợ bố mẹ nhìn thấy con điểm zero. Buồn cười thật đấy.

-Chep, còn che nữa! Haha, kiểu này làm sao thi đại học đây cưng? -Cún Cún khoanh tay lắc đầu, vẻ tiếc rẻ lắm.

Em Cún này tự tin thái quá, tôi biết nó không giỏi bằng Madi đâu. Nếu Madi không quá ham chơi để hổng kiến thức một số chỗ thì nó có thể ăn đứt cả bọn nằm trong đội tuyển của trường rồi, thật đấy. Gì chứ, cái phần đọc hiểu - điền từ trong đề thi Anh văn là cái phần dễ sai nhất, khó nuốt nhất mà Madi làm ngon ơ, không cần tra từ điển, đề nào cũng vậy, tôi phục nó vụ này lắm ấy.

Tuy nhiên, bệnh ham chơi của Madi ngấm vào máu rồi nên bây giờ nó không biết là mình thông minh như thế nào, thành ra bị chọc hoài. Tôi bay qua bàn nó, ngồi đối diện, gạt cái tay đang cầm bút chì của nó sang một bên để nhìn phần bài tập nhấn âm nó vừa làm.

-Sai tõe loe, chắc, cái này lúc này tớ vừa nói xong, cậu quên rồi hả? -Tôi tính rùi đim hàng nó tiếp.

Mà lạ thật, cái từ "hamonious" tôi vừa chỉ cho nó xong, vậy mà nó lại làm sai. Mất trí nhớ ngắn hạn rồi à?

-Chep, mắt hình tượng quá cưng! -Cún được thể hùa theo.

Madi nhìn tôi, nhưng không nói, ánh mắt nó có gì đó khác thường. Rồi mặc kệ hai đứa tôi, nó cúi xuống làm bài tiếp.

Ê, chánh bất thành linh à? Hay là, quái, nó giận thật? Bình thường nếu bị chọc kiểu này, nó sẽ giả vờ sưng cò lên, sau đó chém gió lại cho thắng mới thôi. Đằng này...

"Reng...reng..."

Tôi đang nghĩ thì chuông hết tiết hai vang lên, năm phút nữa là vào học tiết Thể dục rồi.

-Đi thôi! -Cún Cún có vẻ không quan tâm lắm đến Madi, vừa giúp tôi cất quyển sách Hóa và máy tính vừa nói.

-Tớ đi học nhá!-Tôi muốn hỏi xem Madi giận thật hay đùa nhưng không còn thời gian nên đành nói gọn. Đến trễ là ông thầy phạt chạy ba vòng quanh sân chứ chẳng chơi.

Nó vẫn im lặng, thậm chí không thèm nhìn lên.

-Này, đừng giận chứ!-Tôi thấy không ổn, cầm tay nó lắc lắc.

Madi không có phản ứng gì đặc biệt, nó làm tiếp câu trắc nghiệm, rồi mới ngóc đầu lên, nói nhỏ:

-Đi học đi!

Tôi nghĩ nó không giận đâu, nên phớt lờ.

Lúc bọn tôi học xong thì cái sân bóng đã đầy ắp người. Mùa bóng đá của trường ấy mà, lớp nào cũng xâu xé cái sân bóng y như viễn cảnh bọn điên khùng xâu xé cái bàn của tôi hôm nọ, để chuẩn bị cho giải bóng sắp tới.

Tôi đứng nhìn cái sân bóng đã bay mất một mảng cỏ lớn vì sự nghiệp trái bóng tròn của cả ba khối lẫn mấy ông thầy, nổi hứng lên bảo cả bọn BadBoy vừa tụ tập khá đông:

-Không có chỗ cho bọn mình đá, thôi thì chúng ta làm bình luận viên vậy!

-Chơi luôn! -Thằng Thuận ủng hộ ngay, vì này giờ người mong ra đây đá là nó, vậy mà cái sân bị chiếm hết mất rồi.

Bọn kia cũng sung sướng lắm, cười mạn đại như thú. Bởi vì làm "bình luận viên bóng đá" là một trò cực kì thú tính, à nhầm, thú vị.

-Có gì mà vui dữ vậy? -Nhóc AK ngu mặt ra chả hiểu tại sao bọn tôi lại thế.

Cũng cần phải nói thêm là, nhóc này tuy hơi biến thái nhưng hòa nhập với bọn lớp tôi khá nhanh. Một là nhờ nó có cái mặt dày hơn đòn bánh tét, hai là nhờ cái miệng nhiều chuyện như đàn bà của nó, thành ra cái gì nó cũng chĩa mũi vào.

-Thử là biết! -Thằng Hùng nói. Thằng này khá hợp với AK.

Mục tiêu đầu tiên của bọn tôi là cái lớp đang chia phe đá ở gần khán đài. Hình như, à không, đây là lớp 11 Sừ. A, lâu ngày quá, thằng Lâm kia, cái thằng mà năm ngoái đã ăn không ít "hành" và sớm trở thành "người đương thời" ấy. Không biết trình English của bọn này sao rồi.

Kéo nhau lên khán đài, cả đám bọn tôi chiếm hết mấy hàng đầu. Cái khán đài này nằm ngoài trời, chỗ ngồi xem bóng là những bậc cầu thang cang về sau càng cao. Chỉ có điều là mấy chỗ này hơi nhay cảm chút, vì em nào mặc quần màu sáng mà ngồi lên mấy chỗ chưa kịp khô vì nước mưa thì kiểu gì cũng bị...đỏ quần mà không cần phải "đến ngày". Mấy bậc thang này toàn màu đỏ hết mà.

Thằng Thuận mò vào dãy phía trong ngồi cho bằng được, đập hết thằng này đến thằng khác. Hóa ra là vì trong đó có một con bé trông dễ thương cực, cool lắm cơ. Chẹp, thằng này bùng phát bệnh đại gái bất ngờ à?

Con bé vẫy tay chào bọn tôi, lúc đó tôi mới nhận ra đây là bé Hoàng Anh, thằng Thuận có kể về "thiên tình sử" của nó và bé ấy. Số là hôm nọ trời mưa, nó đi học đội tuyển, thấy bé này bị ông Phuong mắng, nó anh hùng xông vào chém giúp vài câu, thế là quen. Bé này vui ghê, gả thằng Thuận cho nó thì hay. Chỉ có điều anh Thuận nhà ta bị điên nặng nên tán gái là một quá trình kinh dị. Nó không thèm giấu căn bệnh điên ấy mà, nhưng cơ bản cũng vì nó chưa từng nghiêm túc thích một đứa con gái nào.

Tôi đang định mở màn cho cái trò bệnh hoạn của mình thì bé Hoàng Anh ngóc đầu qua, tíu tít nói:

-Anh Assa, em có cái này tặng anh!

Nó chia ra một cặp móc điện thoại hình hai miếng ghép vừa vào nhau, trông quái quái.

-Tặng anh ấy hả? -Tôi hơi ngạc nhiên, thân quen gì đâu mà tặng?

-Em là fan của anh đấy, ha ha...-Con bé cười tí mắt, trông đáng yêu ghê-Tặng anh và chị Madi, chúc hai người luôn vui vẻ!

Đùa chứ, cái trò sến súa gì đây? Làm như tôi là thần tượng của nó vậy? Tôm.

-Vậy thank em. -Tôi vẫn tỏ ra lịch sự nhận lấy mặc dù không khoái cái trò mèo này tẹo nào, kịch cỡm sao sao ấy.

À, vâng, bây giờ thì tôi phát hiện hai cái miếng ghép này mà gắn liền vào nhau thì sẽ đọc được chữ "I love you" khắc trên đó. Sến kinh dị đến thế là cùng.

Trong lúc tôi đang buồn nôn thì cái lũ dờ người kia hăng say bình luận màn bóng đá của lớp Sừ, theo cái cách chỉ BadBoy mới có. Thằng Nam là người khởi đầu, cầm quyền vờ cuộn tròn thành hình cái loa, nói oang oang:

-E hèm, sau đây chúng tôi xin tường thuật cho quý vị khán giả một màn bóng đá kinh tởm, í nhầm, kinh điển của các bạn chuyên Sủa, í lộn, chuyên Sừ.

Bọn còn lại vỗ tay đôm đốp như thể sắp xem MU đá tận mắt không bằng.

Thằng Cường giựt cái loa, chém thẳng vào vấn đề:

-Vâng, bây giờ là hiệp một, trước mắt chúng ta là bạn que tằm đang có bóng, bạn lừa bóng qua hàng tiền vệ của đối phương với một phong cách rất bê dê, bạn định chuyền cho bạn mặt ngựa bên cánh phải, éc éc, bị cướp bóng rồi! Bạn mặt ngựa coi vậy mà còn ngu hơn con ngựa!

-Ha ha ha ha...-Đám con hoang đang cười rộ lên nhạo báng.

Okay, điều mà bọn tôi đang làm chính là phá cho tụi này hết đá nổi luôn, cho bở ghét. Mà cũng không hẳn, do BadBoy bị rảnh sẵn rồi mà.

Đám lớp Sừ bắt đầu sôi máu, nhưng vẫn đá tiếp. Ồ, lâu không thấy mà tụi này sức chịu đựng tăng nhanh kinh.

Tôi nổi con bệnh, chém tiếp:

-Trở lại với trận đấu, ồ, bây giờ thì bạn có đầu tóc cá chép đang dẫn bóng, nhưng do quần bạn ấy rộng quá nên vừa lừa bóng vừa kéo quần, thành ra mất bóng. Well, bạn ấy đã cho chúng ta một bài học kinh nghiệm trong khi thi đấu, đó là không nên mặc quần quá rộng, và dù có bị tuột quần cũng phải giữ bóng cho bằng được!

Cả đám cười nghiêng ngả, thằng cá chép kia đang vừa kéo quần vừa nhìn bọn tôi căm phẫn. Sao? Anh chém có cơ sở nhá! Ai bảo chú đá ngu làm gì?

-Bây giờ thì bóng đã đến chân bạn mặt lợn, bạn đã lừa sang đến khung thành! -Tôi tiếp tục làm bình luận viên, mặc kệ tụi kia, đang lúc gay cấn mà- Ày, nhìn mặt bạn ngu thế mà đá giỏi ghê. Bạn đang dứt điểm! Sút! Vào!!! Nhắm, không vào! Bạn sút như lợn nhảy ấy, cực kì gọi cảm!

Quả thật, tôi phục cái thằng lớp Sừ vừa sút bóng quá, nó móc ngược bóng lên trời, mặc dù trước mặt là khung thành rộng mở. Khổ ghê.

Bọn tôi lại bò ra cười vì tài nghệ của đám này.

-Ê, bọn mày có im đi không hả? Muốn cái gì?-Một thằng lớp Sừ chịu hết nổi quát ầm lên.

-Áy, bạn quá lời rồi, bọn mình đang thể hiện lòng hâm mộ mà!-Thằng Hùng đứng chính, cười sung sướng vì thấy đối phương giận dữ.

Đời còn gì vui bằng?

-Hâm mộ cái chó gì? Muốn gây sự à?-Thằng khác đáp lại.

-O, nãy bạn nói tụi này gây sự, bằng chứng đâu, đưa ra đây coi?-Thằng Thuận cãi cùn. Đùa dai phải biết!

Hai bên bắt đầu lời qua tiếng lại, sẵn sàng xông vào choáng nhau bất cứ lúc nào.

Cún Cún ngồi xem nãy giờ, bỗng nhiên hỏi tôi một câu ư liên quan:

-Cậu và Madi là thật đó hờ?

Quái, sao nó lại hỏi cái chuyện sến kinh dị đó ở đây? Biết lựa chỗ quá cơ!

-Chứ chẳng lẽ giả? -Tôi cười với nó.

-Tớ thấy Madi có vẻ đa tình. -Nó nghĩ một lát rồi nói, bình thản lạ.

Nó quan tâm đến Madi từ bao giờ vậy?

-Đa tình?- "Chuyện quái gì ở đây vậy?", tôi ngó nó.

-Nhìn kìa! -Cún Cún hất mặt về phía bên phải của khán đài.

Tôi nhìn thấy đám lớp 11 Anh đang túm tụm lại trên sân, hình như chuẩn bị chia phe ra đá. Có cả Xpít cờ hó cùng hai thằng khác của Ladykiller, nhưng người làm tôi ngứa mắt là đứa nhóc đang ôm quả bóng to đùng, cười nói vui vẻ với cả bọn.

Hay đấy Madi, hồi nãy ở trong thư viện tôi rủ nó ra chơi với BadBoy thì bảo bạn học, vậy mà giờ lại đứng đó cười cợt với đám lớp nó. "Bạn học" của nó đây phải không?

Tự dưng lại thấy có gì đó khó chịu, mình điên rồi, rảnh rồi sinh nông nổi hay sao?

-Cậu nghĩ giữa cậu và đám bạn đó, ai quan trọng với nhỏ đó hơn? -Cún Cún chọt hỏi tiếp.

-Tớ không quan tâm -Tôi đáp bừa vì bản thân cũng không biết câu trả lời là gì nữa.

Được rồi, tôi thừa nhận là mình cũng là người quan trọng với Madi, nó đã cho tôi hết mà không đòi hỏi gì. Chắc, nghe sến kinh dị.

Cún Cún cười rất nhạt, rồi huych nhẹ vào tay tôi, nói như kiểu biết tuốt:

-Cậu có quan tâm đấy!

Chết tiệt.

Tôi nhìn đều nó một cái rồi đứng lên, ngồi đây chém nữa chắc tôi chết vì nôn mất. Tôi bảo bọn kia:

-Chuyển mục tiêu thôi các bạn trẻ!

Lũ con hoang đang còn đang gườm gườm đầu mắt với đám lớp Sừ, chuẩn bị xông vào "bấm" nhau thì tạm ngưng, đứng dậy ngó tôi. Thằng nhóc AK bay qua chỗ tôi, hăng hái nói:

-Mục tiêu nào vậy? Để tao trước cho!

Thằng này cũng khoái trò điên này rồi, đúng là dân biến thái gặp dân bệnh hoạn thì còn gì vui hơn! Tôi nhìn nó từ đầu đến chân, hỏi đều:

-Nhóc biết cái cóc gì về bóng đá mà chém? Cờ nhóc chỉ được cái nghĩ ra trò sảm sỡ mấy em chân ngắn rồi ngồi cười một mình như con tự ki thôi!

Nhóc ta nghe vậy thì nhăn mặt như con bê đê bị bỏ đá, gầm lên:

-Đừng có sĩ nhục anh! Gì chứ bóng đá thì anh biết rõ như lòng bàn tay nhá! Thằng bắt bóng là thằng thủ môn, thằng lên tấn công là tiền đạo, có gì ghê gớm đâu?

-Hô hô hô hô...-Cả đám ôm bụng cười vì độ thông thái của nó.

Thằng Exdi vốn dĩ khoái troll mấy đứa biến thái, "E hèm!" một cái hoành tráng rồi làm mặt lạnh lùng, nghiêm túc nói:

-Ít ra chú mày cũng phải như CPU, này nhé,-nó làm một tràng định nghĩa- bóng đá là một môn thể thao được tham gia bởi hai đội chơi, mỗi bên 11 người, dùng chân để đưa bóng vào lưới, bên nào được nhiều quả hơn thì thắng.

Thằng này dạo này EQ tăng lên một nấc này, mùa mưa làm nó thông minh lên đấy. Mà nhắc tới CPU, tôi nhìn qua chỗ lớp Anh, thấy nó đang ngồi bên đám con gái, quan sát bọn con trai chơi bóng. Madi tiến lại ngồi cạnh nó, nói gì đó, hình như mượn điện thoại để lướt Facebook vì máy Madi đi bảo hành do chơi nhiều quá bị đơ.

-Nhìn gì thế? -Con Liên hươ tay trước mặt tôi, cái miệng bô bô -Mục tiêu là lớp Anh à? Hay là định tán cái em CPU, ồ, Madi ngồi đó thì sao mà "hành sự" được?

"Bốp!", tôi đập một cú vào đầu nó. Cái con này lâu ngày không đánh là làm tôi, đúng là thú.

-Wa!-Thằng Thuận phát cuồng lên, một tay giựt giựt áo tôi, tay kia ôm tim- Mày, Madi tán CPU kia. Vậy là mày với thằng Godi là một cặp, Madi với CPU một cặp là chuẩn nhất quả đất rồi! He he he...

-Ý hay! Anh thích điều này! -Tôi "like" cho nó một phát với sự ngưỡng mộ ngút trời.

Quả không hổ danh là bạn tôi. Nó thực sự quá quá quá thông minh, chuyện như vậy cũng nghĩ ra được!

-Con lạy ông! -Cả lũ kia đồng loạt gập người lạy thằng Thuận một lạy, giống như Madi đã làm hôm nọ.

Riêng Cún Cún đang mãi nhìn đi đâu đó.

Không hiểu sao tôi thấy Cún không thích đám âm hồn vui nhộn này lắm, nó không hòa nhập với lớp và cả BadBoy. Có vẻ như môi trường ở đây không phù hợp với nó?

Vừa đi vừa cười vật vã một hồi, bọn tôi cũng mò tới bu quanh bọn lớp Anh đang đá. Bọn này công nhận đá hay ghê, mới có mấy phút đã lôi kéo cả đám khán giả, nhất là mấy em khối 10. Sau này mà rớt đại học, chắc bọn nó không sợ thất nghiệp, nhất là anh Xpít đập chai. Nó vừa lừa bóng cực điệu nghệ, hầu như trong lũ này không có đối thủ, thành ra nó đá như đùa, biểu diễn cho người xem lác mắt là chủ yếu. Nhìn cái mặt nó ngây thơ ra về ta-đây-đá-bóng-liên-quan-gì-mấy-người-mà-nhìn của nó mà tôi muốn lượm cục đá ném cho vỡ sọ. Mà không phải chỉ muốn thôi đâu, tôi cúi xuống nhặt một viên đá trên đất thật, để ném nó, dù chưa muốn vào tù.

-Đề tao!-Con Liên chìa bàn tay trước mặt tôi, nói.

"Ăn không được đập đồ", câu này chuẩn với con này. Giỏi lắm, anh có lời khen cho chú!

"Vút!", con Liên vừa nhận lấy cục đá đã chà ngại ngần gì mà ném luôn.

Đáng tiếc, viên đá đó quá nhỏ, không làm tổn hại được trái tim mong manh của Xpít. Nó bắt được viên đá, cầm trong tay, ánh mắt cực kì đau thương hỏi bọn tôi:

-Mấy bạn, mình có làm gì mấy bạn đâu? Sao mấy bạn nữ ám sát mình?

-Hô hô, mình xin lỗi, mình không cố ý bạn ạ!-Con Liên cười đều giả nói. Nó muốn vui dập tình yêu to lớn của mình thật sao?

-Áy, đâu trách mày được!-Tôi làm mặt nghiêm túc, vỗ vai con Liên, nói cho cả đám lớp Anh nghe- Do bạn ấy đá ngu quá nên sỏi đá cũng không chịu nổi phải bay vào đó mà!

-Đúng rồi! "Đã không ngẫu mà còn khoái làm màu! "-Thằng Thuận nhiệt tình chêm vào.

Cả lũ con hoang đảng còn chưa kịp ồ lên hưởng ứng thì thằng Cradi của Ladykiller đã xắn tay áo lên, cái mặt nghênh nghênh khiêu khích:

-À há, mấy chú GATO à? Mẹ kiếp, suốt ngày rảnh không có việc gì làm hay sao?

Thằng này nóng tính ghê, bọn tôi chẳng qua muốn chọc chơi thôi mà, EQ thấp thế? Exdi oi, mày lấy bót EQ của nó hay sao mà độ ngu của mày giảm còn nó thì tăng vậy?

-Ừ đấy, tụi này rảnh đấy! -Nếu thằng đó nóng bao nhiêu thì con Liên liều bấy nhiêu, hơn nữa hình như nó bị cảm xúc điều khiển, đốp lại cay cú- Nhưng tụi này không lăng loàn như mấy người. Cái đồ chỉ được cái mả, còn lại như bãi rác!

Nó chém quá rồi, bị gì thế?

-im đi! Cậu biết cái quái gì mà nói? -Đám fan girl của ba anh đập chai kia lập tức nhao nhao lên cãi lại.

Có em còn giờ cái giọng chưa lè chưa lét:

-Hơ hơ, thích người ta không được thì nói người ta là rác! Ấy da, sao có loại con gái kinh tởm vậy chứ?

-Mẹ kiếp! Mày nói gì đó? Nói lại coi!-Con Liên không cần biết đó là trai hay gái, gào ầm lên.

Nó xắn tay áo định lao vào cho em đó một trận, may mà thằng Cường và Hùng giữ lại kịp. Sự vui vẻ nãy giờ của chúng tan biến hết. Thay vào đó là sự ngạc nhiên và shock.

-Mày bị cái khi gì thế? -Cả bọn cùng xúm lại hỏi con Liên nhưng nó không trả lời.

Nó điên, điên thật rồi!

-Buông ra, tao phải cho tụi này một trận! -Con Liên dường như không kiềm chế được nữa, một mực đòi xông lên.

Lâu rồi tôi không thấy nó kích động như thế. Nó ghét mấy thằng đó đến vậy à?

-Mấy người bị điên hả? Sao không dung đi chứ. i rồi đòi đánh người ta?-Giữa lúc căng thẳng, bỗng nhiên cái giọng không trong trẻo rất quen thuộc vang lên, với ngữ điệu không giống bình thường.

Madi.

Nó đứng đó, cạnh mấy thằng cò hó bạn nó, ánh mắt chán nản nhìn bọn tôi.

Oh, chuyện hay đây, nó về phe Ladykiller rồi. Giỏi lắm!

Cả lũ con hoang đang ngạc nhiên ngó nó, như thể tự hỏi có nghe nhầm không. Nó gọi bọn tôi là gì? "Mấy người" cơ đấy, tuyệt.

-Ừ đấy, tụi này điên đấy, thì sao nào? Làm gì nhau?-Con Liên bây giờ đã điên lên, chả còn kiêng nể ai, vừa gỡ tay cái đám đang giữ mình vừa cất giọng thách thức.

-Đừng có làm quá lên thế, các cậu không thấy như thế là quá đáng à?-Madi hơi cau mày, ánh mắt pha lẫn bức bối, hỏi lại.

Chủ nghĩa tôn thờ tình bạn của nó lại lên ngôi.

Ồ, hóa ra với cung, mấy thằng bạn của cung mới là trên hết. Còn BadBoy trong mắt cung chỉ là một lũ gàn dở và rảnh rỗi, đúng không?

-Cậu sao thế? -Thằng Godi nhận ra điều gì bất thường ở Madi, kêu vai nó hỏi.

Tôi cũng muốn hỏi, nó bị cái khi gì thế? Không phải giận chuyện hồi nãy rồi bây giờ xoắn lên đấy chứ? Ờo, nhỏ nhen vậy?

-Tớ đang-rất-bực! -Madi không hề giấu diếm, nói lớn lên cho cả bọn cùng nghe.

Bực cái quái gì? Lâu lắm không làm người đứng giữa hai phe nên đâm chán à?

-Bực thì biến đi, ai bảo cậu chơi với tụi này làm gì? -Con Liên mỉa mai.

-Chắc, nói rõ đi cung, cung về phe bọn đó luôn đi! -Thằng Thuận bỗng dung hòa theo con Liên với cái giọng dễ ghét. Nó lại troll Madi vì chuyện của đại ca à?

Mấy thằng khác trong bọn thì cười đều giả sau câu nói đó, kể cả tôi.

Madi nổi cáu, chưa bao giờ tôi thấy nó dễ nổi cáu như thế, nó gào lên:

-Im hết đi! Các cậu chả hiểu cái quái gì cả!

Nó nhìn bọn tôi bằng ánh mắt phẫn nộ, như kiểu thất vọng hay cái chết trôi gì đó.

Nó khiến cả đám im miệng, vì cái sự nổi đóa bất ngờ. Bình thường nó dễ gần bao nhiêu thì khi nổi điên lên lại ghê gớm bấy nhiêu.

-Đừng có nói về tôi và bạn tôi cái kiểu đó! Các cậu chẳng quan tâm quái gì đến cảm giác của người khác cả! Các cậu quá đáng lắm! -Nó nói tiếp, giống như đang gào vậy, cái giọng cực kì châm biếm mới ghê.

Ồ, làm như "tức nước vỡ bờ" không bằng. Đây mới là con người thật của nó đúng không? Nó chẳng vô tư gì hết, chỉ giả vờ ủng hộ bọn tôi thôi, đúng không?

Tôi không biết, cũng không quan tâm nữa. Kệ nó với cái mớ điên loạn đó đi.

-Theo tớ thấy!thì...-Giữa lúc cả bọn im lặng nhìn nhau, tự hỏi sao mọi chuyện thành ra như thế này, tôi lên tiếng bảo Madi -...người không hiểu cái quái gì và người quá đáng là cậu đấy, biết không?

Tôi chả thèm quan tâm nữa, quay lưng bỏ đi. Đồ con nít không hiểu chuyện, làm như mình biết tuốt trong khi chả hiểu cái cóc gì về bọn tôi. Xin lỗi nhé,

anh đây cóc cần một đứa như thế nữa! Về với Ladykiller êu quý đi!

Cái đám con hoang kia cũng không ngăn ngại đi theo tôi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Vỡ

Tuyệt. Và bây giờ thì tôi và Madi mâu thuẫn với nhau vì một chuyện không thể lãng xẹt hơn.

Nhưng nó đã chọn rồi đấy thôi, đứng về phía bên kia để chỉ trích cái đám bọn tôi. Nực cười thật.

Đã vậy, tôi cho nó tự do luôn, chắc vui lắm.

Tôi bước dọc theo con đường từ sân bóng đá dẫn ra sân bóng rổ, dưới cái nắng nhạt sắp tàn của buổi chiều. Một buổi chiều nhạt thếch, lạc điệu của mùa thu. Trên cái sân bóng rổ lót bê tông, mát mẻ dưới bóng râm của thư viện, hai đứa nhóc đang đứng chém gió, trông vui vẻ hẳn so với cái nơi chết tiệt tôi vừa đứng.

Nhóc Zim ôm quả bóng màu cam, hươu chân múa tay diễn tả cách làm thế nào cho bóng lọt vào rổ dễ nhất với vẻ tự hào, trong lúc bé Lim lắng nghe chăm chú.

Madi cũng luôn chăm chú nghe tôi nói giống như con bé này.

Điên, tự dưng nghĩ đến Madi làm cái cóc gì?

-Hai nhóc, rảnh rồi quá nhỉ? -Thằng Thuận vượt lên trước, phá cuộc "tâm sự" của hai cháu nó.

Lũ con hoang đang dừng lại giống tôi, nhưng trầm ngâm hẳn. Ồ, tụi mày đoàn kết thế, bây giờ có cả màn tự kỉ tập thể sao?

-Ủa? Mấy anh chị không đi đá nữa à?-Thằng Zim tò mò ngó bọn tôi, hình như nhận ra điều gì bất thường.

Tôi cười bảo:

-Ừ, ngoài đó toàn chó dại.

-Có chó hả? Đâu ra vậy? -Bé Lim ngu cái mặt ra hỏi.

Rồi, sao trông biểu hiện bé này giống hệt...

Cắt ngay!

Ồ, thật tòm, tôi đang nghĩ về đứa con gái rắc rối kia cơ đấy. Tôi có thú vui tao nhã này từ bao giờ vậy?

-Tao muốn đi uống! -Con Liên này giờ im im như đang mặc niệm bồng rụt rè lên tiếng, mắt nhìn tôi buồn bã.

Đừng nhìn tao bằng ánh mắt khiến người ta muốn nôn đó! Chẳng có cái quái gì sụp đổ ở đây cả, okay?

-Vậy thì đi, phấn chấn lên nào các bạn trẻ, không say không về!

Câu đó tôi nói cốt để tụi này không nghĩ linh tinh. Không biết chúng nghĩ gì về M... Thôi, dẹp đi! Kệ bọn chúng.

Rốt cuộc lại, tôi ngồi trong quán nhậu, chém gió với đám bạn nhưng cái nào thì không để ý lắm tới bọn nó, thành ra không biết chúng nói cái khi gì này giờ nữa.

Bởi vì, tôi đang nghĩ làm thế nào để trả tự do cho kẻ rắc rối kia.

-Này, giởnsao?-Cún Cún cụng cái ly đầy bia lạnh vào ly của tôi cái cạch, hỏi.

-Sao cái gì?

Nó cũng đi nhậu với BadBoy à? Sao nãy giờ tôi không thấy nhỉ? Quái, mình bị đui mắt ngắn hạn cha nó rồi!

-Madi ấy mà! -Cún nói, rồi vừa nhìn tôi vừa uống, về phê phê.

Nó...vui hả? Tôi không nhìn nhầm chứ?

Cũng phải, ngay từ đầu nó vốn không thích "hacker" bước vào tình bạn của nó và tôi. Nó ghét Madi một phần vì nghĩ tôi vì Madi mà không quan tâm nó nữa.

-Chả sao cả. -Con Liên phát ngôn hùng hồn trước khi tôi trả lời, về mặt đầy thấu hiểu-Mày đừng giận Madi nhé, tao nghĩ nó có chuyện gì đó nên nói năng có hơi...

-...mất dạy. -Thằng Nam tiếp lời với vẻ đầy giải trí, tay cầm chai bia lắc lắc, chuẩn bị khui bằng chiếc đũa.

Nó cực ghét ai phán xét về BadBoy giống như Madi, cái gì mà quá đáng, cái gì mà "không quan tâm đến cảm giác của người khác" cơ chứ?

Lập tức có hai kẻ cùng nói lớn lên sau khi thằng Nam chém, một người thì ủng hộ, là thằng Thuận:

-Chuẩn, tao ghét nhất thái độ đó!

Kẻ kia phản đối, nhưng không nghiêm túc, là nhóc Zin:

-Anh nói vậy là quá rồi, đại tầu của em có dạy đảng hoàng!

Bọn khác lại nhao nhao lên như cái chợ:

-Tao không thích cái thái độ đó của nó tí nào, cứ như thể bọn mình gây sự với Ladykiller lần đầu ấy!-Thằng Cường.

-Ừ, nó không hiểu gì về chúng ta cả!-Thằng Hùng.

-Tao cứ tưởng nó hiền lắm cơ! -Nhóc AK cũng bon chen.

Bla bla...

Đại ca, nếu mày ở đây thì mày nghĩ sao? Chẹp, theo cái chủ nghĩa vì gái của mày, chắc sẽ bỏ qua cho nó hết chứ hả? Hời mày cũng như hời cái đầu gối vậy thôi.

"Rầm! "

Giữa lúc cả bọn đang bàn tán sôi nổi, một tiếng đập bàn khô khốc vang lên.

Kẻ im lặng duy nhất nãy giờ đứng dậy, với vẻ mặt nguy hiểm kinh điển, ánh mắt địa ngục lướt khắp bọn.

-Im hết đi! -Kẻ đó cuối cùng cũng bộc lộ quan điểm cao quý của mình.

Vâng, còn ai khác ngoài anh đại gái của chúng ta - Exdi?

Cả lũ trở mắt nhìn nó, chờ đợi.

-Bọn mày chả hiểu gì về Madi cả, thế nên đừng nói xấu về nó như vậy! -Vẫn giữ vẻ mặt đó, thằng Exdi nhấn mạnh từng từ.

Ồ, đến tận bây giờ mày vẫn bênh nó sao? Mày yêu nó đến vậy à? Chắc, cao thượng thế!

Tôi vẫn tỉnh bơ ngồi nhìn nó, trong lúc bọn bên cạnh bắt đầu sôi máu lên.

-Nói xấu á? Chắc, mày ngu lắm con ạ! Nhìn thoáng lên đi, trong mắt mày chỉ có mỗi nhỏ đó thôi à? -Thằng Thuận dường như sợ bọn kia bùng nổ nên cố gắng giảm nhiệt lại bằng cách nói ôn hòa.

Nhưng thằng Nam thì không nhin được, vốn dĩ ghét thằng Exdi nên bật ra một tiếng cười nhạo báng.

Có vẻ như thằng Exdi đang đứng về phe cũ của nó - Ladykiller.

Nó không thèm nói với lũ kia, nhìn tôi hỏi nghiêm túc:

-Hey, nói đi, mày không định làm hòa với nó à?

Làm hòa á? Nực cười.

Bớt hoang tưởng đi Exdi! Tao là ai chứ? Mà nghĩ tao cần một đứa không hiểu chuyện như nó sao?

Tôi cười điềm nhiên, hỏi lại:

-Mày nghĩ sao?

Mày sẽ phát điên, nếu biết những gì tao đã và sắp làm với nó, Exdi ạ!

Lần đầu tiên tôi thấy trong mắt thằng Exdi ánh lên tia nhìn giống hệt tia nhìn dành cho đại ca.

Ôi tuyệt quá, nó bắt đầu ghét tôi đấy. Phê thế chứ, ai đã từng nói luôn ủng hộ tôi dù có gì xảy ra vậy nhỉ?

Nhanh thôi, ánh nhìn đó tan biến. Nhìn đi chỗ khác, nó nói bằng quơ:

-Tao có việc, về trước đây!

Rồi bỏ đi.

-Tì...

Thằng Thuận định nói "Tiền!" cho bữa nhậu thì con Liên đã bịt miệng nó lại. Có cần tỉnh táo tới mức đó không, mày?

Tôi để thằng Exdi phẩn dù tụi kia bắt nạt, vì tôi không phải thằng Nodi, không làm như cách của nó.

Tiệc rồi cũng tàn, bọn con hoang đang về gần hết, Cún cũng vậy, còn lại tám thằng: Thuận, Cường, Hùng, Zim, Nam, tôi và hai thằng chuyên Lý nữa. Cái đám này bây giờ chơi thân nhất hội, bắt đầu hình thành từ sau vụ ra đi của đại ca. Và đặc trưng của nhóm là cái vấn đề thô bỉ kinh tởm gì cũng đem ra chửi chém được, nhất là sex. Chúng tôi cực thân nhau, và vì bảy trong số tám thằng đều đã "mất trinh" nên rất hiểu nhau, chuyện sinh lý được đem ra chia sẻ rất nhiệt tình. Và tất nhiên, chuyện tôi làm với Madi chỉ có chúng được kể cho nghe, tất cả mọi chuyện, ngoại trừ việc tôi không yêu Madi, chúng sẽ giết tôi nếu chúng biết điều đó.

-Đại ca không tính chia tay với đại tẩu đấy chứ?- Thằng nhóc Zim kéo cái ghế ngồi sát rạt tôi, hỏi, về mặt cười cợt.

Chỉ chú hiểu anh!

Bây giờ là mười giờ kém. Madi đang làm gì ấy nhỉ? Có ngồi tự ki không, hay đi với thằng khác rồi?

-Bọn mày nói xem!

Chúng có nghĩ "3,14" lúc này là quá chóng vánh không nhỉ?

Thằng Nam bây giờ đã ngà ngà, vỗ đùi cười hô hô:

-Bọn mày nghĩ chia tay thì Madi có đi tự tử không?

-Nói bậy mày! -Thằng Cường bóp cổ nó, lay lay - Mày nghĩ nó nhẫn tâm thế à?

-Nhẫn tâm quái gì? Do Madi chứ!-Thằng Nam vẫn cười man dại- Ai bảo nhiều chuyện?

Mấy thằng kia cười theo, không phải mỉa mai.

Riêng thằng Thuận ngồi yên nhìn tôi nãy giờ, xong mới đúc kết một cách nghiêm túc:

-Tùy mày thôi, nếu thấy không chấp nhận được nó nữa thì chia tay cho khỏe. Có điều, chắc Madi sẽ sốc lắm á, dù sao nó cũng cho mày hết rồi!

-Và đại ca sẽ bị nhiều đứa ghét, em thề!-Nhóc Zim nói thêm- Nhưng em ủng hộ đại ca, ha ha...

Tôi cười với cả bọn, xong đứng lên, nói gọn:

-Tùy thôi!

Trả lại tự do cho Madi thôi nào! Game over.

Làm thêm một ly nữa, tôi xách xe phóng tới Sunny Bar. Giờ này có lẽ Madi đang ở đó.

...

Tôi đoán bữa vậy thôi, nhưng sự thật là nó đang ở đó. Và điều ngửa con mắt là nó không ở một mình.

Dưới ánh đèn màu mè ôn dịch của cái quán bar chết giả, tiếng nhạc sàn xập xình chả ra sao, tôi thấy trên cái bàn nhỏ trong tận góc mà nó thường dùng để ngồi học bài, Madi và thằng bạn quý hóa của nó đang cụng ly.

Hay lắm em yêu, vậy mà tôi nghĩ nó đi tự kỉ một mình cơ đấy, ai dè lại ngồi uống với trai. Nhìn cái mặt nó kìa, có gì gọi là buồn hay bức không? Chính xác là không.

Mẹ kiếp, tự dưng thấy mình giống một thằng rảnh đi soi mói thiên hạ!

Nhưng mà giờ tôi mới nhận ra, không có tôi thì nó vẫn có thằng khác ở bên cạnh, nhiều nữa là đằng khác. Nó xinh, nó giàu, biết cách làm người khác vui, thằng nào chả thích?

Tôi kéo ghế ngồi ngon lành giữa cuộc tâm sự của hai đứa chúng nó, không quên cười chân thành:

-Cho anh tham gia được không hai bạn trẻ?

Nụ cười trên môi Madi tắt cái phụt, ồ, không thích bị cắt ngang sao? Cười nữa đi chứ, vui quá mà!

Nó không nói gì, mắt nhìn xuống cái cốc sóng sánh thứ rượu chết tiệt của nó. Nhưng nếu tôi không nhầm thì có một nỗi sợ hãi vừa thoáng qua trong mắt nó.

Thằng Godi cười với tôi, kiểu đều giả đúng style cờ hó:

-Mày đến đây làm gì?

Lạ à nha, thằng này trở thành quản lí của tôi từ lúc nào thế? Ô, mày làm v.ú em riết rồi sinh bệnh nghề nghiệp à bạn trẻ? Tội nghiệp chưa.

-Chơi, mắt lé hay sao không thấy? -Tôi tiếp tục cười ngây thơ.

Không hiểu sao thằng này đâm hiền đột xuất, không thèm xoắn lại tôi mà chỉ nói:

-Chỗ này bây giờ không thích hợp để chơi.

Vậy để cho hai đứa mày hú hí chắc?

Tôi chả thèm quan tâm Xpít nữa, đứng lên, cầm lấy tay Madi, lôi nó đứng dậy theo:

-Chúng ta cần nói chuyện!

Nó đưa mắt nhìn tôi, ánh nhìn mông lung khiến tôi chả đoán được điều gì, bàn tay nó khẽ run. Kệ, tôi cứ thế lôi nó đi, ra tới bên ngoài.

Xpít không hề ngăn cản.

Đêm nay trời không lạnh, thời tiết đã ấm lên rất nhiều so với mấy hôm trước. Không mưa. Cũng không có sao. Tóm lại là không có cái khi gió gì đặc biệt cả.

Madi bất ngờ rút tay nó ra, đứng hẳn lại khi chúng tôi vừa ra đến bên ngoài. Nó vẫn im lặng, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt hồi nãy.

Nó sợ hả? Sợ cái gì? Đoán được tôi nghĩ gì sao?

-Rốt cuộc em đang làm cái trò gì vậy? -Ngó nó một lúc, tôi hỏi.

Mắt nó mở lớn hơn một chút, rồi nhanh chóng hướng xuống nhìn mặt đất.

Im lặng.

-Nói đi chứ, muốn cái quái gì? -Tôi hỏi lại.

Đừng có chơi trò xem ai kiên nhẫn hơn ở đây. Tôi không rảnh làm ma nơ canh cùng nó. Có gì thì phun toẹt ra đi, đừng có làm bộ nữa!

-...- Nó vẫn say sưa ngắm cái mặt đất như thể đời đếch có gì đẹp hơn.

-Hay là...-Tôi bắt đầu hỏi đều, dù nó mở miệng-... cho rằng anh không có tư cách nói chuyện với em?

Thế quái nào...

-Không, không phải vậy! -Câu đó có tác dụng ngoài ý muốn, Madi ngẩng đầu lên, mắt mở to nhìn tôi, vội vã nói.

Cái này gọi là "có tật giật mình" phải không? Well, tôi đang thắc mắc là cái tình cảm nó dành cho tôi có tẹo nào là thật không? Có vẻ như... Mà thôi, tôi nên trả lại tự do cho nó, bây giờ, tại đây. Và cho cả tôi nữa.

-Anh đừng giận em chuyện hồi chiều nhá, lúc đó...em không biết tại sao mình lại nổi cáu như vậy nữa, em..

-Không cần đâu! -Không đợi nó nói xong, tôi đã cắt ngang- Em có thấy là mình quá tham lam không?

Nó ngạc nhiên, ánh mắt sững lại nhìn tôi, giọng lạc hẳn đi:

-Ý anh là...

Chả hiểu sao trong mắt tôi lúc này, Madi không còn là một đứa đáng yêu hay hồn nhiên gì hết, chỉ là một đứa nhóc, à không, bây giờ nó thành đàn bà rồi, vừa rắc rối vừa mong manh, sợ đủ thứ. Nó nhận lỗi để làm gì, trong khi những điều nó nghĩ về tôi, về bạn bè của tôi toàn sai lệch hết?

-Em không thấy là...-Tôi ném ánh mắt ra ngoài đường, không nhìn bộ dạng đó của nó nữa-...em đã chọn một trong hai rồi sao?

Được rồi, tôi không muốn dồn nó vào đường cùng, nhưng nó không coi trọng tôi bằng đám bạn của nó đâu, thề đấy. Cho nên, đừng trách tôi, có trách hãy trách nó không biết điều.

-Anh...-Hình như nó đã hiểu ra điều gì, sự sợ hãi ngày càng rõ ràng trong giọng nói.

-Sao? Không đúng à?-Tôi nhìn lại nó, tự dưng thấy mình bình thản đến đáng sợ, mặc dù tôi đang cố diễn cho hợp cảnh một tí.

Madi nhìn xoáy sâu vào tôi, rồi nó chậm chạp lùi dần, lùi dần về phía sau. Cho đến lúc chạm vào bức tường của quán.

Nói gì đi chứ, cái biểu hiện đó để làm gì? Lúc chiều nó mạnh miệng lắm mà.

-Anh sai rồi, em không có ý đó! -Nó hít vào một hơi, rồi nói, giọng run run dù trời không lạnh.

Giỏi lắm, đến giờ mà vẫn buống không chịu thừa nhận.

-Đừng chối nữa, thẳng thắn đi! -Tôi ra vẻ thất vọng lắm, bảo nó. Tự dưng thấy mình giống thằng Godi hôm nọ, cái hôm hội trại ấy. Thậm chí còn tởm hơn.

Nhưng kệ, điều tôi muốn lúc này là chấm dứt cái chuyện điên khùng này, vì Madi làm tôi phát chán với cái trò tôn thờ tình bạn chết rắp kia.

-Không! Anh đừng có quá đáng! -Nó gần như hét lên.

-Người quá đáng là em đấy, đừng có tham lam nữa! -Tôi nói đều đều.

-Em không tham lam!-Nó cắn phần cùi lại, chỉ thiếu điều gào ầm lên cho thiên hạ nghe thấy.

Tốt lắm, gào lên đi! Chẳng thay đổi được gì đâu em ạ.

-Chúng ta dừng lại đi! -Tôi nhìn mắt nó, nói gọn.

Nói câu này với Madi dễ dàng hơn là tôi nghĩ. Không có gì đặc biệt cả. Lẽ ra chuyện này sẽ kéo dài hơn một chút nếu nó không ương bướng như thế này.

-Ý anh là...chia tay?-Nó bây giờ kinh ngạc thực sự, lắp bắp hỏi.

Chắc, không phải nó đoán được rồi sao? Sao lại biểu hiện như thế? Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt ngu ngốc đó, tất cả đều do nó mà ra.

-Đó không phải điều em muốn sao?-Tôi thấy mình vu oan giá họa một cách trắng trợn, thậm chí không cảm thấy gì khi nó khổ sở như vậy.

Nó dường như không thèm nghe thêm nữa, người trượt dần, trượt dần xuống, tay cố bám vào tường như tìm điểm tựa, rồi nó ngồi hụp xuống trên đất, lưng tựa vào bức tường phía sau.

Cực kì thảm hại, Madi ấy. Thảm hại hơn tôi nghĩ. Lương tâm trời dẫy dớp tôi một phát, khó chịu. Kể ra thật phũ phàng, nó đã cho tôi hết, mà giờ tôi không cần nó nữa. Nhưng tôi cũng chẳng quan tâm, trước sau gì chuyện này cũng phải xảy ra thôi. Vì nguyên nhân cơ bản chính là: tôi không yêu nó.

-Anh hết yêu em rồi, đúng không? -Nó nhìn xuống đất, giọng nói phức tạp nhiều cảm xúc, tôi không muốn hiểu.

Nó vẫn chưa biết là ngay từ đầu, tôi vốn dĩ không hề yêu nó. Nó mà biết, chắc sẽ giết tôi, sau đó đi nhảy cầu. Mà tôi chưa muốn cùng nó đi gặp ông vải, nên đừng cho nó biết thì hay hơn.

Tôi bước tới trước mặt nó, ngồi xuống, nắm lấy đôi vai đang run lên:

-Không phải, chúng ta không thể tiếp tục được. Chúng ta đã chọn sai rồi, chúng ta khác nhau.

-Không! -Nó gạt tay tôi ra, đưa hai tay lên bịt tai, lắc đầu lia lịa, giọng đầy đau khổ- Đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe! Tôi không muốn nghe gì hết! Đừng nói nữa!...

Nước mắt nó chảy ra, nhanh và liên tục, ướt đầm đìa trên đôi má. Nó khóc mà như không phải khóc, không giống như trước đây, vì không có tiếng nấc, chỉ có nước mắt tự động chảy. Như là mất kiểm soát. Đôi mắt đờ đẫn của nó nhìn vào một điểm hư vô nào đó. Như mất hồn.

Hai tay nó bây giờ ôm lấy đầu, như muốn chạy trốn khỏi mọi thứ, miệng lặp đi lặp lại một câu duy nhất:

-Tôi không muốn nghe!

Tôi có cảm giác như mình vừa một tay đẩy nó xuống vực.

Chưa bao giờ tôi thấy nó mất bình tĩnh như thế. Có lẽ, nó không dám tin chuyện này lại xảy ra chỉ vì nó nói vài câu không hay. Nhưng xin lỗi, nó sẽ quên được thôi, quên tôi như quên một người đã từng đi qua đời nó. Có trách thì hãy trách nó, đi yêu một thằng đều.

Tôi bỏ mặc nó ngồi đó, lặng lẽ ra về. Dù gì thì nó cũng chả chết được đâu. Tôi đã trả cho nó tự do rồi đấy. Mọi chuyện chấm dứt tại đây.

Tôi khốn nạn, đúng không? Ừ, nhưng đời mà, thiếu gì người khốn nạn như tôi chứ? Tôi và Madi chẳng qua cũng chỉ là đang tham gia một ván bài, tôi chơi gian một chút để nó bị thiệt thòi.

Đêm đã khuya...

Tôi nhắn tin cho Xpít, bảo đem nó về đi, ừ cần biết thằng đó sẽ nghĩ gì. Tôi nhìn cái hình nền điện thoại, đó là hình tôi chụp chung với Madi. Không biết bao lâu nó mới cười lại nụ cười tươi như vậy nữa. Trò chơi kết thúc rồi, nhóc ạ.

Ngó cái điện thoại một lúc rồi đổi hình nền khác, tôi chợt nhớ ra, hai cái dây đeo điện thoại hình miếng ghép mà bé Hoàng Anh tặng hồi chiều. Madi không có cơ hội cầm lấy món quà đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Không có gì quan trọng

Mỗi con người đều có một điểm yếu.

Với thằng đại ca BadBoy thì đó lí là đại gái, thằng Exdi là ngu gái, thằng Thuận là mê gái thất thường, thằng Zim là mê gái có điều độ, con Liên là mê gái có điều kiện, thằng Hùng là mê gái vô điều kiện, thằng Cường là mê gái có chọn lọc, thằng Nam là mê gái không chọn lọc...

Điểm yếu của tôi tất nhiên cũng liên quan đến gái, nhưng không đẳng cấp như bọn đó. Điểm yếu của tôi là khả năng thích nghi sau khi chia tay gái hơi chậm. Chính xác là sau khi để Madi "theo gió bay đi" thì "dư chấn" do nó để lại vẫn còn, chẳng hạn tôi vẫn có thói quen online Facebook đều đều, ngứa tay khi không phải mỗi ngày nhắn mấy trăm tin như trước, thậm chí tôi phải đưa sách cho đứa nào đó xoa vì trên quyển nào cũng đầy hình nham nhớ Madi vẽ. Nhưng dù sao thì tôi vẫn thấy nhẹ nhàng vì không phải nghĩ lăm thứ kinh dị như khi có nó.

Nói tóm cái quần, à nhầm, nói tóm lại là chẳng có chuyện quái gì to tát xảy ra cả, một tuần sau vụ "3,14". À, cũng không phải không có, đại loại là hôm thứ ba vừa rồi, một giọt axit sém rót trúng tay tôi lúc tôi đang mài mở cái hộp đựng Natri. Giọt axit rơi xuống sàn sùi bọt xèo xèo như âm thanh một con ruồi bay vào chảo dầu đang sôi, hoành tráng tợn. Và lúc tôi ngẩng đầu lên thì thấy cái mặt của Xpít. Nó không có xúc cảm gì đặc biệt, chỉ bảo tôi nếu mà bị trúng axit thật, nhúng tay vào lọ CuCl₂ thì không sao đâu. Thằng này điên thật, có cần thù dai vậy không? Nếu tôi là nó, tôi sẵn sàng chìm cái đầu thằng đang đứng đối diện vào trong cái chậu H₂SO₄ đậm đặc rồi, sau đó lấy cái bô cào mà cào cho mấy phát.

Đó là "nếu" thôi, chứ cái sự thật thì đời nào tôi lại là nó.

- Đẹp đấy!

Nó đã nói như thế, trước khi biến khỏi cái phòng thực hành Hóa sặc mùi sắt khí.

Ý của Xpít là khen cái đồng hồ trên tay tôi, cái đồng hồ đôi với Madi ấy. Tôi vẫn đeo vì thấy không có lí do gì phải đem cất hoặc đem quăng, kệ bỏ đứa nào nghĩ gì, chia tay thì chia tay chứ.

Nhưng có vẻ như Xpít không có ý định...giết tôi thì phải, tiếc thật.

Sáng hôm nay đi học, thằng Thuận đem theo một chai nước hoa Sài Gòn sản xuất từ thế kỉ trước, hình như giá mười lăm nghìn Việt Nam đồng, với nụ cười man dại nhất tôi từng thấy. Thế là cả đám mười mấy thằng kéo nhau ra đứng dàn thành hai hàng ngang trước hành lang, đợi em nào đi qua thì thay phiên nhau xịt cho các em thơm. Xịt đến cạn chai thì tôi pha thêm nước vào, xịt tiếp. Mùi hương nồng nàn ấy đã trở thành mùi hot nhất trong trường kể từ giờ phút đó, khiến các thầy cô phải hắt xì tám vạn sáu ngàn chín trăm lần mỗi khi vào dạy các lớp khối 11.

-Một điểm!

Cún Cún ngồi chễm chệ trên cái bàn dùng để đặt bình nước suối cho học sinh uống, chống cằm đắm chiêu chăm điểm nhan sắc bất cứ anh nào đi qua. Nãy giờ tôi nghe toàn điểm âm và dưới 5, thật là vinh hạnh cho con trai trường này.

-Anh bao nhiêu điểm cung? -Mấy thằng BadBoy rảnh rồi đứng làm khán giả, thằng Thuận hưng phấn hỏi Cún.

-Mười! -Cún nở nụ cười hoa tàn liễu héo, nói mà không cần suy nghĩ.

Không để cho thằng này kịp bay lên voi, Cún đã vội kéo nó xuống chó:

-Có thêm dấu trừ đằng trước, hi hi..

Thằng Cường đang cho quả xoài vào trong bình nước suối để rửa, nghe vậy thì hỏi Cún:

-Không định چرا hot boy nữa à?

Thằng này lại rảnh quá đi hóng chuyện thiên hạ rồi.

Mà dạo này thằng Godi kia có vẻ hiền hẳn, ít thấy nó đi với em nào nữa, lí do chắc ai cũng biết: nó yêu tôi.

-Hot boy thích bad boy, tớ có là gì! -Cún Cún xúc động nói, rồi đưa mắt nhìn tôi, như kiểu hỏi đúng không.

Tôi đang đứng gần bọn nó, không buồn trả lời mà nhìn ra sân trường, chả còn nước hoa để xịt nên hơi chán, mà cái giờ ra chơi hôm nay không hiểu sao dài hơn bình thường, tôi chưa nghĩ ra gì để chơi tiếp cả.

-Uống nước không? -Thằng Thuận rót cái thứ nước mà thằng kia vừa rửa xoài xong ra cốc, mời hết thằng này đến thằng khác.

Thằng Hùng thông minh bất thành linh, tu một ngụm và phun thẳng vào cái cửa lớp. Thế là bác lao công đỡ mắt công chùi kính.

Cả lũ phá ra cười nham nhở.

Mọi chuyện vẫn vậy, BadBoy vẫn điên điên và bệnh bệnh. Nhưng không hiểu sao tôi thấy buồn ngủ, mặc dù tối qua tôi không hề thức khuya xem phim đen.

-Chơi bài không? -Con Liên rủ rê cả bọn. Nó là đứa shock nhất sau vụ separate (chia tay) của tôi và Madi, nhưng trở lại bình thường nhanh hơn tôi nghĩ. Có lẽ nó đã rút kinh nghiệm sau sự ra đi của thằng Nodi.

-Không có hứng. -Mấy thằng trong bọn nói cùng lúc.

Thằng nhóc AK vừa đi đâu đó về, tay ôm quả bóng rổ màu cam to đùng, chạy lại chỗ tôi, phanh cái két như đang đua xe, hào hứng giơ trái bóng ra trước mặt tôi, nói:

-Chơi nhá!

-Chơi bóng rổ hả? -Tôi tự hỏi thằng này mấy bữa nay sao lại tỏ ra quan tâm đến tôi thế, dự là nó vừa đi Thái Lan về.

-Chứ không lẽ chơi tao? -Nó nháy mắt một cái đầy khoái chí. Ôi cuộc đời!

- Xin lỗi chứ chơi bóng rổ còn nhàm hơn chơi cô em nữa! -Tôi xoa xoa cái đầu nó, khen chân thành rồi đi thẳng.

-Mẹ...-Tiếng nó chửi i không thành lời ở phía sau.

Tôi vốn cũng thích bóng rổ, nhưng bây giờ chưa có hứng.

Nhưng mà, tóc của thằng nhóc này mềm hơn tôi nghĩ, tôi cứ tưởng là vỏ cái đầu nó chắc sẽ giống như vuốt lông con cò hó. Chỉ có điều tóc thằng nhóc này không mềm bằng tóc của Madi. Kể cũng tiếc, tôi đã từng nghĩ là mình có thể ngồi vuốt tóc nàng đó hoài mà không biết chán. Cảm giác đó thật thích, và còn...

Chờ đã, mình đang nghĩ cái quái gì thế?

...

Tôi dừng lại giữa cái Nhà chơi to bụi của trường, bên cạnh một cái bàn tin màu mè sến kinh dị của lớp chết tiệt nào đó.

Giữa sân, một đám mây trắng đang chơi trò "đua xe đạp". Tên là thế nhưng không có cái xe đạp nào ở đó đâu, đây là một trò đá bóng, đại khái là có vài thằng đứng thành vòng tròn, đá qua đá lại trái bóng sao cho hai thằng chạy trong vòng không chạm tới được bóng. Nếu thằng nào ngoài vòng mà để cho thằng trong vòng đá trúng bóng thì thằng đó sẽ phải đổi vị trí, tức là bay vào trong.

Trò này vui phải biết, bọn nó tranh giành bóng mà quần quai kinh khủng, chạy ầm ầm như lũ trẻ con, rồi còn cười vật vã như đám tâm thần. Chỉ có điều là chúng nó có khán giả là mấy em xinh tươi nên thêm phần hăng hái. Đúng là không có căn bệnh nào phổ biến bằng bệnh đại gái. Thằng Exdi quả nhiên không cô đơn giữa hành tinh này.

Tôi không có ý đứng đây đốt thời gian nên định rời đi, nhưng lúc đó quả bóng từ chân một thằng bay cái vèo lên không trung, đẹp như một đường hyperbol ngược xuống ấy. Nhưng điều quan trọng là quả bóng đó đáp xuống một vũng nước mưa trên chỗ sân bê tông lồi vào, thế là nước, đất kèm theo một số chất chưa xác định được thành phần bắn lên tung toé, mà nạn nhân là đám con gái, và cả hai kẻ đang ngồi trên băng ghế đá ở khá xa (thế mà nước vẫn bắn tới mới pro). Đó là "tai nạn" ngoài ý muốn, nhưng điều kinh dị là khi không thằng nào ngờ tới, quả bóng kia được trả lại với một vận tốc kinh hồn, chỉ nghe một tiếng vút rồi bóng đập thẳng vào đầu thằng gây ra "tai nạn" vừa nãy.

"Bốp!!!"

Lúc đám trẻ trâu ấy nhìn lại thì thằng đó đã nằm vật ra đất, ngất luôn.

Toàn bộ đám học sinh chứng kiến cảnh đó đều há mồm nhìn, khi nhận ra kẻ vừa "tung cước đoạt hồn" thằng đó là anh hot boy học sinh nghiêm túc của khối 11 - Quang Huy, mà cái tên này nghe tóm quá, tên của thằng Godi ấy mà.

-Chơi ngu thì nhận hậu quả thôi các bạn trẻ! -Thấy fans hâm mộ của mình quá khích, nó buông một câu lạnh lùng vô biên, không có cảm xúc gì đặc biệt cả.

Nhanh thôi, nó quay sang phui áo cho đứm nhóc đứng bên cạnh, vì nước bắn bắn vào.

Đứm nhóc đó không phải ai xa lạ, mà chính là Madi. Ra vậy, không phải tự nhiên mà Xpít đi làm sụp đổ hình tượng học sinh gương mẫu, "quân tử động khẩu không động thủ của mình". Xpít còn cời áo khoác ngoài của mình ra đòi cho Madi nữa. Chu đáo gớm. Hèn gì từ sau khi chia tay, con nhóc đó không có vẻ gì là buồn quá, mà vui vẻ trở lại một cách nhanh chóng, nhanh kinh khủng luôn ấy. Madi chỉ cúp học có một ngày, rồi hôm sau đi học, cười nói như không có gì. Nó thích ứng nhanh như vậy có nghĩa là không yêu tôi nhiều như nó nói, nhỉ?

Hửn rồi. Nó đâu thiếu gì, okay?

Xem ra mình không cần phải lo thế giới mất đi mấy mạng người.

-Nó không phải loại người như mày nghĩ đâu.

Đột nhiên có thằng nào đó rót vào tai tôi những lời sến súa kinh tởm. Tôi quay sang bên cạnh, nhận ra kẻ đại gái nhất địa cầu (mà có khi nhất vũ trụ) đã đứng đó từ khi nào, và đang giảng đạo cho tôi.

-Hửm?- Nó đang chém về cái cóc khô gì thế? Không nói tiếng người cho dễ hiểu được à?

Thằng Exdi vẫn không nhìn tôi, tiếp tục ca khúc của nó, mắt nhìn xa xăm như thể dân chán đời:

-Thằng đó ấy, nó sẽ làm tất cả vì những người quan trọng với nó. Cho dù có thể nó không có tình cảm. Nó sẵn sàng giết mày, dù đứm có lỗi có thể không phải mày.

À, ra là nói về bạn cũ, à không, đại ca cũ.

-Mày muốn nói cái gì? -Tôi ngó thằng Exdi như ngó người ngoài hành tinh. Lâu không chém gió, bây giờ nó nói chuyện hack não quá, tôi chả hiểu lắm. Cái gì mà lỗi với phải, đồ đàn bà!

Nó nhìn tôi, bỗng nhiên cười đều giả, lại tặng tôi ánh nhìn giống như đã nhìn đại ca:

-Còn mày, mày không có thích Madi đúng chứ?

EQ, không, IQ, không, chính xác là SQ (Sadomasochism quotient) đã tăng lên level max, thằng Exdi ấy, làm thế nào nó có thể hỏi một câu như thế?

-Mày nghi ngờ tao à?-Tôi hỏi lại, hỏi cho có thời chứ nhìn thái độ kia là biết nó đã rõ rồi.

-Không, tao biết chắc chắn. Nếu mày thích nó thật lòng, mày sẽ không chia tay vì một lí do nhảm như thế.

-Vậy à?

Tôi ngó thẳng Exdi đầy ngưỡng mộ, không chừng nó đã bỏ ra mấy chục năm để nghiên cứu tâm sinh lí tuổi dậy thì cũng nên.

-Đúng không? -Nó hỏi lại tôi, cái giọng nghe như ông thầy dạy Toán buồn ngủ ấy.

-Ừ, đúng.

Tôi tựa tường, khoanh tay nhìn biểu hiện của nó, cười cười.

Sao nào, "dại gái đại vương", có định giết anh em vì tình yêu cao thượng của mày không?

-Chết tiệt. - Trái với mong muốn "được chết" của tôi, thằng Exdi chỉ lăm bắm một câu nhẹ hều mà không nhìn tôi, cũng không thêm nổi con điên như hồi trước nữa. Hình như nó càng ngày càng chai sạn rồi ấy.

Nhưng mà, trông nó lúc này buồn kinh khủng, kiểu như một thằng cha keo kiệt vừa phát hiện thôi vàng mình chôn dưới đất mấy chục năm nay là đồ giả ấy. Tội nghiệp.

-Mày thích cái gì ở Madi, hả Exdi? -Tôi mặc kệ thái độ đó của nó, hỏi một câu hay ho, nhưng thấy chưa vui lắm nên giờ mấy ngón tay ra vừa đếm vừa nói đầy tính giải trí - Vì nó đẹp, dễ thương, con nhà giàu, ngây thơ hay là... tốt bụng?

Nhiều ưu điểm phết nhỉ? Có nên tiếc không?

-Mày nghĩ là mày đang nói cái quái gì thế hả?- Thằng Exdi rít lên, cái giọng nó giờ đây không còn là buồn nữa, mà chuyển thành nửa hoang mang, nửa căm tức.

-Đừng nói với tao là mày không biết thích nó vì cái gì nhé! -Tôi bơ đẹp lời nó, tiếp tục trò mạn dại của mình, đưa một tay lên xoa cằm như thể đang chiều dừ lắm, giọng ngày càng phần khích - Mày biết không, ở Madi cái gì cũng đẹp. - Tôi chép miệng gật gù - Nhất là những đường cong ấy, tuy còn non nhưng mà rất tuyệt. Tao không thể diễn tả được cảm giác lúc chạm vào...

Trong mấy giây ngắn ngủi, tôi đã phải bỏ dở câu nói, để nghiêng đầu sang một bên vì một quả đấm lao tới. Gió rít nhẹ bên tai tạo nên cảm giác mát mẻ. Phê thiệt.

"Rầm!"

Cú đấm của thằng Exdi giáng thẳng vào bức tường tội nghiệp gần sát mặt tôi, tạo nên một âm thanh hoành tráng. Woa, giỏi lắm "dại gái đại vương", ra tay thật phũ.

Tôi thấy máu chậm chạp rỉ ra từ những khớp tay nó.

-Chắc, đau nhỉ? - Tôi thôi tựa tường, đứng nhìn nó cảm thông.

Nắm tay nó đỏ như, run lên. Đấm trúng tường kiểu đó không đau mới lạ, hồi trước có thằng chơi ngu bị gãy xương tay đấy. Thằng Exdi này muốn nghiền nát cái đầu tôi hay sao mà mạnh tay thế? Cảm động quá.

Mắt nó đang vằn lên những tia tức giận, bỗng nhiên giãn ra, rồi mở to kinh hoàng. Nó nhìn tôi, trông bộ mặt nó ngớ ngẩn chưa từng thấy, rồi thu tay về, nhìn chăm chăm vào đó như không tin được mình vừa làm gì, thốt lên:

-Tao không... có... ý...

Trông nó khổ sở hết sức, mắt tôi sầm lại dán vào cái nắm tay đó - cái tay vẫn đang run bần bật.

Tôi gật:

-Tao hiểu mà, mày không cố ý, chỉ cố tình thôi!

Cuối cùng thì mày lại quay lui cần tao vì một đứa con gái cơ đấy! Rẻ tiền quá con ạ!

- ...

Thằng Exdi im lặng như thể cú đấm vừa nãy làm đứt hết mấy dây thần kinh nói tiếng người rồi. Chơi ngu là vậy đấy.

- Biết sao không Exdi? Lần sau mà muốn đánh tao ấy, - Tôi "bảo ban" nó với cái giọng đùa cợt thường ngày - thì nhắm cho chính xác vào!

Nó nhú mày nhìn tôi, chưa kịp nói gì thì một cái bóng màu trắng ở phía sau mấy bức tường "Nhà chơi" bất ngờ lao ra, tông thẳng vào người thằng Exdi khiến nó ngã nhào. Ma hiện hồn hả?

Nhảm, không phải ma, là con Liên.

-Khốn kiếp! Sao mày lại đánh nó hả? Mày là đồ trọng sắc khinh bạn! Đi chết đi!

Trước sự ngạc nhiên của tôi và những cặp mắt hiếu kì của đám học sinh đang đứng gần đó, con Liên ngồi lên người thằng Exdi, vừa hét lên vừa đám nó túi bụi.

-Mày điên à? Tránh ra!!!- Thằng Exdi giơ hai tay lên đỡ, cũng nói như gào lên.

Cái trò dở người gì đây nhì, tôi tự hỏi. Tại sao mọi chuyện lại thành ra vừa sến vừa điên như thế này?

- Không, tao phải giết mày! - con Liên vẫn không ngừng đánh bùm bụp - Ai bảo mày dám đánh nó!

-Dừng lại đi! Con điên này, liên quan gì mày chứ?

Tôi vừa hỏi với về chịu thua vừa kéo con Liên ra khỏi người thằng Exdi. Nó vùng vẫy kịch liệt, hươ chân múa tay hết như hôm nọ ngoài sân bóng, mồm không ngừng gào thét:

-Bỏ ra! Tao phải cho nó một trận! Ai bảo nó dám đánh mày!

Kinh dị. Kinh dị. Hôm nay nó muốn đánh bù cho hôm trước hả? Nếu Madi ở đây, nó sẽ làm gì nhì?

-Nó có đánh trúng tao đâu?

-Tao không cần biết, nhưng nó đã ra tay!

Con Liên gầm gừ với vẻ mặt của một đứa bị tổn thương. Tốt rồi, giờ thì nó đáng kí làm một suất bảo kê không công cho tôi cơ đấy.

Thằng Exdi bò dậy, nhưng vẫn ngồi trên đất, những cú đấm của con Liên không có tác dụng gì nhiều nhưng lại khiến thằng này trông như sắp khóc.

-Mày nói dối, Exdi! Hồi trước khi chơi với bọn tao, mày đã thề là không bao giờ trở mặt với tụi tao dù có chuyện gì xảy ra. Mày là đồ không giữ chữ tín!

-Con Liên đã thôi không muốn bay vào đánh thằng đó nữa, nhưng gào thì vẫn gào như bệnh, vai nó run lên bần bật.

Đừng khóc, mày. Như thế mày sẽ giống đàn bà đấy, Liên!

-Thì sao chứ? -Thằng Exdi vừa thở vừa nhìn hai đứa bọn tôi, lăm bắm với giọng bất cần theo cách của nó, giờ thì tình yêu to lớn của nó lại trào lên tận não - Nó dám đối xử với Madi như thế...

-Nhưng mày đã thề! - Con Liên gằn giọng.

Đủ rồi đấy, bọn sến này muốn đóng phim Luru Bình - Dương Lễ thì tối nữa đêm gặp nhau tha hồ mà nói.

-Bỏ đi mày! -Tôi nắm lấy tay con Liên, kéo nó ra khỏi chỗ đó.

Nó lết thết bước theo tôi như hồn ma, thỉnh thoảng lại vấp chân sém té nhào nhiều lần.

- Còn nhớ lần đầu tiên mày với tao gặp nhau không?

Con Liên ngồi ôm hai chân trên cái ghế đá, tựa cằm lên đầu gối, quay sang hỏi tôi.

Bây giờ đã sắp hết giờ học rồi, bọn tôi đang ngồi ở một góc giữa khoảng sân lát đá, dưới gốc cây to quét vôi trắng xóa. Một vài hạt nắng trưa lọt xuống tán cây, sáng lên lấp lánh.

-Không. -Tôi gối đầu lên hai tay, ngửa mặt nhìn trời, đáp ngon lành.

Nãy giờ chém gió với nhau hơn một tiếng đồng hồ rồi, con Liên bảo những gì tôi và thằng kia nói lúc nãy, nó đã nghe hết, nhưng không xi nhê gì. Thế đấy.

-Sặc, cái đồ...-Nó lăm bắm, cười khò.

Vẫn biết là sến, nhưng tôi thấy hơi nhớ hồi học cấp một, hình như tôi gặp nó ở một chỗ chết tiệt nào đó trong trường, họa có trời mới biết.

-Hồi nhỏ mày trông thánh thiện cực, ha ha ha... - Con Liên lại nhai tiếp, cười nắc nẻ.

-Đùa anh đấy à?- Tôi xoa xoa đám da gà đang nổi lên trên tay. Gió ở đâu mà lạnh thế không biết. Không chừng mai có bão.

Nó đầm nhẹ vào vai tôi, vẫn không ngừng cười:

- Thật đấy, nhất là lúc mày dạy tao châm thuốc đầu tiên và kéo tao ra khỏi cái màn đêm đen tối..

Giọng nó bỗng chùng xuống, nghe buồn buồn. Ê, tính đầu độc cái sự sến vào đầu anh nữa hả?

- Cái đó gọi là lời kéo mày hư hỏng. - Tôi đĩnh chính, cười sung sướng.

Nó thả hai chân xuống đất, đá tung viên sỏi trước mặt, hầu như không để tâm lời tôi:

- Lúc đó mày còn gọi tao là "gà mái đẻ trứng" nữa!

Nghe nó nói mà tôi cười phá lên, sao tôi có thể quên cái tên hay ho hồi nhỏ mình đặt cho con này nhỉ?

Mà công nhận, hồi đó nó cứ như con gà mái ấy, éo lá và yếu đuối lắm. Thời gian trôi nhanh thật, mới đó mà ai cũng già cả hết rồi. Nhảm, ngày càng trẻ trâu chứ già gì?

- Mày vẫn xem tao là bạn chứ? - Nó bỗng nhìn thẳng vào mắt tôi, hỏi nghiêm túc.

- Chứ chẳng lẽ xem mày là con? - Tôi ngán ngẩm nói.

Hình như xưa nay nó chưa từng làm tôi phật ý thì phải. Nó luôn tốt với tôi. Sến ghê.

- Vậy thì tốt, chúng ta sẽ mãi như thế này! - Nó không cười, nhưng cái giọng thì vui vui.

- Mày sẽ hối hận vì chơi với tao. - Không hiểu sao tôi lại nói thẳng ra điều mình nghĩ. Nhưng lúc này, tôi không muốn giỡn với nó, chẳng vui tẹo nào.

- Tao không quan tâm. - Nó nhìn đất, rồi nhìn tôi, cười nhẹ. - Dù sao đi nữa, mày vẫn là bạn thân của tao!

Ngu ngốc. Tình bạn là cái gì chứ?

Bỗng nhiên, tôi nhớ có lần ba thằng là tôi, nó và Exdi cùng kéo nhau lên trường cấp hai nhậu, vào lúc đêm hôm, trèo lên mái nhà ngắm sao nữa mới kinh. Hôm đó hình như sinh nhật nó.

- Ê bọn mày, - Thằng Exdi cao hứng nói - nhóm bọn mình chưa có tên, đặt tên đi!

- Ừm, hay đấy! - Con Liên ôm chai bia cười man dại.

- Sến b.ô bô! - Tôi ra chiều chê bai, nhưng rốt cuộc lại là người nghĩ ra cái tên - Gọi là "Những đứa con hoang đàng" cho nó oách!

- Nghe cứ như dân bụi đời í, ha ha ha...

Cứ gọi nhau là con hoang đàng riết, nhưng cho đến bây giờ, hình như tại nó vẫn chưa biết tại sao tôi lại lấy cái tên đó. Không phải vì tại chúng tôi thiếu tình thương, cũng không phải vì chúng tôi là loài sói đi hoang.

Cái tên đó hàm chứa một ý nghĩa mà tôi không muốn nhắc đến.

Chuông hết giờ reo lên, cũng là lúc tôi và con Liên đi về lớp, nhưng vẫn còn chém gió qua lại hăng say. Hình như hôm nay thầy cô nào cũng cho về trễ thì phải, chưa thấy đứa nào xách cặp chạy ra. Nhưng lúc tôi mới bước qua cánh cửa thông vào khối 11 thì đâm phải một đứa nào đó, làm nó suýt té lăn cù. Và...

Mùi hương quen thuộc bay vào mũi, tôi hơi ngờ ngợ, cho đến khi nhìn lại đứa mình vừa va phải đó, nó bây giờ cũng đang nhìn tôi.

Madi.

- Không có...

Nó chưa nói xong câu thì khựng lại, mắt mở to trong giây lát khi thấy tôi rồi trở lại bình thường ngay. Tôi mỉm cười, vẫy vẫy mấy ngón tay chào nó nhưng nó chẳng thèm chào lại, đi qua khỏi tôi như chưa từng nhìn thấy.

- Lạnh ghê! - Tôi nói khi nó đi lướt qua, giọng hơi thần nhiên quá mức. - Bây giờ thì chả thèm nhìn mặt nhau nữa!

- Thôi đi mày! - Con Liên nắm áo tôi giật giật, ái ngại.

Tôi cứ tưởng Madi sẽ đi luôn, ai dè nó quay lui, trông vẫn đẹp như ngày nào, cười vui vẻ:

- Ô, xin lỗi nhé, nãy tôi không nhìn thấy!

Ngạc nhiên chưa? Giờ thì nó có thêm tài đá đều. Giỏi đấy, tự dưng tôi thấy mình thật điên khi hồi trước cho rằng nó là con nít không biết gì.

Nó đứng cười với tôi như vậy chưa được bao lâu thì đã lại quay đi. Chảnh ghê.

Không hiểu sao lúc nó sắp rời khỏi, tôi lại giữ lấy cánh tay mảnh khảnh của nó, kéo lại. Và tôi thấy...

Nước mắt.

Rất nhiều. Nước mắt đang đua nhau chảy trên mặt nó. Gì chứ? Cái này nằm ngoài dự đoán của tôi.

- Đừng có động vào tôi! - Madi giựt tay lại ngay, hét toáng lên.

Về tuổi trẻ vừa nãy của nó biến đâu mất tiêu, thay vào đó là sự đau đớn và sợ hãi. Nó hai tay ôm lấy đầu, lùi dần về phía góc tường, ngồi hụp xuống.

- Madi, cậu...- Con Liên lấp bắp, lo lắng cúi xuống hỏi.

Nhưng nó gạt ra, tiếp tục khóc không thành tiếng. Giống như hôm đó.

Không phải thế này.

Tôi chưa kịp làm gì thì bọn lớp Anh đã đi tới, đám bạn nó chạy lại âm ỉ. Thăng Godi không ngạc nhiên khi thấy tôi, nhanh chóng ngồi xuống, ôm lấy đứa nhóc đang khóc như con nít lạc mẹ kia.

- Đừng như vậy mà, có tớ ở đây rồi! - Xpít đỡ dành nó, hình như trong đó có chút buồn bã.

Madi rúc đầu vào người thằng đó, như đang cố tìm chỗ trốn, vừa khóc vừa nói, giọng lạc hẳn đi, mắt đầy những nước:

- Tớ muốn...về, hức, tớ sợ lắm, tớ không muốn...thấy con người đó, hức, tớ muốn...về nhà...

Lúc đó, tôi chợt nhận ra, đây mới là con người thật của nó: chỉ là một đứa con trẻ con và dễ vỡ kinh khủng. Hóa ra, cái thái độ vui tươi mấy ngày qua, cả cái điệu cười hồi nãy toàn là giả vờ hết.

Tôi đã khiến nó thành ra thế này à? Tuyệt lắm, giờ thì cảm thấy mình giống như tội đồ của cả thế giới vậy.

- Được rồi, không sao đâu, tớ đưa cậu về nhà, nín đi nào!

Thằng Godi bế hẳn Madi lên, vẫn ôm trong lòng, rồi nhìn tôi bằng ánh mắt vô cảm.

Hình như tôi đã đụng vào một trong những điều tối kỵ đối với nó.

- Một trăm chai...- Nó nói với cái đám đang đi cùng, giọng đều đều không cảm xúc, hất mặt về phía tôi - ...cho thằng nào giết được nó, bây giờ.

Giá cao thật, tôi nghĩ. Cái mạng mình đắt thế à?

- Ê ê ê...đừng có đùa nha...- Con Liên hơi hoảng khi một bầy lâu la khoảng ba chục thằng đang mặt mày đầy sát khí tiến xầm xầm về phía hai đứa tôi.

Cam đoan là còn thêm rất nhiều thằng nữa, chẹp, muốn giết nhau thật hả? Anh đây thật hân hạnh quá.

- Giờ sao mày? - Con Liên hỏi tôi, cười như thể hôm nay tận thế - Chết thật hả?

- Không sao đâu. - Tôi nói, nửa đùa nửa thật - Mày có muốn chết cùng tao không?

Nó nuốt nước miếng, gật đầu:

- Có, cùng chết!

- Chết cái đầu mày ấy! - Tôi đập vào đầu nó như mọi khi, con này ngu quá - Chuồn thôi!

-Hả? -Nó ngẩn cái mặt ra, vẫn chôn chân tại chỗ.

- Phấn ấy mà, nhanh! - Đến bó phép, tôi chụp tay nó, kéo mạnh. - Ngu gì đứng lại đây!

Thế là tôi và con Liên cùng ba mươi sáu kẻ chạy là thượng sách, nhắm hướng nhà gửi xe mà làm một mạch. Đằng sau, bọn kia điên tiết đuổi theo, gào thét.

Không bao giờ nên gần gũi với người ta khi họ điên lên. Đó là luật bất thành văn.

Tôi không biết tại sao, nhưng tôi và con Liên vừa cùng "exit" vừa phá ra cười, mặc dù điều đó là không nên. Chỉ là tự dưng thấy muốn cười. Dù cho hôm nay tôi có chết một cách lãng xẹt như thế thật.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bão cấp 15

Part 1:

Chả liên quan nhưng trời vừa đổ mưa.

Chả liên quan nhưng mưa rất to.

Chả liên quan nhưng tôi đang đứng trước phòng Y tế trường và định đi đâu đó.

Chả liên quan nhưng tôi không có ô, cũng chẳng có áo mưa.

Chả liên quan nhưng đi mưa mà đầu trần sẽ bị ướt.

Chả liên quan nhưng dù có khỏe như Trâu Thái Lan mà bị ướt mưa trong cái thời tiết lạnh kinh người này không lẫn ra die cũng bò ra chết.

Chả liên quan nhưng có một đứa vừa đi từ phòng Y tế ra, tay cầm một quyển sách và đang bật một cái ô to đùng: CPU.

Bây giờ thì có liên quan đấy.

-Cho tớ đi chung nhé!-Tôi bước lại, vừa kịp lúc nó đặt chân xuống khoảng sân đã đọng nhiều vũng nước, chui vào dưới cái ô đen xì.

Nó nhìn tôi, chính xác là chỉ liếc một cái kiểu như xem cái gì vừa xuất hiện, đáp với giọng trầm:

-Không.

"Lemon question dog" là đây!

-Tại sao?

Đùa anh hả cưng?

-Không muốn. - Nó nói như đúng rồi, như tuyên bố một lẽ dĩ nhiên.

-Vậy thì đi riêng nhé!

Tôi cười bảo CPU, rồi hồn nhiên đoạt lấy cái ô khỏi tay nó, xong đi thẳng. Chả liên quan nhưng tôi rất thích ăn cướp.

Tiếng mưa rơi lộp độp trên chiếc ô nghe thiệt là vui tai!

Nói là "đi thẳng" nhưng bước được mấy bước tôi đã quay lại xem con rô-bốt kia bị chấp mạch vì ngấm nước mưa chưa. Không khéo nó bị sét đánh chết thì tôi có bay ra đường cho công-ten-nơ cán mấy chục lần cũng không rửa hết tội.

Dưới cơn mưa lạnh đầu tháng 12, một con rô-bốt-đã-tiến-hóa, cũng là một Thiên tài đứng nhìn tôi im lặng, vẫn không có tí tẹo cảm xúc. Mặc cho mưa cứ rớt ướt đầu, ướt người nó. Viễn cảnh y chang một bộ phim Hàn xèng nào đó.

-Giờ muốn đi chung chứ?-Tôi vẫn cười hiền lành, tiến lại chỗ nó, mời gọi.

-Không. - Nó đáp, mặt hơi tái đi vì lạnh, tóc bắt đầu bết lại vì nước, tội lỗi.

Tôi tưởng nó là mình đồng da sắt não kim cương, ai dè nó tuyên bố hùng hồn là thế nhưng vẫn bước vào trong cái ô. Xem ra nó còn có nét giống người.

-"Không" cơ mà! -Tôi đẩy nó ra ngoài, đã chảnh với anh thì chảnh cho trót chứ.

Bằng một sự điềm tĩnh cứng như thép đã tôi luyện nghìn năm, nó lí luận:

-"Không muốn" nhưng vẫn phải đi.

-Ấy, không muốn thì thôi, tớ không ép đâu!

-Không sao. Đôi khi cam chịu cũng là một cách sống.-Nó chen vào trong ô, nói đều đều.

Cuộc gặp gỡ dưới cơn mưa của tôi và Thiên tài đã bắt đầu như thế đấy.

À, mà cũng phải nói thêm, gọi là "Thiên tài" vì CPU từ lúc chuyển sang đây đã thể hiện đẳng cấp pro của mình và chiếm giữ top đầu của khối 11. Nó học giỏi một cách kinh hoàng, Toán, Lý, Hóa, Sinh, Anh, Sử, Địa... đều thuộc dạng xuất sắc. Chỉ có điều nó có một khiếm khuyết đó là ngu môn Văn. Nói về môn Văn của nó dễ có 1001 chuyện, mà chuyện nào cũng li kì, hấp dẫn. Đại khái, giảng hồ đồn nó bình Truyện Kiều của Nguyễn Du rất kinh thiên động địa. Nó tả Thúy Vân dựa vào hai câu "Vân xem trang trọng khác vời/ Khuôn trăng đầy đặn nét ngài nở nang" như sau: "mặt Thúy Vân nửa vàng nửa trắng, có hình dạng một chiếc mâm xôi. Lông mày của cô rất to và dày và có khả năng sẽ phát triển theo xu hướng lớn dần". Còn đây là Thúy Kiều ("Làn thu thủy nét xuân sơn/ Hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh"): "Mắt nàng xanh như nước hồ mùa thu, cũng là nơi cư ngụ của các loài rong rêu, tôm, cá và hàng tỉ các loại vi khuẩn. Lông mày của nàng được kết tinh từ những dãy núi mùa xuân, đứt gãy và bao phủ tuyết trắng điển hình là Himalaya, Phú Sĩ...".

Tóm lại là tôi đang được che chung ô với một đứa cực kì đẳng cấp. Và sau đó thì tôi có dịp chứng kiến cuộc-sống-của-thiên-tài tại thư viện.

Mà khoan, hình như hôm nay mình hơi bị rảnh ấynhỉ?

Thực ra cũng không phải tôi bị rảnh mặc dù đúng là tôi đang bị rảnh thật, chuyện là mấy tuần rồi Ladykiller và đồng bọn ra sức tìm cách gây sự, phá đám cũng như các trò trêu trêu khác với "Những đứa con hoang đàng", sau vụ giết hụt tôi hôm nọ, mục tiêu của chúng không phải tôi nữa mà là những-ai-đi-cùng-với-tôi, trò chia rẽ ấy mà, bọn nó muốn tôi thấy được cảm giác thấy bạn bè mình liên tục bị vui dập ấy mà. Nói tóm lại là mặc dù sên kinh dị nhưng tôi cũng không thích đứa nào bị "ăn hành" vì mình tạo nào, thấy tội lỗi sao sao. Hết thằng này bị cạo đầu đến thằng nọ sém bị chậu hoa rớt trúng, có khi bọn đàn em của Ladykiller còn ngang nhiên chặn đường xin đều BadBoy nữa. Ngầu lắm ấy.

Nhưng tôi vẫn chưa làm gì cả, mặc kệ lũ bạn bị chơi xỏ và mặc kệ cái tội kia, không phải vì không có hứng hay vô tình vô nghĩa, mà chỉ là tự dưng muốn để yên vậy thôi, xem chúng nó sẽ làm gì tiếp.

Và hiện tại thì lúc nào giữa BadBoy và Ladykiller gặp nhau cũng gây sự, tình hình rất vui. Vui hơn nữa là Exdi và một vài thằng đã bỏ băng nhóm ra đi.

Quay lại chuyện chính, nãy giờ mãi tự kỉ mà tôi nhận ra mình đã đứng trước cái thư viện từ đời nào rồi còn CPU đang gập cái ô lại. Quyền sách dày cộm của nó bị ướt một mảng, kiểu này nó không bị mấy cô thủ thư dập cái đầu vào tường mới là lạ. Mấy cô thủ thư trường tôi ấy mà, toàn là "chần tinh" hết đấy, đã trở thành cả một "nỗi ám ảnh" cho bao thế hệ, nhất là những đứa con gái xinh xắn "đáng ầu". Chẳng hạn, đứa nào phạm nội quy thư viện sẽ bị phạt lao động mệt mỏi cả con mắt, đến khi nào mấy cô thỏa mãn rồi thôi, đứa nào vào thư viện mà làm ồn sẽ bị ăn nguyên một màn giáo huấn dài hơn thế kỉ. CPU cũng không phải ngoại lệ, nhưng may cho nó là hôm nay nó không đến để trả quyền sách ướt mềm đó. Tuy nhiên, mấy cô thủ thư không bao giờ hết chuyện để cảm râm:

-Này em, tôi thấy thái độ của em cực kì bất hợp tác nhé, vào mượn sách mà cái mặt lúc nào cũng chai như đá cục, em không thể tôn trọng tôi một chút à?

CPU vốn theo sẵn lập trình, đáp như cái máy:

-Thưa cô, da mặt con người là thứ có sức đàn hồi, có thể sẽ trở nên cứng hơn trong trường hợp đặc biệt nhưng không thể so sánh với đá cục.

-Em bắt bẻ tôi đấy à?-Cô tròn mắt, sững cò lên.

-Thưa cô, bắt bẻ là...

Nó định tuân một tràng định nghĩa siêu chính xác lấy từ trong quyển từ điển tiếng Việt ra, nhưng tôi đã kịp bịt miệng nó lại.

-Cô ạ, bạn ấy mới ra viện nên chỗ này có chút vấn đề.-Tôi vừa nói vừa chỉ tay lên đầu.

Tôi dám lấy danh dự con White Fang ra mà thề, nó mà nói trọn câu đó thì kiểu gì giờ chào cờ tuần tới tên nó cũng được chêm chệ đầu danh sách hồ báo vì tội "coi thường giáo viên".

Tôi kéo CPU ra khỏi cái phòng mượn sách ngột ngạt. Nó ngoan ngoãn đi theo. Kì thực, tôi chưa thấy ai dễ dụ như này, ai muốn lòi đi đâu cũng được, ai hỏi gì cũng nói, mà nói thật mới kinh. Không biết nó là Thiên tài hay là con khờ nữa, nhưng tôi nghi ngờ có ngày người ta bán nó sang Tàu Khựa cũng không có gì lạ.

Mưa ngày một nặng hạt, đất trời mờ mịt như say rượu. Giờ này cái thư viện chẳng có mấy mống. Nếu thằng điên nào trong Ladykiller muốn ám sát tôi thì bây giờ là hợp thời nhất đấy.

Đáng tiếc là không có thằng nào cả, thành ra tôi đành đứng dựa cột ngõ con rô bốt siêu hạng kia đọc sách. Và tôi buột miệng hỏi nó điều mà mình thắc mắc gần một thế kỉ qua:

-Rô bốt, cậu bị thần kinh đúng không?

-Không. -Nó trả lời rất nhanh.

Tốt lắm. Nó trả lời đúng. Vì những đứa luôn tự nhận mình bị thần kinh thì sự thật là chúng không bị thần kinh tẹo nào, trong khi những đứa khẳng khái nói mình không bị thần kinh lại là những đứa bị thần kinh trầm trọng nhất.

Cuộc chém gió ("hỏi cung" thì đúng hơn) rơi vào im lặng, chỉ còn nghe tiếng mưa quạt vào khoảng sân bê tông và tiếng gió rít nhẹ trong không gian. CPU cứ đứng yên đó mà đọc quyển sách bị ướt của nó, không màng thế sự. Hình như nó có một thế giới riêng mà không ai có thể bước vào nổi.

Hôm sau, hôm sau nữa vẫn là những ngày mưa ẩm ướt và tôi vẫn thấy Thiên tài đứng hoặc ngồi đọc sách một mình trong thư viện. Và tôi cũng rảnh rỗi bay vào "hỏi cung" nó tiếp. Chả liên quan nhưng tôi nghĩ là mình bắt đầu thích cái thư viện.

-Ê rô bốt, cậu học lớp Anh chắc là biết tội Ladykiller nhỉ? -Có một hôm tôi ngứa mồm hỏi nó.

-Biết. - Nó đáp, tay vẫn giờ trang sách và mắt vẫn dán lên đó.

-Vậy gần đây tội nó làm gì?

Tôi chỉ hỏi cho vui vậy thôi nhưng nó nói ngon lành:

-Ba người chuẩn bị cho "trò chơi cuối cùng", còn người kia thì ngày nào cũng học.

-"Trò chơi cuối cùng" là cái vẹo gì? - Tôi tò mò.

CPU ngừng đọc, ngó tôi chăm chú:

-Họ nói đó là trò cuối cùng giữa họ và các cậu, vì sau trò đó, sẽ có một trong hai băng phải biến mất.

Nghe có vẻ nguy hiểm. Quá nguy hiểm.

-Họ còn nói đã đến lúc kết thúc mọi chuyện.

Tôi "hỏi cung" CPU được đúng bốn lần thì nó bắt đầu rơi vào "tầm ngấm" của bọn Ladykiller.

Hôm đó, cái hôm đó, ý tôi là vào cái hôm đó đó - một ngày bình thường đầu đông, không mây không mưa, nhiệt độ từ bao nhiêu đến bao nhiêu độ C tôi biết chết liền nhưng chắc chắn là trời rất lạnh, vì một trận bão quét qua tôi, chỉ mình tôi thôi.

Đừng vội mừng, tôi chưa chết được đâu. "Bão" theo đúng nghĩa của dân chém gió.

Kể ra cũng chẳng có gì hay ho.

Lúc ấy, tôi vừa đi thăm đứa em gái bên lớp 10 Lý về - con bé tên Lim ấy, nó bị ốm mà vẫn đi học- thì gặp Quạ đen giữa hành lang tầng một, trước mặt cái phòng thực hành Hóa to tởm. Quạ đen bấy giờ nổi tiếng kinh tởm, ấy nhảm, kinh khủng luôn ấy, vì độ đẹp gái và đào hoa hơn cả thằng anh nó mới ghê. Tôi cứ tưởng Quạ tha cho mình rồi nên mới cười hiền lành chào ẻm, ai dè nó sung sướng bay vèo đến như "mèo thấy mỡ" (lối so sánh khiến tôi thấy mình thật rẻ tiền, ha ha). Nhưng mà tình cảm nó dành cho tôi cảm động rớt nước mắt thiệt đó.

-Anh thấy đấy, chỉ có em là yêu anh nhất!

Nó đập cho tôi một câu không đầu vào đâu, như kiểu đúc kết cái chuyện tình điên khùng sến súa nào đó nó tự nghĩ ra, rồi nở nụ cười mát dịu như gió mùa thu, làm bức tường đỏ choe bên cạnh cũng phải chào thua về độ tỏa sáng. Không biết tìm ở đâu ra mà bay phấp phới nhiều vậy nè?

Nó đẹp cực, giá mà bạn có ở đây để nhìn một phát cho lác con mắt. Về đẹp đó khiến tôi nói mà không cần suy nghĩ:

-Làm em gái anh đi!

Tôi muốn như thế đấy, nó mà là em gái tôi, tôi sẽ dạy nó một khóa lòng-tự-trọng cơ bản.

Niềm vui sướng của nó nở cái búp, rơi xuống lạch bạch như một quả bóng nước vừa vỡ tan. Nó nhăn cái mặt giống con khi, rồi cúi đầu, vò vò vạt áo như một thiếu nữ e thẹn, lấm bầm:

-Lại thất bại rồi...

Tôi định hỏi nó bị đột biến gen phải không thì nó đã ngẩng mặt lên, nhìn tôi với bộ mặt đều giả - bộ mặt hiếm khi nó lòi ra sử dụng, hỏi tôi:

- Vậy anh thích kiểu người như thế nào? Người gốc như chị Madi á?

Tôi ấn vào cái đầu nó một phát:

- Đừng có hốt, em mới ngốc ấy!

- Ha ha, phản ứng ghê chưa kìa!-Nó lấy tay che đầu, cười tít cả mắt như thể khám phá ra cái gì hay lắm, đồ điên - Biết yêu rồi đúng không?

Gi? Đồ hoang tưởng.

-Yêu cái đầu em, mới luyện EQ ở chuồng heo nào về thế?

Nó vẫn cười nắc nẻ, tiếp tục lải nhải mà cóc cần biết tôi có nghe không:

- Nhưng mà giờ có hối hận cũng muộn rồi, chị ấy đã thay đổi. Bây giờ...

Đang nói, Quạ đen bỗng nhiên đổi sắc mặt, khi vô tình nhìn ra phía sau tôi.

Gi chứ, thấy ma hiện hồn hay sao?

Tôi chưa quay lại nhìn xem có Binladen hay Hép-pi-bô-la xuất hiện thì Quạ đã kéo tôi vào cái phòng thực hành Hóa chết giẫm, nói nhanh:

-Giúp em, em không muốn bị giam lỏng đâu!

Hóa ra thằng anh cờ hó của nó đang đi tới, nó sợ bị nhìn thấy là đang đứng với tôi đó mà. Tởm.

Cái phòng "được" tôi và Quạ bay vào trốn lúc này không có ai cả, mùi hóa chất xông lên như kiểu sắp có phim kinh dị xảy ra. Không khí này thật là thích hợp nếu thằng anh của nó thấy nó với tôi đứng trong này, tưởng làm chuyện mờ ám ấy mà.

Tiếng bước chân ngoài kia ngày càng gần, tôi định chộc tức bé Quạ một phen cho vui đời, nhưng dừng lại kịp khi nghe ngoài kia có tiếng nói lạnh lạnh của con gái:

- Hơ hơ, bây giờ thì hai người thân thiết quá ha, mãi nguyện rồi chứ?

Tôi hơi ngạc nhiên khi nhận ra đó là giọng của Cún Cún, nó lại đi cùng với thằng kia nữa à? Mấy bữa nay nó mờ ám thật đó.

Từ từ nào, "hai người" cơ á, có lẽ nào là...

-Im đi con điên! Xía vào chuyện của tụi này làm cái quái gì?

Tôi đoán đúng. Cụm từ "hai người" bao gồm cả Madi, và nó đốp lại Cún Cún như thế đó, nhưng cái giọng nó lạ lắm, nghe sắc sảo kinh khủng, không phải cái giọng ương bướng mà trẻ con hồi trước.

Tôi và Quạ đen không hẹn mà gặp cùng ló mắt nhìn ra xem kịch hay, bọn tôi đang đứng sau bức tường cạnh cửa lớp, một vị trí thuận lợi để quan sát.

Có ba người ở trước hành lang. Madi bước tới, ngồi lên thanh lan can, chống cằm nhìn ra ngoài sân, mặt lạnh như tiền, trong khi ngồi cạnh nó là thằng Godi đang vừa ngó Cún Cún vừa cười thích chí, còn Cún Cún thì tôi không thấy mặt, chỉ thấy nó đứng khoanh tay chém gió.

Nó cũng rành thật đó.

- Biết sao không Madi, cậu chỉ là một người thua cuộc, thảm hại lắm đó!

Cún Cún nói, lại cái giọng hôm nọ nó xài khi xé tan bộ bài của tôi, nhưng coi bộ có vẻ vui hơn nhiều. Mà tụi nó lại cãi nhau vì cái gì thế nhỉ?

- Vậy à? Haizz... nhưng cậu còn thảm hại hơn tôi đấy, mãi mê theo đuổi một thứ mình không thể nào với tới. Tội nghiệp quá đi!-Madi quay lại nhìn Cún Cún, nụ cười nhạo báng đã xuất hiện trên môi từ lúc nào, và nó nói ra những lời đó với một thái độ mỉa mai đến khó tin.

Đây là ai vậy? Mình có quen không ta? Đáng sợ quá~

-Chuẩn luôn! - Thằng Godi gật đầu, giờ ngón cái like cho Madi một phát, về hải lòng như vừa nghe cô giáo Thảo* giảng bài không bằng, rồi quay sang Cún Cún cười hiền lành mà không nói gì thêm. Nó muốn làm khán giả thôi thì phải.

- Cái...- Cún Cún như bị chọc trúng tim đen, ngập ngừng một lát nhưng nhanh chóng lấy lại sự bình thản - Cậu biết gì mà nói chứ?

- Yô, đúng rồi, tôi chẳng biết gì cả, chỉ có điều là có ai đó mãi mê tương tư người tình cũ của tôi thôi mà. Chung thủy gói!

What the... Madi đang nói cái gì thế?

- Tự làm một bộ bài để tặng người ta, chuyển về đây để học chung, rồi còn ở chung nhà, cậu cũng mê muội quá ha! Sao không đi mà bày tỏ cho rồi, à

quên mất, cậu biết chắc là sẽ bị từ chối mà, tội nghiệp!

Madi kết thúc tràng diễn thuyết của nó bằng một nụ cười tinh rụi, thậm chí có phần ngây-thơ-già-tạo thái quá. Dưới ánh nắng nhàn nhạt trời đông, nụ cười ấy trở nên mơ hồ khó tả.

Tôi thấy nãy giờ Cún Cún đứng im như phỗng nghe nó nói, chỉ có hai tay là run lên bần bật, chắc đang tức.

Hai đứa này làm tôi thấy lạnh vì gió, không, bão đúng hơn. Quạ đen bỗng dưng cười phá lên không thành tiếng, cười đến rung bần bật cả hai vai. Vui lắm à?

Mọi thứ trong đầu tôi, về Cún Cún, bắt đầu nối ghép với nhau một cách không thể logic hơn, cứ như kiểu nước tràn vào lấp đầy các lỗ hổng bấy lâu. Như các mảnh ghép của trò xếp hình tìm về đúng chỗ. Và kết quả là bây giờ tôi có cảm giác muốn bị xe cán.

Thế quái nào?... Ừ chấp nhận được luôn.

Lúc tôi bận "thông" cái não mình thì cũng là lúc Cún Cún xáp lại gần Madi, không nhìn thấy vẻ mặt Cún nhưng tôi dám đem cái đầu của con bé Quạ ra đảm bảo là nó đang rất phẫn nộ. Đùng có nói là muốn động tay động chân đấy chứ?

- Nghĩ là mình đang chọc tức ai đấy nhóc? - Cún Cún đều giọng hỏi Madi, đồng thời cúi người xuống nắm lấy cổ áo nó, kéo lên, y hệt cơn đồ.

Vâng, chào mừng các bạn đến với giờ phát sóng bộ phim "Bụi đời chợ lớn" phiên bản girl xinh kute!

Trái với suy nghĩ của tôi, Madi không thêm phản ứng gì ghê gớm, chỉ giương mắt nhìn đứa con gái trước mặt, rồi thản nhiên vén đám tóc trước trán mình lên, cười khẩy:

- Muốn đánh nhau? Chiều luôn! Chỗ này nhiều máu nhất nè cưng!

Quạ đen suýt nữa đã rống lên cười thành tiếng khi thấy cảnh đó. Sốc quá à?

Có một sự thật hay ho rằng là chẳng nên động vào những đứa nguy hiểm, những đứa không còn gì để mất thì càng không nên.

Cún Cún tất nhiên không quá ngu để không biết điều đó, nhất là khi có lắm người sẵn sàng bay vào hốt xác nó nếu nó dám ra tay với Madi. Thế nên, Cún Cún kiểm chế cơn điên của mình, thu tay vào túi, quăng lại một câu tự tin ghê gớm trước khi bỏ đi:

- Một ngày nào đó, tôi sẽ lấy máu của bốn người chúng ta...trộn vào nhau... xem nó có vị gì.

Câu nói đó vang lên chậm rãi, nhẹ tênh như gió, mang theo mùi lạnh lẽo của mùa đông rét mướt.

Nghe vừa hoành tráng vừa sến súa, tôi nhìn cái mặt sung sướng của Quạ đen mà nghĩ.

- Trộn trộn cái vẹo gì? Con nhỏ đó đúng là thần kinh có vấn đề! - Madi lại nói, tay phui phui cổ áo như thể bị cái gì bắn thủi, kinh tởm chạm vào.

Ai dạy nó cái cách nói chuyện cay cú như này chứ?

- Không sao đấy chứ?-Xpít hỏi nó.

- Chuyện vặt! - Nó nhún vai cười, rồi đứng lên - Về lớp thôi!

Tôi và Quạ vẫn đứng lại trong cái phòng thực hành Hóa u ám ấy sau khi Madi và thằng Godi đi rồi. Cái não tôi bây giờ vẫn chưa chấp nhận được cái sự thật vừa "thông" ra ban nãy, thật đấy. Làm thế quái nào mọi chuyện lại thành ra thế này chứ? Không vui tẹo nào hết. "Tuổi thơ dữ dội" của tôi...

-Chúc mừng anh nhé! Đào hoa thật đấy!- Con Quạ hào hứng bảo tôi,sau một hồi cười quần quai - Em có thêm tình địch rồi, oh yeah!-Nó kết luận, cái mặt bây giờ vênh vào đến mức đều giả.

Nó nhảy lên cái bàn trắng láng bóng mà ngồi, khoanh chân lại, nhìn tôi ra vẻ chờ đợi như thể biết chắc rằng tôi sẽ hỏi nó một điều gì đó quan trọng. Đứng là càng lớn, con Quạ này càng giống thằng anh nó, đều thật, giờ tôi mới để ý đấy.

Tôi chả buồn muốn về lớp nữa, nhảy lên cái bàn song song với nó mà ngồi, nhìn ra cái cảnh tẻ nhạt ngoài kia qua ô cửa kính mờ.

Một chuyện giống với quá khứ đã xảy ra rồi đấy.

-Sao rồi?-Nó thấy tôi hiền đột xuất là làm tôi ngay -Không nói nên lời luôn hả?

-Ừ. Anh chỉ muốn khóc thôi.-Tôi ngó nó, lấy tay quệt mắt ra vẻ sụi sụi.

Mờ khóc là như nào nhỉ? Tôi quên mất rồi.

-Khóc đi! Em cho mượn vai nè! -Nó cười, còn giang hai tay ra như mẹ hiền chuẩn bị ôm con thơ tới nơi.

Hình như đây là nụ cười hiền nhất của nó từ trước đến nay. Đẹp lắm ấy. Nhìn nó lúc này, chả hiểu sao tôi lại nghĩ nó giống một mảnh vỡ thủy tinh sắc nhọn và có khả năng phản chiếu.

Thực ra, hồi trước tôi rất thích chơi với nó, rất rất thích là đằng khác.

Nhưng bây giờ, có muốn cũng chẳng thể được như xưa. Tôi muốn ôm cục đá bụi chẳng mà nhảy xuống biển quá đi mất. Tôi không muốn mối quan hệ của tôi và Cún Cún cuối cùng lại thành ra như tôi và Quạ bây giờ. Cún Cún thích tôi cơ đấy. Làm thế quái nào điều đó lại xảy ra? Tôi lại sắp mất một người bạn tốt rồi, vì cơ bản, tôi luôn xem Cún là bạn tốt, thậm chí, nó và "tuổi thơ dữ dội" của tôi là một. Và càng không nghĩ sẽ lừa dối nó, thật đấy, tôi không thích lừa mấy đứa mà mình không có hứng. Đứa con gái nào cũng được, trừ Cún, Quạ và một vài đứa tôi coi như em nữa. Không phải vì cái tình cảm sến súa gì đâu, chỉ là không thích lừa hoặc không-có-khả-năng-lừa thôi.

-Subi này! - Tôi ngồi tự ki một lúc mà chẳng được cái gì, bèn hỏi Quạ đen - Làm thế nào để người ta không thích mình nữa nhỉ?

Nghe tõm đã man. Tôi suýt bò ra cười vì ý nghĩ mình mới dậy thì hôm qua.

-Hỏi đúng người rồi đó!-Cái mặt vênh vác của Quạ đen ngày càng hất ngược lên trời, chỉ thiếu điều nỏ tung cái mũi ra vì tự sướng, tôi định gọi nó xuống thì nó đã nhìn lại tôi, vẻ nghiêm túc hết sức, trầm giọng - Có một cách vô cùng hữu hiệu, vô cùng tốt đẹp, vô cùng êm thấm, đó là...

Nó đột nhiên tắt tiếng, nhìn tôi chăm chú. Lại làm trò nguy hiểm gì đấy bà nội?

-Là gì?

Trước ánh mắt ngây thơ chong xáng của tôi, Quạ đen búng tay cái "tróc!", mỉm cười vô cùng hồn nhiên và đáng yêu, trước khi ban phát cho tôi một lời khuyên bổ ích:

-Cứ rape chết mợ nó đi là xong!

_ End chap 43 _

Chú thích: 1. "Cô giáo Thảo": câu chuyện về một cô giáo dễ xương tên Thảo, tra google để biết thêm chi tiết.

2. "Rape": đại khái là "hấp diêm", gg để hiểu rõ hơn nhá

Chap 44: "Can i RAPE you?"

A/n: cái tên chap lừa tình đấy

Part 1:

Lời khuyên vàng ngọc của em Quạ baby kute đã làm đầu óc vốn hồn nhiên bẩm sinh của tôi trong sáng hơn gấp tỷ lần.

Suốt tiết Anh, cô Linh ra đề thảo luận nhóm, tôi ngồi vò giấy làm đạn, móc vào sợi giun để bắn hết đứa này đến đứa khác trừ đứa ngồi bên trái mình. Chẳng mấy chốc, cái lớp biến thành đầu trường đâm máu, à nhầm, đâm giấy, cả bịn bấn nhau như điên, đạn bay mù mịt trong không gian. Hề cô ngược mắt lên nhìn xuống lớp là không có gì, nhưng lúc cô cúi cúi đọc xấp tài liệu trên bàn là lại vang lên một rừng âm thanh: "vèo", "bốp", "á", "ô", "éc".

-Ê, nghiêm túc coi mầy! - Con Liên đập cái bép vào tay tôi, cái mặt nhăn như con Gorila thiếu chuối.

Nó thi thêm khối A1 nên thích học Anh lắm lắm.

Tôi quay lại cái chủ đề tiếng Anh trong sách, chỉ để nhìn thấy một đám Angry Birds vẽ bằng bút chì đang ngó lại mình. Bỗng nhiên tôi nghĩ nếu bây giờ Madi trở thành một đứa đánh đá như hồi nãy thật thì sao nhỉ?

Nghĩ tới Madi, tôi ngó sang bàn của Cún Cún - chỗ bên trái mình- thì thấy nó đang nghịch điện thoại, chả thèm học hành gì cả. Chắc nó đang ghét Madi lắm lắm. Và còn nữa, nếu một ngày nào đó nó bảo nó thích tôi thì sao nhỉ? Tôi chẳng muốn "làm méo đi bộ mặt vốn rất hồn nhiên của kỉ niệm", nghe sến nữa rồi, nhưng mà hồi nhỏ là nó gắn bó với tôi nhất, mất nó rồi chắc tôi chẳng được vui như bây giờ.

Tôi sinh nông nổi đem chuyện đó đi hỏi thiên tài, vào một ngày đẹp trời gió lộng. Nó chăm chú nghe tôi nói, rồi trả lời rầm rập:

-Cũng không khó. Cách tốt nhất để làm người ta không thích cậu nữa là làm sụp đổ hình tượng của cậu trước mặt họ, như thế họ sẽ hết hứng thích thôi.

Như sợ tôi không tin, CPU nói thêm:

-Sách tâm lí nói vậy, manga shoujo cũng viết vậy.

Ồ, cũng đọc shoujo cơ á? Chuyện động giời động đất đấy, còn đáng sợ hơn chuyện con gà biết đi xe đạp nữa ấy chứ.

-Làm bằng cách nào?-Tôi làm mặt ngây thơ hỏi lại. Gì chứ, mấy trò mất hình tượng chắc là đòi hỏi một trái tim ym dưng cảm đây.

-Rất đa dạng.-Nó nói như thể chỉ đợi tôi hỏi câu đó, mắt nhìn xa xăm-Chẳng hạn viết lên một cái bảng "Tôi là gay, cần thông ass" rồi đeo trước ngực, cạo sạch tóc chỉ còn ba sợi trên đầu, mặc váy đi học hoặc mặc sịp đỏ ngoài quần dài, đi đứng ưỡn ẹo, chạy ra giữa sân trường sửa gấu gâu, nằm ngủ trong lớp để nước miếng chảy dài, đi tán trai, tắm bằng nước cống, bơi Neptune đi uống, để tóc dài nhuộm bảy màu----

Tôi tự hỏi đứa con gái ngồi trước mặt mình đây có phải là CPU - một cỗ máy khô khan- hay không. Thiệt tình...

Tôi vừa nghe nó liệt kê vừa gật gù, thỉnh thoảng lấy tay lau mồ hôi trên trán vì căng về sau, những phương pháp nó đưa ra càng đậm chất hoang dại.

Nó nói một tràng, dễ mất đến cả chục phút, mặt vẫn tỉnh rụi như không. Tôi nghe xong kết một câu chán nản:

-Làm mấy trò mất mặt đó chỉ bằng rape chết nó đi còn hơn!

Công nhận chỉ có Quạ đen là hiểu tôi. Phải nhận nó làm em gái mới được.

-Đó cũng là một cách.-CPU nói như đúng rồi, hình như đôi mắt vô cảm của nó có sáng lên một chút thì phải.

Tôi rất muốn lay nó một lay bằng cả tấm lòng thành.

-Nhưng pháp luật quy định tội cưỡng dâm làm nạn nhân chết sẽ bị phạt tù từ bảy năm đến mười tám năm.-Nó đúc kết lại-Vậy nên cách này không khả quan.

-Cảm ơn.

Tôi thề là trong đời chưa bao giờ muốn rape chết một đứa con gái như lúc này. Cái mặt đơ đơ, nghiền tức như đang bàn chuyện chính trị của nó thật đáng "ba chấm".

Mặc kệ tôi nghĩ cái gì trong đầu, thiên tài lại cắm cúi vào chuyên môn của nó là đọc sách-quyển sách dày cộm bằng tiếng Anh, về những con vật kì lạ trên khắp hành tinh. Giá mà trong đó nó có thể tìm thấy thông tin về loại động vật giống người có tên CPU thì hay biết mấy.

Dãy ghế đá này thật mát mẻ, tôi ngắm nhìn những tán phượng già lụ khụ, trơ trụi lá, cành cây bong tróc như bị lở ghẻ, tự nhiên thấy thiếu vắng một cái gì đó không thể gọi tên.

-Này, mục đích cậu đáp xuống trái đất là gì?-Im lặng một lát, tôi hỏi nó.

Sắp vào học rồi, ngồi nói chuyện với một cái cột nhà như này thật tốn thời gian.

CPU nhìn tôi, ánh mắt bình lặng như mặt sông trong suốt đã đóng băng nghìn năm, chứng minh mình còn điềm tĩnh hơn cái cột nhà:

-Không có đâu. Con người lúc sinh ra chưa có ý thức, cho nên ban đầu chẳng có mục đích gì cả. Người ngoài hành tinh cũng vậy.

Câu nói đó hình như ám chỉ một cái gì thế thâm lắm. Tôi nghĩ thế, nhưng cũng chẳng quan tâm, nó hiểu sai ý tôi mất rồi.

Lúc tôi và CPU đang chém gió ngon lành, thẳng cò hó X-pít oan gia kia không dung ở đâu bay ra, chen ngang hỏi CPU với cái vẻ khinh khinh:

-Bạn mới, cậu chơi với loại người này à?

Rồi, nó lại cho rằng tôi là loại kinh tòm gì đây? Làm như anh mày đây chấp mày lắm ấy.

-Không.-CPU nói, một từ đơn giản và ngắn gọn, không hơn.

Phũ vậy đấy.

Thằng Godi cười cười như kiểu hạnh phúc lắm không để đâu cho hết, nhìn tôi về ngây thơ:

-Chú em, dạo này học hành thế nào?

Nó hỏi một câu mà da gà tôi nổi lên một ngàn cái, quá lố. Thằng này có nhu cầu bất thành linh à? Mà cái thái độ nửa nạc nửa mỡ đó là sao?

-Bình thường thôi, chú nhớ anh?- Tôi chớp chớp mắt hỏi nó, cảm động đến mức khóc được cả chục lít nước bây giờ.

Nhắc tới chuyện học, không biết "người tình cũ" của tôi dạo này có còn ham chơi nữa không. Gì chứ, nó chứa lười học đấy.

Thằng Godi gật gật đầu, rồi như nhớ ra cái gì hay ho lắm, bảo tôi:

-Thực ra tao chỉ muốn nói với mày một chuyện thôi.

Thằng điên đó bỗng dưng đổi cách xưng hô làm tôi mất hứng. Chả hiểu sao thấy trong giọng nó có gì đó mập mờ.

- Chuyện khi gì thế? - Tôi tò mò.

- Biết sao không? Từ nay giữa bọn tao và tụi mày sẽ chả có trò gì để chơi nữa. - Thằng Godi bình thản nói, mắt hơi hơi liếc qua CPU - Với chúng ta, việc học là rất quan trọng, phải không bạn tốt?

- ...

Thiên tài gật đầu một cái thay cho câu trả lời, chả hiểu sao bây giờ lại kiêu lời thế. Nãy nó mới nhồi nhét cho tôi một màn chém gió tràng giang đại hải nên hết hơi rồi hả?

Thằng cờ hó có vẻ hài lòng, cái giọng đều đều của nó từng chút một rape, à nhầm, rót vào tai tôi:

- Bọn tao bây giờ chỉ thích học thôi, với cả, mày biết lí do mà. Nên, dừng lại mấy cái trò điên rồ nhé! Để cho bạn của tao được yên.

Tôi nghĩ là cái đám cờ hó của X-pít bị điên hết rồi, hoặc ăn phải chất độc của Tàu Khựa nên mới nghĩ ra mấy cái điều như vậy.

Hôm đó, cái hôm đó, ý tôi là vào cái hôm đó đó - một ngày bình thường đầu đông, không mây không mưa, nhiệt độ từ bao nhiêu đến bao nhiêu độ C tôi biết chết liền nhưng chắc chắn là trời rất lạnh, vì một trận bão quét qua tôi, chỉ mình tôi thôi.

Đừng vội mừng, tôi chưa chết được đâu. "Bão" theo đúng nghĩa của dân chém gió.

Kẻ ra cũng chẳng có gì hay ho.

Lúc ấy, tôi vừa đi thăm đứa em gái bên lớp 10 Lý về - con bé tên Lim ấy, nó bị ốm mà vẫn đi học - thì gặp Quạ đen giữa hành lang tầng một, trước mặt cái phòng thực hành Hóa to tổ bố. Quạ đen bấy giờ nổi tiếng kinh tởm, ấy nhầm, kinh khủng luôn ấy, vì độ đẹp gái và đào hoa hơn cả thằng anh nó mới ghê. Tôi cứ tưởng Quạ tha cho mình rồi nên mới cười hiền lành chào ẻm, ai dè nó sung sướng bay vèo đến như "mèo thấy mỡ" (lỗi so sánh khiến tôi thấy mình thật rẻ tiền, ha ha). Nhưng mà tình cảm nó dành cho tôi cảm động rớt nước mắt thiệt đó.

- Anh thấy đấy, chỉ có em là yêu anh nhất!

Nó đập cho tôi một câu không đầu vào đâu, như kiểu đúc kết cái chuyện tình điên khùng sến súa nào đó nó tự nghĩ ra, rồi nở nụ cười mát dịu như gió mùa thu, làm bức tường đồ chơé bên cạnh cũng phải chào thua về độ tỏa sáng. Không biết tìm ở đâu ra mà bay phấp phới nhiều vậy nè?

Nó đẹp cực, giả mà bạn có ở đây để nhìn một phát cho lác con mắt. Về đẹp đó khiến tôi nói mà không cần suy nghĩ:

- Làm em gái anh đi!

Tôi muốn như thế đấy, nó mà là em gái tôi, tôi sẽ dạy nó một khoá lòng-tự-trọng cơ bản.

Niềm vui sướng của nó nổ cái bụp, rơi xuống lạch bạch như một quả bóng nước vừa vỡ tan. Nó nhăn cái mặt giống con khi, rồi cúi đầu, vò vò vạt áo như một thiếu nữ e thẹn, lấm bầm:

- Lại thất bại rồi...

Tôi định hỏi nó bị đột biến gen phải không thì nó đã ngẩng mặt lên, nhìn tôi với bộ mặt đều già - bộ mặt hiêm khi nó lòi ra sử dụng, hỏi tôi:

- Vậy anh thích kiểu người như thế nào? Người ngốc như chị Madi á?

Tôi ấn vào cái đầu nó một phát:

- Đừng có hỗn, em mới ngốc ấy!

- Ha ha, phản ứng ghê chưa kìa! - Nó lấy tay che đầu, cười tít cả mắt như thể khám phá ra cái gì hay lắm, đồ điên - Biết yêu rồi đúng không?

Gì? Đồ hoang tưởng.

- Yêu cái đầu em, mới luyện EQ ở chuồng heo nào về thế?

Nó vẫn cười nắc nẻ, tiếp tục lải nhải mà cóc cần biết tôi có nghe không:

- Nhưng mà giờ có hối hận cũng muộn rồi, chị ấy đã thay đổi. Bây giờ...

Đang nói, Quạ đen bỗng nhiên đổi sắc mặt, khi vô tình nhìn ra phía sau tôi.

Gì chứ, thấy ma hiện hồn hay sao?

Tôi chưa quay lại nhìn xem có Binladen hay Hép-pi-bô-la xuất hiện thì Quạ đã kéo tôi vào cái phòng thực hành Hóa chết giẫm, nói nhanh:

-Giúp em, em không muốn bị giam lỏng đâu!

Hóa ra thằng anh cờ hó của nó đang đi tới, nó sợ bị nhìn thấy là đang đứng với tôi đó mà. Tò mò.

Cái phòng "được" tôi và Quạ bay vào trốn lúc này không có ai cả, mùi hóa chất xông lên như kiểu sắp có phim kinh dị xảy ra. Không khí này thật là thích hợp nếu thằng anh của nó thấy nó với tôi đứng trong này, tưởng làm chuyện mờ ám ấy mà.

Tiếng bước chân ngoài kia ngày càng gần, tôi định chộc tức bé Quạ một phen cho vui đời, nhưng dừng lại kịp khi nghe ngoài kia có tiếng nói lạnh lạnh của con gái:

- Hơ hơ, bây giờ thì hai người thân thiết quá ha, mãi nguyện rồi chứ?

Tôi hơi ngạc nhiên khi nhận ra đó là giọng của Cún Cún, nó lại đi cùng với thằng kia nữa à? Mấy bữa nay nó mờ ám thật đó.

Từ từ nào, "hai người" cơ á, có lẽ nào là...

-Im đi con diên! Xía vào chuyện của tui này làm cái quái gì?

Tôi đoán đúng. Cụm từ "hai người" bao gồm cả Madi, và nó đáp lại Cún Cún như thế đó, nhưng cái giọng nó lạ lắm, nghe sắc sảo kinh khủng, không phải cái giọng ương bướng mà trẻ con hồi trước.

Tôi và Quạ đen không hẹn mà gặp cùng ló mắt nhìn ra xem kịch hay, bọn tôi đang đứng sau bức tường cạnh cửa lớp, một vị trí thuận lợi để quan sát.

Có ba người ở trước hành lang. Madi bước tới, ngồi lên thanh lan can, chống cằm nhìn ra ngoài sân, mặt lạnh như tiền, trong khi ngồi cạnh nó là thằng Godi đang vừa ngoáy Cún Cún vừa cười thích chí, còn Cún Cún thì tôi không thấy mặt, chỉ thấy nó đứng khoanh tay chém gió.

Nó cũng rành thật đó.

- Biết sao không Madi, cậu chỉ là một người thua cuộc, thảm hại lắm đó!

Cún Cún nói, lại cái giọng hôm nọ nó xài khi xé tan bộ bài của tôi, nhưng coi bộ có vẻ vui hơn nhiều. Mà tui nó lại cãi nhau vì cái gì thế nhỉ?

- Vậy à? Haizz... nhưng cậu còn thảm hại hơn tôi đây, mãi mê theo đuổi một thứ mình không thể nào với tới. Tội nghiệp quá đi!-Madi quay lại nhìn Cún Cún, nụ cười nhạo báng đã xuất hiện trên môi từ lúc nào, và nó nói ra những lời đó với một thái độ mỉa mai đến khó tin.

Đây là ai vậy? Mình có quen không ta? Đáng sợ quá~

- Chuẩn luôn! - Thằng Godi gật đầu, giờ ngón cái like cho Madi một phát, vẻ hài lòng như vừa nghe cô giáo Thảo* giảng bài không bằng, rồi quay sang Cún Cún cười hiền lành mà không nói gì thêm. Nó muốn làm khán giả thôi thì phải.

- Cái...- Cún Cún như bị chọc trúng tim đen, ngập ngừng một lát nhưng nhanh chóng lấy lại sự bình thản - Cậu biết gì mà nói chứ?

- Yô, đúng rồi, tôi chẳng biết gì cả, chỉ có điều là có ai đó mãi mê tương tư người tình cũ của tôi thôi mà. Chung thủy gồm!

What the... Madi đang nói cái gì thế?

- Tự làm một bộ bài để tặng người ta, chuyển về đây để học chung, rồi còn ở chung nhà, cậu cũng mê muội quá ha! Sao không đi mà bày tỏ cho rồi, à quên mất, cậu biết chắc là sẽ bị từ chối mà, tội nghiệp!

Madi kết thúc tràng diễn thuyết của nó bằng một nụ cười tinh rui, thậm chí có phần ngây-thơ-giả-tạo thái quá. Dưới ánh nắng nhân nhật trời đông, nụ cười ấy trở nên mơ hồ khó tả.

Tôi thấy này giờ Cún Cún đứng im như phỗng nghe nó nói, chỉ có hai tay là run lên bần bật, chắc đang tức.

Hai đứa này làm tôi thấy lạnh vì gió, không, bão đúng hơn. Quạ đen bỗng dung cười phá lên không thành tiếng, cười đến rung bần bật cả hai vai. Vui lắm à?

Mọi thứ trong đầu tôi, về Cún Cún, bắt đầu nối ghép với nhau một cách không thể logic hơn, cứ như kiểu nước tràn vào lấp đầy các lỗ hổng bấy lâu. Như các mảnh ghép của trò xếp hình tìm về đúng chỗ. Và kết quả là bây giờ tôi có cảm giác muốn bị xe cán.

Thế quái nào?... Ứ chấp nhận được luôn.

Lúc tôi bận "thông" cái não mình thì cũng là lúc Cún Cún xáp lại gần Madi, không nhìn thấy vẻ mặt Cún nhưng tôi dám đem cái đầu của con bé Quạ ra đảm bảo là nó đang rất phần nộ. Đừng có nói là muốn động tay động chân đấy chứ?

- Nghĩ là mình đang chọc tức ai đấy nhóc? - Cún Cún đều giọng hỏi Madi, đồng thời cúi người xuống nắm lấy cổ áo nó, kéo lên, y hệt con đồ.

Vâng, chào mừng các bạn đến với giờ phát sóng bộ phim "Bụi đời chợ lớn" phiên bản girl xinh kute!

Trái với suy nghĩ của tôi, Madi không thêm phản ứng gì ghê gớm, chỉ giương mắt nhìn đứa con gái trước mặt, rồi thản nhiên vén đám tóc trước trán mình lên, cười khẩy:

- Muốn đánh nhau? Chiều luôn! Chỗ này nhiều máu nhất nè cưng!

Quạ đen suýt nữa đã rống lên cười thành tiếng khi thấy cảnh đó. Sốc quá à?

Có một sự thật hay ho rằng là chẳng nên động vào những đứa nguy hiểm, những đứa không còn gì để mất thì càng không nên.

Cún Cún tất nhiên không quá ngu để không biết điều đó, nhất là khi có lắm người sẵn sàng bay vào hốt xác nó nếu nó dám ra tay với Madi. Thế nên, Cún Cún kiềm chế cơn điên của mình, thu tay vào túi, quăng lại một câu tự tin ghê gớm trước khi bỏ đi:

- Một ngày nào đó, tôi sẽ lấy máu của bốn người chúng ta...trộn vào nhau... xem nó có vị gì.

Câu nói đó vang lên chậm rãi, nhẹ tênh như gió, mang theo mùi lạnh lẽo của mùa đông rét mướt.

Nghe vừa hoành tráng vừa sến súa, tôi nhìn cái mặt sung sướng của Quạ đen mà nghĩ.

- Trộn trộn cái vẹo gì? Con nhóc đó đúng là thần kinh có vấn đề! - Madi lại nói, tay phui phui cổ áo như thể bị cái gì bẩn thỉu, kinh tòm chạm vào.

Ai dạy nó cái cách nói chuyện cay cú như này chứ?

- Không sao đấy chứ?-Xpít hỏi nó.

- Chuyện vặt! - Nó nhún vai cười, rồi đứng lên - Về lớp thôi!

Tôi và Quạ vẫn đứng lại trong cái phòng thực hành Hóa u ám ấy sau khi Madi và thằng Godi đi rồi. Cái nào tôi bây giờ vẫn chưa chấp nhận được cái sự thật vừa "thông" ra ban nãy, thật đấy. Làm thế quái nào mọi chuyện lại thành ra thế này chứ? Không vui tẹo nào hết. "Tuổi thơ dữ dội" của tôi...

-Chúc mừng anh nhé! Đào hoa thật đấy!- Con Quạ hào hứng bảo tôi,sau một hồi cười quần quai - Em có thêm tình địch rồi, oh yeah!-Nó kết luận, cái mặt bây giờ vênh vào đến mức đều giả.

Nó nhảy lên cái bàn trắng lảng cồng mà ngồi, khoanh chân lại, nhìn tôi ra vẻ chờ đợi như thể biết chắc rằng tôi sẽ hỏi nó một điều gì đó quan trọng. Đúng là càn khôn, con Quạ này càn khôn bằng anh nó, đều thật, giờ tôi mới để ý đấy.

Tôi chả buồn muốn về lớp nữa, nhảy lên cái bàn song song với nó mà ngồi, nhìn ra cái cảnh tẻ nhạt ngoài kia qua ô cửa kính mờ.

Một chuyện giống với quá khứ đã xảy ra rồi đấy.

-Sao rồi?-Nó thấy tôi hiền đột xuất là làm tới ngay -Không nói nên lời luôn hả?

-Ừ. Anh chỉ muốn khóc thôi.-Tôi ngó nó, lấy tay quệt mắt ra vẻ sụt sùi.

Mờ khóc là như nào nhỉ? Tôi quên mất rồi.

-Khóc đi! Em cho mượn vai nè! -Nó cười, còn giang hai tay ra như mẹ hiền chuẩn bị ôm con thơ tới nơi.

Hình như đây là nụ cười hiền nhất của nó từ trước đến nay. Đẹp lắm ấy. Nhìn nó lúc này, chả hiểu sao tôi lại nghĩ nó giống một mảnh vỡ thủy tinh sắc nhọn và có khả năng phản chiếu.

Thực ra, hồi trước tôi rất thích chơi với nó, rất rất thích là đằng khác.

Nhưng bây giờ, có muốn cũng chẳng thể được như xưa. Tôi muốn ôm cục đá bự chẳng mà nhảy xuống biển quá đi mất. Tôi không muốn mối quan hệ của tôi và Cún Cún cuối cùng lại thành ra như tôi và Quạ bây giờ. Cún Cún thích tôi cơ đấy. Làm thế quái nào điều đó lại xảy ra? Tôi lại sắp mất một người bạn tốt rồi, vì cơ bản, tôi luôn xem Cún là bạn tốt, thậm chí, nó và "tuổi thơ dữ dội" của tôi là một. Và càng không nghĩ sẽ lừa dối nó, thật đấy, tôi không thích lừa mấy đứa mà mình không có hứng. Đứa con gái nào cũng được, trừ Cún, Quạ và một vài đứa tôi coi như em nữa. Không phải vì cái tình cảm sến súa gì đâu, chỉ là không thích lừa hoặc không-có-khả-năng-lừa thôi.

-Subi này! - Tôi ngồi tự kỉ một lúc mà chẳng được cái gì, bèn hỏi Quạ đen - Làm thế nào để người ta không thích mình nữa nhỉ?

Nghe tòm đã man. Tôi suýt bò ra cười vì ý nghĩ mình mới dậy thì hôm qua.

-Hồi đúng người rồi đó!-Cái mặt vênh vào của Quạ đen ngày càng hát ngược lên trời, chỉ thiếu điều nỏ tung cái mũi ra vì tự sướng, tôi định gọi nó xuống thì nó đã nhìn lại tôi, vẻ nghiêm túc hết sức, trầm giọng - Có một cách vô cùng hữu hiệu, vô cùng tốt đẹp, vô cùng êm thấm, đó là...

Nó đột nhiên tắt tiếng, nhìn tôi chăm chú. Lại làm trò nguy hiểm gì đây bà nội?

-Là gì?

Trước ánh mắt ngây thơ chong xáng của tôi, Quạ đen búng tay cái "tróc!", mỉm cười vô cùng hồn nhiên và đáng yêu, trước khi ban phát cho tôi một lời khuyên bổ ích:

-Cứ rape chết mọ nó đi là xong!

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Can i RAPE you?

Lời khuyên vàng ngọc của em Quạ baby kute đã làm đầu óc vốn hồn nhiên bẩm sinh của tôi trong sáng hơn gấp tỷ lần.

Suốt tiết Anh, cô Linh ra đề thảo luận nhóm, tôi ngồi vò giấy làm đạn, móc vào sợi giun để bắn hết đũa này đến đũa khác trừ đũa ngồi bên trái mình. Chẳng mấy chốc, cái lớp biến thành đấu trường đầm máu, à nhầm, đầm giấy, cả bọn bắn nhau như điên, đạn bay mù mịt trong không gian. Hết cô ngược mắt lên nhìn xuống lớp là không có gì, nhưng lúc cô cầm cúi đọc xấp tài liệu trên bàn là lại vang lên một rừng âm thanh: "vèo", "bốp", "á", "ối", "éc".

-Ê, nghiêm túc coi mày! - Con Liên đập cái bép vào tay tôi, cái mặt nhăn như con Gorila thiếu chuối.

Nó thi thêm khối A1 nên thích học Anh lắm lắm.

Tôi quay lại cái chủ đề tiếng Anh trong sách, chỉ để nhìn thấy một đám Angry Birds vẽ bằng bút chì đang ngó lại mình. Bỗng nhiên tôi nghĩ nếu bây giờ Madi trở thành một đũa đánh đá như hồi nãy thật thì sao nhỉ?

Nghĩ tới Madi, tôi ngó sang bàn của Cún Cún - chỗ bên trái mình-thì thấy nó đang nghịch điện thoại, chả thèm học hành gì cả. Chắc nó đang ghét Madi lắm lắm. Và còn nữa, nếu một ngày nào đó nó bảo nó thích tôi thì sao nhỉ? Tôi chẳng muốn "làm méo đi bộ mặt vốn rất hồn nhiên của kỉ niệm", nghe sến nữa rồi, nhưng mà hồi nhỏ là nó gần bó với tôi nhất, mất nó rồi chắc tôi chẳng được vui như bây giờ.

Tôi sinh nông nổi đem chuyện đó đi hỏi thiên tài, vào một ngày đẹp trời gió lộng. Nó chăm chú nghe tôi nói, rồi trả lời răm rắp:

-Cũng không khó. Cách tốt nhất để làm người ta không thích cậu nữa là làm sụp đổ hình tượng của cậu trước mặt họ, như thế họ sẽ hết hứng thích thôi.

Như sợ tôi không tin, CPU nói thêm:

-Sách tâm lí nói vậy, manga shoujo cũng viết vậy.

Ồ, cũng đọc shoujo cơ á? Chuyện động giời động đất đây, còn đáng sợ hơn chuyện con gà biết đi xe đạp nữa ấy chứ.

-Làm bằng cách nào?-Tôi làm mặt ngây thơ hỏi lại. Gì chứ, mấy trò mất hình tượng chắc là đòi hỏi một trái tim ym dũng cảm đây.

-Rất đa dạng.-Nó nói như thể chỉ đợi tôi hỏi câu đó, mắt nhìn xa xăm-Chẳng hạn viết lên một cái bảng "Tôi là gay, cần thông ass" rồi đeo trước ngực, cạo sạch tóc chỉ còn ba sợi trên đầu, mặc váy đi học hoặc mặc sịp đỏ ngoài quần dài, đi đứng ống ẹo, chạy ra giữa sân trường sửa gấu gâu, nằm ngủ trong lớp để nước miếng chảy dài, đi tán trai, tắm bằng nước cống, bôi Neptune đi uống, để tóc dài nhuộm bảy màu---

Tôi tự hỏi đũa con gái ngồi trước mặt mình đây có phải là CPU - một cỗ máy khô khan- hay không. Thiệt tình...

Tôi vừa nghe nó liệt kê vừa gật gù, thỉnh thoảng lấy tay lau mồ hôi trên trán vì càng về sau, những phương pháp nó đưa ra càng đậm chất hoang dại.

Nó nói một tràng, dễ mất đến cả chục phút, mặt vẫn tỉnh rụi như không. Tôi nghe xong kết một câu chán nản:

-Làm mấy trò mất mặt đó chi bằng rape chết nó đi còn hơn!

Công nhận chỉ có Quạ đen là hiểu tôi. Phải nhận nó làm em gái mới được.

-Đó cũng là một cách.-CPU nói như đúng rồi, hình như đôi mắt vô cảm của nó có sáng lên một chút thì phải.

Tôi rất muốn lấy nó một lấy bằng cả tấm lòng thành.

-Nhưng pháp luật quy định tội cưỡng dâm làm nạn nhân chết sẽ bị phạt tù từ bảy năm đến mười tám năm.-Nó đúc kết lại-Vậy nên cách này không khả quan.

-Cảm ơn.

Tôi thì là trong đời chưa bao giờ muốn rape chết một đứa con gái như lúc này. Cái mặt đơ đơ, nghiến tức như đang bàn chuyện chính trị của nó thật đáng "ba chấm".

Mặc kệ tôi nghĩ cái gì trong đầu, thiên tài lại cắm cúi vào chuyên môn của nó là đọc sách-quyển sách dày cộm bằng tiếng Anh, về những con vật kì lạ trên khắp hành tinh. Giả mà trong đó nó có thể tìm thấy thông tin về loại động vật giống người có tên CPU thì hay biết mấy.

Dãy ghế đá này thật mát mẻ, tôi ngắm nhìn những tán phượng già lụ khụ, trơ trụi lá, cành cây bong tróc như bị lở ghẻ, tự nhiên thấy thiếu vắng một cái gì đó không thể gọi tên.

-Này, mục đích cậu đáp xuống trái đất là gì?-Im lặng một lát, tôi hỏi nó.

Sắp vào học rồi, ngồi nói chuyện với một cái cột nhà như này thật tốn thời gian.

CPU nhìn tôi, ánh mắt bình lặng như mặt sông trong suốt đã đóng băng nghìn năm, chứng minh mình còn điềm tĩnh hơn cái cột nhà:

-Không có đâu. Con người lúc sinh ra chưa có ý thức, cho nên ban đầu chẳng có mục đích gì cả. Người ngoài hành tinh cũng vậy.

Câu nói đó hình như ám chỉ một cái gì thâm trầm lắm. Tôi nghĩ thế, nhưng cũng chẳng quan tâm, nó hiểu sai ý tôi mất rồi.

Lúc tôi và CPU đang chém gió ngon lành, thằng cờ hó X-pít oan gia kia không dung ở đâu bay ra, chen ngang hỏi CPU với cái vẻ khinh khinh:

-Bạn mới, cậu chơi với loại người này à?

Rồi, nó lại cho rằng tôi là loại kinh tòm gì đây? Làm như anh mày đây chấp mày lắm ấy.

-Không.-CPU nói, một từ đơn giản và ngắn gọn, không hơn.

Phũ vậy đấy.

Thằng Godi cười cười như kiểu hạnh phúc lắm không để đâu cho hết, nhìn tôi về ngay thơ:

-Chú em, đạo này học hành thế nào?

Nó hỏi một câu mà da gà tôi nổi lên một ngàn cái, quá lố. Thằng này có nhu cầu bất thành linh à? Mà cái thái độ nửa nạc nửa mỡ đó là sao?

-Bình thường thôi, chú nhớ anh?- Tôi chớp chớp mắt hỏi nó, cảm động đến mức khóc được cả chục lít nước bây giờ.

Nhắc tới chuyện học, không biết "người tình cũ" của tôi đạo này có còn ham chơi nữa không. Gì chứ, nó chứa lười học đấy.

Thằng Godi gật gật đầu, rồi như nhớ ra cái gì hay ho lắm, bảo tôi:

-Thực ra tao chỉ muốn nói với mày một chuyện thôi.

Thằng điên đó bỗng dung đổi cách xưng hô làm tôi mất hứng. Chẳng hiểu sao thấy trong giọng nó có gì đó mập mờ.

-Chuyện khi gì thế? - Tôi tò mò.

-Biết sao không? Từ nay giữa bọn tao và tụi mày sẽ chẳng có trò gì để chơi nữa.-Thằng Godi bình thản nói, mắt hơi hơi liếc qua CPU-Với chúng ta, việc học là rất quan trọng, phải không bạn tốt?

-...

Thiên tài gật đầu một cái thay cho câu trả lời, chẳng hiểu sao bây giờ lại kiêu kì thế. Nãy nó mới nhồi nhét cho tôi một màn chém gió tràng giang đại hải nên hết hơi rồi hả?

Thằng cờ hó có vẻ hài lòng, cái giọng đều đều của nó từng chút một rape, à nhầm, rót vào tai tôi:

-Bọn tao bây giờ chỉ thích học thôi, với cả, mày biết lí do mà. Nên, dừng lại mấy cái trò điên rồ nhé! Để cho bạn của tao được yên.

Tôi nghĩ là cái đám cờ hó của X-pít bị điên hết rồi, hoặc ăn phải chất độc của Tàu Khựa nên mới nghĩ ra mấy cái điều như vậy.

Chuyện thằng Godi tuyên bố Ladykiller "rửa tay gác kiếm" đã gây một cú sốc cho toàn trường, tất nhiên. Nhất là với BadBoy. Bọn nó làm thế có khác gì xem chúng tôi là không khí, không thèm quan tâm nữa, huống gì là đối đầu. À vâng, rồi cái trường này sẽ chẳng còn gì vui và thằng nào cũng biến thành đàn bà hết cho xem

-Anh em nói thật đó, ảnh không còn chề châu nữa, híc! - Quạ đen vừa hoàn tất xây xong một ngôi nhà cao tầng bằng các lá bài thì phán quyết một câu, cái mặt không vui cũng chẳng buồn.

Tin được không? Thằng anh nó bây giờ cho nó chơi với bọn tôi thoải mái đấy.

-Chứ không phải tại anh mày "nết giống" à? - Thằng Zim hỏi tỉnh rụi, rung cái bàn một phát làm ngôi nhà mới xây của Quạ đổ ập xuống. Những lá bài va vào nhau kêu lên lách tách.

"Bép!"

Quạ chẳng thèm cãi, vuron tay tát thẳng nhóc một cái, âm thanh vang lên giống như vung cái vĩ ruồi một nhát đập chết con ruồi to đầu là thằng Zim.

-Đau mày!

Nhóc Zim lau bầu, một tay xoa xoa cái má đang đỏ ửng lên của mình, tay kia đẩy cái đầu con Quạ vào tường kêu "cốp" một tiếng kinh dị. Hai đứa này mà ngồi với nhau thế nào cũng đập nhau ầm trời ầm đất.

-Tao mánh anh tao! Hu hu hu... - Quạ gào ầm lên, cái mặt nhăn như con chó bull.

-Khỏi lo, có đại ca bảo kê cho tao roài!

-Bảo kê con khom nhà mày! - Tôi đập xấp giấy vào đầu thằng nhóc khiến tóc nó bay lên lộn mọn như phim Hàn xèng.

Nó lấy hai tay ôm đầu, ngược mắt lên nhòm tôi, cười láu lỉnh:

-Vậy giờ đại ca tính sao?

Cái lớp 10 Lý này nhí nhánh phát khiếp. Tôi ngồi trên bàn nhìn cái lũ điên đang chơi trò đuổi bắt, cười náo loạn cả lên mà nhức cái đầu. Đã thế, mấy thằng lớp tôi cũng sung không kém, nhào vô chơi với bọn đàn em luôn, làm như "hồi xuân" không bằng, nhất là Cún Cún và thằng Thuận. Kinh dị.

-Tính toán gì nữa? Đi chọc cho bọn nó điên lên, kiểu gì sau đó cũng có trò để chơi. - Tôi nói rồi cười, xong lật lật xấp giấy tài liệu Lý ra ôn. Đạo này kiểm tra một tiết như điên vậy, sắp thi học kì rồi mà.

-Like mạnh! - Bé Lim chìa chìa ngón cái ra, gật gù cái đầu.

Con bé này thiệt là một đứa em lí tưởng~ Tôi xoa đầu nó thay lời cảm ơn.

Quạ đen nhìn bọn tôi dè chừng, môi nấp máy như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại im lặng. Bị cấm khẩu đột ngột? Bệnh lạ à nha!

Thằng Zim ấn cái đầu Quạ xuống bàn cái "cốp!", dài giọng:

-Mày không thích thì về phe anh mày đi, ai cần?

-Đúng đó! Tụi này không cần mày ủng hộ đâu! - Bé Lim hòa theo.

Quạ ta vừa ngóc đầu dậy đã đá cho thằng Zim một phát, bĩu môi nói:

-Bọn mày thì biết cái gì?

Con Quạ này, nhiều lúc tôi chả hiểu nó nghĩ cái gì nữa.

Đang câu bản, đột nhiên Quạ nhìn ra cửa lớp, mặt có chút đỏ sẫm, cái miệng đẹp đẽ toét thành một nụ cười giả tạo đến phát rét, lấm bầm:

-Anh...

Bởi vì, có hai kẻ đang đi vào lớp này: thằng Godi và Madi. Điều đáng ngạc nhiên là tụi nó rất vui vẻ và hiền lành, chẳng có gì là phật ý khi thấy bọn tôi, nhất là Madi. Lâu rồi không nói chuyện, trông nó xinh ra phải biết, cười với bọn tôi rất tỉnh.

-Anh sang thăm em gái cưng, không được hả? - Thằng Godi thấy cái mặt đơ đơ của Quạ đen thì ấn một phát vào đầu con bé, nói như thể anh em thương nhau lắm lắm.

Tôi thấy Quạ rùng mình một cái khi nghe từ "em gái cưng". Tôi nghiệp.

-Ừ uôi! Vậy hai trụ em mày tâm sự với nhau đi! - Thăng Zim hồn nhiên đẩy Quạ về phía anh nó, phẩy tay cười xảo trá.

Quạ giờ nắm đấm lên dọa thằng bạn, ý nói tao sẽ xử mày sau, tiếc là thằng nhóc không nhìn thấy, vì nó bận rù rê Madi:

-Đại tẩu, lại chơi bài với em đi!

Thằng này bị mất trí nhớ ngắn hạn rồi, chắc tại trời lạnh quá, Madi đâu còn là đại tẩu của nó nữa đâu. Bữa sau phải nhắc nó đem mũ len đi đội cho ấm cái não mới được.

Nhưng đúng là hồi trước hai đứa Lim-Zim cực kì kết Madi, ham chơi giống nhau mà, nên hai đứa này cái gì cũng "đại tẩu đại tẩu".

Đã vậy, bé Lim còn tinh hơn, bay đến ôm chầm lấy Madi:

-Đại tẩu, em nhớ đại tẩu muốn chết!

Tôi cứ tưởng Madi sẽ đẩy con bé ra, nhưng không, vẫn giữ nguyên nụ cười, nó cất giọng cực kì bình thản, đến mức giễu cợt:

-Cảm ơn em, nhưng chị không có bị les.

Nếu tôi nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên nó xưng "chị" với con bé, dạo trước, hồi tôi mới dắt bé Lim đi gặp nó, con bé cũng chạy lại ôm nó như thế này rồi khen "chị dễ thương ghê", thế là nó chém một câu: "Cảm ơn em, nhưng anh là gay."

Trở lại hiện tại, bé Lim vội vàng buông "đại tẩu" ra, gãi đầu ngó ngó Madi như tự hỏi mình có nhận nhầm người không, rồi quay ra sau nhìn tôi. Tôi giả ngu ngó đi chỗ khác.

-Xin lỗi đại..., à không, chị nhé! - Con bé bấy giờ mới lảm bảm.

-Bỏ đi! Xin lỗi thì được cái gì? - Madi phẩy tay, cười cười, mắt lấp lánh - Nhưng lần sau đừng ôm chị nữa, nhìn giống dân đồng tính lắm!

Con bé đơ như cây cọc.

Oh yeah, Madi hồi trước của tôi đâu rồi? Sao lại thành ra khó tính thế này?

-Này Madi, đừng đối xử với bé Lim thế chứ, nó có làm gì đâu? - Tôi thấy bé Lim què độ thì chen vào.

Mấy đứa đang chơi đuổi bắt tò mò nhòm bọn tôi, thích hóng thị phi đây mà, chỉ trừ Quạ đen và thằng anh nó đang bận chém gió.

-Vậy hả? Vậy cho xin lỗi nhá, tớ đây không quan tâm lắm. Hi hi... - Madi nhìn tôi nói, đôi mắt nâu sẫm bình lặng không chút dao động, kết thúc bằng kiểu cười ngây thơ, kiểu cười của mấy đứa thích troll.

Tôi nghĩ là mình bắt đầu ghét cái kiểu cười đó. Và tất nhiên, trong số những người ở đây cũng có đứa bắt đầu ghét Madi rồi, chỉ có điều không có ai ghét nó bằng Cún Cún. Cún bấy giờ đã ngừng chơi, chạy lại chỗ anh em nhà Quạ mà vỗ tay, giọng oang oang:

-Xem ai đây nè! Có phải bạn Godi của chúng ta không? Giời ơi, không ngờ chỉ có mấy bữa không gặp mà bạn đã trở thành một người chị đảm đang lo cho em gái rồi! Buồn quá đi mất!

Quạ bất bình, suýt đá cho nó một cú nhưng thằng Godi đã ngăn lại, rồi làm bộ mặt tổn thương, quệt ngang mắt như khóc:

-Madi ơi, con mụ này bắt nạt tớ!

Bọn nhóc lớp 10 thấy vậy sém ngã ngựa vì sốc. Nhưng Madi thì tỉnh như ruồi, từ từ tiến lại chỗ thằng đó và Cún, không cười.

Tự dưng tôi có cảm giác không hay cho Cún Cún. Hình như bao giờ nó cũng là người chọc tức hai đứa này và... chưa thắng được bao giờ.

-Hê, làm gì mà mặt mặt thế, đồ đàn bà! - Cún cười mĩa mai với thằng Godi - Làm như con nít không bằng!

Madi bấy giờ đã đứng trước mặt Cún, nghe vậy liền nhủ mày hỏi:

-Vừa nói ai "đàn bà" đấy?

Cái giọng của Madi lúc này trầm trầm, không lạnh nhưng nguy hiểm kinh khủng.

-Điếc hay sao không nghe? - Cún Cún tất nhiên không vừa, cười mĩa mai đáp lại.

Madi cũng cười, giọng rất nhẹ:

-Chưa điếc, cho nên...

Nó chớp mắt, bỏ lửng câu nói, và...

"BÓP!"

Madi vung tay, nhanh đến mức tôi không kịp nhìn, chỉ vừa nghe tiếng va chạm tóe lửa.

Đám khán giả mở to mắt kinh hoàng.

Bàn tay Madi vẫn còn giữ nguyên trên không trung, nó vừa tặng cho Cún Cún một cái tát nảy lửa. Mạnh và bất ngờ đến mức Cún Cún mắt nhắm tịt, phải vịn tay vào cái bàn gần đó, mặt đỏ rất, nghiêng sang một bên.

Xong phim rồi. Tự nhiên da gà tôi thì nhô lên khi nghĩ rằng cái tát đó vốn dĩ dành cho mình mới phải.

Đáy mắt Cún Cún thoáng một tia sững sờ, phẫn nộ, một tay nó sờ lên bên má bị đánh của mình, tay kia vuốt ngược đám tóc rũ rượi ra đằng sau. Nhanh chóng ngẩng đầu lên, nó mỉm cười:

-Hay đấy bé con!

Ánh mắt nó lúc đó bùng bùng nộ khí, định lao tới ăn miếng trả miếng nhưng Madi đã chạy cái vèo ra phía sau thẳng X-pít để trốn, lè lưỡi chọc tức Cún và làm một động tác hết sức mất hình tượng là... giơ ngón tay giữa lên khiêu khích.

-Tôi chưa đâm cậu là may đấy! - Đã vậy, nó còn ngon lành bồi một câu.

Ai đây ta? Ghê thiệt đó!~

-Tránh ra! - Cún Cún bây giờ điên lên, hét vào mặt thằng Godi. Thiệt tình...

Thằng đó nhìn nó một lượt từ trên xuống dưới, cười tươi như hoa:

-Xin lỗi chứ bây giờ cô em có lột hết đồ ra van xin anh, anh cũng không tránh.

Bản chất của bạn ấy là đây. Lâu rồi tôi mới thấy cái trò ăn nói khiếm nhã của thằng này, nên gọi là "hiệu ứng tình bạn" hay tình yêu cao thượng đã làm nó sống thực với con người mình không ta? Buồn nôn dã man.

-Vậy để bà đây lột da cung ra nhé! - Cún Cún nói về tự tin, xắn tay áo lên.

Đùa chứ, nó muốn chết hay sao? Những thằng không thích đánh con gái như cờ hó Godi đây thực ra là những thằng dã man nhất đấy.

-Ê, ngăn nó lại dùm cái! - Tôi hét đầu bảo mấy đứa bạn đang mãi chống mắt lên nhìn.

Cả đám bay vào, vất vả lắm mới lôi được Cún Cún về cái lớp 11 Lý thân yêu trước khi có một trận chiến không cân sức diễn ra. Tôi cũng đi theo tụi bạn, nhưng khi tới gần hai đứa đang cười sung sướng là Madi và X-pít thì dừng lại đôi chút. Quạ đen thấy vậy vội chạy lại, kiểu như sợ hai thằng xử nhau luôn. Bé này lo xa quá đi mất.

-Yo, biến theo con điên đó đi chứ, lượn phượn ở đây làm vẹo gì? - Madi thấy tôi thì đổi thành kiểu cười mỉa mai, còn giơ tay hình chữ V chào như đúng rồi, sau đó nhanh chóng cụp ngón tay trở xuống, chỉ còn mỗi ngón giữa.

Ủầy. Sốc thiệt đó!

Ê, móng tay nó sơn màu đen kìa! Giờ mới thấy~

Tôi định xoắn lại nó vài câu, nhưng rốt cuộc không hiểu sao lại im lặng khi nó tự dung lùi một bước, như là... sợ hãi!?

Thế mà cứ tưởng nó luyện được "tinh thần thép" rồi cơ đấy. Hóa ra vẫn còn non và xanh lắm.

Thằng Godi nắm lấy cái tay đang "chữ-I" tôi đó của Madi, mở các ngón còn lại ra, rồi đan tay hai đứa nó vào nhau, cười với tôi:

-Gửi lời hỏi thăm của anh đến Cún yêu nhé!

-Chúc nó chết sớm luôn! - Madi vẫn còn chêm thêm.

Tụi này không biết rằng đã chọc vào một tổ kiến lửa, à không, kiến bệnh. Vâng, Cún Cún thù dai lắm đấy. Mà khoan, cái trò nắm tay kia là gì? Cứ làm như anh đây quan tâm.

-Đẹp đấy! - Tôi không trả lời mà đập một câu chả liên quan, nhìn Madi, mắt cười sòng sánh.

-Hờ? - Nó chả hiểu cái gì, lăm băm một tiếng, trông cái mặt rõ là ngố không chịu nổi.

-Móng tay ấy.

Tôi nói thêm, rồi đi luôn, không quên giơ tay lên chào tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chuyện tình của dân BT

Rời khỏi cái lớp 10 Lý chế bầm, tôi bước dọc hành lang, một cảm giác nửa quen nửa lạ bất chợt xuất hiện khiến tôi nhìn sang bên phải.

Từ các cánh cửa phòng học, có một đồng đầu đang thò ra ngó tôi, tò mò, một vài đứa còn tụ tập bàn tán cái gì đó, có vẻ hăng say lắm, mắt nhìn tôi đầy cảnh giác.

Giờ chứ...

Giây phút chạm phải ánh mắt tôi, bọn nó lập tức rút đầu vào, hoặc giả đồ ngớ lơ.

Rảnh đời quá đây mà!

Tôi vẫn bước, cái cảm giác bị nhìn như soi mói này lâu rồi không thấy, giờ nghĩ lại thấy cũng hay hay, hồi nhỏ ấy mà, ở trại trẻ mồ côi, tôi toàn bị đám con nít thò lò mũi xanh bu quanh hỏi đủ thứ, phiền muốn chết, chỉ muốn đập cho mỗi đứa một đập.

Ồ... Mình thay đổi rồi à?

Tôi đang nghĩ miên man thì từ đằng sau có tiếng sầm sập dội tới như voi con Bản Đôn chạy loạn, có đứa chết tiệt nào đó đang muốn thử độ cứng của sàn gạch đây mà.

-Đội tao vớiiiiiiii!!!!

Tiếng gọi nghe rõ là hăng máu của thằng AK cất lên như muốn chứng minh mồm nó là cái loa to nhất trường. Thằng nào mìn này hình như lại lạc què...

"Két!" một tiếng hoành tráng, nó phanh lại ngay khi đuổi kịp tôi, tay thân nhiên quàng qua vai tôi như một thằng bạn thân chính cống. Thế này rõ là thấy người sang bắt quàng làm họ nhi.

-Bạn HIỀN!!! - Nó rút cây kẹo mút ra khỏi mồm, nói bằng cái giọng rõ là giả điên đến phát tởm - Mày đi đâu thế?

Tôm. Ai thèm làm bạn hiền của nó chứ! Hoang tưởng cũng có giới hạn thôi nhóc.

-Về lớp, hỏi ngu!

Tôi đáp, đẩy cái đầu nó ra xa, gỡ luôn cái tay trên vai mình. Bệnh hoang tưởng cộng với vô duyên của nó mà lấy qua da được thì tôi đi tong luôn chứ còn gì nữa.

Thằng gay đó vẫn giữ cái mặt cười cợt rõ ràng là dày hơn cái bánh hamburger kẹp cả chục lớp thịt kia, này là mặt mâm, mặt thớt, mặt cao su,... chạy lăng xăng bên trái tôi, cái miệng bép xép:

-Nãy tao có thấy vụ ồn ào trong lớp 10 Lý...

Kệ em chứ, nói với anh làm vẹo gì?

-Công nhận, Madi bây giờ ghê gớm thật! - Nó nói tiếp.

Không nhìn nhưng tôi cá "một chấm lẻ một phần trăm" là nó đang cười phè phỡn, nghe cái giọng hứng thú đến thế kia mà.

-"Đằng ấy" còn thích nó không? - Tôi hỏi, trong lúc vẫn đang đi.

Truyền thuyết kể rằng bạn AK bị les mãn tính mà.

-Hà? - Nó phun ra một từ như thể sắp sốc chết đến nơi.

Đùa? Không phải nó từng nói muốn đổi CPU lấy Madi à?

-À, có, còn chứ, tất nhiên! Giờ thì càng thích! - Nó lấy lại kiểu cười muôn thuở, gật đầu lia lịa tới mức tôi tưởng cái cổ nó sẽ rụng luôn.

Đến mức đó cơ à? Đúng là...

-Mày định giúp tao phải không? - Mắt nó sáng lên như có trăm cái đèn pin cùng chiếu tới, và giờ thì nó nhảy tung tăng trước mặt tôi.

CON này uống thuốc lú rồi hay sao?

-Có thể... - Tôi cười với nó. - ...nhưng chia buồn với đấng ấy là Madi không có bị les!

-Tao SẼ LÀM cho nó thành les!!! Thế nên YÊN TÂM ĐI! - Thắng AK nói ngay khi tôi vừa dứt lời, thiếu điều gầm lên cho toàn thể ông bà mười tám đời nhà nó nghe thấy.

Ôi giời ơi...

Lạy bốn phương tám hướng chín tầng mây, sao lại có đứa bệnh tới mức này??? Ai đã sinh ra em? Ai đã dạy dỗ em thành người?~

Tội nghiệp CON BÉ! Có nên gọi xe cấp cứu không?

-Được rồi. - Tôi nói, mặt vẫn tỉnh - "Đấy" sẽ giúp "đấng ấy".

Mắt thằng AK mở to ra như nghe được tin gì chấn động thế giới lắm. Nó đơ mắt mấy giây, cái mặt ngu ngu trông muốn đắm cho một phút, mãi mới thốt nên một từ:

-Hả???

-Không muốn à? - Tôi kệ nó, ném lại một câu rồi đi vào lớp, mãi chém gió mà thoát cái đã tới nơi rồi.

-CÓ CHÚ!!! TẤT NHIÊN RỒI!!! - Nó nói lớn lên, thiếu điều hét thủng cái lớp, cứ như phát cuồng - Tao yêu mày nhất!!!

Trong lớp, tôi thoáng nhìn thấy Cún Cún đang ngồi tự kỉ, thế là thay vì đi vào, tôi quay lại cửa, ra ngoài.

-Sao vậy?

Thằng AK đi theo, lăm bằm. Lạy giời, nó không im được một lúc há?

-Đi bàn kế hoạch tán gái của mày chứ gì?

Tôi nghĩ là mình không muốn gặp Cún Cún, bây giờ. Chẳng tại sao cả.

Mặc dù từ nhỏ tới lớn, tôi chả phải loại quân tử gì, nhưng một khi đã nhận lời giúp ai, tôi sẽ làm, dù chuyện đó điên cỡ nào. Đó là lí do tại sao giờ ra chơi một hôm sau ngày đàm đạo với AK, hay còn gọi là "BT" đẹp trai, tôi và nó cùng nhau đứng trước hành lang tầng hai ngó xuống.

-Tao hỏi CPU rồi, lúc nào Madi cũng đi với thằng đó!

Thằng AK chống cằm nói, mắt vẫn dõi theo hai đứa đang đi dạo dưới sân, tức là Madi và Godi. Bọn này cũng lớn mọn gớm, mới sáng ra đã đi lang thang rồi.

-Thế nên điều cần làm là tách hai đứa nó ra. "Đấng ấy" định làm thế nào? - Tôi hỏi AK.

Không liên quan nhưng chả hiểu sao tôi không xưng "mày - tao" với nó được, nghe không quen sao sao ấy.

Thằng AK vuốt bộ râu do-nó-tưởng-tượng-ra dưới cằm, tay còn lại tăng tăng quả bóng rổ, cười tự tin hết biết:

-Gây sự chú ý!!!

Nó nói như đúng rồi, và tôi chưa kịp chém gì thêm, nó đã ngóc đầu ra lan can, huýt một tiếng sáo hoành tráng ra trò rồi... ném quả bóng xuống đầu hai đứa kia.

Tôi nhìn theo hướng bóng mà thảm cảm thấy bất lực với thằng này. Đúng là ngoại hạng ngu mà. Có lẽ phải đi mua thuốc cho thằng nhỏ uống. Cái mà nó gọi là "gây sự chú ý" đây hả? Nói là "đói muốn ăn đòn" còn nghe được.

Ngay từ đầu, nó đã gây ấn tượng không hay ho gì với Madi, giờ lại hành xử kiểu này, thiệt tình...

Tôi nghĩ không có sai, vì mấy giây sau đó, trái bóng rổ bay ngược trở lại, và trán thằng nhóc húc cái "Bốp!" nghe vui tai ra trò. Nó té lăn quay ra giữa hành lang, có mấy chục ngôi sao lượn vòng vòng quanh đầu. Bọn học sinh đi ngang qua nhìn nó như người ngoài hành tinh.

Tôi bước tới sát cái lan can, nhìn xuống. Thằng Godi thấy vậy thì cười sung sướng, hỏi vọng lên:

-Ê, hỏi xem thằng AK chết chưa dùm tao!

Bỗng nhiên tôi thấy đồng cảm với AK dữ dội, vì nhìn mặt thằng X-pít này là lập tức có cảm giác ngứa tay.

-Mày nghĩ sao mà mạnh tay thế? Nó là con gái mà, đồ vũ phu không biết nhục! - Tôi đóng vai người tốt, làm bộ mặt tôn trọng nói với X-pít.

Xong, tôi đi qua chỗ AK, nghe từ dưới kia, thằng cò hó lải nhải gì đó mà "đồ trốn trại" ấy.

-Tĩnh chưa nhóc? - Tôi đứng ở phía trên đầu AK, cúi xuống hươ hươ tay trước mặt nó đuổi vài con ruồi tưởng tượng. Nó không chết luôn đấy chứ? Đòi còn dài lắm cung.

Mở bừng mắt giống như tỉnh dậy từ cơn ác mộng, nó vừa bò dậy đã rít lên:

-Thằng c.h.ó này, tao phải giết nó!!!

Nó xắn tay áo lên, còn xắn cả ống quần như đứng rồi. Chuẩn bị lên đồng hả?!

-Ừ, đi đi! Anh sẽ chuẩn bị muối để ướp xác cho cung! - Tôi đẩy nó đi luôn. - Chết đi cho nhẹ quả đất!

Hình như tôi đã lo xa, vì nó không còn cơ hội để đi chết dưới tay X-pít nữa. Nó chạy được mấy bước đã đâm đầu vào cánh cửa cửa nào vừa mở ra, cho nên lên thẳng nóc nhà ngắm gà cháy rồi còn đâu. Cuộc đời đúng là lộn độn mà.

.

.

.

Hoặc là cực kì thống khổ, cuộc đời của AK ấy.

Vẫn đang là giờ ra chơi, canteen đông nghịt người, ồn ào không khác gì cái nhà ăn của trại cải tạo. Mấy bà chủ bếp mặt lạnh như sắp, bán hàng mà như cầm dao mổ lợn đi cắt cổ con người ta không bằng. Cái đẹp nhất khi ngồi ở đây mà nhìn, có lẽ là cái khu vườn nhỏ ở cửa bên trái, tôi nghĩ thế, nó không có nhiều cây, thậm chí cần cỗi chết đi được, nhưng tôi lại thấy thân quen theo một cách nào đó.

Thằng AK có vẻ không có việc gì làm ngoài ngắm gái. Nó ngồi tu hết hai chai Sting hồng, mắt cứ lảo liên nhìn bất cứ đứa con gái nào đi vào cửa, rồi lại phán xét luôn mồm: "xấu quá", hay "béo quá", "gầy quá", "già quá"... Nó làm như mình là mấy mụ tú bà tuyển "mỹ nhân" vào lầu xanh không bằng.

-Sao không dán vào? - Tôi trỏ cái băng cá nhân trên bàn, hỏi nó.

Vừa mới ăn không ít sẹ vào đầu, chảy máu cả cái trán mà nó không chịu dán urgo, muốn làm anh hùng rom ầy mà. Thật là uổng công tôi đi kiếm cái của nợ đó cho nó.

Đưa tay cào cào lại đám tóc mái nhuộm nâu của mình để che đi vết đỏ bầm trên trán, nó bĩu môi:

-Nhảm nhò gì, tao quen rồi!

Biết ngay mà, làm tú bà, đi phá đời con nhà người ta nên ăn đòn riết là phải.

-Dán đi! Về nhà ông bà già nhận không ra con thì khổ!

Tôi cầm miếng băng cá nhân lên, đập cái "bếp" vào trán nó, khiến nó ngay lập tức kêu lên một tiếng "A!" thật là tâm trạng. Biết đau rồi hả con?

Nó đau đến ôm cái trán nhăn như con tinh tinh, vậy mà vẫn mạnh mẽ cười:

-Hờ hờ, ông bà già có đâu mà nhận với chả nhìn?

-Die hết rồi hả? - Tôi tỉnh như ruồi hỏi.

Nó tròn mắt ngó tôi, rồi nhanh chóng bắn tia nhìn đi chỗ khác, làm nhảm cái gì đó nhỏ đến nỗi tai tôi thính gần bằng con White Fang cũng chẳng nghe nổi, hình như là:

-Cũng gần như thế...

Đừng nói là...

-Hey, mày... - Thăng AK bỗng nhiên kêu lên, tay đập đập vào tay tôi liên hồi, cái giọng tí tòn phát khiếp lên được.

Tay tôi không phải là cái bao cát nhé, muốn đập ít nhất phải bắn ra đây vài nghìn đô!

Thăng AK hất mặt về phía góc quán, cái miệng lại nở nụ cười đúng chất "oppa Biển-Thái style". Gì thế? Phát hiện canteen mở thêm dịch vụ chuyển giới à?

Tôi ngoảnh về phía đó, bắt gặp một đứa con gái ngồi ở cái bàn khuất nhất trong góc.

Tưởng ai chứ.

Vâng, là đối tượng của nhóc AK: Madi. Nó ngồi một mình hả? X-pít...

-Thăng c.h.ó ghê đó đâu rồi? Sao ẻm ngồi có mình vậy? - Thăng AK lải nhải, đúng điều tôi đang nghĩ tới.

-Chắc đi tán mấy anh đẹp giai chứ gì. -Tôi đoán.

-Hô hô, đầu óc nhạy thật! - Thăng AK phá lên cười hạnh phúc. Hình như nó ghét thăng đó ghê lắm. Tốt, anh em mình là "tư tưởng lớn gặp nhau"!

Nhưng trường hợp khả thi nhất chắc là bạn Godi bạn đi "xem World Cup", hay còn gọi là "giải quyết nỗi buồn", chứ hai đứa nó dạo này dính nhau như sam, khó mà xa nhau lắm. Chắc còn tởm hơn tôi và Madi hồi trước.

Mà khoan, mắc mớ gì lại đi so sánh như vậy nhỉ? Đúng là ở gần thăng AK có mấy bữa mà tôi bị lây bệnh nhiều chuyện của nó rồi. Nghe rẻ tiền thiệt.

-HEY!!!

Thăng AK tự dưng huơ huơ tay trước mặt tôi mà gọi, thuốc nó hết tác dụng à?

-Bị điên hả? - Tôi nhìn lại nó.

-Đang nghĩ cái gì mà không thèm nghe tao nói vậy, mày bảo giúp tao mà thế hả? - Nó trưng ra bộ mặt ỉu xìu như mất hũ gạo, trông gay gắt chịu nổi. Bấy giờ mà nói nó bị les chắc cóc có ai tin.

Tôi tự hỏi sao mình lại đi giúp một đứa vừa sến vừa tởm như này. Là vì thấy có tính giải trí hay vì ghét hai đứa kia nên muốn phá?

-Ồ, cơ hội cho đăng ấy đấy, đi mà tiếp cận nó, nếu thăng kia quay lại thì anh đây sẽ... - Tôi cười, đưa tay làm động tác cửa ngang cổ.

-Được đó! - Nó phấn chấn hẳn lên, ngửa lòng bàn tay về phía tôi - Đập tay phát nào!

Lại còn thế nữa, cái đầu nó chứa gì không biết. Kẹo dẻo hết hạn à?

-Đùa thôi, ha ha... - Nhóc AK bỗng dưng cười cười, thu cái tay đó về gãi đầu, kiểu như biết mình vừa cư xử hơi lố!? Thật hả?

Nó cho hai tay vào túi, quay người định đi sang chỗ Madi thì tôi kéo lại:

-Từ từ nào!

Nãy giờ mãi chém mấy chuyện tào lao mà tôi không để ý, có hai thằng đã tới ngồi ngon lành với Madi tự bao giờ, nhìn có vẻ như không phải học sinh trường này, tụi đó thấy Madi ngồi một mình nên muốn dây dưa. Ai bảo cái mặt nó đẹp cho lắm vào.

Mà cũng không phải là đẹp, nếu nói về nhan sắc, nhiều đứa con gái khác sẽ ăn đứt Madi. Có điều là không hiểu sao nhìn nó rất hút hồn, nó có vẻ gì đó trông vừa ngây thơ vừa...gì nhỉ, hiền lành (!?), nhưng tóm lại là rất đáng yêu. Cái cách nó ngồi, cái cách nghịch điện thoại, cái cách nó chốc chốc lại nhìn xung quanh... Đáng yêu kinh khủng luôn ấy, mọi thứ ở nó, tôi nghĩ mình chưa hề chán, ngay cả khi...

Oát đờ heo!?

Nghĩ cái của nợ gì thế? Đầu óc mình có vấn đề rồi hay sao?

-Thả ra! - Tiếng thăng AK bỗng vang lên eo é.o, kéo tôi ra khỏi mớ suy nghĩ sến súa - Để tao sang giải quyết tụi nó chứ!

Tôi nhìn lại, thấy tay mình đang... giữ lấy tay nhóc AK!!! Giời ạ, gay cha nó rồi.

Từ từ, sao cái tai nó đỏ bừng lên thế kia? Bị bệnh lạ à?

Buông cái tay thăng đó ra, tôi đổi sang nắm vạt áo khoác của nó, để nó khỏi chạy lại phá bộ phim sống động đăng kia:

-Chờ một tẹo!

Tôi muốn biết nếu chỉ có một mình, Madi sẽ làm gì với bọn chọc ghẹo nó.

-Gi? - Thăng AK làm bầm, trung cái mặt của đứa đang-hung-phấn-thì-phát-hiện-mình-bị-bắt-lực ra ngó tôi. Có khi còn hơn thế.

Nó làm như nó thích Madi lắm ấy. Đồ điên.

Tôi chả thèm nói thêm, vì bận chống mắt lên xem Madi sẽ làm cái trò gì.

Mấy cái thằng mới đến rõ là mặt dày dạn bản không ăn thua, thấy Madi có-về-hiện là làm tới, hết đứng nói chuyện đến nhảy lên bàn ngồi, còn xoa đầu nó như ông già nó không bằng. Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên là Madi chẳng có phản ứng gì cả, chỉ ngồi uống nước, thỉnh thoảng còn chém gió với tụi kia. Gì chứ, nó thích vậy lắm hả? Hay là để quên náo ở nhà rồi?

Trước lúc tôi đưa ra kết luận, thằng AK đã giựt cái vạt áo của nó tuột khỏi tay tôi, và góc quán thăng tiến.

Lại muốn làm anh hùng rom à?

Từ xưa tới nay, thằng AK có vẻ rất thích sự hoành tráng. Nó mà tham gia đánh nhau, kiểu gì cũng phải có "trống kèn" đi trước. Và bây giờ nó đang tự tạo "trống kèn" cho mình đấy.

Giữa lúc hai thằng kia còn say sưa buôn chuyện với Madi, nó lặng lẽ tiến tới, bưng cái bàn lên đồ luôn không chút do dự.

"RẦM!!! XOẢNG!!! Aaa...!!!"

Một mớ âm thanh hỗn tạp dội tới từ góc quán, hai thằng đang ngồi trên bàn té nhào xuống sàn cùng với đám cốc và đồ uống đổ tả các thứ. Viễn cảnh chẳng đẹp như trong phim Hồng Kông, nhưng đủ tạo sự hoành tráng như nhóc AK kia muốn rồi đấy. Chúc mừng

Tôi hồn nhiên ngồi ngó. Bọn ở gần đó hét ầm lên, chạy tán loạn. Dân hóng thị phi thì xúm lại chường mặt ra mà xem kịch hay.

Tôi thấy Madi vừa đứng dậy khỏi cái ghế để tránh văng miếng, cho điện thoại vào túi, tròn mắt ngó thằng AK như ngó UFO.

Mặc kệ trời đất ra sao, thằng AK xông vào hai thằng kia - bây giờ vẫn đang nằm quằn quại dưới đất vì ê mông - đánh tới tấp. Bọn khán giả rú lên, không biết là do sung quá hay do sợ có án mạng nữa. Hai thằng kia bây giờ đã định thần lại, vừa đỡ đòn vừa gào toáng lên ngó.

-Bị điên hả? Sao không đứng đánh tụi này?

Nhưng thằng AK vốn dĩ đã đánh là đánh toàn lực, chả thèm trả lời, nó là đứa hiếu chiến nhất quả đất.

Nó ghì hai thằng đó ra sàn nhà, đập te tua, mãi cho đến khi một gáo nước lạnh ụp xuống đầu.

Cả đám khán giả thiếu điều rớt quai hàm xuống đất khi thấy Madi vung vẩy cái gáo nước còn toàn đá lạnh ở bên trong. Nó vừa "tắm" cho AK bằng cái thứ nước kinh dị đó.

Thằng AK còn sốc hơn, vừa đứng dậy, vuốt mặt, người run lẩy bẩy vì lạnh, kêu ầm lên:

-Này nhóc, có nhầm không vậy? Anh giúp cung trừng trị mấy thằng quấy rối, vậy mà...

"Ào!"

AK nói không hết câu, vì Madi đã hồn nhiên cầm ly nước của đứa nào đó trên cái bàn bên, tạt thẳng vào mặt nó.

What the heck?

-Tĩnh chưa? - Trước vẻ ngỡ ngàng của nạn nhân và đám khán giả, Madi vẫn bình thản hỏi nhóc AK, rồi đánh mắt về phía hai thằng đang nằm chèo keo giữa đất, chậm rãi nói - Đó là bạn tôi. May cho cậu là tụi nó không thích đánh con gái đấy!

-Cái gì?????? - Mặt thằng nhóc đàn ra như con bẹc giê ăn phải bả.

-Haizz... - Madi lắc đầu, thờ dài ngao ngán, hơi nghiêng đầu nhìn bản mặt ngệt ra của thằng nhóc bằng ánh mắt khinh bỉ. -Nếu không có việc gì làm ấy... - Nó vô vai thằng nhóc như đàn chim, cười vui vẻ - ...thì kiếm cục đá thật to, đeo trước cổ, rồi ra cầu Long Biên nhảy xuống chết quách đi cho không khí bớt ô nhiễm ha! Đồ lảm chuyện hơn cả mấy bà bán cá, vô duyên như con điên, biến thái, điên khùng, si đa hột gà, bệnh lậu, giang mai, hoang tưởng, thiếu năng, ngu mà tỏ ra nguy hiểm, đã không giàu mà còn khoái làm màu, #\$\$%&*~+(\$\$\$%....

Đoạn sau tôi chả nhớ là gì nữa, chỉ nhớ Madi tuôn một tràng xối xả làm đám khán giả cùng với mấy bà chủ canteen đứng lau mồ hôi.

Gần trưa. Nắng chiếu xuyên qua tán cây phượng già gầy guộc, sưởi ấm cho mặt đất sau những ngày đông rét mướt. Một vài đợt gió mỏng tang lướt qua, mang theo mùi rêu phong mộc mạc.

Giữa khung cảnh "xinh đẹp" như phim Hàn Xèng ấy, tôi lại ngồi chống cằm nhìn một thằng điên đang làm cái trò dờ người của nó.

Không thể tin được. Ý tôi là không thể tin được mà, thật đấy.

Trên cái bậc cửa sổ dây phòng trống, thằng AK ngồi khóc dầm dề như mưa tháng chạp, tay cầm chai Sting màu hường lên nóc điên cuồng. Chai thứ bốn rồi đấy, đã man. Có phải rượu đầu mà giải sầu...

Nó ném cái vỏ chai không sang một bên, lấy tay áo quẹt nước mắt, vai vẫn rung lên, cái mặt trông âm ỉu chẳng khác nào trẻ con bị giật mất quà.

Hơ,... bó tay chấm "com".

-Này, đằng ấy... đang khóc hả? - Tôi tròn mắt hỏi nó một câu ngớ ngẩn.

Thằng nhóc lấu cá, bị ăn đòn bao nhiêu cũng không chịu thua, quyết xông lên đấu cho đến cùng đâu rồi? Đây là ai thế? Ngồi khóc như một đứa con nít không bằng. Có khi nó còn con nít hơn cả Madi nữa chứ. Kinh dị.

Thằng AK không trả lời, tiếp tục khóc không thành tiếng, giọt nước mắt to như hạt ngô chảy dài trên má, một ngàn giọt, hai ngàn giọt,... cánh tay lại quẹt ngang đôi mắt đỏ hoe, về tức tối kinh khủng.

Biết là không phải, nhưng nhìn nó như thế thật là buồn cười ừ chịu nổi!!!

Tôi phải giả vờ ngo đi chỗ khác để cười một trận, xong mới quay lại làm bộ mặt thông cảm, vỗ vai nó:

-Đừng khóc nữa, có gì đâu nào. Bình thường mặt nhóc dày lắm mà, sao bây giờ lại thế, giống đàn bà lắm biết không?

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tình yêu đích thực

Sáng thứ hai đầu tuần, thằng AK vừa đến lớp đã nhảy tót lên cái bàn thân yêu của tôi ngồi, đưa tay quẹt ngang mũi một phát như Lục Tiểu Phụng, cười toe toét:

-Thằng kia, nhìn xem hôm nay anh mày đẹp trai không?

Lạy giời, nếu ông có mắt xin hãy cứu thằng này dùm con!

'RÀM!'

Tôi cảm hai cái chân bàn xóc lên làm thằng nhóc trượt một lèo xuống đất. Đầu nó đập cái 'cốp' vào chân thằng Thuận đang đứng ngay bên cạnh khiến thằng này nhảy dựng lên, vô tình lên gối một phát vào đúng 'chỗ đó' của thằng Nam. Thằng Nam thốn quá vớ ngay cánh tay thằng Hùng mà độp như cò hó. Tội nghiệp thằng nhỏ, chưa kịp hóp hết ngum nước thì phụt một hơi đầy mặt con Liên đứng đối diện. Con Liên cảm gáy quyền sách dày cả tác đập thẳng vào trán thằng Hùng, khiến nó té lăn quay ra, kéo theo thằng Nam. Hai thằng ôm nhau nằm ản vạ giữa lớp. Neptune ending.

-Thằng kia! Tất cả là tại mày!!!

Cả lũ chúng nó gào ầm lên, xách bàn xách ghế rượt đuổi đòi giết tôi.

Kết quả, tôi đành phải cuốn xéo ra ngoài sân ngồi tự kỉ. Thằng Godi đi ngang qua thấy thế ân cần ghé mặt hỏi:

-Sao ngồi có mình vậy?

Tôi lắc đầu:

-Chuyện dài lắm.

Nó ném cho tôi cây kẹo mút Cô ca:

-Ăn cho đỡ buồn này!

Giây phút cầm cây kẹo đó trên tay, trái tim chợt rung lên những xúc cảm lạ thường, tôi nhìn X-pít và chợt nhận ra, nó thật là đẹp trai vô cùng. Và tôi đã hiểu tại sao bấy lâu nay mình vẫn chưa phải lòng đứa con gái nào, đó là vì tôi đã yêu bạn Godi mất rồi. Vâng, tình yêu đích thực.

Khi đã yêu, tất nhiên là phải tỏ tình, cho nên tôi đứng dậy, vỗ vai X-pít yêu dấu một cái 'bóp' rõ to, cười thân thiện:

-Này, anh em mình đi làm vài ly không?

Tôi vừa nói vừa hồn nhiên quàng vai nó, tiện thể dán tờ giấy đã chuẩn bị sẵn lên lưng áo trắng của X-pít. Tội nghiệp thằng bé. Trên đó ghi một dòng quảng cáo siêu bự:

'Khi bạn có nhu cầu, chỉ cần một cú phôn.

Call boy - nơi thông ASS đáng tin cậy, bạn của mọi nhà'.

-Okay, mày trả tiền đấy! - Thằng Godi ngó cái mặt 'dễ xương' chết được của tôi một hồi rồi mới phun ra một câu mà nghe xong tôi buồn muốn khóc.

-Khỏi lo, anh sẽ 'bao' chú. - Tôi gạt đầu cái rụp, sột sắng hết chỗ nói.

Đừng có cười, tốt nhất là đừng vội cười lúc này!!!

Tôi đã tự nhủ mình như thế, nhưng suốt dọc đường đi với anh Godi đẹp trai ra canteen, tôi cứ cười suốt. Vì mỗi lần bọn tôi đi qua, đám con gái lại chỉ trỏ rồi cười khúc khích. Đám con trai thì tất nhiên là cười ré lên sung sướng hết biết rồi, vì thằng đẹp giai nhất khối bị dìm hàng mà. Chỉ có đám fan girl trung thành của X-pít là ngó tôi bằng ánh mắt hình bom nguyên tử, nhưng rồi cuộc chả dám làm gì. Công nhận, X-pít nhà mình hot thật đấy, cả fan và anti-fan đều đông như kiến cỏ. Thế mới xứng làm tình yêu đích thực của tôi chứ!

Tất nhiên, 'tình yêu đích thực' của tôi không có ngu để bị người ta dắt mũi, đi được một đoạn thì nó nhận ra ngay điều bất thường, nhưng vẫn cứ đi tiếp, mặc kệ bàn dân thiên hạ. Lúc gần tới canteen, nó mới đưa tay ra sau lưng tìm tờ giấy tai quái đó, gỡ xuống. Đọc xong, nó nhìn tôi bằng ánh mắt thông cảm, hỏi đều:

-Hạnh phúc quá nhỉ?

-Hả? Gì cơ? - Tôi nhìn lại nó, mặt ngây thơ - Ủa, mày cầm giấy gì thế? Ồ, hóa ra mày là nhân viên thông ass à? Có khuyến mãi không?~

-Không. Mất sức lắm!

Nó cười cười, nói như thể mình là 'dân trong nghề' thứ thiệt, rồi tỉnh bơ... dán tờ giấy ra trước ngực, vuốt vuốt cho phẳng.

-Dán thế này oách hơn! - Nó nhìn tôi, mắt cười là loi sóng sánh.

Chết mất thôi!

Da mặt thằng này dăm chắc dày hơn Vạn Lý Trường Thành, đem nỏ thần của An Dương Vương ra bắn mấy trăm phát có khi còn không thủng. Cờ thằng AK chắc phải xách dép đứng xa chục mét mà học hỏi. Haizz...

Khi hai chúng tôi vừa bước vào, cả cái canteen cười rần rần, thằng Godi cũng cười, nhưng hình như có dòng chữ vô hình viết trên trán nó: 'Đứa nào cười, tao cắt!' nên cả đám lại im re, ai nấy đều quay lại lo làm việc mình.

-Gọi cho anh hai chục chai Nep..., à nhầm, Cô ca! - Nó ngồi gác chân lên bàn kiểu đại gia, phẩy tay bảo tôi.

Tôi lập tức lôi trong túi quần ra tờ 500 đồng đã xếp sẵn thành hình trái tim xinh xắn, đưa cho nó:

-Tao yêu mày nhất quả đất! Tự xử đi!

Nó nghiêng đầu nhìn tôi, nói giọng dịu dàng, từ tốn:

-Tiên sư ông cố tổ bà cố nội nhà mày! Mời bố mày uống nước mà thế hả con?

Dễ thương chưa, nó từ 'tình yêu đích thực' lên làm ông già tôi từ bao giờ thế? Bay nhanh thiệt!

-Đừng nóng mà nổi ghê! - Tôi trấn an nó, rồi quay sang mấy thằng đang ngồi bàn bên - Ê tụi bây, cho anh Godi đây vay tạm vài chai, tối nó tới tận nhà thông ass miễn phí cho!

Bọn đó gào ầm lên:

-KHÔNG THÊM! THẮNG ĐÓ BỊ SI ĐA LÀ CÁI CHẮC!

Rồi ngả ngón ra cười hô hô. Tụi này đúng là 'mặt thú dạn người' mà.

-Không mời anh thì thôi, anh đi đây! - Thằng Godi không thèm chấp đám trốn trại, đứng dậy, lột tờ giấy trên áo ra đập cái 'bép!' vào người tôi - Giữ lấy mà phát huy!

Lúc nó đi rồi, tôi mới phát hiện ra: mình vẫn chưa tỏ tình.

Sau vụ đó, chuyện tình của cả dân BT là AK và dân BH là tôi vẫn chưa đi đến đâu, mãi cho tới lúc thi học kì một.

Hôm thi xong môn đầu tiên là Văn, tôi đang mãi chém gió với đám bạn thì Quạ đen lù lù xuất hiện. Tuy nhiên, nó trông te tua như vừa đi đánh nhau về. Tóc tai bù xù, mặt mày bơ phờ, trên má in nẩy “dấu họa” nguyên năm ngón đỏ ửng vẫn còn nóng hổi, váy áo xộc xệch, trên người đầy những vết cào. Nhưng vẫn đẹp, lạ giới, vẻ đẹp của con gái đường phố.

Nó đi chân trần, tay xách đôi giày lủng thủng bước tới chào bọn tôi, trông cái mặt phè phỡn kinh khủng.

- Vừa vượt cạn về đây hả? - Tôi tò mò hỏi. - Để được mấy đứa?

Thằng Thuận a dua bồi thêm:

-Trai hay gái? Đặt tên là Gà hay Vịt?

-Gà Vịt cái búa á!

Thả đôi giày xuống cái 'phạch', Quạ lườm bọn tôi một cái rách cả da mặt, rồi trèo lên lan can ngồi, khoanh hai chân lại, bắt đầu kể sự tích con quạ:

-Chuyện là như này: Ngày xưa ngày xưa, có mụ bán dưa...

Bọn tôi nản quá định phấn luôn, nhưng bị Quạ túm cổ áo lôi lại. Nó làm mặt nghiêm túc:

-Kể thật đây, em vừa đi đánh nhau về.

-Vớ ai? - Con Liên hỏi ngay.

Không hiểu sao tôi có dự cảm không hay. Ai mà có thể làm nó ra thế này nhỉ? Chìm ung hay điều hâu?

-Thật ra cũng không phải là em đi đánh nhau, -Quạ lắc đầu chán ngán - chính xác là người ta đánh nhau, em xông vào can nên lãnh đủ.

Ngừng một lát, nó nhìn tôi, vẻ nguy hiểm

-Mấy anh đoán xem là ai đánh ai?

Thì 'gà vịt cắn nhau con quạ chết' chứ gì nữa?

Không đợi cả lũ chờ gầy cổ, nó nói tiếp:

-Haizz... Là chị Cún, trả thù chị Madi. Nhưng mà mấy anh biết đấy, chị Madi làm gì biết đánh nhau, với cả hôm nay ai cũng bận thi cử, chẳng ai giúp chị ấy, thành ra em đây phải xả thân vì nghĩa! - Nó hươ tay múa chân như luyện 'Thái cực quyền' phiên bản lồi. - Nhưng em đánh không lại chị Cún nên ăn đòn đủ luôn, te tua như này đây!

Cái vẹo gì... Hóa ra không phải chiến tranh họ nhà Quạ, mà là 'đàn bà đại chiến'.

-Cái... - Con Liên chỉ thốt được có một từ, xong đơ cái mặt ra.

-Cún Cún có võ à? - Đám còn lại hét ầm lên.

-Còn hơn thế. - Tôi nói - Nó không xài võ bình thường đâu.

Mà là cắn, cào, cào,... đủ thứ. Nghĩ tới mà nổi da gà. Không biết Madi...còn sống không.

-Thế Madi thì sao? - Thằng AK ở đâu bay ra hỏi. Thằng này chỉ quan tâm mỗi gái thôi.

Con bé Quạ làm mặt tỉnh bơ trả lời:

-Không. Chả sao cả. Bao nhiêu đòn em nhận hết rồi!

Nó là vệ sĩ của Madi hay sao? Nó ghét Madi lắm cơ mà. Đúng là tinh thần thượng võ, hy sinh vì gái, à nhầm, vì đại nghĩa. Like bự!

Thằng AK tròn mắt:

-Ế, sao em lại đỡ hết đòn dùm nó?

-Chẳng tại sao cả! - Nó lắm bả, lắ lắ cái đầu - Thói quen rồi. Từ nhỏ tới lớn em và ba ông anh luôn bảo vệ chị ấy vì chị ấy không biết đánh nhau. Nhìn mặt con Quạ lúc này, tôi có cảm giác nó sắp òa lên khóc. Nhưng không, nó chỉ cười.

Không đúng tí nào. Xưa nay tôi chưa thấy đứa nào bị Cún Cún cho ăn đòn mà còn cười được. Thật đấy.

-Thế giờ con Cún đâu rồi? Để anh đi xử nó! - Thăng AK vỗ vai Quạ, sốt sắng nói.

Muốn thử cảm giác mạnh ha!

-Ui da!!! - Quạ kêu toáng lên ngay khi thăng AK vừa đụng vào người nó, cái mặt nhăn hơn cả con đười ươi. CỐ về đau đớn lắm.

Hờ, không giáu được rồi nhé!

Tôi nghĩ là mình đã đoán được một chuyện. Không hay ho tẹo nào.

-Này, em bị gì nghiêm trọng không? - Tôi hỏi Quạ.

Làm gì có chuyện Cún Cún ra tay mà nhẹ thế.

-A không, không sao cả, em chỉ bị trầy xước sơ sơ thôi! - Nó giơ hai cái tay lên cho tôi xem, cười hờ hờ như con ngốc.

Tôi không nghĩ có ngày nó lại thành ra người như thế này, đại khái là...hiền lành chẳng?

-Thật không?

-Thật, thật mà. - Nó lắm bả. Đóng kịch kiểu gì vụng thế không biết.

Con Quạ mà tôi quen là một đứa lẻo mép cực, đâu có cư xử như này.

Tôi chả buồn hỏi thêm, đập nhẹ tay vào sau lưng nó.

-Auuuuuuuu!!!

Tay tôi vừa chạm vào, nó đã kêu ầm lên, bấu chặt vào cái cột nhà. Tôi nhìn thấy quanh thái dương nó lấm tấm mồ hôi, mắt nhắm nghiền, bặm chặt môi. Đau dữ vậy à?

Như phát hiện ra điều gì, con Liên cúi người xuống, vén lưng áo của Quạ lên.

Ở dưới lớp áo đó, toàn là bông băng thấm đẫm máu.

Đây mới là thương tích thật sự.

Tội nghiệp con bé, giờ thì thành 'xác ướp con Quạ' rồi. Đặc sản số một Việt Nam, nhỉ?

-Chỉ làm cái gì thế? - Quạ đen nhảy cẫng lên như con chơi chơi, hốt hoảng kéo áo xuống che vết thương lại, mắt rom róm nước, bấy giờ mới trở về là Quạ mà tôi biết:

-Bà nội con Cún! Từ nhỏ tới lớn, anh em đây cũng chưa dám đánh em kiểu đó...

Hãy khóc đi khóc đi khóc đi đừng ngại ngừng...

-Đau lắm không? Xin lỗi nhé! - Tôi an ủi nó. Nó mà đi mách thẳng anh nó thì Cún Cún khó mà thoát. Thế đấy.

Quạ đen nhìn tôi, nước mắt chỉ chờ có thể mà tuôn ra như suối, nó ôm chặt lấy tôi, khóc òa lên:

-Hu hu hu.... Đau mún chết luôn á!!!

-Được rồi! - Tôi vuốt vuốt cái đầu nó - Quạ ngoan đừng khóc nữa! Anh sẽ về dạy lại con bạn của anh!!!

Dễ mãi nó mới nín, tội nghiệp...

...cho cái áo của tôi, mới giặt hôm qua.

- Cậu nói gì lạ thế? Tớ không có đánh Subi! - Cún Cún khoanh tay nhìn tôi, nói rành rọt từng chữ, cái mặt tỉnh còn hơn con White Fang.

Thế ai đánh nó, Cây Cây à? Hay là Cầu Cầu?

- Vậy hả? - Tôi hỏi lại một câu vô bổ. Không ngờ được nó lại chối. Thế quái nào...

- Cậu nghĩ tớ là loại người xấu xa, nhỏ nhen đó à? Tớ mà thèm chấp một đũa nhóc không biết cách tự bảo vệ mình như Madi à? Được rồi, nếu cậu không tin tớ thì thôi! Bao giờ nghĩ lại thì đến tìm tớ!

Nó nói một chập, xong xách cặp biến khỏi phòng thi, về thất vọng dữ lắm. Tôi đứng ngó theo một hồi, rồi mới hỏi thằng AK - đũa đừng nghe với tôi này giờ:

- Thế là sao?

Nó nhún vai:

- Là rứa đó.

Hỏi thằng bại não này đúng là 'hỏi như không mất công đi hỏi' mà.

Nó dăm dăm chiêu chiêu:

- Rứa chú mi tin ai?

Đồ điên. Tôi đập một cái vào đầu nó:

- Tin cái đầu nhóc đó!

- Tau tin em Subi. - Thằng nhóc xoa xoa cục u trên đầu, gật gù - Mà còn ai biết vụ đó nữa không? Nghe giang hồ đồn chuyện hôm đó xảy ra ở trong một phòng thi vắng..

- Không phải vấn đề tin hay không. Chuyện đã rõ rành rành như thế rồi. - Tôi xách cái cặp lên, bước ra khỏi cái phòng thi của Cún Cún.

Thằng AK cũng định đi về, vỗ vai tôi một cái, nói như kiểu nó là ông già tôi:

- Đừng nghĩ nhiều, có gì cứ nói với tao. Tao sẽ giúp mày.

Nói như thế tôi bị Si Đa giai đoạn cuối và sắp xuống địa ngục ăn vạ không bằng. Cảm ơn nhé bà nội.

- Dạ, đại ca. - Tôi chấp tay lạy nó một cái, rồi mới đi về.

Hôm sau đó ba ngày, thi xong môn Toán, tôi đang đi tìm Cún Cún thì gặp Quạ đen. Nó hót hơ hót hải, chạy lại nắm áo tôi, nói nhanh:

- Anh ơi, chị Cún Cún lại đi gây sự với chị Madi rồi!

Oh yeah. Chiến tranh thế giới lần hai đây mờ.

Lúc tôi đến chỗ hành lang vắng đó, hai đũa nó không còn cãi nhau nữa, chỉ thấy Madi ngồi bệt dưới đất, tay trái giữ chặt cánh tay phải, máu tươi nhỏ tong tong xuống đất. Còn Cún Cún thì nhìn tôi trần trối.

Ánh mắt đó khiến tôi có cảm giác...òm...nói sao nhỉ? Đại loại là cái cảm giác lúc bạn phát hiện ra bốn anh Siêu nhân Gao mà bạn tôn sùng hồi bé toàn là gay hết. Hay nói đúng hơn, là một cái gì đó quan trọng đã sụp đổ. Thế đấy.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Only miss the sun when it starts to snow. (Bạn chỉ nhớ

mặt trời khi tuyết bắt đầu rơi)

Giữa hành lang vắng dài hun hút và hơi tối, Cún Cún đứng yên một chỗ nhìn tôi. Bóng nó in xuống nền gạch, bị những mảng sáng cắt lìa.

Cuối cùng thì nó lại đi làm trò này cơ đấy, sao, chối nữa đi!

-Không, không phải như thế...-Nó lăm bằm, lắc đầu lia lịa nhìn tôi, có cái gì như sợ hãi bùng lên trong mắt.

Được rồi, không có câu nào hay hơn để nói sao? Chối bay chối biến làm cái gì nữa?

-Tôi đứng lúc đấy!-Madi ngóc đầu lên, ngó tôi, vẻ bình thân dù sắc mặt có hơi tái đi, nói đều đều- Xem bạn tốt của cậu làm gì này!

Nó giơ cánh tay phải lên, khoe vết cắt dài và sâu vẫn đang chảy máu. Máu dính làm tèm lem cả lên cái áo trắng học sinh của nó. Chẹp, tội chưa kìa, X-pít chết ở xó nào rồi, sao không đến bảo vệ cho nó?

-KHÔNG PHẢI VẬY! -Cún Cún đột nhiên gào ầm lên đầy tức giận, tiếng nó vang vọng cả cái hành lang- TỰ NÓ CẮT TAY ĐẤY! KHÔNG PHẢI TẠI TỐ!!!

Cái gì chứ, có mà điên!

-Hey, hoang tưởng cũng có giới hạn thôi!- Madi thở hắt ra, cười vẻ bó tay với Cún - Đừng tưởng ai cũng có sở thích tự làm đau mình như cậu. Đồ điên!

-Vậy hả?

Cún Cún đột nhiên đổi thái độ, phá ra cười nguy hiểm, rồi hơi cúi người xuống nhìn Madi chăm chăm. Bóng nó đổ lên bức tường đỏ, kéo dài ra, trông như một con quỷ. Nó trầm giọng, chất giọng lạnh như tiền khiến tôi cũng nổi da gà:

-Mày điên giỏi lắm. Hôm nay chị sẽ cho mày một bài học!

Kinh dị quá!~

Cún Cún vung tay lên.

Madi ôm lấy đầu, co người lại.

"Pặc!"

Trước khi kịp tính toán cái vẹo gì, tôi đã thấy mình đứng sát bên cạnh Cún Cún và tay thì giữ lấy cái tay đang giơ lên định tát Madi đó của nó tự lúc nào.

Haizz, cuối cùng mình lại là người đi can dự vào một chuyện không đầu vào đầu của mấy con ả đàn bà.

-Đừng làm chuyện điên rồ nữa!- Tôi đẩy nhẹ vào người Cún Cún, nói bằng cái giọng chán nản, đồng thời bước qua, đứng chắn trước mặt Madi như kiểu...bảo vệ, lạy giời (?).

Thì tôi chả phải loại chuyên gia bảo vệ kẻ yếu gì, nhưng rút cuộc vẫn không thích nhìn thấy một đứa yếu ớt như Madi bị bắt nạt, bởi con bạn thân của mình. Nghe chán thật đấy.

Cún Cún không vội nói gì, hai con mắt nó mở to, bắn thẳng vào tôi tia nhìn thẳng thốt, kinh ngạc, cứ như muốn giết người bằng mắt vậy. Nhưng rất nhanh thôi, nó nhìn đi chỗ khác, buông hai tay xuống như bất lực, lăm bằm

-Ra vậy, người cậu tin không phải là tớ.

Nó bỗng nhìn lại tôi, gập người xuống gào ầm lên:

-NHUNG SỰ THẬT LÀ TỐ KHÔNG CÓ RẠCH TAY CẬU TA!!! HIỂU KHÔNG HẢ???

Trông nó lúc này buồn hơn bao giờ hết. Nó làm tôi thấy mình thật tệ, có cảm giác như đang phản bội nó. Nhưng chẳng phải tôi muốn vậy đâu, là nó sai mà. Bảo tôi đi ủng hộ một đứa làm mấy trò điên đại như nó, thôi, xin lỗi, tôi không làm đâu.

-Về nhà đi!-Tôi đặt hai tay lên vai Cún Cún, nói đơn giản. Tôi không muốn nhìn thấy bộ dạng này của nó, càng không muốn nhìn cái kiểu ngồi trốn một góc hai tay ôm đầu của đứa nhóc ngốc nghếch kia.

Biết thế nào rồi đấy, cái kiểu trốn tránh của Madi thật không đỡ được. Nó chỉ việc ngồi hụp xuống, nép sát bức tường, đưa hai tay lên ôm đầu bịt tai, khóc lóc thảm thiết tùy hứng. Và hết. Mặc kệ thiên hạ.

Cún Cún gạt tay tôi đi, lại hét lên:

-Cậu phải tin tớ! Đúng là hôm nọ tớ có đến tìm cậu ta, nhưng con bé Subi đã ngăn tớ lại. Còn vết thương kia không phải do tớ, vừa rồi tớ chả làm gì cậu ta cả, là tự nó gọi tớ ra đây, tự rạch tay rồi cậu xuất hiện! Đừng có...

-Được rồi!- Tôi cất lời nó, phẩy tay -Tớ không muốn nghe nữa. Cậu về đi!

Đừng có cứu vãn một chuyện đã rõ ràng như thế nữa. Đây không phải phim Hàn Xèng, okay?

Cún Cún im bật, lại nhìn tôi bằng ánh mắt trân trời kia. Muốn gì nữa đây?

-Được...được lắm!- Mãi nó mới nói, giọng run run- Cậu tin nó...thay vì tin tớ. Tớ hận cậu!

Nó quay ngoắt người, bỏ đi. Tiếng gót giày nện xuống sàn gạch nghe chói tai như trâu gỗ móng ngoài đồng. Ế, "hận" cái gì chứ? Bị điên vừa thôi!

Tôi quay lại nhìn Madi. Nó vẫn im lặng, giữ nguyên cái kiểu ngồi bất tri kỷ kia. Đừng có khóc lóc gì cả nhá, anh chưa có làm gì cả nhá!

Tôi thấy máu từ miệng vết thương vẫn chảy ra, dính lên tóc nó. Tự dưng thấy ghét phải nhìn cái cảnh này.

-Này...

Tôi lên tiếng, định lay nhẹ người nó nhưng nghĩ nó sẽ lại khóc ầm lên như hôm nọ nên thôi.

-Ờ, xong rồi hả?

Madi bỏ hai tay xuống khỏi đầu, đứng thẳng người lên, nhìn tôi, hai mắt ráo hoảnh.

Cái giọng này, không phải của Madi mà tôi biết, nghe gai gai, thật dễ ghét.

-Đau chết được, - Nó lôi trong túi ra con dao hồi trước tôi tặng, điềm nhiên nói-...tự rạch tay mình ấy.

Kết thúc câu đó, nó ngược nhìn tôi, nhướn miệng cười vui vẻ, đôi mắt hơi híp lại, lấp lánh như vừa thắng một trò cá cược.

Ế, thế là thế nào? Tôi đứng tròn mắt ngó nó lôi cuộn băng đã chuẩn bị sẵn ra quần quanh chỗ bị thương.

-Ấy chết, "bạn" đừng nhìn "mình" bằng ánh mắt đó!- Nó bỗng giơ tay lên che mặt, điệu bộ giống như đang bốn cột tôi - Đi tìm bạn Cún yêu của bạn đi. Không khéo giờ này em đâm đầu vào tường vì người em thâm thương trộm nhớ cuối cùng lại đi phản bội em. Chắc chắc...-Nó lắc lắc cái đầu- Tôi nghiệp Cún yêu! Hồi thế gian tình ái là chi?~

Nó tặng cho tôi câu thơ của Lý Mạc Sầu, xong bỏ đi ngon ơ, tinh rụi như con Chó Diên nhà nó.

Bấy giờ, tôi mới chấp nhận cái sự thật rõ là điên khùng kia.

TÔI VỪA BỊ LỪA!!! Okay, một cú lừa ngoạn mục. Thật ra Cún Cún chả làm gì Madi cả, là Madi tự làm mình bị thương, ấy vậy mà tôi lại đi tin nó để trách Cún. Giờ thòi tốt rồi, Cún Cún chắc hận tôi thấu xương. Hừm, con bé này làm trò tài thật đấy.

Tuy nhiên, tôi chả thấy giận Madi tẹo nào, chỉ thấy hơi tiếc, có lẽ nào nó đã không còn là Madi trẻ con của tôi hồi trước nữa?

Sặc, cái của nợ gì chứ, "của tôi" cơ à?

Chuyện xảy ra sau đó, tôi nghĩ là mình bị lây bệnh của thằng AK rồi, bởi vì lúc Madi vừa đi được có một đoạn, tôi đã đuổi theo, chặn đường nó lại, chỉ để nhìn xem cái mặt nó bây giờ là như thế nào.

-Bị gì thế?- Madi nghiêng đầu ngó tôi như sinh vật lạ từ dưới đất chui lên, tò mò hỏi.

Ờ, hay lắm, cái mặt nó còn tươi tỉnh hơn đi ăn đám cưới nữa.

Tự dưng có cảm giác không vui, như là...hụt hẫng, hình như thế. Mình điên rồi, điên thật rồi. Nhưng mà, đây mới là bộ mặt thật của nó, phải không? Ngay từ đầu đã là như thế.

-Chẳng bị gì cả. Lâu không gặp nên muốn ngắm một tẹo ấy mà.- Tôi cười với nó. Gì chứ, đối xử kiểu này với một đứa lừa đảo chắc cũng vui, nhỉ?

Nhưng mà, ngắm kiểu gì tôi vẫn thấy cái bản mặt của nó rất ngây thơ và đáng yêu là thế quái nào? Ít ra cũng phải đều đều như X-pít chứ nhỉ? Đây là nghệ thuật "lừa tình" của bọn con gái à? Công nhận hiệu quả thật.

-Đồ điên.-Nó cũng ngó lại tôi một hồi, rồi tự dưng lùi một bước, nói nhỏ, cái vẻ tự tin mấy phút trước dần biến mất, hoặc là mắt tôi có vấn đề.

Tôi có cảm giác nó sắp bỏ chạy. Mình đúng là có vấn đề thật mà. Nó thành dân lừa đảo rồi, sao có thể...

Hai bước. Nó đang lùi, mắt nhìn tôi cảnh giác. Định chạy thật hả? "Bản chất" của nó đâu rồi?

Ba bước. Madi quay đầu. Nhưng trước khi nó kịp chạy mất, tôi đã kéo nó lại, ôm vào lòng.

Tôi chẳng biết mình làm thế vì cái khi gió gì, nhưng lúc ôm nó trong tay như thế này, tôi cảm thấy nhẹ nhõm và ấm áp. Cái cảm giác này, có lẽ tôi sẽ chẳng quên được. Bây giờ mà nó cho tôi một cái bạt tai cũng không hối tiếc.

Đùa thôi.

"Không hối tiếc" cái búa!!!

Vâng, tôi vừa nghĩ đến hai từ "bạt tai" là y như rằng nó vùng ra, tát tôi một cái "BỐP!" nghe rõ là giòn giã, có khi còn mạnh hơn cái hôm nó "chường" Cún Cún. Đùa chứ, sáng nay tôi ăn sáng đầy đủ rồi mà nó vẫn hào phóng tặng tôi một cái bạt tai, chắc sợ chưa có món tráng miệng đó mà.

Đau dã man. Tôi nhìn đi chỗ khác, tay xoa xoa cái chỗ má bị đánh. Nói thế thôi chứ cũng chẳng bỏ bèn gì, cái mặt tôi chưa đủ dày như thằng AK hay thằng Godi nhưng chắc cũng đủ để xài.

Dường như thấy mình hào phóng quá nên đâm ra hối hận, hoặc là muốn chơi trò "vừa đâm vừa xoa", Madi nắm áo tôi, lo lắng hỏi:

-Xin...xin lỗi, có đau không?

Thằng bố nó, hỏi một câu dễ thương chưa, cái mặt con người ta chứ có phải cái thớt đâu mà không đau. Đưa má đây anh và cho một phát xem có đau không nào!

Nghĩ là thế nhưng khi nhìn lại Madi, tôi chỉ muốn ôm lấy nó. Về mặt vừa lo lắng, vừa hối hận pha lẫn xót xa, cứ như con nít sắp khóc đến nơi đó chỉ có thể là của Madi mà tôi quen.

Đôi lần, khi muốn làm điều gì đó, tôi cũng có xu hướng làm luôn mà không thèm suy nghĩ. Đó là lí do tại sao sau khi ăn tát, thay vì ném kẻ đánh mình từ trên lầu ba xuống, tôi lại ôm chầm lấy kẻ đó. Đôi thật lắm mâu thuẫn.

Hình như Madi có gãy đi thì phải, tóc cũng dài hơn trước một chút, người nó vẫn ấm và có mùi hương dễ chịu. Tự dưng tôi có cảm giác mình đã đánh mất một điều gì đó mà không biết là cái gì.

Đại khái là cảm thấy mềm lòng, phải không?

Tôi không đủ thời gian để suy đoán này nọ, vì Madi chỉ đứng bất động như thế cho tôi ôm có mấy giây, sau đó, như vừa tỉnh khỏi cơn mê, nó giật dụa, vùng vẫy đòi thoát ra.

Đồ keo kiệt. Ôm có tí cũng không cho. Này nó cho tôi ăn tát, tôi có làm gì nó đâu?~

Chả biết vì lí do gì, tôi cứ ôm nó mãi không chịu buông. Thế là nó xài đến chiêu trò của "cầu tạp chủng", ngoạm một phát vào tay cánh tôi. Lại đau, nhưng tôi vẫn không buông, tôi siết chặt nó đến mức tưởng như nó có thể biến thành một phần của tôi luôn. Chả muốn thả nó ra chút nào. Nhưng mà...

Okay, được rồi, cái tay làm bằng xương bằng thịt chứ không phải khúc gỗ, đau thế đủ rồi. Tôi đành phải thả ra, để cho nó chạy mất. Mà về cơ bản, tôi không có tư cách giữ nó lại. Mà giữ lại để làm cái gì? Biết chết liền.

Lúc bóng Madi khuất ở phía xa, nhìn lại cánh tay phải, tôi thấy chỗ bị nó cắn đã chảy cả máu. Tự dưng trong đầu hiện lên một câu hỏi: mình đứng đây này giờ làm cái của nợ gì thế?

Tự kỉ thêm vài giây, tôi lòi máy ra, vừa đi xuống cầu thang vừa gọi cho Cún Cún.

Bài nhạc chờ sến súa vừa dứt, tôi còn chưa kịp mở miệng thì một cái giọng của thằng nào đó đều đều còn hơn con mụ tổng đài vang lên:

[A lô, đây là dịch vụ call boy- nơi thông ass đáng tin cậy, bạn của mọi nhà!]

Nhầm, chắc chắn mình gọi nhầm. Già rồi nên lẫn thần ấy mà. Tôi tự nhủ và cúp máy cái "tụp!".

Và tìm số Cún Cún trong danh bạ, gọi lại.

[Chào em, anh đây, anh là nhân viên thông ass của em đây!]

Cái giọng quen không chịu nổi đó vẫn rót vào tai tôi đều đều. Tôi cúp máy tiếp.

Nhầm số hoài thế, mình có gọi cho "tình yêu đích thực" đâu nhỉ?

Lần này, để cho chắc ăn, tôi bấm một lèo dãy số điện thoại của Cún Cún, may mà còn nhớ, nhưng bấm được có mấy số đầu thì nhạc chuông cuộc gọi đến vang lên réo rắt.

"Cún Cún is calling"

Tôi không buồn bất máy, phóng cái vèo xuống dưới sân, nhìn quanh.

Cún Cún, nó đang ở chỗ chết tiệt nào vậy? Có còn đứng đây không?

-Hê, sao mày còn ở đây?- Y như rằng mỗi lần tôi muốn tìm ai là cái thằng AK lại nhảy xổ ra, phanh cái "két!" lại- Tay bị làm sao thế?

Rải rác trên sân, đám học sinh sắp về gần hết. Ánh nắng vàng hiem hơi chiếu xuống vạn vật, như chuẩn bị đưa tiễn một cái gì đó.

-Bị chó cắn.- Tôi đáp bừa- Có thấy Cún Cún đâu không?

-Không. Mày đi tìm phòng đi chứ, con chóá đó mà bị đại thì bỏ mịe!!! -Thằng AK dí sát cái mặt vào vết cắn trên tay tôi, lo lắng nói.

Thằng này bị ngu giai đoạn cuối à, nhìn dấu răng đó mà không biết là người hay chó nữa? Thôi, đem cặp mắt cho con White Fang nó nhai cho rồi!

Tôi không thèm trả lời nó, vì bận ngó cái điện thoại. Cún Cún thực sự bị thằng kia tóm đi rồi sao? Thế thì chỉ có nước...chết. Thằng Godi mà đã biết chuyện em nó bị Cún Cún cho ăn "hành", dám cá là nó không nương tay đâu.

Cái màn hình iphone trên tay tôi bỗng sáng bừng lên, đi kèm một hồi chuông báo tử, à nhầm, báo tin nhắn. Cái người tên "Cún Cún" (mà chắc chắn không phải Cún Cún thật) vừa gửi cho tôi một cái MMS.

Vâng, đó là một tin nhắn kèm hình, tuyệt vời hơn cả mong đợi, đó là hình Cún Cún, con bạn thân yêu của tôi, đang bị trói lại và treo lủng lẳng trên một hồ nước xanh lè. Ngoài ra, còn có một đồng tin nhắn:

"Muốn thông ass phải không, đến chỗ anh đi, số nhà...đường xyz"

-Cái...thể loại gì vậy?- Thằng AK tròn mắt, há mồm khi ngó vào cái điện thoại của tôi, nói như không tin mắt mình.

Có chuyện vui rồi đây.

-Mày định đi đâu?

Thằng AK đuối theo, giang hai tay trước mặt chặn tôi lại khi tôi vừa bước được vài bước.

Hôm nay sao nhiều đứa hời ngu kinh, dự là nhà sản xuất thuốc đã phá sản. Đi tìm Cún Cún và "tình yêu đích thực" của tôi chứ chẳng lẽ...

-Về nhà ngủ.- Tôi nhún vai tỉnh rụi.

-Đừng có xạo! Muốn đi cứu con Cún thì gọi bọn kia cùng đi! - Thằng AK làm mặt nghiêm trọng, vẫn đứng ỳ ra đó không thèm nhúc nhích. Ê, đây không phải tàu Titanic, muốn giang tay đón gió thì biến chỗ khác!

-Tránh ra! Không phải chuyện của nhóc! -Là chuyện giữa tôi và X-pít, okay? Thằng điên này và bọn kia đi theo có mà cạp đất ăn.

-Mày đi một mình à?- Mắt nó có cái gì bùng lên như sắp vỡ toang ra.

Thì dĩ nhiên, đi chết chứ có phải đi ăn cỗ đâu mà kéo bà con cô bác theo? Tôi không đôi co với nó nữa, nắm cái đầu nó gạt sang một bên, đi thẳng.

-Tao sẽ đi với mày!- Giọng thằng AK quả quyết ở phía sau. Vâng, đại ca làm em cảm động quá.

Tôi quay đầu lại, lần đầu tiên xài đến cái giọng nghiêm túc với thằng khùng này:

-Không phải chuyện đùa đâu cưng. Về b.ú sữa mẹ thêm vài năm nữa đi đã! Đừng có theo anh!

Cũng bắt chước vẻ nghiêm túc, thằng AK chạy lại bên tôi, liếc thoáng:

-Tao không có đùa! Chúng ta là bạn, và tao sẽ đi với mày!

Hờ hờ...đi chết cùng một con les, nghe cũng hay!(?)

Nơi X-pít hẹn tôi không đâu xa lạ mà chính là hồ bơi nhà nó - cũng là nhà Quạ đen, chỉ có điều là con Quạ chắc bay về phương Nam tránh rét rồi. Đây là lần đầu tiên tôi đến "chơi" nhà "tình yêu đích thực", thế mà không hiểu sao cảnh vật lại quen thuộc một cách kì lạ, cứ có cảm giác mình đã đến đây rồi. Mãi cho đến lúc nhìn thấy bức ảnh "mùa thu Hà Nội" trên tường, tôi mới phát hiện ra một điều kinh dị: nhà của X-pít giống hệt nhà của Madi. Không, chính xác là hai nhà làm theo một khuôn mẫu, giống nhau đến từng chi tiết, nếu tôi nhớ không nhầm.

Hình như, có lần Madi kể với tôi, trên đời này, người thân của nó ngoài ông già ra, chỉ còn hai anh em nhà X-pít, dù không chung dòng máu.

Người dẫn tôi và thằng AK vào nhà, khóa chặt các cửa là Saker. Thằng này lâu ngày không thấy, giờ có vẻ phờ phạc. Nó vừa cười vừa "hộ tống" hai đứa tôi ra hồ bơi "diện kiến" X-pít.

Thằng Godi đúng là biết cách hưởng thụ, lúc bọn tôi ra đến cái hồ bơi chết giấm nhà nó thì thấy nó đang nằm ngấm trời ngấm đất trên cái ghế dài, dưới bóng mát của mấy cái cây xanh um xung quanh, trên người mặc mỗi cái quần lửng in hình mấy cây dừa (?), đeo kính mát như đại gia đi Hawaii tắm biển không bằng. Xung quanh nó là bầy đàn em cũng bán khỏa thân (không mặc áo), người thằng nào cũng ướt như vừa chơi trò bóng chuyền dưới biển xong.

-Hê, xem ai tới kia!-Thằng Godi vừa thấy bọn tôi liền đứng dậy, bỏ cái kính râm xuống, cười tươi rói.

Nó đi chân trần trên thành cái bể bơi siêu bự, nước trên tóc nhỏ xuống nửa thân trên không có gì che đây, làm thằng AK tuy là dân les cũng suýt xịt cả máu mũi. Sexy chẳng ai bằng, anh hot boy nhà mình ấy mà.~ Không biết trong đám đàn em của nó bao nhiêu phần trăm là gay nhỉ?

-Anh có quà tặng mày đây! -Thằng Godi hất mặt ra giữa hồ bơi, cười vui vẻ.

Giờ tôi mới nhớ ra, mình đến đây để đem Cún Cún về. Thế nó đâu?

Tôi nhìn ra giữa hồ, nhìn thấy một cái máy gì trông như cần cầu tự chế, bao gồm một cái cột thép cao đứng ở chính giữa làm trụ, có bánh xe trượt như kiểu ròng rọc, chuyển động bằng cách kéo dây, nối với một cái giá đỡ cũng bằng thép, ở đầu giá đỡ thông xuống một sợi dây thừng, nửa dưới của sợi dây thừng đó chìm chìm trong nước. Cái dùng để điều khiển cần cầu là một đoạn dây thừng to tướng và dài ngoằng nối từ trên đỉnh của cột thép xuống đầu đoạn dây đó buộc vào một cái cột nhà trên bờ.

Tôi nghĩ là mình đã đoán được tụi này đã làm gì với Cún Cún rồi.

Thằng Godi quay sang, vừa cười vừa bảo một thằng đàn em:

-Này, cho bạn tốt của tao xem "quả" đi chứ!

Thằng đàn em đó cười, coi bộ thích thú lắm, bắt đầu tháo sợi dây trên cột nhà ra và kéo mạnh.

Từ dưới nước, sợi dây thừng kéo lên một vật thể ướt sũng, run cầm cập, hai tay bị trói và mắt bị bịt bằng một băng vải. Vật thể đó ho sặc sụa, trông chẳng còn tí sức sống.

Tôi không nghĩ là mình muốn nhìn thấy Cún Cún như thế đâu. Quá ác đối với nó luôn á.

-Thế nào? Vui chứ?- Thằng Godi tiếp tục điệu cười hết sức gọi tình của nó, vẫy tay với thằng đàn em kia - Ê, cũng nên chơi đùa một chút chứ nhỉ?

Thằng đàn em đó cười sặc sụa, rồi rời tay ra khỏi sợi dây đang nắm. Lập tức, Cún Cún lại rơi tòm vào nước. Từng vòng sóng yếu ớt tỏa ra từ mặt hồ, nơi nó vừa chìm xuống. Không biết nó đã phải chịu như thế bao nhiêu lần rồi.

Đã man. X-pít ấy. Nếu nói tôi bệnh hoạn, thì nó cũng bệnh chả kém đâu. Hành hạ con gái là thú vui tao nhã của nó, đúng chứ?

Thằng AK phẫn nộ, định nhảy xuống nước cứu Cún Cún nhưng tôi cản lại. Nhảy xuống đó để làm đồ chơi cho X-pít thì có.

-Mày muốn cái gì? -Tôi cời ngồi xuống thành bể bơi, xắn quần lên, nhúng hai chân vào nước. Mát thật đấy.

Mùa đông rồi, ấy vậy mà hôm nay nắng thật đẹp. Không biết Cún Cún có thể chịu được bao lâu. Tôi còn chưa xin lỗi nó.

Thằng Godi giờ đã đứng ở chỗ phía bên kia hồ bơi, gần thằng đàn em, và tự tay cầm sợi dây thừng quái ác kia. Nó kéo mạnh một cái, sợi dây treo mang Cún Cún trôi lên mặt nước. Cún Cún lại ho sặc sụa, lại thở hồng hộc vì thiếu không khí. Mặt mũi nó trắng bệch, bơ phờ, người mềm rũ ra.

Dường như cảm thấy rất sáng khoái vì điều đó, X-pít thả sợi dây ra và nạn nhân của nó chưa kịp thở xong đã lại rơi xuống nước, hàng loạt đợt bong bóng nổi lên. Mấy phút sau, nó lại cầm sợi dây đó, kéo Cún Cún lên cho tôi xem rồi lại thả xuống. Cứ thế, nó kéo rồi thả...lại kéo...thả...kéo...thả...

Trò đó lặp đi lặp lại trước mặt tôi.

Chơi chán, thằng Godi mới quay sang bảo tôi, cái mặt vô cùng hạnh phúc:

-Nếu tao nói là chẳng muốn gì cả, chỉ làm thế này cho vui thì sao?

-Thì mày bị bệnh rồi! Đồ khốn! Mày ăn cái của khi gì mà đi hành hạ đàn bà con nít kiểu đó hả thằng si đa hột gà kia???

Trước khi tôi kịp nói gì, đã nghe thằng AK gào toáng lên, cái mặt căng thẳng như sắp xông lên đòi mạng X-pít đến nơi.

Dù sao thì, bạn AK cũng không phải loại người vô cảm như tôi hay thằng cha mặc quần dừa chết bầm kia.

-Ha ha ha...-Thằng Godi chuyển sang kiểu cười ngây thơ, vừa giựt sợi dây kéo Cún Cún lên khỏi mặt nước vừa nói- Ê Assa, nhìn thằng nhóc bên cạnh mày mà tao nhớ ra mình muốn gì rồi!

Nó cúi xuống, làm gì đó với cái máy cần cầu tự chế, giờ thì tôi thấy cái máy chết rập đó có cả bộ phận điều khiển đằng hoàng, trông khá to và nằm khuất

sau cái cột trụ nên tôi không rõ lắm. Tóm lại là thằng điên đó điều khiển cho cái cần câu mang sợi dây giữ Cún Cún tiến về phía nó. Khi đã giữ được người Cún, nó mới ngồi xuống thành bể bơi, nói tiếp:

-Hay mày làm gì đó cho tao vui đi, rồi tao sẽ nói cho mày biết tao muốn gì.

-Làm gì?- Tôi hỏi. Thằng này không định bắt tôi bò quanh hồ như con cò hó đấy chứ, thằng đồn đời này để nghỉ ra mấy trò như vậy lắm.

Nó chậm rãi tháo sợi dây treo ra khỏi người Cún Cún - này giờ vẫn nằm thờ đốc vì quá mệt và lạnh, chỉ còn mỗi dây trói ở tay. Xong đâu đấy, nó mới ngược lên nhìn thằng AK, cười một cái dễ thương tới nỗi thằng bé nổi cả da gà. Tôi nghiệp.

-Tao vẫn luôn thắc mắc...-Thằng Godi cố ý kéo dài câu nói như để chọc tức bọn tôi, mắt dán chặt vào người nhóc AK, giọng tỉnh hơn ruồi- ...con bé kia là trai hay gái? Hay là mày cởi hết quần áo nó ra cho anh em xem xem thế nào!

Okay, được rồi. Thằng này thắng AK về độ biến thái rồi đấy. Đúng là "les không tha, già không buông" mà!

-Đồ bệnh hoạn!!! -Nhóc AK vừa nghe thế đã nhảy dựng lên, trốn ra sau lưng tôi, chứ...i đồng - Tao thề có ngày sẽ...sẽ giết mày chết!!!

Tôi nhìn ra sau, thấy cái mặt "bé" AK đỏ bừng như con tôm luộc. Gì thế, ngượng à? Hay là sợ?

-NGHE HAY ĐẤY! CỎI ĐI! CỎI ĐI! - Cái đám đàn em rõ là đồng của thằng X-pít vỗ tay hò hét như chuẩn bị xem cái gì phê lắm. Bọn này giống thú thật đấy!

Thằng Godi không đợi tôi đồng ý, tiếp tục cái giọng rõ là la loi như khách làng chơi:

-Mà này, nhìn kĩ lại thì cái mặt Cún yêu của mày cũng xinh phết nhỉ? Tao cũng muốn xem xem người nó đẹp tới mức nào!

Đồ bạo dâm.

Tôi nhìn lại phía bên kia hồ bơi, thấy X-pít đang vuốt ve khuôn mặt của Cún Cún, tay nó không an phận lần xuống dưới, sờ chiếc cúc áo đầu tiên. Ngừng một lát, nó ngo lên hỏi tôi:

-Thế nào? Mày chọn đi! Muốn cho tụi này xem đứa nào? Cún yêu hay AK?

Thằng này bị ối thật đấy, cái trò dâm đẳng đó cũng lòi ra xài được. Thật uống công hời trước tôi nghĩ nó trong sáng lành mạnh, còn dành tình yêu cho nó nữa chứ.~

-Muốn xem cả hai cơ! - Mấy thằng đàn em biến thái lại vỗ tay đôm đốp. Tụi này thiếu phim "siêu nhân heo" để coi à?

-Được rồi, đừng có động vào Cún Cún! -Tôi nói.

Đó cũng là lúc thằng AK lùi ra xa. Sợ rồi à?

-Ê nhóc, kiểu gì thì cũng là phận "nam nhi", hy sinh chút có sao, nhỉ?- Ngó thằng AK, tôi nửa đùa nửa thật.

Cả đám kia phá lên cười sung sướng. Hừm, bọn CDSHT, dâm dè zô giáo dục.

-Không...- Thằng AK lùi dần, lùi dần như chơi trò đuổi bắt với tôi, cái mặt nhăn nhó trông rõ là tội nghiệp. Nhưng rồi, như thấy Cún Cún còn thảm hơn, nó đành đứng lại- Được thôi, cởi thì cởi, anh sợ ai chứ?

-Woa! Dừng cảm quá đi!~Thằng Godi "like" cho một phát như fan cuồng.

Ê, bắt anh mày làm thật hả? Tôi quá rối tình dục trẻ em chưa thành niên phải vào tù đấy. Chưa hết, bị "nhìn" tập thể kiểu đó sau này làm sao AK lấy chồng? À nhầm, lấy vợ?

Thằng Godi ngồi hóng gầy cổ mà chưa có gì xem, buồn quá giục:

-Này, cởi đi chứ, hay muốn chọn em Cún?

Tôi nghĩ là thằng AK mặt dày thế chắc không sao đâu, với cả nó cũng đồng ý mà, thế là làm thật luôn.

Tuy nhiên, tay tôi vừa chạm vào áo thằng nhóc, nó hoảng hốt nhảy lui, không quên vung tay tặng tôi một cái tát để đời. Vâng, cái tát thứ hai trong ngày.

Bọn "khán giả" cười ồ lên, còn thằng AK thì ngồi xuống đất vừa giãy vừa khóc như ăn vạ tới nơi:

-Mẹ ơi!!! Hu hu hu... Cứu con!!!

Có nhầm không vậy? Tôi nhìn cái mặt nước mắt nước mũi tèm lem của nó mà tự hỏi, là tôi bị đánh cơ mà, tôi chưa ăn vạ thì thôi, nó khóc lóc cái gì chứ?

Haizz... Đàn bà rõ lắm chuyện, chả được tích sự gì hết.

-Thôi, tao thua mày rồi đó! -Tôi giờ hai tay lên, nói với X-pít như kiểu đầu hàng- Tha cho Cún Cún đi, người mày muốn là tao mà!

Trả thù cho bé Quạ chỉ là cái cớ, muốn chơi tôi mới là mục đích thật của nó.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Một vài thứ đơn giản

-Được thôi, nếu chú mày đã nói thế, anh đây cũng không đùa nữa.- Thăng Godi cười rất chỉ là thỏa mãn, vừa dùng chân nghịch nghịch nước hồ, vừa cho tay vào túi lôi cái điện thoại ra.

Biết nó gọi cho ai rồi đây.

Tôi vô thức nhìn bầu trời vỡ vụn phản chiếu trong làn nước xanh trong hồ, lấp lánh ánh nắng. Thời tiết hôm nay thật đẹp.

Bên kia thành hồ bơi, thằng Godi nói vào cái điện thoại bằng chất giọng nhẹ nhàng, có chút thỏa mãn:

- Hello, đang làm gì đó?...Hả, giờ là giờ nào rồi mà còn chơi với cò hó?!...Ồ, ra hồ bơi đi, có trò này vui lắm!

Sao không bảo kẻ đó ra đây ngay từ đầu? Tôi tự hỏi.

Lát sau, cánh cửa từ trong nhà thông đến cái hồ bơi chết bầm mở ra, và đũa nhóc hồi sáng cho tôi ăn "đốp" xuất hiện.

Nó vẫn mặc bộ đồng phục học sinh, vết máu dính trên tay áo vẫn còn. Gương mặt nó phẳng phất nét buồn, trông ngơ ngáo ngáo chẳng giống cái vẻ giễu cợt lúc đó tí nào. Okay, đây là Madi của nghệ thuật lừa đảo.~

Nó không có biểu hiện gì đặc biệt khi nhìn thấy tôi, đôi chân trần bé nhỏ bước từng bước điềm tĩnh lại gần chỗ X-pít và Cún Cún.

Đến nơi, ngồi xuống trên cái ghế nhựa X-pít đưa cho, nó nhìn sang Cún Cún bằng đôi mắt lơ đãng, rồi chống cằm ngó xuống mặt hồ bơi đang gợn nhẹ sóng.

Đùa, không thấy con bạn của tôi sắp chết đến nơi rồi hả? Cái vẻ bình thản, vô tâm đó là gì?

Thằng Godi để Cún Cún lại cho bọn đàn em trông coi, đứng dậy, tiến lại chỗ ghế dài hỏi nãy để lấy cái máy ảnh. Đoạn, nó mới đứng ra sau lưng Madi, nói chỗ sang chỗ tôi:

-Điều tao muốn rất đơn giản, mày sang đây, quỳ dưới chân Madi, dập đầu ba cái! Rồi tao sẽ tha cho Cún yêu.

Kết thúc câu nói, nó giờ ba ngón tay lên cười hòa bình.

Ừ, cười lên đi cho hàm răng rớt xuống!

-Chỉ vậy thôi hả? Okay luôn! -Tôi nói mà không cần suy nghĩ. Gì chứ, cái mặt tôi đủ dày để đem ra xài với cái trò đơn giản này.

Có gì to tát, cùng lắm thằng đó có thể quay phim lại tung lên Facebook, nhưng cũng không vấn đề gì ~

Tôi định sang đó làm luôn, nhưng thằng AK kéo tôi lại, gắt lên:

-Không được!

Nín khóc hồi nào vậy? Giờ còn ra về đại ca nữa!

-Không phải chuyện của nhóc!

Dù sao thì cái giá này còn quá rẻ.

Tôi gỡ cái tay thằng AK ra, nhưng nó bám chặt như đĩa. Bàn tay ướt lạnh mồ hôi. Thằng này bị bệnh sợ chết hồi nào vậy?

Ở bên kia, Cún Cún không đứng vào hùa với thằng nhóc, ngược đầu lên hết âm như thể chứng minh mình còn khỏe chán:

-Không được!!! Không được làm thế!!!

Tường sắp die rồi chứ, sức đâu ra thể không biết.

Tôi mặc kệ tụi nó, bước tiếp, thì thằng AK bất ngờ nhào đến ôm lấy người tôi, như kiểu sống chết cũng đòi ngăn lại cho bằng được. Thằng này bị gì thế? Nổi hết cả da gà lên bây giờ.

-Ê, tao chưa có nói xong! -Giữa lúc tôi tiếp tục gỡ tay thằng nhóc điên loạn đó ra, giọng nói của X-pít ở phía bên kia lại vang lên, lần này nghe rất ngứa tai - Mày phải sang đây, bằng cách bò!

Gi? Bò? Tức là "đi bằng bốn chân" ấy hả? Biết ngay mà, thằng này đã nghĩ tới trò đó thật. Nhưng kệ, chả sao, làm trò cười cho thiên hạ một lát thôi mà.

-IM MỒM MÀY ĐI!!!- Cún Cún gào lên tức giận - NGHĨ MÌNH LÀ AI CHỨ ĐỒ KHỐN?!?

Nhìn sang chỗ tôi, nó lắc đầu lia lịa, nói lớn:

-Mặc kệ tở đi, bọn nó không làm gì được tở đâu, cậu đi về đi!!!

-Về là về thể nào được? Đã đến đây, tở phải đem cậu về cùng!- Tôi nói đều đều- Nếu không muốn nhìn thì nhắm mắt vào!

Thật ra, tôi không nghĩ làm cái trò này là nhục nhã hay mất mặt gì đâu. Vì ngay từ đầu, tôi đã luôn cho rằng mình chả có "mặt" để mà "mất". Tôi không giống với những thằng đại ca trọng danh dự, cũng không giống bất kì một thằng nào. Con người của tôi thực ra đơn giản lắm, chẳng ngại làm điều gì cả, miễn là mình thấy vui. Cứ được Cún Cún chỉ bằng cái trò này tất nhiên là vui rồi.

-Buông ra coi!

Tôi gỡ tay thằng AK nhưng nó vẫn lì lợm không chịu thả ra, thậm chí còn siết chặt hơn. Đầu nó tựa vào lưng tôi, giọng nói thì thào cất lên khiến tôi thấy hơi ớn:

-Không, mày đừng bắt tao phải thấy người tao thích đi làm trò mất mặt đó!!!

Ê...

Cái khi gió gì...

-Thật ra người tao thích không phải Madi mà là mày. Ngay từ lần đầu tiên gặp mày, tao đã thích mày rồi, nhưng tao biết là mày không có thích tao, nên tao chỉ muốn được làm bạn với mày thôi. -Vẫn bằng cái giọng lí nhí nghe rõ là sồn gai ốc kia, thằng AK tuôn một lèo như đúng rồi. Hơi thở nóng nóng của nó phả vào lưng tôi nghe nhồn nhột.

Thằng, không, con, không, "sinh vật" tên là AK này lựa đúng lúc mà tỏ tình quá ha! Còn cảm động hơn cả phim chương Tàu Khựa nữa.

Mà nó nói thể có khác nào dối cho tôi một gáo nước lạnh đầu chứ, vì dù sao, tôi vẫn sẽ làm cái trò của động vật bốn chân kia.

-Xin lỗi nhé. -Kệ mẹ nó, tôi tách từng ngón tay của nó ra - Nếu không muốn nhìn anh đây làm trò cười cho thiên hạ thì nhắm mắt vào!

Người ta vẫn nói với bạn rằng họ thích bạn, họ yêu bạn, nhưng khi nhìn thấy những góc tối trong con người của bạn, hay khi bạn mất hình tượng hoặc làm trò dở người gì đại loại thế, họ còn nói được mấy câu đó không?

Tôi không nghĩ là mình đang làm cái gì hy sinh cao cả vì bạn bè, chỉ là tôi muốn thử cái cảm giác làm trò cười cho thiên hạ nó như thế nào. Đòi người tất nhiên phải lên voi xuống chó mới vui.

Sau khi gạt được thằng AK ra, tôi để hai đầu gối chạm xuống mặt sàn lát gạch bóng bóng, hai bàn tay cũng mở ra, chạm xuống đó. Và người tôi bắt đầu di chuyển.

Một mét.

Hai mét.

Mình đang tập bò như một đứa trẻ.

Ba mét...

Bọn "khán giả" im bặt, chẳng có đứa nào cười hết tron. Ê, bị gì thế, nãy còn cười sung sướng lắm mà.

Tay mình bẩn rồi. Cái mặt sàn này nhìn hoành tráng thế mà hóa ra cũng không được sạch cho lắm. Hờ, đúng là nếu không tận tay chạm vào thì bạn chẳng cảm nhận được cái gì cả.

...

Kết thúc màn bò lê la như em bé, tôi dừng lại trước chỗ Madi đang ngồi. Giờ làm gì nhỉ? À vâng, dập đầu. Gì chứ, lạy một trăm cái tôi cũng làm được. Hình thức thôi mà, chả nói lên được gì.

Tôi nghĩ thế và làm thế thật, xong đứng lên, phúi quần và nhúng tay xuống nước để rửa.

Thằng Godi có vẻ không được vui cho lắm, nó chỉ nhìn tôi, hỏi:

-Cảm giác thế nào?

-Muốn biết thì tự đi mà làm!- Tôi cười với nó - Giờ thì trả bạn cho tao được rồi chứ?

Nó nghĩ cái gì đó đăm đăm chiêu chiêu, nhưng vẫn nói:

-Okay, dù sao tao cũng không có nhu cầu ăn thịt chó.

Chó cái đầu mày ấy!

Tôi bước lại chỗ Cún Cún, cúi xuống cời dây trói tay cho nó và ẵm nó lên. Rồi, bây giờ mới đến lúc cho X-pít biết "suy nghĩ trong anh".

-Biết sao không?- Vẫn bế Cún Cún trên tay, tôi bước tới đứng giữa hai đứa là Godi và Madi, bình thân nói với X-pít- Tao thấy mày thật đáng thương, làm tất cả mọi chuyện vì một món đồ chơi mà tao đã vứt đi từ đời nào. Hai đứa mày ấy, thế thảm khốc khiếp! Một đứa không khác gì con "sex doll", một đứa thì cố gắng bảo vệ con "sex doll" đó. Tội nghiệp đã man. Hai đứa mày chẳng bao giờ có thể lớn lên được!

"CHÁT!"

Madi đứng lên từ lúc nào, và tát tôi. Đây là cái tát thứ ba trong ngày. Số đẹp, nhỉ?

-Thì ra...

Nó không nói được hết câu, nước mắt chảy ra từ đôi mắt vô hồn, giọt này nối tiếp giọt kia như đua nhau rót xuống. Khóc với chả lóc, ngoài việc đó ra thì không nghĩ được trò gì khác hay hơn để làm hả? Đúng là đàn bà!

-Mày nói đúng. Có lẽ bọn tao đã thua.- Thằng Godi không có biểu hiện gì chứng tỏ mình bị đả kích, mỉm cười với tôi, có vẻ nguy hiểm- Nhưng mà dù sao hôm nay đã chơi phải chơi tới cùng chứ nhỉ?

Dứt lời, nó tung một cú đấm vào mặt tôi. Theo phản xạ, tôi định đưa tay lên đỡ nhưng nhớ ra là mình đang bế con bạn nên lại thôi, thế là ăn một đấm vô duyên.

Thằng này đổi phong cách hả? Đánh nhau mà không báo trước gì cả.~

Tôi lùi về đằng sau, hơi hoa mắt, tự hỏi hôm nay mình bước chân trái ra đường hay sao mà hết ăn tát đến ăn đấm thế. Đau à nha!

Nhưng bây giờ không phải lúc để tự kỉ, X-pít thích đánh nhau thì chiều luôn. Tôi đặt Cún Cún ngồi xuống đất, rồi đứng thẳng dậy, cũng là lúc thằng điên kia xông tới.

-Ê, từ từ!- Tôi giơ tay ra ngăn nó lại. Không hiểu sao giờ vẫn còn hứng để đùa.

-Từ từ để mày chạy phải không?- Nó ngó tôi bằng ánh mắt thông cảm.

-Không. Để anh cởi áo cho nó mát.- Tôi cười ngây thơ nhìn nó, vừa mở từng cúc áo vừa nói tiếp -Anh em mình là một gia đình, phải chung style chứ!

Nhưng có vẻ như X-pít chả muốn chung style với tôi, nó đứng đợi tôi cởi áo xong rồi mới quay sang bảo bọn đàn em:

-Ê tụi mày, hôm nay ít nhất phải đem thằng này lên lầu sáu của bệnh viện!

Thế đấy.

Cả đám chúng nó xông lên đánh nhau với một mình tôi. Hờ, là trò "hội đồng", đồ ăn cắp bản quyền. Sau này anh sẽ kiện tụi mày ra tòa!

Tôi không biết mình phải đánh với bao nhiêu thằng nữa, chỉ biết là thằng nào xông lên cũng phải nện cho nó bầm xương. Những âm thanh "bốp bốp binh binh", tiếng gió, tiếng gầm gừ, tiếng hò hét, cảm giác hiếu chiến... tóm lại là tất cả những thứ quen thuộc mà tôi từng trải qua giờ lại hiện lên rõ ràng.

Chỉ có điều, người bị ối hôm nay không phải tôi.

Trong trận chiến này, tôi là người yếu thế. Vậy mới vui.

Đám. Đá. Đờ. Đánh tiếp. Dinh đòn. Vẫn đánh tiếp... Có cảm giác "say máu".

Tôi nghĩ là mình giống như một con sói chống lại cả bầy hổ. Nhưng tôi không cô độc. Ừ thì, ít ra còn có thằng AK, nhưng tôi đã bảo nó đừng can thiệp rồi.

Đùa chứ, sau vụ này không biết mình có còn sống để cười với đám bạn, để giỡn mặt, để chọc phá người ta, để kéo bè kéo lũ đi đánh hội đồng nữa không. Tôi vừa đập mạnh vào đầu một thằng vừa nghĩ.

Mệt rồi đấy. Mồ hôi mồ kê tứa ra như tắm, tôi chỉ muốn bay xuống hồ cho mát. X-pít coi vậy mà ngu quá, chả biết chọn chỗ đánh nhau gì cả, mất hứng.

Phe bên bọn chúng cứ xông lên như hổ đói. Ê, tao nợ tội mày nhiều tiền lắm hở?

Tôi tiếp tục bay vào giữa bọn, nhè mặt từng đứa mà choảng. Bọn nó cũng choảng lại tôi như điên, nhất là thằng cò hó kia, toàn đánh lén không thôi. Mày định giật danh hiệu Bi ổi của anh đấy à?

Lúc tôi tưởng sắp die đến nơi rồi, bỗng nghe tiếng thét chói tai của thằng AK:

- Ê BỌN MÀY, DỪNG LẠI ĐI! CÓ ÁN MẠNG BÂY GIỜ! NHÌN XEM MADI KÌA!!!

Cả cái đám đó đúng là có tinh thần bảo vệ gái, nghe đến tên Madi là dừng hết lại, ngó qua chỗ đó.

What the...

Ở chỗ ban nãy Madi đứng, Cún Cún tay cầm con dao nhỏ, kề sát vào cổ Madi, không chế nó, cười man dại nhìn bọn tôi:

-Các bạn, đánh nhau riết vậy cũng chỉ do một đứa con gái mà ra! Thôi, để tớ giết nó là xong!

Tôi biết con dao đó, là của tôi cho nó, giống con dao tôi tặng Madi. Hờ hờ, mình cho Cún Cún lúc nào vậy nhỉ, nhớ chết liền đó.

Madi không nhìn tôi, cũng cóc nhìn thằng Godi, ánh mắt nó đậu lại ở một điểm vô hình nào đó trước mặt, không cảm xúc. Trông nó lúc này bất cần đời kinh khủng.

-Ê, bỏ dao xuống đi! Giết người là vào tù như chơi đấy!- Tôi bảo Cún Cún, biết là không nên nhưng vẫn cười hiền lành.

Mà khoan, hình như khi sắp chết người ta thường hay cười ấy. Ha ha...

-Không đâu!- Nó đáp lại vui vẻ, sắc mặt không còn giống với Cún Cún mà tôi biết nữa -Giết nó xong, tớ sẽ tự sát! Vào tù thế đéo nào được?

Nhìn ánh mắt biết cười của nó lúc này, tôi biết, nó sẽ làm thật.

Một đường nhỏ màu đỏ hiện lên trên cái cổ trắng ngần của Madi, khi Cún Cún cố tình cứa nhẹ dao.

Hờ, giết thì giết quách cho rồi, làm thế đau lắm, tội nó chứ.

Tôi nghĩ vậy thôi chứ không làm gì cả, khác với X-pít. Thằng Godi tất nhiên không cam lòng, thương lượng với Cún:

-Cún yêu, đừng làm bừa! Tha cho Madi đi mà, rồi cùng muốn gì anh cũng chiều!!!

Đến nước này mà vẫn ngọt ngào "cung" với "anh" được, thằng này đúng là dân VC (vô cảm) chính hiệu. Like mạnh!

Tôi có cảm giác, nếu Madi mà chết, thằng này cũng sẽ chết theo luôn. Nghe cảm động quá.

-Đáng tiếc! Thứ tôi muốn không ai có thể cho được!- Cún Cún cười mím, ánh mắt thâm lương, chua xót- Tôi chẳng có gì cả!!!

Có đấy. Nó có gia đình, có bạn bè, có một tương lai phía trước, còn cả tôi nữa, tôi là bạn nó mà.

Tôi muốn nói với nó như vậy, nhưng cái miệng hình như chả bao giờ làm theo cái não, rốt cuộc chỉ chém có hai từ ngắn gọn:

-Xin lỗi.

Tệ quá. Đến sau cùng, tôi chỉ có thể xin lỗi nó mà thôi.

Còn Madi thì sao?

Tôi nhìn Madi. Cái vẻ mặt không vui cũng chẳng buồn đó thật đáng ghét. Tôi muốn thấy nó cười cơ. Nó hợp với nụ cười ngô nghê và hồn nhiên của một đứa con nít, như hồi trước. Mặc dù đôi lúc nó phiền phức chết được nhưng mà...Hình như...

-Á!!!

Chuyện sau đó xảy ra một cách chớp nhoáng, tiếng kêu của Cún Cún vang lên khiến tôi không kịp nghĩ thêm điều gì. Madi đã nhân cơ hội Cún Cún lơ là, chém một nhát vào tay nó bằng con dao giấu sẵn trong tay áo từ trước, thoát ra trong gang tấc, và chạy.

Cả đám bọn tôi và thằng AK cùng xông đến để ngăn chuyện điên rồ nào có thể xảy ra, cũng là lúc Cún Cún cầm con dao, nhắm thẳng hướng Madi mà đâm tới.

Khoảng cách giữa Cún Cún và Madi khá ngắn. Madi lại yếu thế vì không biết võ.

Tôi và thằng Godi cùng chạy như điên đến, chỉ để kịp đỡ mũi dao.

Nhưng không hiểu vì lý do gì, lúc hai thằng cùng bay vào đỡ lấy đường dao, tôi, bằng một cách nào đó, đẩy mạnh thằng Godi ra, và lãnh nguyên một nhát đâm, vào trước ngực, nhưng chính xác chỗ nào đó họa có trời mới biết, tôi nghĩ là trúng cha nó quả tim rồi.

Chắc là thế thật. Vì sau đó vài giây hay vài phút gì đó, hình như tôi chẳng còn nhìn thấy rõ ràng cái gì nữa, hình như có đũa nào đó hét ầm lên, hình như Cún Cún sững sờ gọi tên tôi. Hình như thứ cuối cùng tôi nhìn thấy là gương mặt nhiều cảm xúc của Madi. Không đủ thời gian để nhận ra cái gì, nhưng tôi đã nghĩ là tôi thích nó, không sâu sắc lắm nhưng ít ra là thế.

Đất trời đột nhiên xám dần lại rồi tối om giống như cúp điện giữa đêm. Chỉ còn nghe thấy tiếng gì đó ồn ào.

Được rồi, nếu còn cơ hội tồn tại trên cái cõi đời chết bầm này, tôi nhất định sẽ nói với Madi rằng tôi thích nó. Thẻ bằng danh dự của White Fang đấy. Và nếu có cơ hội, chắc còn phải xin lỗi một số đũa.

Không còn tiếng gì vang lên nữa. Có lẽ lần này mình lên bàn thờ ngồi thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Ngày mai. (Tên bài hát của Lil Shady)

Chuyện này thật là sến.

Thật là hoang đường đến không chịu nổi.

Tôi chống mắt lên ngó thẳng cha đeo kính đen, có cái mặt hình lưỡi cày kèm theo hai chục cái nốt ruồi cỡ bự, đầu tóc dài nhuộm bảy sắc cầu vồng, mặc một cái quần đùi màu hường và áo ba lỗ "trắng gì mà sáng thế" đang đứng bên cạnh mình, không kiềm được ngạc nhiên mà hỏi:

-Ê lão già HKT, lão là Thần Chết thật hả?

Vâng, tôi không biết từ bao giờ mình đứng ở cái chốn khí gió toàn mây với trời như Thiên Đình này nữa, và một thằng cha không quen biết nhảy ra tự giới thiệu mình là "Thần Chết" như đúng rồi.

-Tao không phải HKT, tao là Thần Chết!- Lão già điên đó nhảy dựng lên, cái miệng méo xẹo trông như bị giựt kinh phong.

-Xạo quá cha nội, nhìn cái mặt xấu như cầu mà đòi làm Thần Chết! Tôm vãi!!!

Tôi phẩy tay đuổi lão như đuổi hủi. Gì chứ, đây chắc chỉ là một giấc mơ điên khùng thôi, mà đã là mơ thì tôi đếch cần giả bộ hiền lành làm gì cho một xác. Chả sao...

-Không phải mơ đâu, mày chết rồi nhóc ạ! Và tao không có xấu nhá!!!

Oắt đờ heo?

Tôi nhòm chăm chú vào cái mặt màu nâu sần sùi rõ là kinh dị của gã, đùa chứ, gã biết đọc suy nghĩ của người ta à? Sao chém ngon lành vậy?

Mặc kệ ánh mắt khinh bỉ như nhìn con cò-hó-bị-ghe của tôi, lão già "Thần Chết phiên bản 2013" sửa lại gọng kính ra vẻ trí thức, rồi vung tay chém một đường trong không khí:

-Tất nhiên là đọc được rồi! Ta là Thần Chết mà, đâu phải loại tầm thường như mày?

Hờ, không ngờ trí tưởng tượng của mình phong phú thật, mơ thấy một thằng cha dở hơi như này luôn. Sau này chắc phải thi vào ngành phim ảnh mới được, ha ha...

Tôi nhìn ra xung quanh, thấy toàn mây là mây, đám nào đám nấy trôi lênh bênh như những cục bông gòn, dưới chân tôi cũng một màu mây trắng xóa, thỉnh thoảng, những đợt khói mờ ảo còn bay lên. Ha ha...mình bị nhiễm phim Tàu Khựa đến mức trong mơ cũng thấy Thiên Đình giống y chang Tây Du Kí!

Chỉ có điều, Thiên Đình kiểu gì lại có thằng cha thảm họa này? Chắc tiền lương ít quá nên các Thần Chết đẹp trai xin nghỉ việc hết rồi.~

-Này, mày chết rồi mà vẫn không bỏ được cái trò nghĩ xấu về người ta nhỏ?- Lão ta cảm rằm, cái mặt nhăn như con miu bị bỏ đói (!), tay hồn nhiên gãi nách. (?)

Lạy giời, ông có nhầm không vậy? Sao Thần chết lại ra nông nổi này?

-Chết là chết thế nào? Lão đừng có mà điêu! Tôi còn sống là cái chắc!

Tôi vừa nói vừa cầm vạt áo lão mà giựt để xem có phải mơ không, ai dè lão nhảy ra xa ba bước để tránh tôi, quát lên:

-Tao không giỡn mặt với mày nghen thằng quý!!! Mày chết rồi!!! Không tin mày tự néo vào mặt xem có đau không?

Nghe lão nói thế, tôi thấy cũng có lí, lẽ nào mình chết thật rồi? Chết vì cái cơ đấy, hức hức!!!

Đòi mình thật ngán ngủ, còn chưa học xong cấp ba, chưa thi Đại học, chưa lấy vợ, chưa đi kiếm tiền trả nợ cho bà già... Mà nói gì đến mấy chuyện đó, tôi còn chưa nói với Madi là tôi thích nó nữa kia.

Không biết nó sẽ làm thế nào nếu tôi vì nó mà chết nhỉ? Chắc lại khóc lóc nữa chứ gì, nghề của nó mà.

Bỗng dung tôi buột miệng bảo lão Thần Chết dùm:

-Này lão già, đừng bắt tôi chết, tôi mà chết thật thì khối người chịu khổ lắm đấy!

-Tự tin phát ón!-Lão bĩu môi.

Chưa bao giờ tôi muốn bạo hành người già như lúc này.

-Thật mà, tôi mà chết, Cún Cún sẽ ngồi tù, đám bạn sẽ buồn lắm, bà già tôi sẽ không có ai đấm lưng cho, White Fang sẽ không có ai nuôi, đất nước sẽ mất một nhân tài~

Lão già phá ra cười sặc sụa như thể vợ lão sắp đẻ đến nơi, cái điệu cười dễ ghét giống hệt X-pít. Cười đến chảy cả nước mắt, lão mới nói:

-Hồi thật nhé, nếu lần này thoát chết, mày có thay đổi cách sống của mình không?

Câu hỏi đó sến quá nên tôi cho mình cái quyền không trả lời lão mà bỏ đi luôn, nếu là mơ, phải tỉnh lại càng nhanh càng tốt. Tôi chưa muốn chết, còn rất nhiều việc phải làm

Thật là buồn cười khi cái cuộc đời chết chóc kia lại quyến luyến tôi đến vậy.

-Ê, mày đi đâu vậy hả???

Lão Thần chết rẽ rách gào ầm lên, đoạn bay cái vèo tới đứng trước mặt tôi như kiểu mấy thằng cha anh hùng thi triển "khinh công". Woa!!! Cha này nhìn cùi bắp, vô dụng vậy mà cũng biết bay ha!

Nhìn bốn phía, chỗ nào cũng toàn mây là mây, không thấy cái vẹo gì ra hồn, tôi hỏi lão ta:

-Này lão già HKT, cửa ra ở cái chỗ chó gặm nào vậy?

-Chó gặm cái đầu mày í! -Lão ta hét lên - Tao nhắc lại, mày chết rồi, đừng có mong thoát ra! Lát nữa sẽ có mấy kẻ đến đưa mày đi phán xét!

Hờ, nói như kiểu phim Hollywood vậy. Tôi chợt nghĩ nếu mình chết thật rồi thì sao nhỉ? Chắc sẽ bị đày xuống 18, à không, 36 tầng địa ngục quá!~

Mà khoan, nếu chết rồi thì cũng hay, tôi có một việc để làm.

-Thần Chết đẹp trai! -Tôi nhìn lão bằng ánh mắt ngây thơ, nói bằng cái giọng ngọt như mật ong, đến mức tự mình cũng nổi da gà - Nếu cháu chết rồi, ông cho cháu gặp mẹ cháu được không?

Tự dưng thấy hồi hộp khủng khiếp, đã lâu rồi tôi không mơ thấy mẹ.

Lão Thần Chết thảm họa thời trang nhìn tôi dò xét, cặp mắt sau khi tháo kính ra của lão trông tằm lợm rất cân xứng với cái mặt. Lão đi vòng vòng quanh tôi, ngó tôi bằng nửa con mắt, mãi mới mở miệng:

-Không được.

Đồ già khủ để vô dụng!!! Đã xấu mà còn chảnh!?!

-Tại sao?- Tôi hát hàm hỏi lão, cố kìm cái khao khát muốn trối lão lại, tưới xăng lên rồi châm lửa.

-Khi chết rồi, giữa con người không còn mối quan hệ máu mủ nữa! Bà ta chẳng còn là mẹ của mày. Không ai là mẹ của ai cả! Mọi linh hồn đều bình đẳng.- Vuốt vuốt chòm râu dê dưới cằm, lão ta chém ngon lành như một triết gia, cái đầu gật gù như con lật đật.

Cái này nghe lạ quá, cứ như thể đây không phải giấc mơ ấy.

Có lẽ nào mình chết thật rồi?

Mình chết thật rồi sao?

Biết thế hôm qua không cho thằng Thuận mượn tiền, giờ có mà đòi bằng răng! Biết thế tối qua đem con White Fang ra quán cây bán quách cho rồi, con chó trời đánh đó mà biết tôi chết chắc hạnh phúc lắm! Biết thế hôm nọ tỏ tình với bạn Godi đẹp trai cho rồi, bây giờ không còn cơ hội nữa, sau này làm sao kiếm được bạn nào dễ xương như bạn ấy đây?~

Đúng là bạn chỉ cảm thấy hối tiếc khi đã không còn cơ hội nữa.

Bạn chỉ thấy cuộc đời tươi đẹp khi bạn ngồi trên bàn thờ.

Tôi ngồi dưới đất mà tự kỉ, mặc kệ lão già dờ hơi kia đang lái nhai cái gì.

Mãi một lúc sau, lão ngồi xuống cạnh tôi, an ủi:

-Thôi nào, đừng buồn nữa, thật ra ai cũng giống như nhóc vậy thôi. Chết đi rồi mới thấy cuộc sống của mình quý giá đến mức nào!

Nói như không mất công đi nói!

Nhưng mà, tại sao tôi lại chết một cách lãng xẹt như thế? Thật tò mò là đến lúc chết, tôi mới nhận ra mình thích ai, đâu phải phim bi kịch đâu mà...

Đừng có nghĩ đến gái nữa mày! Nên nhớ vì gái mày mới chết đấy!

-Mà nè, tại sao nhóc lại cứu con bé đó? Nhóc đâu phải loại thích làm anh hùng đâu?- Lão Thần chết đọc được mấy dòng tự kỉ sến súa trong đầu tôi, ngửa mồm hỏi.

Đồ nhiều chuyện! Lão nhiều chuyện hơn thằng AK rồi đấy!

Nhưng tôi không trả lời được câu hỏi đó, vì chính bản thân tôi còn không hiểu mình làm thế vì cái của nợ gì. Tôi chỉ biết rằng, tôi không muốn Madi chết, nó còn chưa lớn, chưa hiểu gì về thế giới này, còn rất nhiều người yêu thương nó, cần nó.

Khi thật, bệnh đại gái của mình ngày càng nặng.

Thằng cha Thần Chết nhăn răng cười:

-Nghe hay thật! Vậy nếu bây giờ nhóc sống lại, nhóc sẽ đối xử tốt với con bé đó chứ?

Không biết nữa. Tùy, tôi không biết mình có thể thích nó trong bao lâu. Có khi được vài ngày lại ngán ấy chứ, trước giờ tôi có mặn mà với cái gì đâu. Nghe phũ phật đó!

Nhưng mà dù sao nó cũng là người đầu tiên mà tôi thích, thế là nhất rồi đấy!

-Nhưng nếu nó không còn thích nhóc nữa thì sao?- Giọng lão già vang lên nghe xa xăm như tiếng thác nước chảy vọng lại từ chốn thổ tả nào đó.

Cái này nghe hay nè, nếu vậy thì tôi sẽ...sẽ làm gì nhỉ?

Phương án đầu tiên: giết nó.

Phương án thứ hai: đem bắt nó về nhốt lại trong tú lăm của riêng, nó mà chống đối thì châm lửa đốt cả người lẫn tú luôn.

Phương án thứ ba: đem bán nó sang Lào, rồi...

-Sặc! Mày có phải người không thế? Mày bảo thích nó mà thế à?- Lão Thần Chết bò lẩn ra giữa sàn, nước mắt chảy ngược vào tim vì cảm động.

Xin lỗi, nhưng đây đã là những phương án nhẹ tay nhất rồi đấy.

Nhưng điều quan trọng là ...chết rồi thì làm thế quái nào được?

Tất cả là do thằng cha Thần chết điên khùng này mà ra! Lẽ ra cái lưỡi dao đó chỉ đâm một bên thôi, không trúng tim!!!

-Này...mày định làm cái gì thế?- Lão già tò mò hỏi khi tôi bỗng đứng nhìn lão "trù mẩn".

-Mơ thế đủ rồi! Phải tỉnh lại ấy mà!- Tôi cười hiền lành, bẻ tay răng rắc.

Muốn tỉnh lại thì phải làm gì đó cho có cảm giác mạnh, mà cách hay nhất là...

Tôi nhắm cái mặt lão Thần Chết đang cười hí hửng mà... đấm

"BÓP!!!"

Mọi thứ bỗng đứng biến mất. Chỉ còn một màu đen bao trùm trong mắt tôi.

Một phút.

Hai phút.

Tôi mở mắt ra, rồi nhắm lại ngay vào vì ánh sáng quá chói, cứ như kiểu bị đũa chết tiết nào đem đèn pin dọi thẳng vào mắt vậy.

Từ từ nào...cái cảm giác đó...có phải...

Hờ, TÔI SỐNG LẠI RỒI!!!

Tôi mở mắt ra lần hai, để thấy cái trần màu trắng xấu xí của bệnh viện, một cái bình truyền nước treo đầu giường tôi nằm.

Haizz...cuối cùng mình vẫn chưa thoát khỏi cái cuộc đời rẻ rách toàn mấy thứ nhảm nhí này.

-Hê, mày tỉnh rồi!!!

Có tiếng của đũa chết bằm nào đó vừa vang lên.

Cái đầu của con Liên thò vào từ trên đầu giường ngó tôi. Cái mặt lò dò của nó xuất hiện một nụ cười sung sướng.

Tôi nghĩ là tôi muốn thấy cái mặt cười này hằng ngày, của càng nhiều đũa càng tốt.

Vâng, có một sự thật sến kinh dị là tôi thích nụ cười của bọn chúng, đám bạn trời đánh không chết của tôi ấy mà, và cả đũa nhóc kia nữa.

Nhát dao đó đâm không trúng tim, à nhầm, tim. Đó là lí do tại sao tôi vẫn sống nhăn răng đến tận giờ. Không phải nói Cún Cún đã hoảng như thế nào, nó khóc um lên, vui mừng hết lớn khi tôi tỉnh lại.

Sau đó, có rất nhiều người tới thăm tôi, có cả mấy đũa tôi chả quen, đám con hoang đảng thì khỏi nói, tới quậy tung bùng, làm như đây là bệnh viện tâm thần ấy.

Nhưng hai người kia thì chẳng thấy đâu.

Biết là ai rồi đấy, một đũa là "tình yêu to nhỏn", đũa kia là "tình yêu đích thực".

Chả nhẽ bọn nó rủ nhau sang Lào định cư rồi à? Ngay cả thằng đại ca của tôi đi Campuchia cũng "vượt cạn" về chơi với tôi, vậy mà...

Đi chết đi, hai đũa điên kia!

Một buổi tối, tôi đang ngồi tự kỉ ngắm mấy con thần lẩn bò trên tường thì cái đầu của thằng AK thò vào từ sau cánh cửa, trông cái mặt nó hí ha hí hửng như trúng gió, nhầm, trúng số. Thằng điên này lại giờ trò sến rên gì ra đấy? Thật tôi chưa thấy đũa nào tỉnh như nó, hôm nọ bảo thích tôi, vậy mà giờ vẫn hùng hồn tuyên bố mình là les?!

-Xem ai đến này!!!

Nó ngó thấy không có ai chém gió với tôi ngoài mấy con thần lẩn thì thụt ra ngoài, sau đó kéo vào thêm một đũa nữa.

Là đũa mà vì nó, tôi đã suýt đi xuống dưới kia nhậu thịt cây với Diêm Vương.

Văng, thằng AK kịch liệt kéo Madi vào như kéo bao gạo, trong khi con nhóc đó trung cái mặt ngu ngu ngơ ngơ ra ngó tôi.

- Tâm sự đi ha! Anh biến đây!

Ném lại cho hai đứa tôi một câu như kiểu ta đây cao thượng lắm, thằng AK bỏ đi, đóng cửa cái "rằm" như đúng rồi.

Ê, sao nó lại bỏ đi, nhờ Madi giết tôi luôn thì sao? Kiểu gì nó vẫn hận tôi mà.

Nhưng có vẻ như tôi lo hơi xa, vì Madi chẳng làm gì cả, nó chỉ đứng nguyên một chỗ gần cánh cửa, chỗ bị lỗi vào lúc nãy, và nhòm tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, ái ngại, kiểu như đang chờ đợi một cái gì đó.

Hờ, đến đây chỉ để xác nhận xem anh đây đã nghèo chưa thôi à?

Đầu mắt với nó mấy giây mà nó chả thèm nhúc nhích, tôi bèn bảo:

- Lại đây đi!

Nó bước từng bước lại gần, cái mặt trông như con nít chơi game về trễ sợ bị mẹ đánh không bằng. Càng tới gần, mắt nó càng có thứ gì đó dâng lên dữ dội, cuối cùng, nó chạy một mạch đến ôm lấy tôi, khóc òa lên. Tay tôi cũng tự động ôm quanh người nó, siết chặt.

Tôi thấy thật kinh dị là mình lại đi thích một đứa nhóc ngốc nghếch như này. Nhưng kệ, đến đâu thì đến chứ.

Chuyện sau đó là một mớ sến kinh khủng, đại khái là cái kiểu trùng phùng đầy nước mắt nước mũi giống như trên phim Hàn Xéng hay cái của nợ gì đó. Tôi chẳng nhớ hai đứa tôi đã nói gì với nhau (văng, chắc chắn là một mớ hỗn tạp sến súa đến phát ói được ấy), nhưng rút cuộc lại, hai đứa tôi cũng quay lại với nhau, như một lẽ tự nhiên, mặc kệ mọi thứ. Thì tôi thích nó, nó cũng thích tôi mà. Thế là đủ rồi.

Đã là quá đủ đối với một kẻ BH và VC. Dù sau này, có thể tình cảm của một trong hai sẽ đổi thay, cũng có thể đứa nào đó sẽ nhảy vào phá hoại, nhưng tôi cũng chả quan tâm làm vẹo gì. Sống là cho hôm nay, chẳng ai biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, tính toán cho nhiều rồi ra đường xe cán chết lúc nào không hay ấy chứ.

Thế thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Lựa Chọn (Đời Học Sinh Của Badboy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.